IZ TOMFORDE

DOĞRU HAMLE

REN

RYAN

Olduğu şey buydu, bir dikkat dağıtıcı.

Chicago'nun NBA takımı Devils'ın en yeni kaptanıydım. Bu yıl ihtiyacım olan son şey, kız kardeşimin en yakını arkadaşı Indy Ivers'ın daireme taşınmasıydı. Dağınıktı, duygusaldı ve çok fazla çekiciydi.

Ancak takımın Genel Müdürü, kaptanlığa terfi edilmeme açıkça karşı çıkarak beni iş-yaşam dengesi olmayan, yaklaşılması zor bir yalnız kurt olarak nitelendiriyordu. Onu ikna etmek için en iyi yolun, dışa dönük oda arkadaşımla çıkıyormuş gibi davranmak olduğunu düşündüm.

Tek sorun ne miydi? Sahte davranmak çok doğal geliyordu.

Sahte bir kız arkadaşım olması karmaşık bir durum olmamalıydı. Fakat Indy'nin benim çatım altında ve yatağımda olması işleri karmaşıklaştırıyordu, özellikle de ona asla veremeyeceğim hayatın romantik yanlarını istediği için...

INDY

En iyi arkadaşımın kardeşi, NBA süperstarı Ryan Shay ile birlikte yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim. Daha da inanılmaz olan ne miydi? Onu birdenbire arkadaş canlısı ve yaklaşılabilir bir adama dönüştüren, sevgi dolu kız arkadaşı olarak rol yapmamı istiyordu.

Çünkü şey... o öyle biri değildi. Kendi alanını kontrol ediyor ve başkalarına güvenmiyordu.

Ancak bizim anlaşmamız tek taraflı değildi. Yakında bir düğüne katılacaktım. Eski erkek arkadaşım da dahil olmak üzere tüm çocukluk arkadaşlarımın katılacağı bir düğündü. Eski erkek arkadaşımın hayranı olduğu ünlü birinden daha iyi bir kavalye olamazdı.

Bulanık sınırlar, gerçeği sahte olandan ayırmayı neredeyse imkânsız hâle getirmeye başlamıştı. Oda arkadaşıma âşık olmak anlaşmanın bir parçası değildi. Özellikle de Ryan, bana aşka inanmadığını her fırsatta hatırlatırken...

Ben romantik biriydim ve onun değişeceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Ancak çok geçmeden, en iyi arkad[illegible]deşiyle aynı çatı altında yaşamak doğru hamle miydi di[illegible]maya başlamıştım.

renkltap.com

REN

9 786255 915368

LIZ TOMFORDE

DOĞRU HAMLE

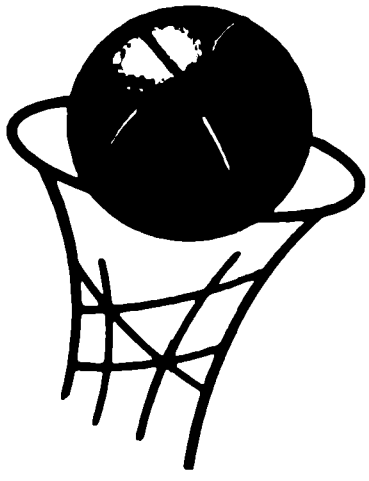

Liz Tomforde

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BÖLÜM BİR

RYAN

Hayalperest bir adam değildim. En azından bilinen anlamıyla. İmkânsızın romantikleştirildiği değil, ulaşılması mümkün, gerçekçi ve elde edilebilir hayallerim vardı.

Koca koca adamlar dizlerinin üzerine çöküp tanrılarına kırk sekiz dakikalık basketbol maçı için yalvarıyorlardı. Ben mi? Ben kadere boyun eğmiyor ya da işleri şansa bırakmıyordum. Sağlam antrenmana ve özveriye inanıyordum. Hayatımın bir planı vardı. Kendimi onlara doğru yönlendirdiğim için yoluma fırsatlar çıkıyordu.

Takım arkadaşlarımın geri kalanı, antrenmanların ilk haftasına bu denli kondisyonsuz geldiklerine göre şampiyonluk fikrini kesinlikle romantikleştirmişlerdi.

"Dom, bu engelden iki kat daha hızlı geçmen gerekiyor. Feci yavaşsın şu an. Tüm yaz ne halt yedin?"

"Hayatımı yaşıyordum, Shay. Arada bir sen de denemelisin."

İri cüsseli adamımız Dom Jackson, diğer takım arkadaşlarımla birlikte avuçlarını dizlerinin üzerine koyarak nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

Çaylaklardan biri topu bana doğru sürerken alnımdaki teri silmek için formamı kullandım.

"Hadi tekrar yapalım."

"Antrenman bir saat önce bitti, Ryan. Gidip görmemiz gereken eşlerimiz ve çocuklarımız var." Kıdemli şutör oyuncumuz Ethan Jeong, elleri belinde sahanın köşesinde dikiliyordu.

"Bazılarımızın da randevuları var..." Kenardaki gençlerden birine baktı Dom. *"Adı neydi?"* diye sessizce dudaklarını oynattı. "Raquel! Bazılarımızın Raquel isminde güzel bir kadınla randevusu var."

Bakışlarım takım arkadaşlarımın üzerinde gezindi, ben hariç hepsi tükenmişti. "Peki," diye pes ettim. "Bitirelim."

"Tanrıya şükür!" Dom arkasını döndüğü sırada ellerini yukarı kaldırarak terden sırılsıklam olmuş formasını başının üzerinden çıkardı. Takımın kalanı da peşinden hızla soyunma odasına yöneldi.

"Henüz yeni başladık, Ryan." Ethan teselli edercesine elini omzuma koydu. "Kendilerini toparlayacaklardır."

"Kaybetmekten bıktım. *Playoff*'lara girebilmek için bir *wildcard* maçı* bile kazanamıyoruz. Bu sezona formda girebilmek için tüm yazımı iki günde bir koşarak geçirdim. Herkesin benim seviyemde olması gerekiyor."

"Asla senin seviyene gelemeyecekler. İşte bu yüzden sen en iyilerden biri olacaksın. Ama henüz çiçeği burnunda bir kaptan olarak, onların sana saygı göstermesini sağlamalısın ve bunu oyun tarzından dolayı söylemiyorum." Takımın kala-

* Turnuvalara katılabilmek için oynanan bir nevi puan maçı. –e.n.

nıyla birlikte o da uzaklaştı. "Ayrıca kendini gereğinden fazla yormanı istemiyorum. Emekliye ayrılabilmek için beni omzunda taşımanı ve bana bir şampiyonluk yüzüğü kazandırmanı istiyorum."

Soyunma odasına girmeden hemen önce Ethan'ın dudakları bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı.

Çok iyi bir adamdı. Tam bir aile babasıydı. Üç çocuk sahibiydi ve yıllarca NBA'de oynamıştı. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca bu takımın kaptanlığını yapmıştı, şimdiyse daha iyi bir iş hayatı dengesi kurabilmek için görevini bırakmayı tercih etmişti.

Geçtiğimiz hafta itibariyle bu unvanı almıştım, artık Chicago'nun NBA takımı Devils'ın en yeni kaptanıydım.

Günün birinde bunun olacağını biliyordum. Yalnızca henüz yirmi yedi yaşımda ve ligdeki beşinci sezonumdan önce olacağını tahmin etmemiştim. Bu seviyede öğrenmem gereken hâlâ pek çok şey vardı, şimdilerde hem saha içinde hem de saha dışında takımın lideri olmanın ağırlığını omuzlarımda hissediyordum.

Devils'ın Genel Müdürü bu terfi kararına itiraz etmişti ancak işler burada böyle ilerlemiyordu. Takım kaptanımız, takım içinde yapılan oylamalar sonucunda belirleniyordu ve arkadaşlarımın desteğiyle bu unvan bana verilmişti.

Takım arkadaşlarım adına faydalı olabilmek istiyordum elbette ama saygıyı sadece oynadığım oyun karşılığında istemiyordum. Yeteneklerimle lig genelinde fazlasıyla takdir ediliyordum. Tüm hayatımı mesleğime odaklayarak, yirmili yaşlarımın çoğunu ve ilişkilerimi fedakârca bu spora adayarak geçirmiş, karşılığını da almıştım.

Yıllar geçtikçe mükemmelliğe giden yolda kendi rekorlarımı kırmıştım. Dikkatimi dağıtabilecek şeylerin, isteklerimin -en iyilerden biri olmak- önüne engel koymasına müsaade etmemiştim.

Bununla birlikte, tüm zamanların en iyisiyle bizzat aynı sahada oynadığım için doldurmam gereken büyük bir boşluk vardı. Bir zamanlar yaşanan büyük başarıları hatırlatan United Center'daki şampiyonluk pankartları, şampiyonluğumuzdan bu yana geçen yıllardaki boşluklarla birlikte, kendi şampiyonluğumu elde etmem için beni kışkırtıyordu.

Adamlarımın tıpkı aldığım kadar bu oyunu ciddiye almalarını sağlamalıydım. Bu sezon başarılı olmak istiyorsak onların da benim gibi oyunu yaşamaları, oynamaları ve hissetmeleri önemliydi. Ancak beni görmeye alıştıkları baskıcı oyun kurucu rolüne bürünmeden bunu nasıl dile getirebilirdim?

Takım liderleri olarak, şimdiye kadar yapamadığım bir şekilde onlarla iletişim kurmanın yollarını bulmalıydım çünkü takım kaptanı olduğunuzda, *"Beni dinleyin, şimdiye kadar aynı sahayı paylaştığınız en iyi oyuncu benim,"* demek tam olarak işe yaramıyordu.

Takım arkadaşlarımdan Ethan dışında kimseyle pek samimi değildim, bu sebeple oylama benim için biraz şaşırtıcı olmuştu. Her zaman oyun tarzım beni temsil ederdi ve sahada otoriter davranmaktan çekinmezdim. Oysa şimdi taşımam gereken farklı bir unvanım vardı ve buna nasıl uyum sağlayacağım konusunda endişeliydim.

"Casey!" Hızlı adımlarla bana doğru ilerleyen stajyerlerden birine seslendim. "İsmin buydu, değil mi? Casey?"

"Evet, Bay Shay."

Gözlerimi devirdim. "Bana Ryan ya da Shay ya da Bay Shay dışında herhangi bir şey de. Bir planın var mı? Benim için ribaund* yapacak birine ihtiyacım var."

"Ben... ben... şey, annem..."

"Planın var mı yok mu?"

"Yok." Hızla başım salladı. "Sizin için ribaund yapabilirim, Bay Shay." Gözleri kocaman açıldı. "Ryan! Senin için ribaund yapabilirim, Ryan."

Endişeli adımlarla filenin altına ilerlerken üstünde hâkî bir kargo şort ve takımımızın logosunu taşıyan bir polo yaka tişört vardı. En fazla on sekiz ya da on dokuz yaşındaydı ancak teknik ekip, onu kırklı yaşlarının ortalarında gibi giydirmişti.

Yüz atış sayısına ulaşıncaya kadar kalmayı hedeflediğim serbest atış çizgisindeki yerimi aldığım sırada, yetmiş altıncı atışta antrenman salonun kapıları aniden açıldı.

"Ry!" diye seslendi kız kardeşim. "Antrenman iki saat önce bitmişti. Seni görmek için dairene uğradım."

"Selam, Vee!"

Yetmiş yedi numaralı atış potadan süzülürken ağlara neredeyse hiç temas etmemişti. Casey ribaundu kapıp geri pas attı.

"Bu sabah zaten antrenman yapmıştın. Ne yapıyorsun?"

"Serbest atış atıyorum."

İkiz kardeşim benden birkaç adım ötede, eli kalçasında öylece duruyordu. Bakışlarımı ona yöneltmesem de bukleli saçlarıyla kafasını bana doğru sallayışını görebiliyordum.

"Adın ne senin?" Bakışlarını stajyere yöneltti.

"Ben Casey."

"Yerine geçebilirim, Casey." Stevie araya girerek pası bana yolladı ve filenin altındaki yerini aldı.

---

* Basketbolda veya benzer sporlarda, potadan sekerek gelen topu oyuncunun tekrar ele geçirmesi anlamına gelir. Bu kelime, sporda topun kontrolünü sağlamak amacıyla yapılan bir hareketi ifade eder. -ç.n.

Stajyerin tedirgin bakışları kız kardeşimle benim üzerimde gezindi.

"Seni eve bırakabilecek biri var mı? Geç oldu." İkizim benim aksime oldukça tatlı biriydi, çocuğun eve gitmek için bir aracı olmayabileceği aklıma bile gelmemişti.

"Evet. Annem dışarıda, arabada beni bekliyor."

"Ryan!" Stevie sinirlendi. "Annesi onu bekliyormuş."

"Bilmiyordum!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Üzgünüm, dostum."

Casey hızlıca başını salladı. "Benim için bir zevkti, Bay Shay."

Bakışlarım kısıldı.

"Ryan, demek istedim. Benim için bir zevkti, Ryan Shay. Ne zaman isterseniz." Casey beceriksizce el sallayarak ana kapıya yöneldi.

Stevie filenin altında durmuş bana bakıyordu. "Annesi onu bekliyormuş," diye kahkaha attı. "Ne kadar da sevimli, değil mi?"

"Çok sevimli," diye cevap verirken boş bir yüz ifadesiyle ellerimi birleştirip kalçasındaki topu istedim.

"Kaç tane kaldı?" Topu paslayarak atış yapmam için mükemmel bir şekilde elime ulaştırdı.

İkiz kardeşim, birlikte geçirdiğimiz yirmi yedi yılın ve defalarca benim için ribaund yapmasının etkisiyle bu işi öğrenmişti.

Başka bir atışın ardından ona, "Yirmi iki," dedim.

Tekrar pas attı.

"Ne oldu? Zanders'dan bıktın mı? Geri taşınmaya hazır mısın?"

"Ha-ha," diye karşılık verdi kız kardeşim alayla. "Hiç sanmıyorum. O adama kafayı takmış durumdayım."

Gururlu bir tebessümle dudaklarım kıvrıldı. Pisliğin teki olduğunu düşündüğüm Evan Zanders'ın aslında hiç de öyle biri olmadığı anlaşılmıştı. Chicago'da profesyonel hokey oyuncusuydu ve kız kardeşim onunla geçtiğimiz yıl takım uçağında hosteslik yaparken tanışmıştı. İlişkileri bu yazın başlarına dek gizliydi ancak son dört ay içinde, ikisi arasında kamuoyu önünde tam anlamıyla bir aşk festivali yaşanıyordu.

Stevie onun yanına taşınmıştı, şanslıydım ki evimin hemen karşısında yaşıyordu. Haklı çıkmaktan keyif alan biriydim ama konu Zanders olunca, bu adam hakkında tamamen yanıldığımı görmekten oldukça mutluydum. Kız kardeşimi bugüne kadar hiç tanık olmadığım ölçüde aydınlatıyor, kim olduğu konusunda kendine güvenmesini sağlıyordu. En sevdiği kişinin karşısına çıkan en iyi şey olduğunda, insanın birinden nefret etmesi oldukça zordu.

Üstelik yalan söyleyemezdim, artık benim de yakın arkadaşım olmuştu. "Onun da sana aynı derecede takıntılı olduğunu söyleyebilirim, hatta daha da fazla."

Kız kardeşim topu kalçasına yerleştirdi. "Biliyorum. Muhteşem, değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım ve ellerimi birbirine vurarak topu geri istedim.

Şüphesiz kız kardeşimin yanında oldukça farklı bir adamdım. Ün ve servet öncesi olduğum adamdım. Para, genç yaşta seçilen genç bir oyuncudan beklenecek tarzda aklımı başımdan almamıştı ancak çoğu insandan daha tedbirli, paranoyak olmama neden olmuştu. Stevie tartışmasız güvendiğim tek insandı ve böylesine bir özgürlüğe sahip olmak, attığım her adımda temkinli davranmamak, biraz olsun gevşememi mümkün kılıyordu. Kendim olabiliyordum.

"Ee, ne var ne yok?" Başarılı bir atışın ardından top ağlardan süzüldü. "Buraya kadar gelmeni ve benim için ribaund almanı sağlayacak kadar acil durum nedir?"

Stevie topu geri atmadı. Kollarını göğsünde birleştirerek topu önünde sabitledi. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Topu atması için ellerimi uzattım ancak reddetti.

"Ne oldu?"

"Nasıl taşındığımı hatırlıyor musun?"

"Evet, Vee. Yalnız kaldığımı hatırladığımdan oldukça eminim."

"Senin devasa, güzel, sen seyahatteyken boş olan dairen." Gözleri parladı.

"Ee?"

"Arkadaşım Indy'yi hatırlıyorsun, değil mi? Eski iş arkadaşım."

"Dairemize geldiği gece boyunca hıçkıra hıçkıra ağlayan, ardından karşılaştığımız başka bir zamanda barda ayakkabılarıma kusan hatun mu? Unutmak imkânsız."

"Çünkü sevgilisini başka biriyle yakalamıştı," diye hatırlattı. "Ailesi Florida'ya taşınmıştı-"

"Hayır."

"Ryan," diye çıkıştı Stevie. "Henüz sormadım bile."

"Farkındayım. Sormadan önce seni durdurmaya çalışıyorum. Biliyorsun ki sana hayır diyemiyorum, o yüzden soruyu sormana müsaade etmeyeceğim. Benim yanıma falan taşınmayacak."

"Ry, kızın gidecek yeri yok. Terfi aldı ama kalacak bir yer bulamazsa işi bırakmak zorunda kalacak. Elimize ne kadar az para geçtiğini biliyorsun."

"Bir ev kiralayabilecek kadar kazanıyorsunuz."

"O..." Duraksadı. "Maddi sorunlar yaşıyor ve yalnız yaşamaya gücü elvermiyor. Chicago oldukça pahalı."

"O zaman kendine bir arkadaş bulsun. Aldatıldığını ve içmeyi bilmediğini saymazsak onu tanımıyorum bile."

"Ryan, lütfen böyle konuşma. Devasa bir dairen var ve çoğu zaman yollardasın. Indy de tıpkı senin gibi sürekli seyahate çıkıyor. Ayrıca hokey, basketbolla hemen hemen aynı sezonda. Birbirinizi neredeyse hiç görmeyeceksiniz."

"Hayır."

"Neden hayır?"

"Çünkü birlikte yaşadığımız zaman farklıydı. Sen hem kız kardeşim hem de en iyi arkadaşımsın fakat başka birini istemiyorum. Evimde geçirdiğim zamanın ne kadar kıymetli olduğunun farkındasındır. Konu kapanmıştır." Ellerimi birbirine vurarak topu ikizimden istedim, böylece günlük atışlarımı tamamlayabilirdim.

Stevie'nin omuzları üzüntü içinde düşerken, arkasını dönüp basketbol topumla birlikte çıkışa yöneldi.

"Vee, neler oluyor? Atışlarımı bitirmem gerek."

"Öyleyse kendi kendine ribaund alabilirsin." Çıkışa doğru ilerlerken bana dönme zahmetine bile girmedi.

"Olmaz dediğim için bana sinirlenemezsin."

"Sinirlenmedim. Yalnızca hayal kırıklığına uğradım. Şu turuncu basketbol topundan başka herhangi birini ya da bir şeyi önemsemek seni öldürmez."

"Seni önemsiyorum," diye seslendim ancak koridora açılan kapıdan hızla geçti ve elindeki basketbol topunu köşeye bıraktı.

Lanet olsun.

Eğer insanları hayal kırıklığına uğratmışsam bunu pek de umursamazdım. Asla onların beklentileri benimkilerden daha önemli olamazdı. Peki ya ikiz kardeşim? Kendim dışında fikirlerine önem verdiğim tek kişi oydu.

Arkasından koşmaya başladım.

Koridora çıkan kapıları açarken, "Vee," diye seslendim. Çıkış kapısına varmak üzereyken topuklarının üzerinde dönerek bana baktı. "Bana bunu neden yapmam gerektiğini açıkla. Sahiden çok mu sinirlisin? Neden senin için bu kadar önemli?"

"Sen herhangi bir şey yapmak zorunda değilsin, elbette ancak o benim arkadaşım. Üstelik bu şehirdeki ilk arkadaşım. Yalnızca sana yakın olmak için beni kullanmak istemeyen arkadaşlıklar kurmanın benim için ne kadar zor olduğunun farkındasındır. İşte Indy tam da aradığım arkadaş oldu ve eğer kalacak bir yer bulamazsa Florida'ya, ailesinin yanına taşınmak zorunda kalacak. Chicago'dan ayrılmasını istemiyorum ve nasıl yardım edebileceğimi de bilmiyorum. Üstelik evlenmeyi planladığı adam onu aldattığı için birlikte yaşadıkları evden ayrılmak durumunda kaldı. Desteğe ihtiyacı var."

Nasıl oluyordu da kız kardeşim duygularımı bu denli altüst edebiliyordu? Herhangi biri benimle aynı konuşmayı yapsa tereddüt etmeden reddederdim ama konu Stevie olduğunda, tüm kararlılığım yerle bir oluyordu ve istediği her şeyi kabul ediyordum. Kız kardeşimin hayatında gerçek arkadaşlıklar kuramamasının başlıca sebebi bendim, üstelik bunu bir nebze de olsa düzeltebilmem için önüme bir fırsat sunuyordu.

Kendi mutluluğumdan çok Stevie'nin mutluluğunu önemserdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendim adına umudumu kaybetmiştim, bu da sıradaki cümlenin dudaklarımdan dökülmesine sebep olmuştu.

"Açık konuşmak gerekirse, bunu kesinlikle istemiyorum."

"Biliyorum."

"Taşınma tarihi belirlemeliyiz."

Stevie'nin gözleri parlarken dudakları kıvrıldı.

"Geçici süreli bir kira sözleşmesi yapmak ve kira ödemesi istiyorum. Karşılıksız olmayacak."

"Elbette ödeyecek. Yalnızca biraz makul bir meblağ ayarlayabilir miyiz? Zaten senin paraya ihtiyacın yok."

Ona büyük bir iyilik yapıyordum ama o benden taleplerde bulunuyordu. "Geçici bir süreliğine. Sürekli benimle yaşamayacak."

"Anlaşıldı." Stevie gülümsemesini asla saklayamıyordu. "Dünyadaki en sevdiğim insan olduğundan bahsetmiş miydim?"

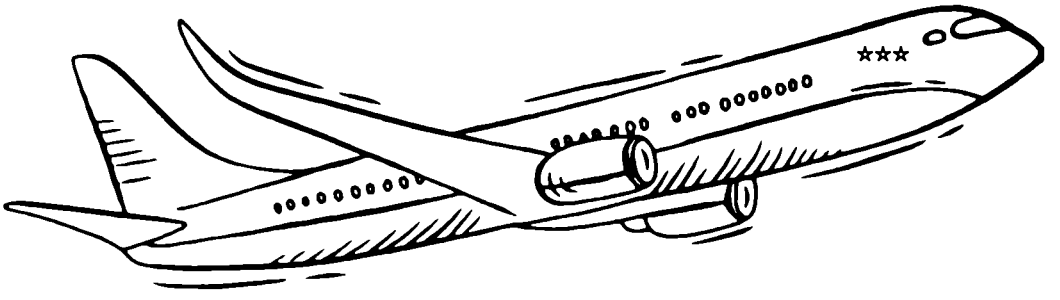
"Evet, tabii." Yeniden salona döndüm. "Gel ve benim için ribaund yapmaya devam et. Son birkaç atışını kaldı."

"Yirmi küsur kaldı demiştin."

Arkaya dönme gereği duymaksızın serbest atış çizgisine ilerledim. "Anlaşılan, kız kardeşim tarafından hatunun birinin daireme taşınması için zorlanırken sayıyı unutmuşum."

Yüzündeki ışıl ışıl gülümseme Stevie'nin ses tonundan yansıyordu. "Elli olsun o zaman."

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM İKİ

*****

INDY

"Hayır."

"Ne demek 'hayır'?"

"Hayır. Kardeşinin dairesine taşınmayacağım."

Stevie'nin bakışları hayretle büyüdü. "Neden olmasın?"

"Dur bir düşüneyim. Çünkü bu berbat bir fikir." En iyi arkadaşımın kardeşiyle aynı evde yaşamak, kulağa doğrudan aşk romanlarındaki bir olay örgüsü gibi geliyordu. Üstelik söz konusu kardeş, erotik rüyalarımdan fırlayıp gelmiş gibi görünen basketbol dünyasının yıldız çocuğu Ryan Shay'dı. Hepsinden öte... "Benden nefret ediyor."

"İnsanların çoğundan nefret ediyor." Omuzlarını silkerken ses tonundaki kayıtsızlık biraz tedirgin ediciydi.

"Gerçekten onu iyi tanıtıyorsun, tatlım."

Otel odasındaki tek gözlü ocakta kahvaltımı hazırlarken Stevie kanepede oturuyordu. Vejetaryen sosisim, otele ait pişirme tavasının kötülüğü neticesinde tıpkı köpek pisliğine benzemişti.

İçimden *ekstra lezzetli* diye geçirirken, umarım bu otelde bir süre daha yaşamaya katlanabilirdim.

"Biliyorum, Ryan benim kardeşim ve muhtemelen taraflı düşünüyorum fakat o gerçekten iyi biridir. Tamam, hislerini dışa yansıtmadığı için soğuk görünüyor olabilir belki ama özünde iyi bir adamdır. Seni çok seviyorum ve en iyi arkadaşım sensin. Aynı DNA'yı paylaştığımız için Ryan da seni sevecektir. Zamanla."

"Çok mantıklı. Vee."

"Bilimsel bir şey."

Karşılık vermeyince konuşmaya devam etti. "İş yüzünden ikiniz de o kadar sık seyahat ediyorsunuz ki karşılaşmanız çok zor. Üstelik kimseyle birlikte olmadığı için daireye gelip gidecek kızlar konusunda tedirgin hissetmen gerekmeyecek."

Tek kaşını kaldırdı. "Biriyle birlikte olmaması yatıp kalkmadığı anlamına gelmez. Adamı görmedin mi?"

"Düşünmek istemiyorum, teşekkürler." Tiksintiyle kaşlarını çattı. "Söylemek istediğim, ben neredeyse bir yıl boyunca onunla yaşadım ve kimseyle takılmadı."

Muhtemelen kaçamaklarını yolculuklara saklıyordu. Akıllıcaydı. Evimde rastgele kızlar görme endişesi yaşamamak fena olmazdı.

"Bizim evi önerdim ama oraya da yerleşmek istemiyorsun. Zee'nin ekstra iki yatak odası daha var." diye ekledi.

"Vee," derken derin bir nefes aldım. "İsteyeceğim son şey üçüncü kişi olmak, ayrıca her seyahatten sonra eve döndüğümüzde ikinizin tavşanlar gibi seviştiğini duymayı da kesinlikle istemiyorum. Ciddiyim, ben böyle iyiyim." Kahvaltı tabağımı alıp sehpanın yanındaki berjere yerleştim. "Şunlara bir bak." Elimdeki kâğıtları sehpanın üzerine bırakırken, evimi bunların

arasından bulabileceğimi umut ettim çünkü bu şehirde maddi olarak karşılayabileceğim tek evler bunlardı.

Stevie kâğıtları inceledikçe inanamadığını saklamakta zorlanmaya başlamıştı. "Indy, olmaz. Bunların herhangi birinde kalamazsın. Bazıları oldukça tehlikeli bölgelerde ve şuna bir bak." İlanlardan birini okumaya başladı. "Elli küsur yaşında bir erkek, yirmi küsur yaşlarında bir kadın ev arkadaşı arıyor."

"Yirmi küsur yaşlarındayım ve bu ev aylık sadece beş yüz dolar!" Vejetaryen sosisimden küçük bir ısırık aldım, ardından tükürerek tabağa geri fırlattım.

"Evet, muhtemelen kiranın geri kalan kısmını farklı bir şekilde ödemek durumunda olduğun içindir."

"Tamam, mide bulandırıcı." O sayfayı çekip buruşturarak yenemeyecek kadar kötü durumda olan yemeğimin üzerine koydum.

"Indy," diye söylendi Stevie, kâğıtları dizlerinin üzerine bıraktı. "Lütfen Ryan'ın yanına yerleş. Kendin için yapamıyorsan benim için yap. Bunlardan birinde yaşamaya başlarsan geceleri gözüme uyku girmez. İşlerin gidişatıyla ilgili her gün mesaj atarsın, gerekirse ben de Ryan'ı dizginlerim."

Hemen telefonumu çıkardım ve mesaj yazmaya karar verdim.

Ben: *Günlük Güncelleme: Kardeşinin yanına taşınmak konusunda beni zorlarsan, bulduğum her fırsatta onunla seks yaparım. Onun hayatımda gördüğüm en ateşli erkek olduğuyla ilgili mesajlar atarım. Beni becermesini ne kadar çok arzuladığım hakkında her gün bir şeyler duyarsın.*

Mesajı okuduğunda yüzünü ekşitti.

Stevie zihnindeki görüntüyü temizlemek istercesine gözlerini hızla kırpıştırdı. "Bir kumar oynayıp blöf yaptığını umacağım."

"Pekâlâ, bu eğlenceli olacak."

"Ryan'ın yanına taşındığında komşu olacağız!"

Caddenin karşısında yaşayan eski iş arkadaşımla erkek arkadaşını düşündüğümde dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. İkisini de çok seviyordum ve geçtiğimiz hokey sezonunda aralarındaki yakınlaşmayı yakından izlemiştim. Stevie'yi artık seyahatlerde göremeyecek olmama rağmen, Zanders ile birlikteliklerini daha fazla saklamak zorunda olmadıkları için mutluydum. Böylesine güçlü bir aşk gizli kalmamalıydı.

"Eğlenceli olurdu," diye kabul ettim.

"Gördün mü? Üstelik favori kahve dükkânın iki blok ötende olacak ve Ryan'ın apartman görevlisi gerçekten harika biri. Onu çok seveceksin."

Akla gelebilecek tüm imkânlarla donatılmış, Chicago şehir merkezinde lüks bir dairede yaşama düşüncesi hayal gibi görünse de kendimi evet demek konusunda engelleyemedim.

Biraz da Chicago'ya dönüş yapmanın iyi bir karar olduğuna kendimi hâlâ ikna etmeye çalışıyor olmamdan kaynaklanıyordu, sanırım. Gördüğüm her sokak, her bina, her köşe bana onu hatırlatıyordu. Hayatınız boyunca tek bir kişiyle birlikteyseniz böyle hissederdiniz. Her anıda o insan olurdu.

Artık hayatımda olmayacak birinin yasını tutuyordum.

Geçtiğimiz yıl dairemize girdiğimde, Alex'i başka bir kadınla yakaladıktan sonra tüm gücümle hokey sezonunu tamamlamaya çalışmıştım ancak Raptors, Stanley Kupası'nı kazandığında eşyalarımı bir depoya bırakarak çantamı hazırlamış ve ailemin yanına Florida'daki evlerine gitmiştim.

Yaz tatilimi orada geçirmek, yaşadığım duygusal çöküntüyü biraz olsun dindirmişti ama hayatımın tamamen altüst olduğu bu şehre yeniden dönmek, yaşadığım sarsıntının altı ay önce gerçekleşmesine rağmen iyileşme sürecine baştan başlamak gibi hissettirmişti.

Otelde geçirdiğim birkaç haftadan ve altımda çalışacak olan iki yeni uçuş görevlisini eğitmemden sonra, tekrar buraya dönmekle ilgili doğru kararı verip vermediğimden hâlâ emin değildim.

Stevie zihnimden geçenleri okumuş gibi konuyu değiştirdi. "Sezonun ilk yolculuğu birkaç gün içinde başlayacak. Hazır mısın?"

"Tamamen tecrübesiz bir ekiple ne kadar hazır olabilirsem o kadar hazırım. Hokey oyuncularının her uçuşta soyunmalarını seyretmek, sen yokken eskisi gibi hissettirmeyecek."

Yüzündeki o tatlı Stevie tebessümüyle başını yana yatırdı. "Uçmayı özleyeceğim ama daha çok siz yoldayken Zee ve seni özlüyor olacağım. Tabii bu yıl Ryan'ın tüm iç saha maçlarını izleyebileceğim için mutluyum. Baş uçuş görevlisi olarak herkese liderlik edecek olmak nasıl bir duygu?"

"Tuhaf. Raptors'ın uçağındaki ikinci yılımda yetkili olacağımı hiç düşünmemiştim fakat heyecanlıyım. Üstelik Tara'nın aramızdan sonsuza kadar ayrılmış olmasına da çok memnunum."

"Arkadaşlık ilişkileri yüzünden kovuldu," diye güldü Stevie. "Ne ironi ama."

Uçuş görevlilerinin yolcularla -Chicago'nun Ulusal Hokey Ligi Raptors- arkadaşlık kurmaması yönünde oldukça kesin bir kuralı vardı. Üstelik geçen yıl, önceki baş kabin görevlisi Tara bunu Stevie'nin yüzüne olabildiğince vurmuştu. Ancak terfimi kabul etmemin bir parçası da bu kuralları biraz esnetmek

oldu. Takımla flört yasak, seks yasak, takılmak yasak şeklinde katı kurallar hâlâ geçerliydi ama artık arkadaş olmamıza izin veriliyordu. En iyi arkadaşımın sevgilisi yedek kaptan olduğundan ve birbirimizle arkadaş değilmişiz numarası yapamayacak kadar çok görüştüğümüzden bazı kuralları değiştirmek durumunda kalmıştım.

"Chicago'dan biraz uzaklaşmak iyi olabilir," diye ekledim.

"Sen neyden bahsediyorsun? Tüm yazı Florida'da geçirdin. Buraya geleli yalnızca birkaç hafta oldu."

Bakışlarımı kucağıma indirirken aramızda uzun bir sessizlik yaşandı.

"Ah, Ind. Tam bir aptalım. Konunun Ryan'la birlikte yaşamakla alakası yok, haksız mıyım? Chicago'da kalmak istemezsen, anlayışla karşılarım. Gerçekten seni anlıyorum. Şehirde kalmana yardım edebilmek için sana kalabileceğin uygun bir yer ayarlamaya çalışıyordum ama burada yaşamak istemiyor olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Aptal değilsin. Çok iyi bir arkadaşsın. Yalnızca biraz etkilendim, anlıyor musun? Tekrar burada olmak, Alex'le her an karşılaşabileceğimizi düşünmek içimi acıtıyor fakat aynı zamanda onun hayatımın akışını etkilemesinden de sıkıldım."

Florida'da yeni bir işe başlamama ve kalıcı olarak yerleşmeme günler kalmıştı ki terfi konusunda bir arama gelmişti. Alex benden o gece birçok şey almıştı; geleceğim, evim, arkadaş grubum. Şimdi bunu da almasına müsaade edemezdim.

"Indy, seni anlıyorum," dedi nazikçe. "Bazen çekip gitmek daha basit geliyor. Burada kalmak istediğine emin misin? Chicago'da?"

"Kendimi daha iyi hissetmek istiyorum." Başımı kaldırdım. "Belki Chicago'ya, olayların yaşandığı şehre yeniden gelmek durumu kabullenmemi ve daha hızlı toparlanmamı sağlar."

"Kararını değiştirecek olursan ve Florida'nın sana daha iyi geleceğini hissedersen bavullarını toparlamana yardım ederim ancak umarım Ryan'ın teklifini kabul edersin. Senden karşılayabileceğinden daha fazla kira talep etmeyecek. Böylece birikim de yapabilirsin. İşler senin için biraz değişecek elbette ama umarım daha iyi olacak."

"Ona hiçbir şey söylemedin-"

"Elbette söylemedim," diye sözümü kesti Stevie.

Gözlerimi otel odamda gezdirdim. Mini buzdolabı yüzünden üç günde bir market alışverişi yapmam gerekiyordu çünkü tam boy ürünler asla sığmıyordu. Dolapta çok sayıdaki kıyafetlerime yetecek kadar askı olmadığından valizin içinde yaşıyordum. Havlular o kadar küçüktü ki saçlarımı zar zor sarıyorlardı.

Gördüğüm en çekici adamlardan biriyle yaşamak zorunda kalacak olsam bile bir evim olmasını özlemiştim. Geçtiğimiz aylarda Ryan Shay ile yalnızca iki kez karşılaşmıştım ama insanın aklından çıkaramayacağı kadar çekici bir yüzü ve vücudu vardı. Eğer tek bir dilek hakkım olsaydı, önceki karşılaşmalarımızı unutmasını dilerdim.

"İleride onunla yaşayabileceğimi bilsem, bıraktığım ilk ve ikinci izlenim daha iyi olabilirdi."

Stevie'nin mavi-yeşil rengindeki gözleri ışıldarken dudaklarını birbirine bastırarak gülmemeye çalışıyordu. Endişelerimi hafifletmesini ve seksi kardeşinin beni hatırlamadığını söylemesini umuyordum.

"Unutmadı, değil mi?"

"Yakınından bile geçmedi."

On dakika içinde otel odamdan ayrıldım ve yirmi dakika içinde de eşyalarımı yerleştirdiğim depoyu boşalttım. *U-Haul** kamyonu utanılacak ölçüde bomboştu. Ne yazık ki, yirmi yedi yıllık hayatım bir *U-Haul* kamyonunun yarısını bile dolduramıyordu.

Alex'le altı yıl süresince aldığımız tüm mobilyalar ve mutfak gereçleri hâlâ birlikte yaşadığımız evdeydi. Yeniden başlamaya, durumu kabullenmeye çalışıyordum. Ailemin yanında geçirdiğim sürede eşyalarımın eksikliğini hissetmemiştim ancak *onun* dairesine yerleştiğimde, neredeyse hiçbir eşyamın olmayışı durumu gözler önüne seriyordu.

Benim daireme.

Aslında içerisi oldukça sadeydi, kendimi bir müzenin ortasındaymışım gibi hissediyordum ve eşyalarımın eksikliği muhtemelen bu yüzden kendini hissettiriyordu. Onun da fazla eşyası yoktu.

Ev düzenli ve oldukça minimalistti. Düzenlemeye uğraştığım oturma odasındaki gardırobum dışında, siyah-beyaz hariç ortalıkta hiçbir renk görünmüyordu. Buradaki anahtar kelime *uğraşmaktı*.

Bu daireye Stevie'yle tanışmamızdan itibaren birkaç ziyarette bulunmuştum ancak hiç bu kadar boş ve... yalnız hissettirmemişti. Stevie de tıpkı benim gibi canlıydı. Onun gitmesiyle anlaşılan tüm renkler de gitmişti.

Manzara gerçekten büyüleyiciydi, şehrin ışıkları ve Navy Pier** gün batımı manzarası ilk bir saat boyunca dikkatimi dağıtmıştı.

---

* Kiralık kamyon, kamyonet, römork ve taşıma ekipmanları sağlayan Amerikan şirketi. -ç.n.

** Navy Pier, Chicago, Illinois, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Near North Side topluluk bölgesinin Streeterville semtinde bulunan, Michigan Gölü kıyısında 3.300 metre uzunluğunda bir iskeledir. -ç.n.

Kendi rehberliğimle çıktığım gezinti beni mutfağa yönlendirdi. Altına bir kupa yerleştirilmiş, sanırım yarın sabah için hazırlanmış tek hazneli bir kahve makinesi vardı. Yemek tabaklarının -dört büyük tabak, dört küçük tabakta dört kâse- hepsi siyah renkteydi. Bir takım hâlinde alınmış ve sanki evine asla daha fazla misafir gelmeyecekmiş gibiydi. Birinci çekmeceyi açtığımda pek de şaşırmadım; dört kaşık, dört bıçak, dört çatal, büyük bir ihtimalle küçük bir takım hâlinde alınmıştı.

Onun da tıpkı benim gibi sürekli iş seyahatinde olduğunu biliyordum ancak eğer arkadaşlarını davet etmek isterse nasıl olacaktı? Ya da bir kadınla eve döndüğünde kadın aç olur ve bir önceki günden kalan bulaşıkları henüz yıkamamış olursa?

Bu benim için oldukça mantıksız görünüyordu ama içimden bir ses, Ryan Shay'in yeterli eşyaya sahip olmanın son derece mantıklı olduğunu düşündüğünü söylüyordu.

Tekrar oturma odasına döndüğümde, parmaklarım kitaplığının raflarında bir toz ya da leke bulmak umuduyla gezindi. Adamın insan olduğuna ve dairesinin diğer bölümlerinden anlaşılabileceği gibi bir robot olmadığına inanmam için bir işaret arıyordum.

Tek bir fotoğrafı yoktu fakat çok sayıda kitabı vardı. Raflarda motivasyon ya da kişisel gelişimle ilgili aklınıza gelebilecek her türlü kitap sıralanmıştı ve sıralanış şekilleri... Benimle dalga mı geçiyordu? Yazarların soyadlarına göre alfabetik olarak sıralanmıştı. Bu adam büyük ihtimalle keyif için maraton koşan ve Cadılar Bayramı'nda şeker yerine diyet bar dağıtan bir canavardı.

Parmağımı raftan kaldırdım, toz yoktu. Zerre kadar toz yoktu.

Buradan şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

Dış kapının sesiyle durdum.

Gece boyunca şehirde düzenlenen havalı bir etkinlikte olması gerekiyordu. Eve gelmeden önce etrafı toparlayacak, giysilerimi dolaba yerleştirecek ve kitaplarımı toplayıp üst üste istifleyecek zamanım olması gerekiyordu. Ev tam bir faciaydı ve Ryan Shay karşısında daha iyi bir izlenim bırakabilmeyi umuyordum.

Yığın hâlinde duran kıyafetlerimi bir araya toplayarak olabildiğince küçük bir alan işgal etmeye çalışıyordum ve iki saat önce taşınmamdan bu yana dairesinde gerçekleşen patlamayı belki fark etmez diye umuyordum.

"Bu. Da. Ne?" Sesi soğuk ve duygusuzdu.

Toparlanmaya çalışarak yüzüme dökülen saçlarımı düzeltim ve en büyüleyici gülümsememi takındım. Bu her seferinde işe yarardı.

"Merhaba-" Arkamı dönüp selam vermek için el sallayacağım sırada Ryan'ı kapının önünde dikilirken görünce elim havada asılı kaldı.

Ryan ile iki kez karşılaşmıştım. İlkinde üstsüzdü, ikincisinde ise bir barda gündelik kıyafetler giyiyordu. Peki ya şimdi? Takım elbiseyle? Tanrım, burada yaşayamazdım.

Baştan aşağı ince çizgilerle işlenmiş siyah bir takım giyiyordu ve siyah renk, mavi-yeşil gözlerini çok daha canlı gösteriyordu. Açık kahverengi teniyle çilleri yüzünden tıpkı ikiz kardeşine benziyordu ancak Stevie'ye daha önce hiç şu anda kardeşine baktığım gözle bakmadığımı söyleyebilirdim. Dudaklarımı yalarken gözlerimi kestane rengi, yanları yeni tıraş edilmiş ve Shay'e özgü bukleler bulunan saçlarında dolaştırdım.

Ryan'la Stevie'nin annesi; çilli, mavi gözlü ve bakır saçlı beyaz bir kadındı. Babaları ise uzun boylu, koyu renk kıvırcık

saçlara sahip siyahi bir adamdı. Shay kardeşler ebeveynlerinin özelliklerinin bir kombinasyonu olsalar da Ryan ve Stevie aynı özellikleri miras edinmiş gibi duruyordu.

İki karşılaşmamızda da ağzımdan kaçırmıştım ancak Ryan Shay oldukça seksi bir adamdı. Bir robot olabilirdi ama hayatımda gördüğüm en seksi robottu.

"Indy," diye seslenerek beni trans hâlimden çıkardı.

Bir bacağımı diğerinin üzerine atarak dudaklarımı kapattıktan sonra onunla göz göze geldim. "Hmm?"

"Daireme ne halt olduğunu sordum?"

"Ah." Beceriksizce gülümsedim. "Gördüğün üzere, düzenliyorum."

"Düzenliyor musun?"

Oturma odasının zeminindeki kaotik dağınıklığı göstererek, "Evet." dedim. "Kıyafetlerimi."

"Düzenleme dediğin buysa, işe yarayacağından emin değilim."

Ne yazık ki Ryan'ın ses tonunda herhangi bir espri olmadığını fark etmeden önce şakasına gülüyordum. O ciddiydi.

Tam bir düzen canavarı gibi anahtarlarını kapının yanındaki küçük askıya astı ve bana dönüp bakmadan hızla yatak odasına yöneldi.

Üçüncü izlenimim de son ikisi gibi boktan olacaktı.

Geceyi geçirmek için odasına kapanmadan önce, "Düşündüm de belki yarın kahvaltı edebiliriz," diye çabucak söze girdim.

Odasının kapısına yaklaştığında yüzüme bile bakmadı. "Hayır."

"Birlikte yaşamaya başladığımıza göre birbirimizi tanımamız iyi olabilir."

"Hayır."

"Tamam, kahvaltı yok. Oldukça meşgul bir adamsın. Belki öğle yemeği? Ya da belki yemek yemiyorsundur. Robotlar yemek yemez."

"Ne?"

Kafasını bana doğru çevirdiğinde, hırçın bakışlarını benimkilere kilitledi. Sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştım.

Yutkundum. "Takılıyorum. Yalnızca bir şakaydı." Tuhaf bir gülüş daha. "Kahve? Aynı evde yaşayacağım kişiyi tanımak güzel olurdu. Kim bilir, belki arkadaş bile oluruz?"

Gözleri kısıldı.

"Tamam, arkadaşlık yok." Kendimi savunmak için ellerimi kaldırdım. "Arkadaşlık yok. Yemek yok. Eğlence yok. Anlaşıldı."

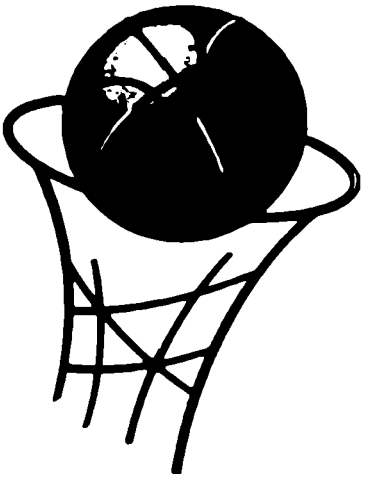
Ufak bir kahkaha attığında önce beni komik bulduğunu düşünerek keyiflendim ancak sonra kahkahanın aşağılayıcı olduğunu fark ettim.

"Öncelikle bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Seni burada istemiyorum. Buraya taşınmanı ben istemedim, kabul etmemin tek sebebi kız kardeşimin arkadaşı olman ve onun çok fazla arkadaşı olmamasının nedeni de benim. Yalnızlığı severim ve bu benim kararım olsaydı, yalnız yaşıyor olurdum. Dolayısıyla hayır, Indiana, arkadaş olmayacağız. Sen kendine uygun bir yer bulana kadar aynı dairede yaşayacağız, ben de kardeşlik görevimi yerine getireceğim."

Kapısını sertçe kapattı.

Lanet olsun.

Üçüncü izlenim ilk ikisinden çok daha kötüydü.

BÖLÜM ÜÇ

RYAN

Sıktır.

Alnımı yavaşça kapıya yaslayarak pişmanlıkla gözlerimi kapattım.

Bu çok kaba bir davranıştı ve niyetim bu değildi. Doğrusu, yol boyunca kendime kibar olmam konusunda hatırlatmalarda bulunup durmuştum ve söyleyeceğim aptalca bir selamlamayı kafamda tasarlamaya çalışmıştım.

Evine hoş geldin. Hayır, sanki burası ikimizin evi gibi bir izlenim yaratırdı.

Burada olduğun için mutluyum. Bu bir yalandı. Mutlu değildim.

Bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeter. Hayır, söyleme. Git kendin al.

Kurduğum her cümle kulağa aynen böyle geliyordu... Kurgulanmış.

Planladığım şey basitti: "Senin için yedek bir anahtar yaptıracağım," diyerek odama gidecek ve yalnız kalabilecektim.

Onu salonumun ortasında yarı çıplak bir vaziyette dururken gördüm, üzerinde o kadar bol bir *sweatshirt* vardı ki altında bir şey olduğundan hâlâ şüpheliydim. Omuzlarının üzerinden sarkan sarı saçlarını örmüştü ancak çoğunlukla dağınık bir hâldeydi. Kahverengi gözleri anımsadığımdan daha yumuşaktı ve bu durum beni sinirlendirmişti.

Gece boyunca, takım arkadaşlarım onun yanıma taşınmasıyla ilgili benimle uğraşmışlardı. Yaklaşık beş ay önce onunla bir kez karşılaşmışlardı ve o gece ayakkabılarımın üzerine kustuğu için onlarda unutulmaz bir etki bıraktığını düşünmüştüm. Maalesef onunla ilgili hatırladıkları tek şey, kesinlikle etkileyici bir görüntüye sahip olduğuydu.

Hoş biri olduğu kesindi. Gözlerim kör değildi ama hatırladıkları kadar güzel olmasının imkânı yoktu. Zihinlerinde büyüttüklerine emindim.

Ancak öyle değildi.

Daireme girdiğim anda hatamı anlamıştım. Haklıydılar; çok etkileyiciydi ve bundan nefret etmiştim.

Aklım kolay kolay dağılmazdı, eğer kusursuz dikkat dağıtıcımı somutlaştırabilseydim ona çok benzerdi.

Böyle birinin burada, benimle yaşamasına izin veremezdim. Herhangi *birinin* yaşamasını da istemiyordum. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Burası benim dış dünyadan kaçabileceğim tek yerdi. Kaptan olarak geçireceğim ilk sezona odaklanmam gerekiyordu ve ev arkadaşımın bronz bacakları, altın sarısı saçları ve rengârenk kıyafetleri dairemin zeminine dağılmışken bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Sikeyim. Spor salonuna gitmeliydim.

Biraz rahatlamak ve yeni ev arkadaşımı görmeye hazırlanmak için zamanım olsaydı belki biraz daha sakin olabilirdim ancak bu gece sakin tek bir dakikam bile yoktu. Her an izleniyordum ve dolayısıyla gecenin her anı diken üzerindeydim.

Bu tür bakışlar genellikle her hareketimi izleyen taraftarlar ve muhabirlerden kaynaklanırdı ama takımdaki konumum yükseldiğinden beri takımın Genel Müdürü Ron Morgan beni her zamankinden daha fazla küçümseyerek izliyordu.

Ron, onun için oynamaya başladığım ilk üç yıl boyunca beni sevmişti. Ya da en azından bir işverenin, maaşı yıllık bütçelerinin büyük bir kısmını kaplayan ve takımı henüz bırakın şampiyonluğu *playoff*'lara dahi taşımayı başaramamış bir çalışanını sevebileceği kadar sevmişti.

Aslında Ron'un benim hakkımda hissettiği antipati, geçen kış kendisine iyilik olsun diye yeğenine bir film galasında eşlik etmemle başlamıştı. Kızı gibi gördüğü yeğeninin başı kanun karşısında biraz derde girmişti ve birinin imajını düzeltmek için iyi çocuk Ryan Shay'i kullanmaktan daha iyi bir seçenek olabilir miydi?

Sadece bir gece, tek bir etkinlik olacaktı ancak asıl mesele benden birden fazla gece talep edildiğinde başlamıştı. Bu durum sürekli hâle gelmiş ve kız kardeşimi bir tür Morgan kalkanı gibi kullanarak yeğenini dışarı çıkarma isteğini her seferinde geri çevirmiştim.

"Lesley'i yardım gecesine götürmelisin." Götüremem. Kız kardeşimi davet ettim.

"Yıl sonu etkinliği göl kenarında. Herkes birilerini getirecek. Sen de yeğenimle geleceksin." Yapamam. Stevie çoktan artı-birimi kaptı.

"Lesley seninle gerçekten ilgileniyor gibi. Cuma günü takım yemeğine onu davet etmelisin." Ah. Lanet olsun. Keşke onu davet edebilseydim fakat kız kardeşim gitmek için çok heyecanlı ve onu kıramam.

Bütün yıl Stevie'yi hayali kavalyem olarak kullanmak işe yaramıştı ancak sonra gidip âşık oldu. Üstelik herhangi birine değil, Chicago spor camiasında önemli bir isim olduğu için benimle aynı etkinliklerin yüzde doksanına katılan birine âşık olmuştu. Stevie'nin yardımı olmadan, Ron'un yeğeni ile görüşmememin gerçek nedeninin sadece istememem olduğu anlaşılmış ve işte o zaman onun umursamazlığı açık bir antipatiye dönüşmüştü.

Ethan'ın sezon sonunda takımdan ayrılması, Ron'un itirazlarına rağmen takımın beni kaptan seçmesi bu antipatiyi artırmıştı. Ancak üniversiteden beri kimseyle birlikte olmamıştım ve sırf maaş çeklerimi imzalayan adamı memnun etmek için -özellikle de gerçekten etkilenmediğim bir kadın olduğunda- bunu değiştirmeyecektim.

Ron'un hırsımı takdir edeceğini düşünürdünüz. Dikkatimi yalnızca Chicago'ya yıllar sonra ilk şampiyonluğunu kazandırmaya ve En Değerli Oyuncu ödülüyle bunu taçlandırmaya odaklamıştım. Bunun anlamı kadın yok, neredeyse hiç arkadaş yok ve gözlerimi ödülden ayırmak yok demekti. Kimsenin ismimden ya da basketbol sporunda kim olduğumdan faydalanmasına izin vermeyecektim.

Geçmişte bir kez başıma gelmişti ve bu hatayı bir daha asla tekrarlamayacaktım.

Lanet bir antrenmana ihtiyacım vardı. Gecenin ve ben yokken dairemin içine düştüğü karmaşadan zihnimi arındırmalıydım.

Ceketimi çıkarıp dolaptaki ait olduğu yere, siyah ceketimle koyu gri ceketimin arasına astım. Kol saatimi çıkarıp kadife kutusuna geri koyarak dikkatle komodinin çekmecesine yerleştirdim, tıpkı her seferinde olduğu gibi.

Dairemin beni ters etkilediğini göz önüne alarak birkaç şut atmanın beni sakinleştireceğini düşünüyordum. Henüz takım elbisemi çıkarıp spor şortumu giyememişken oturma odasından gelen yumuşak bir inilti beni durdurdu.

Bu bir şaka olmalıydı.

Bu kızın burada yaşamasına neden izin vermiştim ki? Ah, doğru ya, Stevie. Kız kardeşime hayır demeyi öğrenmeliydim çünkü yapamamak, bana oturma odamda ağlayan bir sarışını beraberinde getirmişti.

Duymazlıktan gelecektim. Eğer yanına gidersem bu onun için daha da utanç verici olurdu. Söylediklerim gerçekten *ağlamasına* neden olacak kadar kötü müydü? Onu şimdiye kadar ya ağlarken ya da kendini kaybedinceye kadar içerken görmüştüm, dolayısıyla yeniden bu kadar duygusal davranması o kadar da beklenmedik değildi.

Bir inleme ve bir hıçkırık sesi daha kapalı kapımı yumruklayarak göğsümü sardı.

Ona hiçbir şey borçlu değilsin.

Görmezden gel. Görmezden gel. Görmezden gel.

Yapamazdım. O adam olmayı ne kadar çok istesem de değildim.

Derin bir nefes alıp, yeni ev arkadaşımı görebilmek için odamın kapısını açtım.

Küçük sarışını, dizlerini göğsüne çekerek kollarına sarılmış vaziyette kanepeye otururken bulduğumda, onu sakinleştirmek için ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Onu nasıl sakinleştirebilirdim ki? Kızı tanımıyordum bile.

Nazik, sakinleştirici bir şeyler söyle.

"Çok duygusalsın."

Başını kollarının arasından kaldırdığında kahverengi gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. "Gözlemin için teşekkürler, Ryan. Gerçekten anlayışlısın."

Tamam, belli ki bu söylenmemesi gereken bir şeydi. "Neden?"

Kızın kaşları çatıldı. "Ne neden?"

"Neden bu kadar duygusalsın?"

"Sen neden bu kadar soğuksun?"

Farklı bir şekilde yaklaşmayı denedim çünkü bunun cevabını kolayca elde edemeyecekti. "Ne oldu?"

"Ne mi oldu?" Küçümseyerek kahkaha attı. "Ne mi oldu?!" Oturduğu yerden kalkarken sesi de onunla yükseliyordu. Gözlerimi uzun bacaklarında gezdirirken, belime dolandığında nasıl hissettireceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Şimdi hiç sırası değil, Ryan.

Bir kıza göre boyu uzundu ve şu an biraz da korkutucu görünüyordu.

"Sorun şu ki tüm hayatım mahvoldu, tamam mı? Üzgünüm, duygularımı kontrol etmekte zorlanıyorum çünkü altı yıllık pislik erkek arkadaşım, beni kendi şirketinden bir kadınla aldattı! Üstelik onun yüzünden evimi de kaybettim. Bu şehirde tek başıma yaşayacak param yok ve şimdi de beni istemeyen en iyi arkadaşımın kardeşinin dairesinde yaşıyorum! Ben bunu istiyor muyum sanıyorsun? İstemiyorum! Eski hayatımı geri istiyorum."

Odamın kapısına gelişigüzel yaslanmış, geçirdiği ufak krizi izliyordum.

Ufak, doğru bir kelime değil gibi görünüyordu.

Sessizce "Burada ne işim var benim?" diye sordu kendi kendine.

Gözlerini gözlerime dikmiş, cevap vermemi bekliyordu fakat bu kadar hassas birinin karşısında nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Oldukça korkutucuydu.

"Haklısın," dedi eliyle beni işaret ederek. "Ben duygusalım. En azından lanet bir robot değilim!" diye devam etti. "En azından ben bir şeyler hissedebiliyorum. Sen en son ne zaman bir şeyler hissettin?"

"Şu anda kendimi eğleniyor gibi hissediyorum."

"Senin derdin ne?" diye çıkıştı. "Sen bir canavarsın. Ayrıca şu lanet kitaplığını da yeniden düzenle. Yazarların soyadları mı? Sen hastasın."

Gülüşümü bastırmaya çabalıyordum, gerçekten çabalıyordum ama dudağımın bir kenarı kalktı.

"Bana gülme!"

Başımı iki yana salladım. "Gülmüyorum."

Kendisine beş beden büyük görünen *sweatshirt*'ünde avuçlarını ovuştururken kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Taşınacağım. Birbirimizi hiç tanımıyoruz ve sen haklısın. Burada olmamı sen istemedin ve bu sana haksızlık. Yarın gece bir iş seyahatine çıkacağım ama birkaç gün içinde dönmüş olurum ve eşyalarımı toplarım. Chicago'dan gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun."

"Pardon?"

"Taşınmıyorsun. Sana yedek anahtar yaptıracağım, Indiana."

Yatak odamın kapısını kapattım ve nihayet bütün gece tekrarladığım cümleyi söyleyebilmiştim.

Haklıydı, gerçekten de onu burada istemiyordum. Ancak bir konuda yanılıyordu, ben bir canavar değildim. Boktan bir dönemden geçtiği belliydi, bu zayıf olduğum bir noktaydı ve onu sokağa atamazdım. Her ne kadar şu anda olmak istesem de ben öyle bir adam değildim.

Kapıma sert bir darbe çarptı. Belki de bir ayakkabıydı.

"Benim adım Indiana *değil!*"

Evet, tam da şu anda o adam olmayı çok istiyordum.

Alarm çalmadan önce uyandım, üzerimde yalnızca bir *boxer* ile kapıya yöneldiğimde, artık evimin içerisinde çıplak dolaşamayacağımı hatırladım.

Üzerime basketbol şortu ve eski bir tişört geçirerek oturma odasına ilerledim. Indy'nin dağınıklığı toparlanmıştı ancak dairede birkaç gün öncesine göre daha farklı bir hava vardı.

Oldukça uzun bir süredir yalnızdım. Dokuz ay boyunca Stevie'nin benimle yaşaması, sessizliği bir süreliğine de olsa hafifletmişti ama taşındığında sessizlik geri gelmişti. Yalnız olmayı seviyordum, hatta bundan keyif alıyordum. Öte yandan bu sabah havadaki farklılık, bir başkasının burada olması, pek de kötü bir şeymiş gibi hissettirmemişti. Beklediğim kadar rahatsız edici değildi.

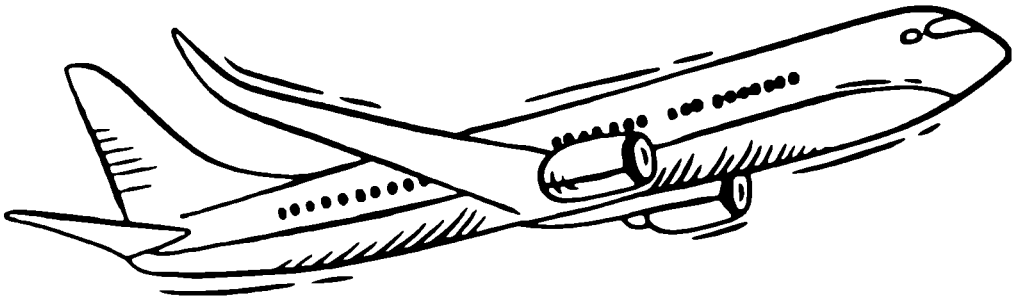
Oturma odasının karşısındaki kapı hafif aralıktı. Chicago'nun sabah güneşi duvarlara yansıdıkça soluk sarı boya gözlerimi alıyordu. Artık içeride ne perde ne de jaluzi vardı. Stevie burada yaşadığı süre boyunca kendi perdelerini kullanıyordu ancak onun burada yaşadığı dönemden önce ve sonra, odayı kapalı tutuyordum.

Fakat Indy'nin odasında kapının tamamen kapanmamasının nedeni, kapının etrafına yığılı kitap ve kıyafetlerdi.

Bu kız hakkında üçüncü karşılaşmamızda yeni bir şey daha öğrenmiştim. Yalnızca duygusal ve içki içmekte beceriksiz değil, aynı zamanda dağınık biriydi. Oldukça dağınıktı.

Ayrıca *renkli biri* olduğunu da kendime hatırlattım. Bu durum, siyah beyaz dekore edilmiş dairemde gözle görülür bir şekilde belli oluyordu. Kapının önüne yığılmış kıyafetler mor ve çiçek desenliydi ama kapı girişinin hâlinin en büyük sorumlusunun, canlı kumaşların altından görünen topuklu pembe ayakkabı olduğunu düşündüm.

Bu belki de dün gece yatak odamın kapısındaki izi bırakan ayakkabıydı.

BÖLÜM DÖRT

INDY

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yatak odamın pencere-sinden içeri sızan, yakıcı sabah güneşinden gözlerimi korumaya çalışarak yüzümü yastığıma gömdüm. "Neden panjur yok?"

Yeni odamın sarı duvarlarına güneş vuruyordu. Stevie'ye bu odayı neden böylesine rahatsız edici bir renge boyattığım sormalıydım çünkü Bay Renk Sevmez'in bu rengi seçmesinin imkânsız olduğundan çok emindim.

Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Çalar saatim de dahil olmak üzere henüz yeni odamdaki hiçbir şeyi yerleştirmemiştim ve telefonumun nerede olduğunu sadece Tanrı bilebilirdi. Fakat güneşin odama vuran inanılmaz parlaklığına bakılırsa, saatin henüz uyanmak için oldukça erken olduğunu anlayabiliyordum.

Bu gece sezonun ilk gece uçuşuna çıkacağım için uykuya ihtiyacım vardı. Hiçbir zaman sabah insanı olmamıştım,

özellikle de tüm gece uçmak zorunda olduğum günlerde hiç değildim.

Berbat uyumuştum. Tek yastık ve iki battaniye ile yerde yatıyordum. Henüz bir yatağım yoktu ve dün gece yaşanan fiyaskonun ardından Ryan'ın kanepesinde uyumayı inadım nedeniyle reddetmiştim.

Birkaç eşya satın almak için alışverişe çıkmam gerekiyordu. Yeni bir başlangıç yapmak kendimi tuhaf hissettirse de Alex'i başka biriyle yakaladığım yatağı istemiyordum.

Yalnızca ismini anmak bile göğsümde gizlenen ağrıyı yeniden canlandırıyordu. Bu ağrı zaman zaman gizlense de basit bir hatırayla, bir duygu seliyle birlikte yeniden beliriyordu.

Sırtıma batan telefonumu fark ettiğimde gözlerimi kısarak parlak ekranının gözlerimi kamaştırmamasına dikkat ettim.

Ben: *Günlük Güncelleme: Bu oda neden ördek yavrusu renginde?! Yatağının hâlâ burada olmasını isterdim. Zanders misafir odasına yeni bir tane alabilecek kadar zengin. Ayrıca kardeşin tam bir pislik.*

Stevie: *En azından bu seni onunla uyumak istemekten alıkoyar!*

Ben: *Bunu ne zaman söyledim? Ben bir aşk romanı okuyucusuyum. Pisliklere karşı bir ilgim var.*

Yanıt vermediğinde numaramı engellemesi için kaç kez günlük güncelleme yapmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Birkaç saat daha uyuyabileceğimi düşünerek, gözlerime ışığın vurmaması için yastığımı kullandım ve tekrar kafamı yastığa gömdüm. Ancak taze kahvenin kokusu odama dolmaya başladığı anda, aniden uykum açıldı. Kahvenin baştan çıkarıcı kokusuna bir de kızarmış domuz pastırması eklenince dağı-

nıklığımın arasından tökezleyerek mutfağa doğru ilerledim. Kızarmış domuz pastırması yemiyordum ama *Tanrım*, enfes kokuyordu.

"Günaydın," dedi Ryan, ocağın yanında dururken dönüp bakma zahmetine bile girmedi.

"Evet, günaydın," diye gevelerken mutfak adasına oturdum.

Yırtık bir tişörtle basketbol şortu giyiyordu ancak kıyafetleri beklediği gibi bir *fratboy** havası vermiyordu. Tişört oldukça eski ve yıpranmış görünse de kumaşta fazlasıyla yırtık olduğundan kol kısımlarını kesmek zorunda kalmış gibi görünüyordu. Onun kadar bakımlı biri için oldukça enteresan bir durumdu. Şikâyet etmiyordum çünkü biçimli kasları yırtıklardan harika görünüyordu ve hayal dünyamda o güçlü bacakların neler yapabileceğine dair fanteziler kurmama neden oluyordu.

Ryan nihayet yüzünü döndüğünde, gözleri göğsüme takılmadan önce hayranlık dolu bakışlarımı yakaladı. Keşke sutyen takmış olsaydım. Üzerimdeki ince, gülen suratlı atlet yüzünden bu sabah yeni ev arkadaşımı selamlayan yalnızca ben değildim.

"Sutyen kullanmıyor muyuz?"

"Biz? Pijamalarımın altına giymekten hoşlanmıyorum ama sen hoşlanıyorsan," dedim ellerimi teslim olmuş gibi kaldırarak. "Yargısız alan."

Önümdeki tezgâha bir fincan kahve, çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve buğday ekmeğinden oluşan tabağı koymadan önce bana ilgisiz bir bakış yöneltti.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için bakışlarımı yukarı kaldırdım. Mavi-yeşil gözleri gözlerime odaklanmış, bir şeyler söylememi bekliyordu ancak söyleyemiyordum. Dün gece

* Amerikan üniversite yaşamında bulunan bir terimdir ve "fraternity" adı verilen öğrenci derneklerinde aktif olan genç erkek öğrencileri tanımlar. -ç.n.

takındığı sinirli hava biraz olsun kaybolmuş ve yüzünde daha yumuşak, daha nazik bir ifade belirmişti.

"Birlikte kahvaltı yapmak istemiştin," dedi tabağıma doğru işaret ederken.

Hatırlamıştı, gerçi ben küçük krizimden sonra bunu tamamen unutmuştum. Dün geceden sonra ev yapımı bir kahvaltıyla değil, bir tahliye kâğıdıyla karşılanacağımı düşünmüştüm.

Bu kahvaltı bir zeytin dalıydı. Pisliğin teki gibi davranmasına rağmen kapısına bir ayakkabı fırlatmıştım, dolayısıyla özür dilemesi gereken kişi o muydu bilmiyordum.

"Parlak pembe olan mıydı?" dedi bakışlarımı odasından uzaklaştırarak.

"Hmm?"

Odamın kapısındaki dağınıklığı gösterdi. "Kapıma fırlattığın ayakkabı. Pembe topukluların mıydı?"

Aslında utanmam gerekirdi fakat utanmıyordum. "Muhtemelen. Onlar benim boktan ayakkabılarım."

Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi ama bunun gerçek bir gülümseme olduğuna ihtimal vermiyordum. Ryan Shay'in beni komik ya da çekici bulmadığını kısa zamanda öğrenmiştim.

Mutfak adasının diğer tarafından bana bir çatal uzattı, kahvaltısına başlamadan önce kullandığı iki tavayı temizleyip kuruladıktan sonra yerlerine yerleştirdi.

Sonunda, "Dün gece için özür dilerim," dedim ağzım doluyken. "Kapındaki o çiziği temizleyeceğim."

Karşılık vermedi, dikkatini tabağına verip kahvaltı yapmaya başladı.

Çatalıyla tabağımı işaret ederek, "Pastırma sevmiyor musun?" diye sordu.

"Ben vejetaryenim."

Pastırmamı kapıp dolgun dudaklarının arasına atmadan önce gözleri dehşetle benimkilere kaydı. "Ve kahve içmiyor musun?"

"Kahve severim. Sıcak kahve içemiyorum. Soğumasını bekliyorum, sonra biraz buz ekliyorum. Bir de krema. Bolca krema."

Muhtemelen dünyanın en tuhaf ev arkadaşını nereden bulduğunu düşünerek kaşlarını çattı. "Sadece buzlu kahve mi içiyorsun? Peki ya kış aylarında?"

"Hava sıcaklığı eksi yirmi de olsa, eldivenlerimi takıp buzlu kahvemi elime alırım."

"Sen bir *Starbucks* kızı mısın? Sence de fazla sıradan değil mi, Indiana?"

Adımı söylediğinde gözlerim kısıldı. "Hiç 'diğer kızlara benzemez' lafını duymuş muydun?"

Kafasını iki yana salladı.

"Evet, öyle biri değilim. Ben de diğer kadınlar gibiyim. Son derece basit. Bir dönem *Ugg* giymiştim. Dar kot pantolon giydiğim dönemler oldu. Romantik kitapları severim, kahvemi kafeinden çok krema ile içerim ve hatta bir restorana gittiğimde yediklerimin fotoğraflarını bile çekerim."

Göğsü hafifçe kıpırdadığında Ryan Shay'den sessiz bir kahkaha koparabildiğim için içimden kendime övgüler sıraladım.

Sessizce kahvaltılarımızı bitirdik. Her ne kadar Ryan kafasını kaldırıp bana bakmasa da kahvaltısını yaparken göz ucuyla ona bakmaktan kendimi alamıyordum. O gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. Çenesi köşeli ve hafif kirli sakallıydı. Kendimi ne kadar yumuşak olduklarını düşünmekten alıkoyamadığım dolgun dudakları vardı. Öyle olmak istemese bile gözleri parlak ve etkileyiciydi. Dünyanın en kibar, en sosyal

insanı değildi ama oldukça çekici biriydi. En tuhaf yanı da bunun farkında bile olmaması olabilirdi.

Yüzüme bile bakmadan, "Ne?" diye sordu.

Suçüstü yakalandığım için utanmıyordum, bakışlarımı üzerinde gezdirmeye devam ettim. "Hiç arkadaşın var mı?"

"Evet."

"Mutfakta fazla eşyan yok. Arkadaşların akşam yemeğine geldiğinde, fazladan tabağın ya da çatal bıçağın olmadığında ne yapıyorsun?"

"Arkadaşlarımla burada vakit geçirmiyorum."

"Nerede vakit geçiriyorsun?"

"Antrenmanlarda ya da maçlarda."

"Takım arkadaşlarından bahsediyorsun."

"Takım arkadaşlarımı arkadaş olarak göremeyecek kadar çok çalışıyorum. Stevie de benim arkadaşım."

"Ve ikiz kardeşin."

"Ve Zanders."

"Muhtemel gelecekteki enişten."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun, Indy?" Sesi biraz bıkkınlık barındırıyordu.

Gelişigüzel omuzlarımı silktim. "Bir şey anlatmaya çalışmıyorum. Yalnızca seni tanımaya çalışıyorum. En sevdiğin renk ne?"

"Siyah."

"Robotların gümüş rengi daha çok sevdiklerini sanıyordum."

Sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Çok şirin."

"Neden bir köpeğin ya da sana arkadaşlık edecek bir evcil hayvanın yok? Bu evde yalnız yaşamak zor olmalı."

"Köpeklere alerjim var. Ayrıca yalnız değilim."

"Ah, doğru ya. Alerjini unuttum. Böyle bir alerji için yukarıdaki büyük adamı gerçekten kızdırmış olmalısın, değil mi? Peki ya bir kedi? Ya da başka bir hayvan?

"İlgilenecek bir şeye veya birine ihtiyacım yok, ayrıca ekstra bir arkadaşa da ihtiyacım yok. Yalnız olmayı seviyorum."

"Çiçekleri severim. İstersen sana alabilirim. Ya da bir bitki. Belki bir bitkiyle daha maskülen hissedersin. Karakterinin keskin soğukluğunda büyüyebilecek bir şey."

"Henüz dün gelmiş ve hâlâ kira sözleşmesini imzalamamış biri için oldukça... cesursun. Ayrıca çok soru soruyorsun."

"Beni güzel* mi buluyorsun?"

"İlk iki kelimeyi duyduktan sonra gerisini dinlemedin, öyle mi?" Kaşını kaldırdı, etkilenmemiş gibiydi.

"Sadece seni tanımaya çalışıyorum."

Bir an bana bakarak inceledi. "Peki. Benim sıram."

Oturuşumu düzelttim. "Ah, çok eğlenceli! Ev arkadaşlığı kaynaşması. Hadi bakalım."

"Bana eski sevgilinden ve neden kalacak bir yerin olmadığından bahset."

Siktir. Gerçekten güçlü bir başlangıçtı, sanırım.

"En sevdiğim renk? Sormana sevindim. Lavanta."

"Sorduğum bu değildi."

Teslim olmuşçasına derin bir iç çekerek, "Zaten berbat biri olduğumu düşünüyorsun. Detayları öğrenmek istediğine emin misin?" diye sordum.

"Eminim."

Bakışlarını üzerimden ayırmadı. Dürüstlüğün burada yaşamak için tartışmasız bir gereklilik olabileceğini fark edince

* "Oldukça" ve "Güzel" anlamlarına gelen Pretty kelimesi kullanılarak kelime oyunu yapılmıştır. –e.n.

ona anlattım. "Eski sevgilimle uzun süre birlikte yaşadık. Uzun süre birlikteydik ve altı ay kadar önce, iş gezisinden erken döndüğümde onu başka biriyle yatağımızda bulunca her şey sona erdi."

Ryan'ın çenesi, azı dişlerini birbirine vuruyormuş gibi titredi. "Çoğunu biliyorum. Ne kadar uzun zamandır?"

"Altı yıl."

Mavi-yeşil gözleri büyüdü. "Altı yıl boyunca birlikte miydiniz?"

"Evet, aslında birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıyorduk."

"Altı yıl olmasına rağmen evlenmediniz ya da nişanlanmadınız mı?"

"Neredeyse o noktaya geliyorduk. Yüzüklerimiz vardı. Bir sonraki adım için hazır olmasını bekliyordum."

Sürekli başımı eğip tabağıma bakıyordum çünkü bu utanç verici bir durumdu. Eskiden hikâyemizi çok severdim. Bu bizi eşsiz ve birbirimize bağlı kılardı. Çocukluk arkadaşları evleniyorlardı. Anaokulu resimlerimizi düğünümüzde sergilemek için sabırsızlanıyordum.

Peki ya şimdi? Şimdi, bu utanç vericiydi. Birbirimizi yirmi iki yıldır tanıyorduk, bu sürenin son altı yılında birlikteydik ve ben hâlâ o adamı benimle evlenmeye ikna edememiştim. Hatta sadakatini bile sağlayamamıştım.

"Hiç kimsenin gelecek için hazır olması için yalvarmamalısın," dedi, kelimeleri tahmin ettiğinden daha hassas bir biçimde söylemişti.

"Dairenin dekoru nasıl olursa olsun, hayat her zaman siyah ve beyaz olmuyor, Ryan."

"Konu aşk olduğunda öyledir. Birbirinizi istersiniz ya da istemezsiniz. Bunu anlamak için altı yıl ve bir ömür boyu hatıraların olduğu bir ilişki yeter de artar bile. Seni oyalıyormuş. Hayatına devam etmelisin."

"Tanrım. Bu biraz sert oldu. Çabalıyorum."

"Hayır, çabalamıyorsun. Gerçekten yapmıyorsun. Dün gece o adam yüzünden ağlıyordun. Pisliğin teki olduğum ve söylediklerim nedeniyle olduğunu düşünebilirsin ama hepsi onun yüzündendi. Onun yüzünden burada kalıyorsun ve bu duygularını incitiyor. O seni istemedi. Evlenmek için altı yıl beklemekle zaten bunu göstermiş ve yatağınızda başka bir kadınla birlikte olmaya karar verdiğinde bunu açıkça ilan etmiş. Bu yüzden evet, Indiana, durum siyah ve beyaz. Yoluna bakmalısın. Gözyaşların da dahil olmak üzere seni asla hak etmiyor."

Lakabı kullanmasını görmezden gelirken içimde öfke kabarıyordu. "Belki daha ılımlı bir yaklaşımda bulunmalısın, ev arkadaşım. Geleceğinin tümüyle elinden alınması ve seni her şeye yeniden başlamaya zorlamasının nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemezsin."

Yutkunurken gözleri benimkilere odaklandı. "Güven bana, herkesten daha iyi biliyorum."

Kahretsin. Rahatsız edici bir güzelliğe sahip yüzünü çevreleyen hassasiyeti onu kırdığımı gösteriyordu.

Ses tonumu yumuşattım. "Biliyorsun, benim adım Indiana değil. O yüzden bu lakabın hiçbir anlamı yok. Indy'den daha uzun olduğundan söz etmiyorum bile."

"Gerçek adın Indy mi?"

"Aslında Indigo. Ama ben Indy'yi tercih ediyorum."

"Indigo mu? Renk gibi mi?"

"Evet, renk gibi. Doğduğum dönemde ailem farklı bir dönem yaşıyormuş. Çocuk sahibi olmuşlar ve 'Indigo' ismini seçmişler."

"Yani adın Mavi mi?" Samimi bir şekilde kahkaha attığında bunu ilk kez işittiğimi fark ettim. Her ne kadar benimle değil de bana gülüyor olsa da sesi çok hoşuma gitmişti.

"Benim adım Indy," diye hatırlattım ona. "Peki şu hiçbir anlam ifade etmeyen Indiana lakabını bir kenara bırakabilir miyiz?"

Hiç çekinmeden geniş ve kusursuz bir şekilde gülümsedi. Üstelik gamzeleri vardı, *şanslı orospu çocuğu*. "Elbette. Lakabı kullanmayı bırakacağım, Mavi."

"Hayır. Asla olmaz. Adım Indy, sadece Indy."

Artık oda sıcaklığındaki kahvemi alarak bir miktar lavaboya döktükten sonra buzdolabına yöneldi ve fincanımı buzla doldurdu. Ardından buzdolabından küçük bir kutu süt çıkararak önüme bıraktı.

"Kremam yok, umarım süt yeterli olur. Laktoz hassasiyetin ok, değil mi?"

Gözlerinde sanki yemeyeceğim ya da içmeyeceğim başka ir şeyi kaldıramayacakmış gibi gergin bir ifade vardı. "Süt yeterli. Teşekkür ederim."

"Kira kontratın hakkında konuşalım."

"Kapına bir ayakkabı fırlattıktan ve sana hayatımın ne kadar berbat olduğunu anlattıktan sonra hâlâ burada yaşamama izin verecek misin?"

"*İzin vermek* tabirini kullanmalı mıyım bilemiyorum fakat bu yalnızca geçici bir süre. Sen kendi ayaklarının üzerinde durana kadar."

Geçici. Hayatımın tümüyle geçici olmasını istemiyordum. Kalıcı bir düzen ve iyi bir gelecek hayal ediyordum ama bu geçici yaşam durumundan yüzde yüz memnundum. Ryan'ın benimle uzun süre uğraşamayacağını söyleyebilirdim.

"Tamam, kira kontratı hakkında konuşalım."

Kendi tabağıyla birlikte benim boş tabağımı da alarak lavaboda temizlemeye başladı. "Ne kadar kira ödeyebilirsin?"

Çoğunlukla utangaç biri olmasam da en utanç verici iki anımı Ryan Shay ile yaşamıştım, o yüzden bu anı da listeye ekleyebilirdim. Hayatımda tanıştığım en çekici adamlardan birine ne kadar kazandığımı nasıl söyleyebilirdim ki? Daireye bakıldığında, en azından Chicago'ya transfer edilene kadar maddi sıkıntı çekmediği belliydi. Dairesi olağanüstü güzeldi ve benim kazandığım para çamaşır odasını kiralamaya bile yetmezdi.

Bakışlarımı indirerek, "Maksimum bütçemi mi, yoksa hâlâ karnımı doyurmaya ve arabama benzin koymaya devam etmeme rağmen ne kadarını karşılayabileceğimi mi soruyorsun?" diye sordum.

"Kendine ait bir ev için para biriktirebilmen ve diğer tüm masraflarını karşılayabilmen koşuluyla ayda ne kadar ödeyebilirsin?" Ryan tabak ve çatallarımızı lavabonun kenarındaki kurutma sepetine yerleştirdi.

"Bin dolar olur mu?" Bu bir soruydu, ifade değil. Birikim yapabilmek için yalnızca yedi ayım olmasına rağmen bu kadarı bile çok fazlaydı fakat bu durumda yalnızca ramen* yiyerek idare edebilirdim.

Sorgulayıcı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Kız kardeşim ekonomik sıkıntıların olduğunu söylemişti. Bin dolar karşılığında kalacak başka bir yer bulabilirdin. Burada olmanın amacı da bu zaten, para biriktirebilmek."

* Ramen, Japon mutfağına özgü popüler bir erişte çorbasıdır. -ç.n

On dört bin. On dört bin dolar biriktirebilmek için önümde yalnızca yedi ay vardı, her şey yolunda giderse elbette.

Üreme tedavilerinin çok masraflı olduğunu biliyordum ve muhtemelen gelecekte karşıma çıkacaktı. Hayatım boyunca âşık olduğum ve çocuklarımın babası olacağını sandığım adamın başka bir kadınla birlikte olmasından sonra, yirmi yedi yaşımda yumurtalarımı dondurmak için para ödeyeceğimi hesaba katmamıştım.

Doktorum denemeye yıllar önce başlamamız konusunda beni uyarmıştı ancak Alex henüz hazır değildi. Bu konuda onu suçlamak doğru olmazdı çünkü ben de kendimi hazır hissetmiyordum fakat o ısrarla "yakında denemeye başlamalıyız" diyerek beni oyalıyordu. Bu nedenle daha önce ailemin sigortasından yararlanırken yumurtalarımı dondurma girişiminde bulunmamıştım. Aletini bir başkasına sokmak için sigorta kapsamına giremeyeceğim kadar büyümemi beklemişti.

Yumurtalık Rezervinde Azalma, yumurtalıklarımın vücudumun diğer bölgelerinden daha hızlı yaşlandığım ifade etmek için kullanılan tıbbi bir terimdi.

Yirmili yaşlarımın sonlarında olmama rağmen, annemden miras kalan genlerim nedeniyle yumurtalarım neredeyse tükenmek üzereydi. Gelecekte çocuk sahibi olmak istiyorsam, derhal bu konuda harekete geçmeliydim. İşe ara veremezdim, bu yüzden önümüzdeki yaz hokey sezonu bitene kadar sürekli birikim yapmam gerekiyordu.

Ryan bir çekmeceden kâğıt ve kalem çıkardı. Bu çekmecenin "ıvır zıvır çekmecesi" olduğunu tahmin etmiştim fakat adam kalemleri hizalı bir şekilde yerleştirmişti. Ayrıca içindeki her şey belirli bir düzene sahipti. Psikopat.

Kâğıdın üst kısmına *Mavi'nin geçici kira sözleşmesi* yazdı.

Geçici kelimesinin altını iki kez çizdi.

Hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin değildim, beni istemediğini alenen vurgulaması mı, yoksa kahvaltı sırasında kazandığım lakabım mı?

İlk maddeyi yazdı. *-Kira.*

"Aylık beş yüz dolar nasıl olur?" Kalemi sayfanın üzerinde gezdirdikten sonra kollarını kavuşturdu.

Önerisini düşünürken kaslı kollarındaki belirgin damarlara bakmamak için büyük çaba harcasam da kesinlikle dikkatimi dağıtıyordu.

Aylık beş yüz dolar mı? Bu miktar neredeyse benim için bile azdı. Benim yüzümden faturalarına yansıyacak ekstra masrafları bile karşılamayabilirdi.

Belki de gerçekten kalmamı istiyordu ve bu yöntemle beni ikna etmeye çalışıyordu? Aylık beş yüz doları karşılayabilirdim.

"Ya da..." dedi, sözlerinin arkasında olabilecek anlamları kafamda kurarken. "Eğer her ay beş yüz dolar daha ayırabilir ve bunu kendi evine çıkabilmek için birikim hesabma yatırırsan."

Unut gitsin. Bir an önce buradan ayrılabilmem için hiçbir ödeme istemeyecekti. Yine de cömert bir hareketti ancak ben zavallı değildim. Eğer ödeme yapmamı istemiyorsa, memnuniyetle kabul ederdim. Yeterince parası olduğu belliydi. Onun bilmediği şey, birikim hesabım dolacak olsa da bu paranın farklı bir şekilde kullanılacağıydı.

"Anlaştık."

Gözlerinin kenarları hafifçe kırışsa da tam olarak gülümsemedi. "Bu konuda benimle tartışmayacak mısın? Ödeme yapmayı teklif etmeyecek misin?"

"Hayır." Omuzlarımı silktim. "Sanırım bir süreliğine beni misafir etmeye gücün yeter, Ryan Shay."

Dikkatini yeniden kâğıda verdiğinde dudaklarının kenarı kıvrıldı ve Kira maddesinin yanına 500$ + 500$ birikim yazdı.

Sıradaki madde. -*Kurallar.*

Evet, işte başlıyorduk. "Dur bir tahminde bulunayım. Akşam 8:30'dan sonra sessiz saat uygulaması devreye giriyor ve her iç saha maçından önce kimsenin öğrenemeyeceği küçük bir kurban ayini düzenliyorsun."

"Tatlı."

Gülümserken yanaklarımı avucuma bastırdım. "Bunu söylemeye devam edersen, Shay, havalara girebilirim."

"Misafir yok," dedi bir yandan yazmaya devam ederken.

"Arkadaşlarım gelemeyecek mi?"

"Stevie gelebilir."

Hayretle gülümsedim.

"Ve Zanders," dedi yeni seçenekler sunarcasına. "Birkaç akım arkadaşım da."

Heyecanla kaşlarım kalktı. "NBA oyuncularıyla dolu bir ev mi? Beni de ekle."

"Senin için değil."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Burada yabancı birini istemiyorum," diye devam etti. "O yüzden, yatılı misafir yok."

"*Gerçekten* hiç eğlenceli değilsin. Hemen kıskançlığa mı başladın, Ryan? Henüz on iki saattir birlikte yaşıyoruz ve yanımda başka bir adam görmek istemiyorsun. Öyle mi?"

İşaret parmağı bana doğru daireler çizerek hareket etti. "Bu taktik tutuyor mu? Hayatını bu şekilde mi sürdürüyorsun?"

"Büyüleyiciliğimi mi kastediyorsun? Yirmi yedi yıldır, bebeğim."

Dudakları yeniden hafifçe kıvrıldı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici görüntü bu olmalıydı.

"Sana engel olmuyorum. Ne istersen yapabilirsin," dediğinde sözleri aklımdakine pek uymuyordu. Beni kendisine istediği için başka bir erkeğin yanımda olmasına tahammül edemeyen, aşırı sahiplenici bir ev arkadaşım olması fikri daha çok hoşuma gitmişti.

"Sadece burada olmasın," diye de ekledi. "Burada yabancı birini görmek istemiyorum. Şu herif gibi konuşmak istemiyorum ancak gittiğim her yerde tanınıyorum. Evim benim güvenli alanım, mahremiyetim olan tek yer ve bunu kaybetmek istemiyorum. O yüzden misafir yok. Bu pazarlık konusu olamaz."

"Anlıyorum," diye tersledim. "Profesyonel bir hokey takımında çalışıyorum, unuttun mu? Göz önünde olma meselesini anlayabiliyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Bu durum farklı. Raptors'taki çocukların yaşadıklarından çok daha farklı."

Bakışlarımı sabit tutarken aramızda kısa bir sessizlik oldu. Ryan Shay ile ilgili tipik klasik internet araştırmalarını henüz yapmamıştım fakat belki de yapmalıydım. Kendini beğenmiş profesyonel bir sporcu izlenimi vermeden anlatmaya çalıştığı şeyler var gibiydi ve şu an dile getirmediği olayları bilmek istiyordum.

Yaklaşık altı ay önce Stevie'nin ikiziyle tanıştığımda, ismini internette araştırmamak için kendimi zor tutmuştum. Hiç şüphesiz, bugüne kadar gördüğüm en etkileyici adamdı fakat bundan da öte, benden pek hoşlanmamıştı. Bu da beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyordu. Onun hakkında bir şey bilmek istemiyordum çünkü o da benim hakkımda bir şey bilmek istemiyordu.

"Misafir yok," diye kabul ettim.

"Söz mü?"

Yabancı birinin evine girmesi onun için önemli bir meseleydi. Bunun farkında değildim. Kurallar meselesini hafife almıştım fakat görünüşe göre öyle değildi.

Ciddiye aldığımı anlayabilmesini umarak duruşumu düzelttim. "Söz."

Kurallar maddesinin yanına *misafir yok* yazarken derin bir nefes verdi.

Bunu, "*Arkadaş yok. Yemek yok. Eğlence yok.*" notuyla devam ettirdi, bu da benim korkunç üçüncü izlenimimden bir alıntıydı.

Kahretsin. Ryan Shay'in şakadan anladığı belliydi.

"Peki ya senin misafirlerin?" Konudan fazla uzaklaşmadan sordum. "Misafirlerini... nerede *ağırlıyorsun?*"

Bakışları önce bana kaydı, sonra boynum boyunca ilerleyip göğsümde biraz oyalandı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldığında meme uçlarım bu ilgiden dolayı sertleşerek ince atletime karşı gerildi.

Bu durum karşısında sırıttı ve lanet olsun, muhteşemdi. "Ne sormaya çalışıyorsun?"

Tanrım, sesi boğuklaşmıştı.

Çamaşırımı ıslatan sırıtışından kaynaklanan ani zonklamayı hafifletmek için bir bacağımı diğerinin üzerine atarak yutkundum. "Sormak istediğim..." Ryan Shay'in nerede seks yaptığını öğrenme düşüncesi bacaklarımın arasındaki bölgeyi acıyla sızlatmıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım. "Merak ediyorum da-"

Gözlerini gözlerime sabitlerken mutfak adasına doğru yaklaştı. "Nerede seviştiğimi mi merak ediyorsun, Mavi?"

Hayır, bunu yapmayacaktık. Burada kontrol onun elinde olmamalıydı. Dışa dönük kişiliğimle onu rahatsız etmek benim görevimdi. Tuhaf, kontrol manyağı tavırları ve o baştan çıkarıcı sesiyle gelip bana seks hayatını merak edip etmediğimi soramazdı. *Tamam*, merak ediyordum ama hayır.

"Aslında, hayır." Toparlandım. "Bu bilmek istediğim bir şey gibi görünmüyor."

"Bundan emin misin?" Başıyla göğüslerimi işaret etti.

Meme uçlarım Ryan Shay'in nerede seviştiğini öğrenmek istiyordu. Öğrenmek için neredeyse atletimi parçalayacaklardı. İki gülen surat kumaş üzerinde mükemmel bir şekilde hizalanmıştı ve tişörtün geri kalanından o kadar uzakta duruyorlardı ki, ev arkadaşımın nerede seks yaptığını öğrenmek için neredeyse haykırıyorlardı.

Avuçlarımı üzerlerine sürterek sakinleşmelerini sağlamaya çabalıyordum. "Neler oluyor, Ryan? Kızlar hakkında konuşmaya gelince utangaç davranman gerekirdi."

"Ben *utangaç* biri değilim. İlk karşılaşmamızda sergilediğin açık sözlülük beni şaşırtmıştı." Doğruldu. "Fakat burada yatılı misafirlerim yok. Sanırım bilmen gereken tek şey bu."

Pekâlâ, o zaman anlaşıldı. Sınırlar belirlenmişti.

Son olarak üçüncü maddeyi ekledi. *-İmza.*

Kâğıdı ve kalemi bana doğru uzattı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye şüpheyle sordum. "Sana ayda beş yüz dolar ödeyeceğim ve misafir çağırmayacağım, öyle mi?"

"Ayrıca seyahatlerden eve çok geç dönersen sessiz ol, ben de aynısını yaparım. Kapıcıya iyi davranırsan belki şu dağınıklık meselesi konusunda anlaşabiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "İşte şimdi çok şey istiyorsun."

Tüm dikkatimi önümdeki kâğıda yönelterek, kabul edemeyeceğim başka kurallar eklemeden önce imza attım. Bu kurallar oldukça makuldü ve öyle kalmasını istiyordum.

Mıknatıs kullanarak kira sözleşmemizi ikimizin de görebilmesi için buzdolabına yapıştırdı. Her gün. Burada yaşadığım sürece.

"Seyahatten döndüğünde görüşürüz," dedi taze kahvesi ile odasına ilerlerken.

"Bekle, bu kadar mı? Sadece otuz dakika oldu. Odanda saklanmana gerek yok."

"Ben iyiyim."

"Belki... bize öğle yemeği hazırlayabilirim!" diye önerdim hızlıca, kaliteli zaman için duyduğum özlem sesimden belli oluyordu. Acınası hissediyordum.

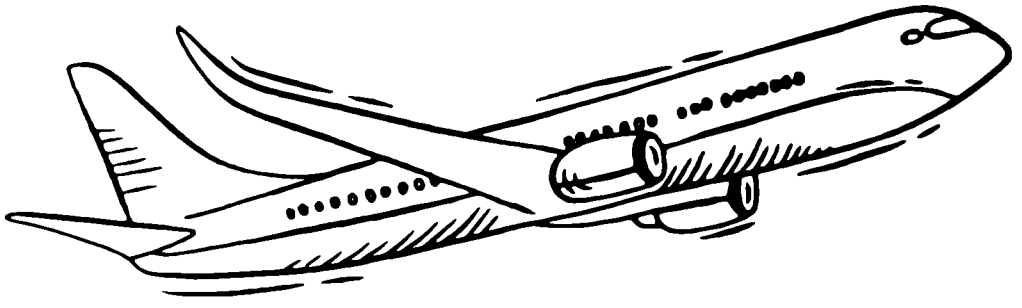
"Antrenmanım var."

"Ah, tamam."

Kapısının girişinde durup döndü, ilgiye muhtaç bir şekilde sandalyede otururken beni baştan aşağı süzdü. Başka birinin arkadaşlığına ne kadar muhtaç olduğumu mu hissediyordu, yoksa özellikle onunla vakit geçirmek istediğimi mi düşünüyordu? Mesele onunla ilgili değildi. Sadece yalnız kalmak istemiyordum.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, bu sefer alaycı bir ifade taşımıyordu. Bana acıyordu.

Ardından, Ryan Shay ile tanıştığımızdan beri üçüncü kez benden uzağa, odasına saklandı.

BÖLÜM BEŞ

INDY

"Indy, söylemek istediğim, eğer kalacak bir yere ihtiyacın varsa, yatağım müsait." Chicago Raptors'da üçüncü yılını oynayan defans oyuncusu Rio, masadaki iki takım arkadaşını görmezden gelerek yanımdaki tabureye oturdu ve beni izlemeye başladı. "Kira ödemek zorunda değilsin. Seni misafir etmekten mutlu ve memnun olurum."

"Tanrım, Rio," diye kahkaha attı Zanders. "Onu rahat bırak. Kalacak yeri var. Indy taşınmıyor."

Hayal kırıklığına güldüğümüz için Rio'nun yüzü asıldı fakat cevabımı geçen haziranda bekâr evinde kalmamı teklif ettiğinden beri biliyordu.

"Teşekkürler, Rio." Edmonton şehir merkezindeki yerel bir barda yanına otururken bir kolumu omzuna attım. "Ev arkadaşı olmak zor bir mesele ve arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum."

Arkadaşlık kelimesinin altını vurguladım.

Ninova

Yeşil gözleri parladı. "Arkadaşlar hakkında ne derler bilirsin. En iyi ilişkilerden bazıları böyle başlar-"

Ellerimi boğazına dolarken, avucumu ağzına kapatarak onu susturdum. "Öyle bir şey olmayacak, dostum."

Arsız gülümsemesi avucumun içinde yayıldı. "İnsanlar hayal kurabilir, Indigo."

Rio'yla hiçbir zaman aramızda bir şey olmayacağını bilsem de arkadaşlığımızı riske atamazdım. Rio arkadaşım olamayacak kadar genç, tatlı ve masumdu. Eğer benim yaşlarımda olsaydı ve evinde sürekli parti verip gece geç saatlere kadar oyun oynamasaydı, onunla arkadaşlık yapmaktan gerçekten keyif alırdım.

Üstelik birine verebileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı. Alex hepsini benden koparmıştı. Verebileceğim tek şey muhtemelen fiziksel bir beraberlik olurdu. Böylece eski sevgilimle ayrılığımıza son noktayı koymuş olurdum fakat Rio'nun bunu bilmesine izin vermem mümkün değildi.

Bunu teklif edecekti ve ben yine hayır diyecektim.

Bütün bir yaz Boston' a döndüğünde beni sürekli aramıştı. Her ne kadar geçen yıl ona çocuk, sersem ve aşırı hassas biri gözüyle baksam da sezon dışında geçirdiğim dört ay boyunca, bu kadar iyi bir arkadaş olacağını düşünmemiştim. Rio, çoğu zaman şakalar yapıyor olsa da beni gerçekten önemsiyordu.

"Şaka yapıyorum." Omzunu omzuma çarptı. "Kalacak bir yer bulduğun için mutluyum."

"Apartman hoşuna gitti mi?" Raptorların kaptanı Maddison, Zanders ile masanın diğer ucunda otururken sordu.

"Çok gösterişli ve harika bir yer ama lüks yaşam tarzına fazla alışmamaya çabalıyorum. Yine de orada yalnızca bir gece uyudum ve giderek büyüyen bir bağlılık hissediyorum."

Maddison gülümsedi. "Yakınlarda olman çok hoş. Ryan, iyi bir adam."

Maddison ve ailesi Ryan'ın yaşadığı apartmanın çatı katında yaşıyordu.

Zanders ve Stevie de sokağın karşısındaki binadaydı. Rio'nun evi yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaydı ama Maddison haklıydı. Etrafımda arkadaşlarımın olduğunu hissetmek güzeldi ve bir yabancının yanına taşınmış olsam bile yalnız olma fikrinden kurtulmamı sağlıyordu.

"İyi misin, Zanders?" Elindeki ılık birayı somurtarak yudumlarken karşımdaki defans oyuncusuna sordum.

"Stevie'yi özledim."

Kendimizi tutmaya çalışsak da masada küçük bir kahkaha yükseldi.

Dün gece Vancouver'da oynamışlardı, yarın gece Edmonton'da oynayacaklardı. Deplasmanda geçirdikleri ilk boş geceydi ve Zanders için durum geçen sezondan çok daha farklıydı. Geçtiğimiz yıl av peşindeydi. Bu geceyse bir barda kırk sekiz saattir görmediği kız arkadaşını özlediği için söyleniyordu.

"Bu akşam Ryan'ın iç saha maçına gidebilecek ve bu harika bir şey." Bunun üzerine Zanders bana basketbol sahasındaki beş numaranın fotoğrafını göstermek üzere telefonunu uzattığında bakışlarımı çok uzun tutmamaya dikkat ettim. "Onunla geçirdiğin ilk gece nasıldı?"

"Ryan Shay ile yaşadığına inanamıyorum," diye söylendi Rio, alnını önündeki masaya hafifçe vurdu. "Onunla nasıl yarışabilirim ki?"

Dramasına karşı gözlerimi devirdim.

"Dürüst olmak gerekirse, Indy, kimi daha çok kıskanacağımı kestiremiyorum. Eğer bu başka bir erkek olsaydı, ondan

nefret ederdim ama burada Ryan Shay'den bahsediyoruz. Keşke senin yerinde olsaydım."

Zanders'a döndüm. "Soruna cevap vermek gerekirse, beni ağlattı."

Rio, "Onu öldüreceğim," diye karşılık verdi.

"Sakin ol, kaplan. Bunun tamamen Ryan'ın yüzünden olduğunu söyleyemem. Sanırım genel olarak zor bir dönemden geçiyorum."

Üç adam da bunun sebebini anladığından, yüzüme acıyan bir gülümsemeyle özür diler gibi baktılar. Bu durumdan nefret ediyordum.

"Ne yaptı?" diye sordu Zanders.

"'Seni burada istemiyorum ve sadece kardeşlik görevimi yerine getirmek için kabul ettim' gibi bir şey söyledi."

"Ah." Maddison yüzünü buruşturdu.

Zanders araya girdi. "Ryan iyi bir adam ama senin gibi değil. Yeni insanlara karşı pek sıcak yaklaşmıyor ve kendi bildiğini okuyor. Önemsediği şeyler sadece basketbol ve Stevie. Ona biraz zaman tanı. Kendine gelecektir... umarım."

"*Senden* hoşlanıyor." Elimle onu işaret ettim. "İkiniz yakınsınız. Senden hoşlanmasını nasıl sağladın?"

"Benden nefret ediyordu, unuttun mu? Kız kardeşine âşık olduğumu anlayana kadar bana karşı soğuktu ancak sonrasında bile onu tanımak zaman aldı. İtiraf etmeliyim ki biraz korumacı."

"Bunu Stevie için yaptığını ve benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum ama yalnız yaşamak isteyen bir adamla aynı evde kalıyorum. Bu biraz tuhaf ve rahatsız edici."

"Biliyor musun," diye anlatmaya devam etti Zanders. "İkinizin birlikte yaşamasının bir felaket olacağını düşünüyordum

ama Ryan'a iyi gelebilirsin. Onu kabuğundan çıkmaya zorla. Takım arkadaşı ya da kız kardeşi dışında biriyle vakit geçirmesini sağla. Belki etrafında normal birilerinin olması, onun insanlığa dair biraz umutlanmasını sağlar."

"Ah, Zee. Sence ben normal miyim?"

"Sınırlarda geziniyorsun." Birasını yudumlarken bardağa doğru gülümsedi.

"Bana kimseyi eve davet edemeyeceğimi söyledi. Bu garip, değil mi?"

"Ind," diye araya girdi Rio, bana şüpheyle bakarak. "Yeni ev arkadaşın ile ilgili ne biliyorsun?"

Doğrusu, yapbozun büyük bir parçasını kaçırıyormuşum gibi beni dikkatle izleyen üç çift göze bakılırsa yeterince şey bilmiyordum.

Geçtiğimiz birkaç gece boyunca Ryan hakkında internette biraz bilgi toplamaya çalışmıştım ancak yakışıklı yüzünün ekranımda her belirişinde fazlasını öğrenemeyecek kadar gerilmiştim. Tam olarak ne aradığımdan ya da ne bulmayı beklediğimden emin olmamakla birlikte, bir yanım Ryan hakkındaki bilgileri internetteki başlıklar yoluyla değil de bizzat yaşayarak öğrenmek istiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Bir cevap bulabilmek için bakındım. "Profesyonel bir sporcu olduğu için mi? Anlıyorum. Ben üçünüzle de arkadaşım, değil mi? Sizinle ilgili çok fazla dedikodu olduğunu biliyorum."

Zanders başını iki yana salladı. "Bu biraz farklı."

"Biraz mı?" diye alay etti Rio. "Ryan Shay, Kuzey Carolina'dan birinci sıradan seçilen bir oyuncu, onun liderliğinde iki kez üst üste ulusal şampiyonluk kazanan bir takım var. O... ne düşünüyorsunuz?" Rio dikkatini Maddison ve Zanders'a yö-

neltti. "Ligdeki en iyi beşinci, belki üçüncü oyuncu mu? Oysa hâlâ ne bir madalyası ne de bir En Değerli Oyuncu ödülü var. Onun tanınmadan dışarı çıkması imkânsız, eminim. Bu adamlar NHL•'deki önemli oyuncular ve şehrin genelinde tanınıyorlar," dedi ve masadaki takım arkadaşlarını eliyle işaret etti. "Ama Ryan Shay'in sahip olduklarının yanında bu hiçbir şey."

"Stevie ile geçen baharda yaşadığımız medya fiyaskosunu hatırlıyor musun? Herkes bir kız arkadaşım olduğunu öğrenmişti," diye sordu Zanders. "Ryan manşet olduğunda, sadece ulusal çapta haberlerde bahsedilmiyor. Dünya çapında yayılıyor. İmajını tertemiz tutmasının bir sebebi var. Herkesin gözü onun üzerinde."

Yutkunarak, "Gerçekten o kadar tanınmış biri mi?" diye sordum.

"Adam için üzülüyorum." Maddison başını salladı. "İkimiz de takım kaptanıyız ve aynı şehirde oynuyoruz ama onun yaşadığı baskı ve ilgiyi ben asla yaşayamayacağım."

"Zanders, ne kadar para kazanıyorsun?"

"Gerçekten mi, Rio?"

"İnternetten bakabilirim. Bir şeyi ispatlamaya çalışıyorum."

"On bir buçuk."

"On iki," diye sözünü kesti Maddison kendini beğenmiş bir ifadeyle kendi maaşını paylaşırken. Zanders gülümsemesini engellemeye çalışarak onu tersledi.

"Gördün mü?" Rio bana döndü. "NHL'deki en büyük iki isim yılda toplam neredeyse yirmi dört milyon dolar kazanıyor. Ryan Shay ise iki katı kadar. Muhtemelen onun ayakkabı anlaşmaları ve sponsorlukları bile daha fazla değere sahiptir."

• National Hockey League, Kuzey Amerika'da bir uluslararası profesyonel erkekler buz hokeyi ligidir. -ç.n

"Rio, müstakbel kayınbiraderime gerçekten âşıksın, değil mi?"

"Şüphesiz." Dikkatini Maddison'a yöneltti. "Alt katında yaşadığını bilmek nasıl bir duygu?"

"Şaka gibi," diye kahkaha attı Maddison. "Adam o kadar çok para kazanıyor ki tüm binayı satın alabilir."

"O zaman neden orada yaşıyor?" Sonunda araya girdim. "Daire çok görkemli ama o kadar çok kazanıyorsa-"

Zanders bana, "Çünkü o pratik biri," diye hatırlattı. "Hiçbir şeye kendini kaptırmaz."

Dört tabak, dört çatal bıçak, dört kâse. Delilik derecesinde düzenlilik. Ryan kadar düzenli bir şekilde yaşamak, kendini kontrol etmek miydi, yoksa bir tür kendini cezalandırmak mıydı?

O gece eve gelip yarattığım karmaşayı gördüğü zaman ne kadar kaba davrandığını hatırladığımda, her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Düzenini, alışkanlıklarını altüst etmiştim. Rahatladığı tek yerde kontrolünü kaybetmişti.

Bense kapısına ayakkabı fırlatan yeni, çılgın ev arkadaşıydım.

Onun yaşadığı gibi bir hayat hayal edemiyordum, tüm gözler üstündeyken savunmasını asla düşürmüyordu ama eğer rahatlayabileceği tek yer eviyse, o zaman yaşadığı siyah beyaz minimalist hapishane bunu başaramayacaktı.

Karar verilmişti. Yapacağım son şey dahi olsa Ryan Shay'in hayatına biraz renk getirecektim.

Havaalanından ayrıldığımda güneş doğmaya yeni başlamıştı. Edmonton'daki galibiyet ve gümrük kontrolleri derken

eve planladığımdan saatler sonra varabilmiştim. Kahve almak iyi bir fikir gibi görünmüştü. Gerçi kahve her zaman iyi bir fikirdi ama özellikle de evde geçireceğim ilk tam günümken ve yerleştirmem gereken bir sürü eşya varken. Ayrıca bugün yeni ev arkadaşımla vakit geçirebilmeyi umduğum için olabildiğince enerjik olmak istiyordum çünkü yapacağım son şey olsa bile Ryan Shay'in benimle birlikte yaşamaktan keyif almasını sağlamak istiyordum.

"Taşıma tepsisi ister misiniz?" diye sordu barista.

"Lütfen. Harika olur. Teşekkür ederim."

"Indy?" Kahveleri yerleştirirken arkamdan bir ses duydum. "Aman Tanrım, Indy, sen misin?"

Arkamı döndüğümde karşımda bir kız grubuyla, arkadaşlarımla karşılaştım. Çocukluk ve kadim arkadaşlarım.

"Maggie? Merhaba!" diye seslendim ve hemen ona sarıldım. "Seni özledim. Merhaba, kızlar." Uzun yıllardır görüştüğüm kız arkadaşlarıma sarılmadan önce Maggie'nin omzunun üzerinden selam verdim. "Hepinizi çok özledim! Bu kadar erken saatte şehirde ne yapıyorsunuz?"

Maggie duraksadı, yüzü düşmüştü. "Biz... şey... nedime elbiseleri için alışverişe çıkmıştık."

"Ah."

"Özür dilerim. Seni davet etmeliydim. Açıkçası Chicago'ya döndüğünü bile bilmiyordum. Hâlâ Florida'da olduğunu sanıyordum."

"Döndüğümde sana mesaj attım. Hepinize mesaj attım."

"O zaman bizimle gel! Bugün karşılaşmamız harika oldu."

Üniformama baktım, üstümü değiştirmem gerekiyordu, uyumam gerekiyordu.

Bana söyleseydi diye düşündüm içimden, böylece plan yapabilirdim. "Mags," diye sözünü kesti Angie. "Sadece dört kişilik yer ayırttık."

"Sorun değil," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "İş seyahatinden yeni döndüm ve henüz uyumadım. Üstümü değiştirmem gerek. Oldukça yoğun bir gün olacak," diye yalan söyledim. "Sadece... hangi elbiseyi aldığınızı söyleyin ki ben de ona göre sipariş verebileyim."

"Seni özledim, Ind." Maggie kolumu okşadı. "Yakında buluşabilir miyiz? Çok uzun zaman oldu."

"Evet, lütfen," diye iç geçirdim rahatlamış bir şekilde. "Hepinizi çok özledim. Çarşamba geceleri hâlâ Scouts'ta bilgi yarışmaları yapılıyor mu? Ben bu hafta şehirdeyim. Gelebilirim!"

Kızlar gergin bir ifadeyle birbirlerine baktılar. "Biz..." Angie tereddüt etti.

Maggie üzüntüyle başını öne eğdi. "Alex de geliyor ve ikisinin ne kadar yakın olduğunu biliyorsun."

"Doğru. Tabii ki öyleler." Boğazımdaki yumruyu yorgunluğa ya da zaten duygusal bir insan olmama bağlamak istiyordum ama bu canımı acıtmıştı.

Biz, küçük yaşlardan itibaren birbirine bağlı büyük bir grup çocuktuk. Grubun sayısı hiç azalmamıştı ve ben, kırılamaz bir bağ, ömür boyu sürecek bir dostluk oluşturduğumuzu düşünüyordum. Maggie ve Kevin, Alex'le benden kısa bir süre sonra çıkmaya başlamışlardı, diğer çiftler de yıllar içerisinde oluşmuştu. Onların benim dostlarım olduğunu sanıyordum. Gelecekte çocuklarımı bu kadınlarla büyüteceğimi düşünüyordum ama şimdi, sanki dışlanan benmişim gibi hissediyordum. Sanki altı yıllık partnerime sadakatsizlik eden benmişim gibi.

"Yakında bir kızlar gecesi düzenleyelim, olur mu?" diye teklif etti Maggie. "Erkekler yokken."

Başka bir zoraki gülümsemeyle karşılık verdim çünkü öyle yapmam gerekiyordu. "Kesinlikle. Sen ve Kevin iyisiniz, değil mi?"

"Çok iyiyiz! Yani, düğün planlaması pek Kevin'a göre değil ama harikayız." Kulağıma fısıldamak için yaklaştı. "Balayında denemeye başlayabileceğimizi söyledi."

Geniş ve heyecanlı gözleriyle uzaklaştı ve "denemek" derken açıkça bir bebeği kastediyordu. Maggie, doğurganlıkla ilgili endişelerimden habersizdi, aslında hiçbir arkadaşım bilmiyordu ama sözleri bilmeyerek de olsa göğsüme bıçak saplamıştı.

"Bu... bu harika, Mags."

"Ah! Karşılaştığımıza çok sevindim." Çantasına uzandı. "Bunu nereye gönderebileceğimi bilemedim. Nerede yaşadığından emin değildim ama işte düğün davetiyemiz. Düğünde olacaksın, yani zaten tüm detayları biliyorsun ama vermek istedim."

Fildişi zarfı elinden aldım. "Teşekkür ederim. İkiniz için çok heyecanlıyım." Gülümsemem samimiyetten çok uzaktı ve bunun için kendimi kötü hissediyordum.

"Nerede yaşıyorsun, bu arada?" diye sordu Angie.

Tanrı'dan daha çok para kazanan, günahtan daha seksi ve eski erkek arkadaşımın taptığı takımda basketbol oynayan, arkadaşımın erkek kardeşinin evinde.

"İş yerinden bir arkadaşımda kalıyorum." Acıma dolu ifadeler tekrar alevlendi.

"Partiye yardım edeceksin, değil mi? Ve eğer şehirde olursan bekârlığa veda partisine? Tema ve dekor konusunda yardımına ihtiyacım olacak. Ayrıca yemek." Maggie gülümsedi.

"Her konuda. Sen sahip olabileceğimiz en iyi parti planlayıcısısın."

Kendi kendime üstlendiğim bir roldü. Davet sorumlusu. Etkinlik planlayıcısı. Her zaman doğum günlerini ve özel günleri abartan kişi. Dostlarımın hayatlarındaki her heyecan verici anı kutlamak, onlara ne kadar özel olduklarını hissettirmek isteyen arkadaş. Çevresindekilerin kendilerini iyi hissetmelerini sağlayan kişi.

Bu gerçekten hoşuma gidiyordu ama Stevie dışında tek bir arkadaşımın bile beni terfimden dolayı tebrik etmediğini hatırlamak canımı biraz yakıyordu.

Gülümseyerek Maggie'ye cevap verdim. "Tabii ki ederim. Neye ihtiyacın olursa."

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Dalga mı geçiyordu? Hayır, iyi değildim. Tüm hayatım başka birinin verdiği bir karar nedeniyle tepetaklak olmuştu. Başka birinin verdiği karar yüzünden ne kalacak bir yerim ne de yatacak bir yatağım vardı. Alex'in verdiği kararlar yüzünden planladığım hayat, hayal ettiğim aile... hepsi yok olmuştu.

Ben cevap veremeden Maggie devam etti. "Alex düğüne katılacak, bu yüzden çekincelerin varsa seni anlarım. İkiniz de yanınızda biriyle gelebilirsiniz, bunun duruma yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Bu ne demek oluyordu? Alex kendi davetiyesini kullanacak mıydı? Bunu yapar mıydı? Evlenmeyi planladığım adam hakkında hiçbir şey bilmediğim için bu soruya cevap veremiyordum.

Kolumu hafifçe kavradı. "Onu affetmeyecek misin? Her şeyin eskisi gibi olmasını çok isterdim. Hep birlikte vakit geçirmemizi."

"Ne?" Zoraki bir kahkaha attım. "Maggie, yatağımızda başka biriyle oynaşıyordu."

Üstelik bir kez olsun af dilemedi, üzgün olduğunu bile söylemedi.

"Bir hata yaptı."

Nedime kıyafetleri denemek istediğim, çarşamba gecesi bilgi yarışmasına katılmak istediğim ve böyle bir durumda arkadaşlarımın Alex'ten çok benim yanımda olmasını istediğim için istemeden gözlerim doldu. Peki bu beni kötü bir insan mı yapıyordu? Hiç zannetmiyordum. Minimum düzeyde olması gereken buymuş gibi hissediyordum.

Hızlıca kahve taşıma tepsimi aldım ve davetiyeyi kolumun altına sıkıştırdım. "Sizi gördüğüme çok sevindim, kızlar. Elbiselerinizin fotoğraflarını bana gönderin, olur mu? İyi eğlenceler." Yüzümdeki gergin gülümsemeyle kapıya doğru ilerledim ve dışarı çıkana kadar gözyaşlarımı kontrol edebildim.

Tanrım, canım acıyordu. Neden cezalandırılıyordum? Neden arkadaşlarımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum? Ondan nefret etmeleri gerekirdi. Bunu bize o yapmıştı. Erkek arkadaşları hâlâ onunla arkadaş diye mi onun tarafındalardı? Peki ya ben?

Mantıksız mı davranıyordum? Belki de Ryan haklıydı. Fazla duygusal davranıyordum ama bu olanlar beni gerçekten incitmişti.

Önümde iki blok vardı. İki blok boyunca üzülebilirdim, sonra kendimi toplamam gerekiyordu. Ryan'ın apartmanına ulaşana kadar iki blok vardı, mutlu ve eğlenceli Indy olmalıydım çünkü bu dört duvarın dışındaki hayatı zaten yeterince stresliydi. Evini rahat ve güvenli bir alan olarak görmesi gerekiyordu. Bir arkadaşa ihtiyacı vardı.

Üstelik şimdi, her şeyden çok, benim de buna ihtiyacım vardı.

"Bayan Ivers, tekrar hoş geldiniz." Ryan'ın kapıcısı lobinin kapısını benim için araladı.

Karşısında durup valizimi bir kenara bıraktım. "Dave. Size Dave diyebilir miyim?" İsim kartında David yazıyordu.

"Tabii, diyebilirsiniz."

"*Latte* seviyor musun? Sana köşedeki favori kahvecimden bir *latte* aldım." Kendiminkini tepsiden çıkarıp ona uzattım.

"İyi bir *latte*'ye bayılırım. Çok teşekkür ederim." Ellerini kâğıt bardağın etrafına sardı.

"Sanırım sen ve ben arkadaş olacağız, Dave." Bavulumun sapından tutarak açık kapıdan içeri girdim.

"Sanırım bu konuda haklısınız, Bayan Ivers. Bir paketiniz varmış. Üst katta sizi bekliyor."

Ryan benim için yaptırdığı anahtarı paspasın altına bırakacağını söylemişti ancak asansörden inip köşeyi döndüğümde onu dairemizin kapısını açarken buldum.

"Hey!" diye heyecanla fısıldadım koridorun sonundan, bu kadar erken bir saatte sesimi fazla yükseltmek istemiyordum.

Ryan bana doğru döndüğünde, inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Şapkasını ters takmış, gündelik bir şekilde giyinmişti, bir yandan da takım çantasını koridora çıkarıyordu.

Diğer yandan ben berbat görünüyordum. Tüm gece ayaktaydım, üzerimde hâlâ üniformam vardı, makyajım dağılmıştı ve temizlenmesi gerekiyordu. Normal şartlarda yabancıların kusursuz maskemin iç yüzünü görmesine müsaade etmezdim ama umurumda değildi. Adam benimle birlikte yaşıyordu. Daha fazlasını görecekti.

"Hey." Yutkundu, sırt çantasını omzuna attı. "Nerede kaldığını merak ediyordum."

Gerçekten mi?

"Takımın maçı vardı ve gümrük işlemleri tam bir felaketti." Elimdeki tepsiyi gösterdim. "Sana kahve aldım." Kocaman bir gülümsemeyle kahvesini uzattım. "Nereye gidiyorsun?"

"Antrenmana. Sonra da bir maç için Milwaukee'ye uçacağım." Koridorda ilerlemeye başladı.

"Ah." Bugün yaşadığım hayal kırıklıklarını saklamak gittikçe imkânsızlaşıyordu. "Sana iyi şanslar!"

"İki gün sonra döneceğim. Paspasın altında anahtarın var," dedi arkasını dönmeden.

Gözlerim yanıyordu ve bunun geçerli bir nedeni yoktu. Sadece çok yorgundum ve açık konuşmak gerekirse çok yalnızdım.

Stevie'yi arayıp birlikte zaman geçirmek isteyip istemediğini sormak istiyordum fakat Zanders uçaktan iner inmez adeta koşarak uzaklaşmıştı, o yüzden meşgul olduğunu biliyordum.

"Mavi," diye seslendi Ryan koridorun sonundan. Bu lakabı neden benimsediğimi bilmiyordum ama asansörden kafasını uzattığında yüzümü ona döndüm. "Kahve için teşekkürler."

İçeri girerken ona ufak bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Kolumun altındaki fildişi zarf ağır bir yük gibi hissettiriyordu. Alex'i yakın bir zamanda göreceğimi bilmemin ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Onu da getirecek miydi? Beraberler miydi, yoksa tek gecelik bir şey miydi? Sözde arkadaşlarım onunla tanışmış mıydı?

Ben karşılaşmıştım. Hem de birçok kez. Alex'in finans şirketinde stajyerdi. Geçtiğimiz yıl onu ofisin Noel partisinde gördüğümde yeşil şifon elbisesine iltifat etmiştim. Bunun için pişman değildim. Çok güzel bir elbiseydi. O zaman da yatıyorlar mıydı?

Maggie davetiyedeki fotoğrafında muhteşem görünüyordu. Kevin'la çok mutlu görünüyorlardı ve onlar adına mutluydum.

Gerçekten mutluydum. Yine de bir yanım keşke onun yerinde ben olsaydım diye düşünerek imreniyordu. Önemli günlerimizi birlikte planlamamız gerekiyordu ama nedime kıyafetlerini denemek için bile davet edilmemiştim. Ayrıca kıskandığım şey düğün değildi. O günden sonra olacaklardı. Hayatımın geri kalan kısmını her şeyden çok istiyordum.

Tanrım, böyle düşündüğüm için korkunç biriydim. Arkadaşlığımla gurur duyardım ama bu sefer farklıydı. Beni dışlamalarına şaşırmamak gerekirdi.

Davetiyeyi bir magnet yardımıyla buzdolabına sabitledim, böylece kendime 2 Şubat'a kadar onu görmeye hazır olmam gerektiğini hatırlatacaktım.

Günümün en güzel tarafı ise mutfak adasının üzerinde beni bekleyen *Amazon* paketiydi. Tabii ki şişme yataklar normal yataklar kadar rahat sayılmazdı ancak hem bütçem kısıtlıydı hem de yerde yatmaktan çok daha iyiydi.

Yapmam gereken işler vardı ama uyanık kalmak ve hayatımı düzene koymak için yeterli enerjim kalmadığından buzlu kahvemi daha sonra içmek üzere buzdolabına kaldırdım. Uyumam gerekiyordu. Odamın dağınıklığıyla ve burada yalnız olduğum gerçeğiyle daha sonra yüzleşecektim.

Güneş ışığı, yatak odamın kapısının aralığından içeri sızarak bana uyandıktan sonraki ilk işimin perde almak olduğunu hatırlatıyordu. Elbiselerim ve ayakkabılarım hâlâ yerdeydi ancak yürümek için yol oluşturacak şekilde kenara itilmişlerdi.

Dikkatim hemen yukarıya çekildi.

Tam karşımdaki duvarda, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yatak duruyordu. Bulut gibi yastıklar ve bembeyaz bir yorgan, içine düşüp bir daha çıkmak istemeyeceğim bir girdap yaratıyordu. Üzerindeki hafif dokusuyla lüks ve pahalı bir yorgandı.

Önceki hayatımdan ya da ilişkimden hiçbir iz taşımayan, son derece güzel ve yeniydi.

Benimdi.

Ayrıca Ryan tarafından alınmıştı.

Kimseye ya da hiçbir şeye önem vermeyen biri için bu kesinlikle düşünceli bir hareketti.

Gözyaşlarım gözüme hücum ediyordu çünkü ben duygusal biriydim ve bu engelleyebileceğim bir şey değildi. Beni suçlayabilirdiniz. Ancak bu hareket, uzun zamandır birinin benim için yaptığı en düşünceli ve özenli şeylerden biriydi. Özellikle de zor bir sabahın ardından nasıl ifade edebileceğimi bilemediğim kadar anlamlıydı.

Yumuşacık kumaşın üzerinde parmaklarımı gezdirirken telefonumu çıkardım. Pahalı ve abartılı olduğu için sahte şikâyetlerde bulunacak ya da bir multimilyonerin benim için para harcamasına hayıflanacak insanlardan değildim. Fakat minnettar olduğum kesindi.

Ben: *Bana bir yatak mı aldın?*

Ekranımda üç gri nokta hareket etmeden önce birkaç dakika geçti.

Ev arkadaşım: *İhtiyacın vardı.*

Geçerli bir cevaptı.

Ben: *Çok teşekkür ederim, Ryan.*

Yastık yığınının arasından lavanta rengi bir kumaş parçası gözüküyordu. En sevdiğim renkte yeni çarşaflar vardı ve bunu

hatırlamış olması hakkında ona karşı hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

Cevap vermediği için ikinci kez mesaj attım çünkü lanet olsun, onunla konuşmak istiyordum.

Ben: *Siyah ya da beyaz olmayan bir şey almak canını ne kadar acıttı?*

Ev arkadaşım: *Neredeyse beni öldürüyordu.*

Ben: *Bu senin sevgi dilin mi? Hediye almak?*

Ev arkadaşım: *Bu olayın sevgi ile ilgisi yok, Mavi. Bir yatağa ihtiyacın vardı. Fazla düşünme.*

Ben: *Mm-hmm. Dikkat et, Ryan. Bana kahvaltı hazırlamak ve yatak almak gibi güzel şeyler yapmaya devam edersen kalmamı istediğini düşünmeye başlayacağım.*

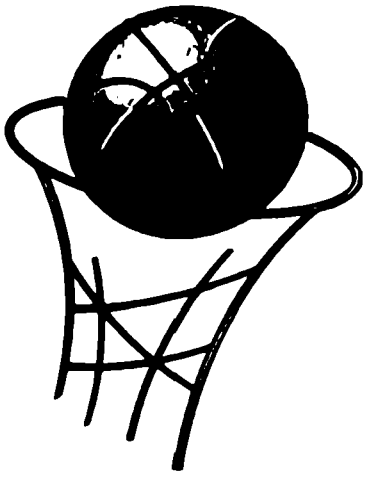
Ev arkadaşım: *Antrenmana gitmeliyim.*

Güzel kaçış, koca adam.

Ev arkadaşım: *Odanı temizle, tehlike yaratıyor.*

Sırıtışımdan dolayı yanaklarım acıyordu.

Ryan Shay, burada olmamdan tümüyle rahatsız değildi.

BÖLÜM ALTI

RYAN

Takım koordinatörümüz Phil, "Uçak 10'da havalanacak. En geç dokuz buçukta orada olun," dedi Dom'a dik dik bakmaya devam ederken.

"Neden bana bakarak söylüyorsun?" diye sordu Dom masumca. Sabahın erken saatlerindeki antrenman yüzünden terlemiş bir hâlde spor salonunda duruyordu.

"Eğer yine geç kalırsan, kıçına tekmeyi basacağım."

"Phil. Philip. Adamım. Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun."

"Sen tam bir baş belasısın ve saçlarımın dökülmesinin sebebisin. Dün gece beni uykumdan kaldırdığın için karım sana çok öfkeli."

"Suzanne da beni seviyor. En azından alkollü bir şekilde araba kullanmadım. Sorumluluk bilinciyle davrandım ve beni eve bırakman için seni aradım."

"Onun havaalanına vaktinde varmasını sağla, olur mu, Shay?" dedi Phil bana dönerek.

"Tamamdır."

Phil uzaklaşırken başını iki yana salladı.

"Bu adamı seviyorum," dedi Dom.

"Dün gece nereye gittiniz?"

"Sway'e." Ethan onun yerine yanıtladı.

"Sen de mi gittin?"

"Mümkün değil. Seyahatten önceki gece partiye gitseydim Annie boşanma kâğıtlarını elime tutuştururdu, tabii yine de Dom ısrarla denedi."

"Ah."

"Gelmek ister miydin?" diye sordu Dom. "Bizimle neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsun, o yüzden sana sormak aklıma gelmedi. Kusura bakma, dostum."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sorun değil. Evde olmak isterdim."

Takımdaki evcimen ikili Ethan ve bendim. Ethan evli ve üç çocuklu olduğundan, ben de olumsuz manşetlerle gündeme gelme riskini alarak evden çıkmayı neredeyse hiçbir zaman göze alamadığımdan böyleydi. Son olay neredeyse bir felaketti. Stevie'ye karşı davranışlarından dolayı eski takım arkadaşımı yumruklamıştım, neyse ki kız kardeşimin erkek arkadaşı olayı üstlenerek üzerimdeki baskıyı azaltmıştı. Ancak davetleri bu kadar sık reddettiğim için artık davet bile edilmediğimi fark etmiştim.

Dom en azından onu bırakmam için beni arayabilirdi. Gecenin büyük bir bölümünde yeni ev arkadaşımın neden hâlâ eve gelmediğini merak etmemden dolayı uyanık olduğumu bilmiyordu elbette ama öyleydim.

Omzuma buz koymak ve duş alıp havaalanına doğru yola çıkmak için on dakikam daha vardı, ben de takım arkadaş-

larımdan birkaçıyla sohbet etmek için etrafta dolanıyordum. Dom dün gece kulübün arka tarafında takıldığı kızdan bahsederken, Ethan da büyük kızının dans gösterisinin nasıl geçtiğini anlatıyordu.

Takımımızın iki spektrumu. Bir tarafta gece kulüplerinde yaşanan çirkin ilişkiler, diğer tarafta çocuklarla dans gösterileri. Bu adamlar arasında nerede durduğumu bilmiyordum. İlgilendiğim tek şey bu takımı *playoff*'lara taşımakken herhangi biriyle ilişki kurabilmem çok zordu.

"Ethan," diye seslendi genel müdürümüz salonun diğer ucundan. "Caroline, pazartesi günü yiyeceğimiz yemeği dört gözle bekliyor."

Ron Morgan, yanımda duran bir önceki takım kaptanına bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Annie de çok heyecanlı," diye karşılık verdi Ethan. "Herhangi bir şey alalım mı bu kez?"

"Biz hallederiz! Caroline o çok sevdiğin raventli turtadan yapacak."

"Vay canına!" Ethan'ın başı geriye düştü. "Sabırsızlanıyorum."

Elini sallayarak gülümsedi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Ne neydi?"

"Bu. *Caroline, pazartesi günü yiyeceğimiz yemeği dört gözle bekliyor.*"

"Duyduğun gibi. Karısı pazartesi günü akşam yemeğini dört gözle bekliyormuş."

"Onunla nasıl bu kadar samimi oldun? Benden nefret ediyor." Geri dönüp baktığımda, Ron'u baş antrenörle konuşurken buldum. Ethan'la konuşurken takındığı rahat gülümseme yerini hayal kırıklığı ve kırışık alın çizgilerine bırakmıştı.

"Kesinlikle Caroline sayesinde. Karısı söz konusu olduğunda herif tamamen gevşiyor ve Caroline da Annie'yi seviyor. Yıllardır buluşma gecelerini ayarlıyoruz. Caroline'la anlaşırsan, Ron'u da kazanırsın."

Başımı hafifçe salladım. "Caroline harika biri. Bu kolay olmalı."

Küçümseyici bir şekilde kahkaha attı. "Hiç şansın yok, dostum. Basketbol umurunda bile değil. Basketbolla ilgili hiçbir konu yemek masasında konuşulmuyor ve sen de başka bir şey hakkında nasıl konuşabileceğini bilmiyorsun. Aile kavramına çok önem veren biri, ikisi de öyle ve Ron'un bizi ilk kez yemeğe davet etmesinin tek nedeni Caroline'ın Annie'yle tanışmak istemesiydi. Takımdaki tek kalıcı kadın Annie'ydi ve hâlâ da öyle, o yüzden Ron beni bu kadar sevdiği için karıma teşekkür borçluyum."

"Tanrı aşkına," dedi Dom dikkatimi çekecek kadar yüksek sesle, bakışları arkama takılmıştı. Takımın geri kalanı da aynı şekilde antrenman salonunun girişine doğru bakmaya başladı.

"Çok iyi."

"Yüce Tanrım," diye tekrarladılar.

Arkamı döndüğümde, Indy'nin mekânın sahibi edasıyla içeriye girişini görmeyi pek hoş olmayan bir sürprizle karşıladım. Bu mevsim için beklenmedik derecede sıcak bir ekim gününde mor bir yazlık elbise giymişti. Yüksek tabanlı beyaz *Converse*'leri rengarenk desenlerle süslenmiş, saçları ve makyajı yeniden yapılmış, birkaç saat önce apartmanda bıraktığım hâlinden tamamen farklı bir kadın gibi görünüyordu.

"Shay, sen yaşayan en şanslı adamsın. Lütfen bana onu becerdiğini söyle."

Kafamı takım arkadaşıma çevirdim. "Ağzından çıkanlara dikkat et."

"Sen yapmazsan ben yaparım."

Ethan kahkahalarını tutmaya çalışarak, "Dom," diye uyardı. "Ryan tutuşmak üzere, bu yüzden ben olsam sesimi biraz alçaltırdım, dostum."

Dikkatimi tekrar Indy'ye çevirdiğimde gözleri antrenman sahasında geziniyordu. Kendini yabancı hissettiği her hâlinden belli olsa da duruşunda hiçbir gerginlik yoktu. Hiç alakası olmadığı bir ortamda rahat oluşu da onun hakkında kısa zamanda öğrendiğim başka bir özelliğiydi. Bu kızın utanmayı bildiğini sanmıyordum.

Ethan keyifle beni izlerken birden fazla bakış sarışın güzele takılı kalmıştı.

"Ona bakmayı kesin," diye uyardım. "Duşa gidin ya da havaalanına gidin ya da ona bakmaktan başka herhangi bir şey yapın. Boşta değil."

"Demek onunla yatıyorsun." Dom kafasını onaylarcasına salladı.

"Hayır, onunla *yatmıyorum*. Hiçbiriniz de yapmayacaksınız. Ona bakmayı kesin, yoksa gördüğünüz son şey o olur."

"Ooo. Korumacı Shay buradaymış ve kız kardeşi ortalıkta yok. Biri bu tarihi not etsin. Tarihte bir sayfa açılıyor, millet. Ryan Shay, Stevie'den ve basketboldan başka birini sikine takıyor."

"Dom, kıçına tekmeyi yemek üzeresin. Ryan'dan değilse bile benden." Ethan iri adamımıza doğrulttuğu başını iki yana salladı.

Dom'un verdiği cevabı duymazdan gelerek hızla Indy'ye doğru ilerledim ve o da antrenman alanına girdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kolundan tutarak onu salonun köşesine çektim.

"Sana da merhaba."

"Buraya nasıl girdin? Burası halka kapalı bir antrenman yeri."

İşaret parmağını yüzünde gezdirdi. "Büyüleyiciyim. Unuttun mu?"

Kuşkusuz aşırı özgüvenli ev arkadaşım, dışarıdaki kapılar bir fotoğraf ya da imza almak isteyen hevesli hayranlarla doluyken, güvenliği geçip kapalı antrenmanımıza girmeyi başarabilirdi.

Gözleri omzuma bağlı buz torbasına takıldı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Indy, burada olmamalısın." *Özellikle de bu kıyafetlerle*, diye eklemek istiyordum ancak patates çuvalı bile giyse, tüm takım arkadaşlarımın gözleri yine de onun üzerinde olurdu.

Elindeki anahtarı uzattı. "Bana verdiğin anahtar bozuk. Perde almaya gitmiştim ve döndüğümde içeri giremedim."

"Emin misin?" Anahtarı ondan aldım.

"Eminim."

"Tamam. Sana benimkini getireceğim ama önce seni buradan çıkarmalıyız."

"Shay!" Sahanın üst tarafındaki ofisten adımın seslenildiğini duydum. "Bir dakikalığına buraya gel. Konuşmak istiyorum."

Ron Morgan ofisinin kapısında dikilmiş, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş bekliyordu.

"Kahretsin," diye nefes verip Indy'ye döndüm. "Burada kal. Kımıldama ve kimseyle konuşma."

"Bu sabah biraz huysuzsun," diye mırıldandı ben koşarak yanından uzaklaşırken.

Ofise ulaştığımda elimi uzattım. "Bay Morgan."

"Shay, seni dört yıldır tanıyorum. Bana Ron de." Elini benimkinin içine yerleştirdi.

"Saygısızlık etmek istemem, efendim. Size Bay Morgan demeyi tercih ederim."

"Tabii ki öyle. Bay ve bayan kelimelerinle. Hep Güney geleneklerini korumuşsunuzdur."

Bakışlarını üzerime dikmiş, gözlerini kısmış bana bakıyordu ve bu adamın beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. Boyu benden kısa olabilirdi ancak geleceğimi avuçlarının içinde tutuyordu. Beni istediği sürece burada oynayacak, istemediği an transfer edilecektim. Bu sektör böyle işliyordu. Oldukça pahalı bir oyuncuydum ve maaşım bütçesinin büyük bir kısmını kapsıyordu. Yaptığı yatırımın karşılığında ona bir şampiyonluk ya da bir *playoff* getirmediğimin de fazlasıyla bilincindeydim.

"Yarın akşamki maçtan önce bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Kaptanlığın ve bu sezon takımdan neler beklediğimizle ilgili soruları birlikte yanıtlayacağız, o yüzden sorulara hazırlıklı ol."

"Tabii, efendim."

"Ayrıca Shay, bunu yaparken bir karakter sergilemeye çalış. Evet, basketbol konuşacağız ama artık bu takımın yüzü sensin ve gerçek Ryan Shay'i tanımak istiyorlar."

"Ne tür sorular beklemeliyim?"

"Bilmiyorum. Ailenle ilgili şeyler. Şehri ne kadar sevdiğin. Terfin hakkında ne hissettiğin. Terfin hakkında ne hissettiğim."

Sesindeki üstü kapalı ima ile birlikte zaman dondu. Siktir et, o an gelmişti. En iyisi sormaktı.

"Terfim hakkında ne düşünüyorsunuz, efendim?"

Derin, kabullenmiş bir iç çekti. "Eminim terfin hakkında *ne düşündüğümü* biliyorsundur."

Başımı salladım. "Benden bu kadar nefret etmeniz için ne yapmış olabilirim? Bütün bunlar yeğeninizle görüşmeye devam etmek istemediğim için mi? Bunun gerçekten onunla hiçbir ilgisi yok-"

"Hayır. Tanrım, hayır. Beni ne kadar dar kafalı zannediyorsun? Senden nefret etmiyorum, Shay fakat bu takıma liderlik etmek için yeterli olduğunu da düşünmüyorum. Kaptan olmak sahadaki en yetenekli olmaktan daha fazlasıdır. Bu aile ve takım dostluğuyla ilgili. Sen yalnız bir kurtsun ki bu iyi bir şey ama benim kuruluşumda aradığım liderlik modeli değil. Yeğenimle görüşmeye devam etmek istemediğin için kızgın değildim. Benim için bile idare etmesi zor biri ancak bir kadının bir erkek üzerinde yaratabileceği etkileri ilk elden biliyorum. Belki bu süreçte biriyle tanışırsın ve değişirsin diye düşünmüştüm. Zamanı geldiğinde bu rol için hazır olursun diye. Örneğin Ethan'ı ele alalım. Adam çok iyi bir şutör ama asıl yeteneği, adamlarına karşı cana yakın olması ve bunun büyük kısmının Annie'yle tanıştıktan sonra ortaya çıktığını biliyorum. Bunun için hazır olduğunu sanmıyorum, Shay."

Lanet olsun. Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle.

Beni değersiz hissettirmemiş gibi, Ethan spor salonundan ayrılırken ona gülümsedi ve el salladı.

Dürüst olmak gerekirse, bu çok saçmaydı. Ben bu takımdaki herkesten daha çok çalışıyordum. Bu takımdaki herkesten *daha* iyiydim ama Ron benden memnun değildi çünkü bir *kız arkadaşım* yoktu? Hayatımda bir kadın olmadığı için yeterince yumuşak değil miydim?

Bir yanım transfer olmak istiyordu. Eğer benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsa, o zaman beni transfer edebilirdi. Öte yandan Stevie'nin artık burada yaşadığını ve Zanders da

Raptors'la yedi yıllık bir anlaşma imzaladığı için hiçbir yere gitmeyeceğini hatırladım, bu nedenle durumu toparlamam şarttı. Bunu doğru şekilde toparlamam gerekiyordu.

"Aslında, efendim. Biriyle *görüşüyorum*."

Az önce ne saçmalamıştım ben?

Ron güldü. "Ne?"

Bu yalanı tekrar edecek gücü kendimde bulamadığım için cevap vermek yerine hızlıca başımı salladım.

"Shay, dört yıldır benim için oynuyorsun. Biriyle görüşüyor olsaydm bunu bilirdim."

"Yeni bir şey."

"Peki ciddi mi?"

Ciddi mi? Bu tıpkı benim gibi tamamen aldatıcıydı çünkü bu yalanı sürdürebileceğimi düşünen aptalın tekiydim.

"Mm-hmm. Evet."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi ve bakışlarım kısarak devam etti. "Gelecek hafta. Sonbahar davetinde. Katılım zorunlu ve kız arkadaşım da getireceksin. Caroline'ın da onunla tanışmak isteyeceğinden eminim."

Mahvolmuştum. Kesinlikle batırmıştım. Sahte bir kız arkadaşımın olması nasıl çözüm olabilirdi ki? Neden liderlik becerilerimi geliştirmeyi teklif edip bunu çözmemiştim?

Var olmayan kız arkadaşım yerine kız kardeşimi götürme bahanesini kullanamazdım çünkü sonbahar daveti, Chicago'daki dört büyük spor takımının ev sahipliğinde düzenlenen bir bağış toplama etkinliğiydi ve Stevie, Zanders ile katılacaktı.

Indy onu bıraktığım köşede durmuş, kalçalarını hafifçe sallarken ve telefonuyla ilgilenirken hafifçe salınan saçlarıyla lavanta rengindeki elbisesi dikkatimi çekti.

Suratım pişmanlıkla allak bullak oldu. Berbat bir fikirdi ama yapacak bir şey yoktu, çoktan içine düşmüştüm. "Ya da onunla hemen şimdi tanışabilirsin?" Indy kendi kendine oyalanırken onu işaret ettim, onunla ilgili yarattığım devasa yalandan tamamen habersizdi.

"Bu o mu? Tanıştır beni, Shay."

Boğazımı temizledim. "Indy," diye seslenip onu yanıma çağırdım. "Bir dakikalığına buraya gelebilir misin?"

Hızlı adımlarla bize doğru ilerlerken zoraki gülümsememdeki özrü görebildiğini umuyordum.

"Indy, bu Devils'ın Genel Yöneticisi Ron Morgan."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi neşeli bir gülümsemeyle, elbette yabancılarla tanışmakla ilgili bir sıkıntısı yoktu.

Elimi beline yerleştirdim. Bu ona gerçekten dokunduğum ilk andı ve temastan dolayı anında kaskatı kesildi. "Bay Morgan, bu Indy... benim kız arkadaşım."

Ev arkadaşımın gülümsemesi hızla yok oldu.

"En sonunda Ryan Shay'in ilgisini çeken kadınla tanışmak harika." Onu dikkatle inceliyordu ve Indy ses tonundan fark edemese de durumu çözmeye, beni anlamaya çalışıyordu.

Lütfen buna devam et, Mavi, diye bakışlarımla yalvardım.

Şaşkınlıkla bir süre sessiz kaldı.

"Eminim o da seninle tanıştığı için mutlu olmuştur," diyerek uzayan sessizliği böldüm. "Fakat şu anda gitmesi gerekiyor." Elimi beline bastırarak onu çıkışa doğru yönelttim.

"Hemen mi?" diye sordu Ron. "Ne kötü."

"Evet. Gitmesi gerek." Indy'nin beline bastırdım, adımlarını hızlandırmasını ve buradan siktir olup gitmesini istiyordum.

"Acele etmeyelim, tatlı çöreğim." Trans hâlinden çıkarak beni durdurdu ve iki kolunu belime doladı. "İki gün sensiz

nasıl idare edeceğim? Daha önce hiç ayrı kalmamıştık, üzümlü kekim. Seni çok özleyeceğim."

Başım buz olmayan omzuma yaslayarak gözlerime baktı.

Onu öldürecektim.

"Ne kadar da tatlısınız, değil mi?" diye güldü Ron.

"Hepsi onun sayesinde. Tanıdığım en tatlı adam. Ayrıca çok duygusal! Duygusal biri olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Shay, buralarda her zaman çok soğukkanlıdır."

"Ah, o tam bir duygusal! Sık sık ağlar. İlk seviştiğimizde hıçkıra hıçkıra ağlamıştı-"

Avucumu ağzına kapattım. "Gitmemiz gerek. Uçakta görüşürüz, Bay Morgan."

Dönüp çıkışa doğru ilerlerken Indy'yi bırakmadım.

"Gelecek hafta sonbahar davetinde seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Indy!"

Indy omzunun üzerinden Ron'a aklını yitirmiş kadınlar gibi el salladı ama cevap veremedi çünkü mesai arkadaşlarımdan uzaklaşana kadar ağzını açmasını engelledim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Spor salonunun dışındaki boş koridorda yalnız kaldığımızda sinirlendim. "Ve bu yemek takma adları da neyin nesi?"

"Ben mi ne yapıyorum? Asıl sen ne yapıyorsun? *Kız arkadaş mı?*"

"Kahretsin," diye nefes verdim, küçük koridorda volta atıyordum. "Panikledim."

"O zaman paniği bırak ve durumu düzelt."

"Düzeltemem."

"Düzeltemez misin?" Küçümseyici bir şekilde güldü. "Ne demek düzeltemem?"

"Bak, Indy. Oradaki adam geleceğimi avuçlarının içinde tutuyor. Gidip yüzüne karşı yalan söylediğimi itiraf edemem. Bana bu takıma liderlik etmek için uygun olmadığımı düşündüğünü söyledi. Ulaşılabilir biri olmadığımı ve çok fazla yalnız zaman geçirdiğimi söyledi."

"Seni *çok iyi* tanıyor gibi görünüyor."

"Onun desteğine ihtiyacım var. Kariyerimin geri kalanını benim bu iş için doğru adam olmadığımı düşünen bir yönetici için oynayarak geçiremem. Bu etkinliğe benimle gelmen, karısının sana bayılmasını sağlaman ve Ron'un benim hakkımdaki fikrini değiştirmesi gerekiyor. Caroline onun zayıf noktası. Eğer o hayranım olursa Ron da olur."

Indy güldü. "Bir de bana duygusal ve dramatik dersin."

"Sana bir kez bile dramatik demedim."

"Biliyorum." Omzunu silkti. "Bunu da araya sıkıştırdım çünkü sana dramatik demek için bir nedenim olsun istedim. Ayrıca öylesin. Git o robotik kişiliğini al ve düzelt bu durumu."

Derin bir nefes aldım. "Indy. Yalnızca bir gece. Tek bir etkinlik. Bana yardımcı ol."

"Hayır. Bu çok saçma! Kız arkadaşınmışım gibi davranamam."

Tamam, yalan söylemiştim. Dramatik biriydi. Büyütülecek bir şey değildi. "Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Şimdi sen söyleyince." Başını yana doğru eğdi, gözleri üzerimde geziniyordu. "Dizlerinin üzerindeyken nasıl göründüğünü öğrenmek isterim, Shay."

"Indy, lütfen."

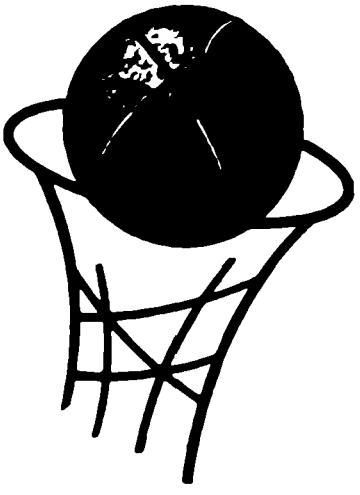
"Bu çok saçma. Eve döndüğünde bunun hakkında konuşuruz."

"Mükemmel. Harika. Sadece bir geceliğine istiyorum."

"Git bana anahtarını getir de gidip yeni ve pahalı yatağımda yatabileyim."

"Sana yeni bir yatak alacak kadar harika bir adam. Herhâlde iyiliğine karşılık vermek istersin. Çok iyi birine benziyor."

Indy gözlerini devirdi. "Kendisi şu an *pislikler* listemde."

BÖLÜM YEDİ

RYAN

İlk deplasman maçımız başarıyla sonuçlandı. Pek sık görülmeyen bir *triple-double** performansı sergiledim. Skor veya asist konularında bir sorun yaşamıyordum, bu iki kategoride de takımımın lideriydim fakat ribaund farklı bir oyundu. Gerçek dünyada 1.90 uzun boy sayılsa da NBA'de ligin en kısa oyuncularından biriydim. Potaya her sürüşümde vücuduma darbeler alıyordum ancak ne zaman iri yarı bir adamı aşsam ya da iki metre boyundaki bir canavarın üzerinden üçlük atsam, hissettiğim ağrılara fazlasıyla değiyordu.

Yine de dün geceki karşılaşmadan etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş sayılırdım. Verilmeyen çok sayıda faulden sonra omzum sabaha kadar sızlamıştı. Boyumdan mı, yoksa farklı bir nedenden dolayı mıydı bilmiyordum ama bazı

* Basketbolda oyuncunun, bir maçta üç farklı istatistik kategorisinde (genellikle sayı, rebound ve asist) çift haneli (10 veya daha fazla) rakamlara ulaşması anlamına gelir. Bu başarı, oyuncunun çok yönlülüğünü ve oyun içindeki etkinliğini gösterir. –ç.n.

maçlarda, tehlikeli pozisyonlarda yapılan faulller konusunda yeterli saygıyı görmüyordum. Diğer herhangi bir oyuncu için En Değerli Oyuncu ödülüne aday olabilecek faulller benim için çalınmıyordu ve bunun sonucunda oluşan vücut ağrıları ertesi gün beni mahvediyordu.

Chicago'dan ayrıldığımdan beri omzumdaki ağrıdan daha önemlisi kafamın içindeki karmaşaydı. Kız kardeşim haricinde birinin evimde kalmasına daha önce hiç izin vermemiştim ve Indy'ye güvenip güvenemeyeceğimi henüz bilmiyordum. Kötü niyetli birine benzemiyordu, Stevie de ona güveniyordu ama insanlar sizi şaşırtabiliyordu. Dairemde sınırsız yetkiye sahip olması en hafif ifadeyle rahatsız ediciydi. İkizimi arayarak ben şehir dışındayken onunla kalmasını istememek için kendimi zor tutuyordum. Ancak Stevie'nin, arkadaşına duyduğum güvensizlikten dolayı hayal kırıklığına uğrayacağını da tahmin edebiliyordum.

Eve dönüş yolunda kafamda dönüp duran tek şey, Indy'nin daha sonra aleyhime kullanabileceği bir bilgi ya da kısa yoldan para kazanmak için satabileceği bir malzeme bulmamış olması umuduydu. Paranoyaklığımm bilincindeydim fakat yersiz sayılmazdı, benim konumumdaki birinin her zaman arkasını kollaması gerekirdi. Gardımı indiremezdim.

Paspasın altındaki anahtarı alarak içeri girdim. İçerisi sessiz ama tamamen aydınlıktı. Güneş, Chicago şehir merkezindeki binaların arasından ışıldamaya başlamış olsa da henüz etrafı aydınlatmaya yetmiyordu. Görünüşe göre Indy, dün gece uyumadan önce tüm ışıkları açık bırakmıştı ki bu muhteşemdi. Yalnızca yeni bir ev arkadaşı değil, aynı zamanda elektrik faturamı da yükseltecek bir ev arkadaşı edinmiştim.

Bir şeyler farklı hissettiriyordu. Karşı odada uyuyan bir kadın olduğu gerçeğinden mi kaynaklanıyordu bilmiyordum

ama etrafımdaki enerji değişmişti. Gözlerimi ortama yavaşça alıştırırken, bana ait olmadıklarını bildiğim renkli eşyalar fark etmeye başladım.

Kanepenin üzerindeki mor örme battaniye.

Bardağımın yanındaki pembe ve pipetli kahve fincanı.

Kanepemin üzerinde o kadar çok yastık vardı ki neredeyse oturacak yer kalmamıştı.

Panoramik pencerenin kenarlarında, sarı ponpon toplarla süslü güneşlikler asılıydı.

Yeşil. Kitaplığımın raflarındaki sukulentler ve pencerenin köşesindeki dev yapraklı bir ağaç ile o kadar çok yeşillik vardı ki...

Kitaplıktan bahsetmişken, tam bir gökkuşağına dönmüştü. Kitaplarım yeniden düzenlenmiş ve gittiğimden bu yana sayıları iki katına çıkmış gibi görünüyordu. Indy, özenle düzenlediğim kitaplarımı kırmızıdan mora doğru sıralayarak sanki üzerlerine tek boynuzlu bir at kusmuş gibi bir görüntü oluşturmuştu. Yatırımcılık 101 kitabının, kapağında üstsüz erkekler bulunan iki kitabın arasına sıkıştırılmasının sebebi ne olabilirdi ki? Kapakları turuncu olduğu için miydi?

Ayrıca kitaplığımda neden üstsüz adamlar vardı?

O romantik biriydi. Kesinlikle, lanet olası bir romantikti. Altı yıl boyunca asla gelmeyecek bir evlenme teklifini beklemişti. Çiçekleri ve süslü kıyafetleri seviyordu. Bunu bilmeliydim.

Dairemin içinde telaşla dolanıyordum. Buraya taşınmasına izin vermekle hata etmiştim. Yalnızca 48 saat tek başına kalmış ve her yeri işgal etmişti. Nereye baksam ona ait bir şeyler görüyordum. Dokunduğu ya da değiştirdiği bir şeyler. Her köşede renkli dekorlar olsa da genellikle *mavi* ağırlıktaydı.

Hiç hoşuma gitmemişti. Kontrolden çıktığımı hissedebiliyordum. Alışılagelmiş sakinliğim, yerini endişeli düşüncelere

bırakırken kendi alanımı geri istiyordum. Yalnızca bana ait olmasına ihtiyacım vardı.

"Indy!" Sessizliği bozarak bağırdım. Saatin henüz erken olması umurumda değildi. Bu işi düzeltmeliydim. "Indigo, uyan!"

"Seyahatlerden eve döndüğümüzde sessiz olma kuralına ne oldu? Uyuyorum ben!"

Kapısını tıklattım. "Indy, hemen buraya gelmezsen yemin ederim ki ben geleceğim."

"Lütfen gel! Çıplak uyuyorum."

Ah.

Derin bir nefes alarak kelimelerin dökülmesine engel oldum. Görüntü zihnimi ele geçirirken ellerim kapı pervazının iki yanındaydı. Çıplaktı. Benim evimde. Ona aldığım yatakta. Sıcaklık, vücudumda dolaşan huzursuzlukla tuhaf bir şekilde karışırken uyarılma öylesine ani ve baş döndürücüydü ki, güneye doğru hücum eden kan yüzünden neredeyse bayılacaktım. En son ne zaman bir kadının çıplak vücudunu görmüştüm hatırlamıyordum ama vücudum, aletimin kalkmasıyla bana çok uzun zaman geçtiğini öfkeyle hatırlatıyordu.

Bu düşünceleri bir kenara iterek dengeleyici bir nefes aldım. Düşünmem gereken son şey onun çıplak vücuduydu.

Pijamalarıyla birlikte kapıyı açtığımda irkilerek beni hayal dünyamdan çekip çıkardı. "Bunun işe yarayacağını biliyordum. Evinde çıplak bir kadın olması neredeyse en büyük korkun." Kolumun altından sıyrılıp mutfağa yöneldi. "Bana kahve hazırlamadan uyandırmış olamazsın, değil mi?"

"Daireme ne halt oldu?"

"Ne diyorsun?" Kahve makinesini çalıştırırken sırtını bana döndü.

"Neden her yer senin eşyalarınla dolu?"

"Çünkü burada yaşıyorum."

"Senin bir yatak odan var."

"Senin de var."

Tanrım, bir çocukla konuşuyor gibiydim. "Eşyalarını odana kaldır."

"Kahve fincanımı yatak odama kaldırmamı mı istiyorsun?" Gülmemeye çabalayarak fincanı kaldırdı.

"Şey..." Bocaladım. "Tamam, o kalabilir ama geri kalan her şey... Kendi alanım olmasını ve benim düzenimde kalmasını istiyorum, Indy."

"Sıkıcı demek istiyorsun. Ryan, evin bir hapishane hücresi gibiydi. Biraz canlılığa ihtiyacı vardı."

"Oturma odamda lanet bir ağaç var!"

"Aslında o bir kauçuk ağacı ve pencerenin doğuya bakması, içeri mükemmel oranda güneş girmesi nedeniyle orada. Güneş alıyor ama direkt gelmiyor. Benim pencerem kuzeye bakıyor. Burada büyüyemezdi. Belki de sağladığı oksijen sayesinde biraz nefes alabilirsin, değil mi?"

Bu da ne demek oluyordu?

"Ne?" diye sordu sıcak kahvesini soğuması için buzdolabına yerleştirirken. "Ben beyni olmayan sarışın bir Barbie değilim."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Yüzündeki şaşkın ifade bunu söylüyordu. İnsanların çoğu böyle düşünüyor ve görünüşe göre sen de öyle düşünüyorsun."

İfadem yumuşadı. Aslında hiç de öyle düşünmüyordum fakat o çok güzel bir kadındı ve dikkatimi çeken ilk şeyin bu olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum.

"Çiçekleri bitkilerden daha çok sevdiğini sanıyordum." Sohbetin gidişatını yönlendirme çabam başarılı olmamıştı ama bir şekilde, evimi ele geçiren o olmasına rağmen, kendini kötü hisseden ben olmuştum.

"Seviyorum ama çiçeklerin bakımı genellikle daha zor oluyor ve iş için çok fazla seyahate çıktığım için onlarla her zaman ilgilenemiyorum."

Ensemi kaşıdım. "Belki onlara bakmana yardımcı olabilirim."

Ne yapıyordum ben? Evimi eski hâline getirmesi için onu yataktan kaldırmıştım ve şimdi ondan çiçeklerini sulamayı teklif ederek etrafı daha da karmakarışık hâle getirmesini mi istiyordum?

Benim için bir iyilik yapmasını istemiştim ve bu sabah bağıra çağıra konuşuyordum.

"Bunu yapar mısın?" İçini bir parça umut kaplayınca duruşunu dikleştirdi.

Lanet olsun. Bu şekilde bakarken sözlerimi geri alamazdım. "Elbette." Omuz silktim.

"Teşekkür ederim, Ryan! Yıllardır evime taze çiçek almamıştım. Çok heyecanlıyım! Birkaç blok ötede çok güzel bir çiçekçi var. Bugün oraya gideceğim!"

Tamam, anlıyordum. Satır aralarını görebiliyordum. Daha önce birlikte yaşadığı o pislik, iş için seyahat ettiği zamanlarda onlara bakmayı teklif etmediğinden hiç çiçek bakamamıştı.

Sikerler o herifi. Sadakatsizliğin benim kitabımda ayrı bir yeri vardı. Kesinlikle affedilemezdi. Sanırım bu yüzden onun evimde yaşamasına izin vererek ve hayatını mümkün olduğunca kolaylaştırarak asla yapmayacağımı söylediğim şeyleri yapıyordum.

Yaşadıkları beni etkilemişti ve eğer Indy'nin evimde çiçek yetiştirmesi onu mutlu edecekse, o zaman çiçek yetiştirme yeteneğimi geliştirecektim.

Tanrım, bunu bana nasıl kabul ettirmişti?

"Bana nasıl yapılacağını öğretmen gerekecek," diye hatırlattım ona.

"Öğretirim." Heyecanla başını salladı ve mutfak adasının etrafında zıplayarak yanıma geldi. Kollarını boynuma doladı ve vücudunu benimkine bastırdı.

Beni daha sıkı kavrarken kollarım iki yanımda hareketsiz bekledim, kaçmama izin vermiyordu. İstediğimden emin değildim. Tutuşu şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı ve dairemdeki değişiklikler yüzünden hissettiğim gerginliği yok etmişti. Uzun zamandır kimse bana sarılmamıştı, bunun yalnızca bir sarılma olduğunu biliyordum ancak bir kadının bana sarılmasının ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuştum.

"Sen de bana sarıl, Ryan," diye mırıldandı omzuma doğru.

Temkinli bir şekilde kollarımı ona sardım ve büyüklükleri karşısında kayboldu. Anlaşılan bu yeterli bir karşılık değildi çünkü bana sarılmaya devam ediyordu, hemen sonlanmasına izin vermiyordu.

Yanağım, yanağına sürtünerek sarı saçları etrafımı bir perde gibi sarana kadar boynuna doğru kaydı. Tropik bir kokunun, sanırım hindistan ceviziydi, yumuşak etkisi beni ele geçirirken ellerimi beline dolayarak vücudunu kendime yaklaştırdım.

Göğüsleri karnımın üst kısmına baskı yapıyordu ve onun bu beklenmedik uyarılışı benimkini yeniden harekete geçirmişti.

Indy bir kadın için uzundu, sanırım 1.75 boylarındaydı ve pantolonumdaki şişkinlik tehlikeli bir şekilde bacaklarına yakın bir noktada duruyordu. Hissettiğini biliyordum fakat geri çekilmedi.

Tanrım, acınacak durumdaydım. Bir insanın dokunuşuna o kadar açtım ki, lanet olası bir sarılma bile beni sertleştirebiliyordu.

"Seni oturma odamdaki eşyalarını toplaman için uyandırmışken bunu bana nasıl kabul ettirdin?" diye fısıldadım.

Kendini geri çektiğinde sarılışını hemen özlemiştim. "Şu sahip olduğum büyüleyici şey yüzünden."

Keşke karşı çıkabilseydim.

"Perdeleri çıkarmamı, bitkilerin yerini değiştirmemi ve battaniyemi odama koymamı istersen yapabilirim. Dün gece kanepede kitap okuyordum ve unuttum. Özür dilerim."

Buzdolabından yumurta, pastırma ve geçen gece hazırladığım meyve karışımım çıkardı. Kahve makinesinin altından kupamı alıp bana uzattı ve az önce onu bağırarak uyandırmamışım gibi en neşeli gülümsemesiyle bana baktı. "Günaydın, bu arada."

"Sabah insanı olmadığını iddia eden biri için çok neşelisin."

"Sabahları canımı her sıktığında kötü bir ruh hâline girersem bir daha neşeli olamam." Geri dönerek bir tavaya birkaç yumurta kırdı ve başka bir tavaya pastırma koydu.

Mutfak adasındaki sandalyeye oturup kendime çeki düzen verirken, bir yandan da onu izlemeye devam ettim. "Vejetaryen olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim ama sen değilsin, sana kahvaltı hazırlıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Seni bağırarak uyandırdım." Yüzümü ovuşturdum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Eminim bakabilirsin ama ben insanlarla ilgilenmeyi severim. Bu benim tarzım." Omzunun üzerinden bana gülümsedi.

Kahretsin, çok tatlıydı.

O kahvaltı hazırlarken sessizce oturup kahvemi içtim. Doğrusunu söylemek gerekirse, ona yine kahvaltı hazırlamak isti-

yordum. Geçen sefer bu durum onu etkilemiş gibi görünüyordu ve hazırladıklarımı mutlu bir şekilde yediğini görmekten zevk almıştım.

"Perdeler kalabilir. Bitkiler, yastıklar ve battaniye de. Ancak çıplak adamları kitaplığımdan kaldırmalısın."

Kahkaha attı. "Anlaştık. Yine de kitaplarımdaki erkeklerden bir iki şey öğrenebilirsin. Gerçi sende o soğukkanlı, gizemli şeyler zaten var."

"Ve şu kahredici yakışıklılık," diye ekledim onun yerine.

Kahvaltımı önüme yerleştirirken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Fena değilsin, sanırım."

Indy de yanıma oturdu ve yalan söylemeyecektim, bu oldukça hoştu. Birlikte yemek yemek, sabahı birlikte geçirmek. Tabii ki, başka biri olsa da muhtemelen böyle hissederdim ama itiraf etmeliydim ki ilk defa evde biriyle olmak güzeldi.

"Erkek arkadaşlardan bahsetmişken..." Temkinli bir şekilde konuşmaya başladım.

"Lütfen genel müdürünüzle aranızdaki meseleyi hallettiğinizi söyle."

"Tam olarak değil."

"Ryan!" Hayal kırıklığı içinde başım iki yana salladı ve gözlerini devirirken çok sevimli bir ifadeyle bana baktı.

"Üç farklı zamanda senden bahsetti. Sanki gerçek olup olmadığını anlamak için beni test ediyordu."

"Çünkü değilim!" Indy yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bu berbat bir fikir. Ona yalan söylediğini öğrendiğinde her şey çok daha kötü olacak."

"Öğrenmeyecek."

"Ah, öğrenmeyecek mi?" Küçümseyici bir şekilde güldü. "Birlikteyken bize bir kez baktığında bunun bir yalan olduğunu anlayacak."

"Toplum içinde rol yapmakta iyiyimdir. Lütfen, Mavi. Bana yardım et."

Ağzına çilek attığında dikkatim pembe dudaklarına kaydı. "Kontrolü elinde tutmayı seven biri olarak, yalvarman kulağa çok hoş geliyor."

Ona ters bir bakış attım.

"Sahte kız arkadaş olarak başka birini bulamaz mısın ya da bir fikrim var, gerçek bir tane bul!"

"Kimseye güvenmiyorum ve kimseyle çıkmıyorum. Ayrıca zavallı bir kızın bunun gerçek olduğuna inanmasına neden olacak şekilde numara yapmamı teklif etme bile. Kimseyi böyle kandıramam. Yine de seni kandırmıyorum çünkü bu," diyerek ikimizi gösterdim. "Asla öyle bir şey olmayacak."

"Eh, durumu açıklığa kavuşturmanın bir yolu da bu." Dikkatini benden uzaklaştırdı. "Yapamam. Çalışıyorum."

"Sonbahar daveti sebebiyle evdesin. Chicago'nun tüm takımları evde."

"İkinci bir işim var. O gece çalışacağım."

"İkinci bir iş mi? Ne yapıyorsun?"

"Araç paylaşımı. Gece programıma mükemmel uyuyor. Seyahatte olmadığım zamanlarda çalışabilirim."

"Indy, hayır... bu... bu tehlikeli olabilir."

"Sorun değil." Gözlerini devirdi. "Fazladan paraya ihtiyacım var ve arabamda insanlarla gece boyunca sohbet edebilirim. Bu bana bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor."

Şu anda bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünmemin tüm sebeplerini açıklayamazdım. Bu yüzden, "O gece ne kazanırsan sana öderim" diye teklif ettim.

Alay etti. "Seninle çıkmam için bana para ödeyemezsin. Ben eskort değilim. Tanrım." Sandalyesinden kalkarak yanımdan ayrıldı.

Kahretsin. Yanlış bir şey önerdiğim kesindi.

Ses tonumu yumuşatarak bileğini tuttum ve onu durdurdum. "Kabul etmen için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Sana yardım etmek istemediğimden değil ama edemem. Çalışmak zorunda olmanın yanı sıra, sen ünlüsün, Ryan. Hem de çok ünlü."

"Sen de manşet olmaktan endişeleniyorsun." Tabii ki endişeliydi. Geçen yıl kız kardeşimin neler yaşadığını görmüştü.

"Hayır. Aslında hiç endişelenmiyorum. Bence eğlenceli bile olurdu ama altı yıllık bir ilişkiden yeni çıktım. Eğer öğrenirse-"

"Güzel. Birlikte olduğumuzu düşünsün. Siktir et o adamı."

"Kastettiğim bu değil."

Gözleri bileğini saran elime kaymadan önce bir anlığına sessizliğe büründü. Bir süre hareket etmedi ve ben de başparmağımı bileğinin yumuşak yüzeyinde gezdirmemek için kendimi zor tuttum.

Geri çekildiğinde anında pişmanlık kapladı içimi. Ne yapıyordum ben böyle?

"Arkadaşlarımın düğünü yaklaşıyor ve o da gelecek." Buzdolabının üzerindeki davetiyeyi alıp adanın üzerinde kaydırdı. "Birinin sahte kız arkadaşı olmaya değil, bu düğün için gerçek birini bulmaya odaklanmalıyım. Bir geceliğine seninle görüntülenip sonra da rastgele bir adamı düğüne götüremem. Başka herhangi birini götürürsem, NBA süperstarı Ryan Shay'den aşağı kalır."

Bir elimi göğsümün üzerine koydum. "Mavi, beni şımartıyorsun."

"Ben ciddiyim, Ryan. Şu anda zaten arkadaşlarım arasında alay konusuymuşum gibi hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Kartı buzdolabının üzerine astı. "Bak, Alex yüzünden o kadar berbat durumdayım ki şu anda ya da belki de hiçbir zaman başka bir ilişki içinde olmayı düşünemiyorum bile ve bu konuda numara yapabileceğimi de sanmıyorum. Üzgünüm, sana yardım edemem."

Neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyordum. Dudaklarının bükülmesinden ya da birazdan sulanmaya başlamasından korktuğum hüzünlü kahverengi gözlerinden olabilirdi. Ya da eski sevgilisinin galip geldiğini düşünmesindendi ama etraflıca düşünmeden önce dudaklarımdan döküldü. "Düğün ne zaman?"

"Neden?" Ses tonunda şüphe vardı.

"Sadece soruma cevap ver."

"2 Şubat."

Telefonumu çıkarıp takvimime baktım. İç sahada ya da deplasmanda maç yoktu. Antrenmanım vardı ama gitmeyebilirdim.

"Düğünde sana eşlik edeceğim."

Gülmeye başlamadan önce duraksadı. Gülüşü derin ve kontrol edilemezdi, içinden geliyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sensin." Derin bir nefes aldı. "Bu çok komikti."

Sakinleşmesini bekledim. "Şaka yapmıyordum."

"Evet, yapıyordun," dediği sırada gülüşü baş döndürücü ve kocamandı, gerçek bir gülme krizinden sonra yüzünüzden silemeyeceğiniz türdendi.

"O gece işe gitme. Sonbahar davetine benimle gel, ben de düğüne seninle geleyim. İnandırıcı olması için yapabileceğinin en iyisini yap. Böylece bu anlaşma iki tarafın da işine yarar.

Eğer bok beyinli eski sevgilin biriyle gelecekse, senin yalnız gitmene asla izin vermem."

Gerçekle yüzleşince gülümsemesi kayboldu. "Şu anda ciddisin. Ryan, genel müdürüne yalan söylemek başka bir şey çocukluk arkadaşlarıma yalan söylemek bambaşka bir şey. Beni çok iyi tanıyorlar. Numara yaptığımızı anlayacaklardır."

"O zaman pratik yapmamız gerekecek gibi duruyor. Eğer her şey yolunda giderse, Ron ve Caroline Morgan bizi aile yemeklerine davet edecekler.".

Indy şaşkınlık içinde yanımdaki sandalyesine geri oturdu. "Bu konuda ciddisin."

"Fazlasıyla."

Pembe dudakları aralanmış, gözleri dalmış bir şekilde karşımda oturuyordu. Sarı saçlarının arasında bir şeylerin döndüğünü görebiliyordum.

"Adı her ne haltsa, basketbol hayranı olma ihtimali var mı?"

"Alex ve evet. O ve arkadaşları basketbola bayılırlar. Kız kardeşinle arkadaş olduğumu öğrendiğinde neredeyse aklını kaçıracaktı."

Genelde Stevie'nin bana ulaşmak için bir yol olduğunu düşünen insanlardan nefret ederdim.

Kariyerim, kız kardeşimin yaşamını ve arkadaşlık ilişkilerini zorlaştırıyordu, tabii yanımda oturan ve mesleğim hakkında en ufak bir fikri olmayan sarışınla tanışana kadar. Indy'nin eski sevgilisinin benim hayranım olduğunu bilmek bu sahte erkek arkadaş hikâyesini daha da keyifli hâle getirecekti.

"Yüzündeki o yaramaz sırıtışı sil." Muzipçe kafamı ittirdi.

"Silemem. Bu eğlenceli olacak."

Gözlerini devirirken gülüşünü bastırmaya çalışıyordu ama onu yakaladığımı biliyordum.

"Indy, lütfen. Al gülüm ver gülüm-"

"İğrenç. Öyle söyleme."

"Tamam. Sen bana bir iyilik yap, ben de sana yapayım. Şimdiye kadar sahip olduğun en iyi sahte erkek arkadaşın olacağım."

"Tek ve eşsiz."

"Yani, bu evet mi demek?"

"Belki." Duraksayıp parmak uçlarını şakağında gezdirdi. "Bu davete seninle deneme amaçlı geleceğim. Sonrasına bakarız."

"Anlaştık."

"Ama bazı temel kurallara ihtiyacımız var."

"Ne gibi?"

"Mesela bana âşık olman kaçınılmaz hâle geldiğinde ne yapacağımız gibi. Seni hayal kırıklığına mı uğratacağım, yoksa bana âşık olduğunu anladığında hissedeceğin tüm o yeni duygularını kötüye mi kullanacağım?"

Kahkaha attım. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Duygusal ya da âşık olma kısmından."

Dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Hepsi öyle diyor."

"O zaman anlaştık. Sen benim sahte kız arkadaşımsın."

"O kadar çabuk değil. Eğer seni bu düğüne götürmeyi düşüneceksem, öncelikle seni kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımdan birine dönüştürmem gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ah, hadi ama. Eğer rol yapacaksak, en iyisini yapmalıyız. Öfkeyle burun deliklerini nasıl açacağını biliyor musun?"

Kahvaltımı neredeyse geri çıkaracaktım. "Ne?"

"Beni salonun diğer tarafında başka bir adamla konuşurken görürsen, dikkatle bakmanı ve sonra burun deliklerini açmanı istiyorum. Ya da azı dişlerini birbirine geçirip çeneni germeni."

"Mavi-"

"Nasıl hırlayacağını biliyor musun?"

"Ne?"

"Evet, kulağa nasıl gelmesi gerektiğini gerçekten bilmiyorum ama kitaplarımdaki erkeklerin hepsi hırlamaya bayılır. Ah! Ayrıca gözlerini karartabilir misin?"

"Gözlerimi karartmak mı?"

"Evet. Kızmış gibi yaptığında ya da gerçekten tahrik olmuş gibi göründüğünde gözlerini karartabilir misin?"

"Hayır, gözlerimi karartamam. Neler okuyorsun sen?"

"Kitaplarımı eleştirme. Onlardan bir iki şey öğrenebilirsin. Ayrıca senin mazoşizm kitaplarından çok daha eğlenceliler."

Kahkahalarımı tutamadım. "Kendimi geliştirmenin bir yolu olarak kitap okumamın bir tür kendine acı çektirme biçimi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sandalyesini bana doğru çevirdi. "Kesinlikle. Bu tür şeyleri okumaktan gerçekten zevk alan biri var mı?"

"Kişisel gelişim kitaplarımı aşağılama."

"Benim kitaplarım, senin kişisel gelişim kitapların olarak kabul edilebilir." Tekrar dikkatle baktı. "Tamam, tamam." Ellerini yukarı kaldırdı. "Eğer bir kadını tek seferde üç kez nasıl tatmin edebileceğini öğrenmek istersen, sana yardımcı olabilirim."

Uzun zaman olmuştu ama bir kadını tatmin etmek hiç sorun olmamıştı.

Adanın etrafında dolanarak çekmeceden bir not defteri ve kalem çıkardı.

"Bir liste yapacağız. Hayır, yapılacaklar listesi hazırlayacağız. Senin için. Eğer bu listeyi tamamlayabilirsen, seni düğüne götüreceğim." Yazarken konuşmaya devam etti. "Kitap Erkek Arkadaşı Nasıl Olunur."

"İyi bir erkek arkadaş olmak için lanet bir listeye ihtiyaç duyacak kadar kötü değilim."

Beni görmezden gelerek not defterinin sol tarafında rakamlardan oluşan bir sütun oluşturmaya devam etti.

"İyi o zaman. O zaman sana da bir yapılacaklar listesi vereceğim."

"Ben mi?" İnanmayarak güldü. "Neredeyse tüm hayatım boyunca bir ilişki içindeydim. Sanırım bu işi halledebilirim."

"Evet ama nasıl yalnız kalmacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Yüzü düştü. "Ne?"

"En son ne zaman yalnız kaldın ve ilgilenmen gereken başka kimse olmadı?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Seni yargılamıyorum. Sadece soruyorum. En son ne zaman sadece kendini düşündün?"

"Bunun anlaşmamızla hiçbir ilgisi yok."

Indy'nin genellikle kendinden emin tavrı değişti ve yerini kırılganlığa bıraktı. Gözlerini benden kaçırdı, kahverengi gözleri duvarda gezinirken sorumu geçiştirdi.

"Ind-"

"Hiç. Tamam mı? Hiç yalnız kalmadım."

Sürekli yanında birilerinin olmasına ihtiyaç duyması ve altı yıl değil, ömür boyu sürecekmiş gibi görünen uzun süreli ilişkisi yüzünden ben de öyle tahmin etmiştim

Elimi sabırsızlıkla uzattım, o da isteksizce elime bir kâğıt parçası ve yedek bir kalem tutuşturdu. "Ben de sana bir yapılacaklar listesi hazırlıyorum."

Üzerine bir başlık attıktan sonra kâğıdı uzattım ve sonunda ev arkadaşımın dudaklarına hoş bir gülümseme yayıldı.

"Bağımsız Kadın* 101." Sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Kişisel gelişim kitaplarımı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Indy biraz da olsa gevşediğinde etrafımızdaki gerginlik de azaldı.

"Ben sana yalnız kalmayı öğretirken sen de bana ilişki kurmayı öğretebilirsin. Ya da en azından kendini nasıl ilk sıraya koyacağını."

"Tamam," diye kabul etti sonunda. "Bu adil görünüyor."

Birbirimiz için liste hazırlamaya başladık.

Benimki oldukça basitti, günlük işleri tek başına yapmak. Akşam yemeğine tek başına çıkmak. İzlemek istediğini bir filme tek başına gitmek. Market alışverişini yalnız yapmak ve yalnızca kendi istediği malzemeleri almak. Yalnız uyumadığına dair kendini kandırmak için yatağın diğer tarafına yastık istiflemeden uyumak.

Sonuncusu, bu sabah yatak odasının kapısını açtığı sırada bunu fark ettiğimi anladığında onu kızdırabilirdi ama farkına varmak ona iyi gelebilirdi.

"Hepsi tamam." Gururla listesine baktı.

Ben de benimkini mutfak adasına bırakıp onunkiyle değiştirdim.

Indy'nin listesi aslında oldukça sakin ve mantık çerçevesinde başlamıştı: *birlikte slow dans etmek, gündelik dokunuşlarda rahat olmak, (toplum içinde) tamamlanacak bir randevu planlamak.*

"Parantez gerçekten gerekli miydi?"

"Evet. Seni tanıdığım kadarıyla, tam da bu mutfak adasında bir akşam yemeği randevusu planlarsın, böylece evden çıkamayız."

---

* İngilizce "*Independent (bağımsız)*" kelimesi ve karakter adı birleştirilerek "*Indy-pendent Woman*" kelime oyunu yapılmıştır. –e.n.

Pekâlâ, beni tahmin ettiğimden daha iyi tanıyordu. Listeme geri döndüm. -*Kıskandığını belli et.*

İçimde kıskançlığı belli etmenin sorun olmayacağına dair güçlü bir his vardı, asıl bunu gizli tutmak sorun olurdu.

Listedeki son ve nihai madde. -*Beni öp.*

"Indy, sonuncusu-"

"Tartışmaya açık değil. Bana dokunmayacak ya da öpmeyeceksen bu düğüne katılmayacağım. Dudaktan öpmen umurumda bile değil ama birazcık sevgi gösterisi olmadan tüm bunlar inandırıcı olmayacaktır."

Başımı salladım. "Samimiyeti sahte bir şekilde yaşamak beni rahatsız hissettirir."

"Ryan, bu yalnızca bir öpücük. Hiçbir anlamı yok."

"Benim için var. Bu konuda rol yapmayacağım."

Yirmi yedi yaşında bir adamın, büyüleyici bir kadının istediği öpücüğü reddetmesi son derece utanç vericiydi. Yine de bunu rol olsun diye yapmazdım. Böyle biri değildim.

"Tamam," diye usulca teslim oldu. "Öpüşmek yok."

Gözlerimi kaçırdım, yüzüne bakamıyordum. "Teşekkür ederim."

Boğazını temizledi. "Yastıkları nereden biliyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda Indy'nin ona hazırladığım listeye baktığını gördüm.

Omzumun üzerinden odasına doğru işaret ederken, "Yatağını gördüm," dedim.

"Altı yıldır yalnız uyumuyordum. Boş bir yatakta uyumakta zorlanıyorum. Bunu otellerde de yapıyorum."

"Üstünü çizebilirsin." Elimi uzatıp listemi geri almaya çalıştım.

"Hayır." Kâğıdı ulaşamayacağım bir yerde tuttu. "Haklısın. Bunu çözmeliyim. Hayatım artık yalnız uyuyarak geçecek.

Kendimi kandırmak için yastıkları kullanmak istemiyorum, buna alışmalıyım."

Her iki listeyi de alıp buzdolabının üzerine, kira sözleşmemizin yanına astı. El yazısıyla yazılmış bu üç kâğıt, aramızdaki tuhaf ilişkinin en tuhaf göstergesiydi.

Başını yana eğerek kâğıtları inceledi. "Dikkat et, Shay, ben masraflı bir kız arkadaşım. Sahte ya da gerçek. Engel olamıyorum."

"O hâlde paramın olması iyi bir şey."

Şakacı bir şekilde tezgâha vurdu. "İşte bunu duymak hoşuma gitti!"

Kendi tabağımla birlikte onun boş tabağını da alıp lavaboda yıkamaya başladım.

"Hiç bulaşıkları bir dakikadan fazla beklettiğin oldu mu? Yemek biter bitmez onları yıkamak zorunda değilsin. Biraz rahat ol, Ryan."

"Derli toplu alanları severim."

"Hadi ya, Sherlock." Bir an için sessiz kaldığında beni izlediğini hissedebiliyordum. "Neden hayatında *kimse yok?* İstediğin kızı elde edebilirsin. Korumacı ve seksi bir yapın var. Ayrıca yemek ve temizlik yapabiliyorsun."

Olduğum yerde duraksarken elimdeki tabağın üzerinden su akıp gidiyordu. Indy bana karşı hissettiklerini söylemekte hiç zorlanmıyordu, beni çekici bulduğunu duymak farklı bir etki yaratmıştı. Birbirimizi tanımaya başladığımız ve birlikte yaşadığımız için bu sözler daha fazla anlam taşıyordu. Ancak bu durum, mutfak adasının karşısında oturan kız hakkında fazlasıyla düşünmemden de kaynaklanıyor olabilirdi, üstelik onunla vakit geçirmekten sandığımdan daha fazla hoşlanıyor olabilirdim.

"Şu anda zamanım yok. İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var."

"Peki eninde sonunda olacak mı?"

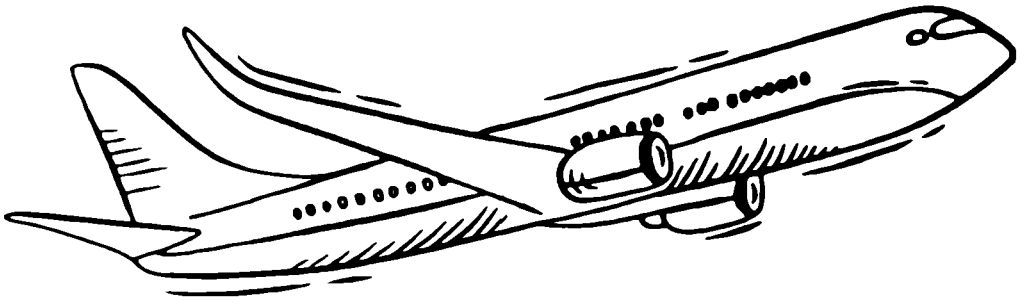
"Belki emekli olduktan sonra. Emin değilim. Bu konuda çok fazla düşünmedim."

Yalandı. Hem de koca bir yalandı. Yıllardır bu konuda düşünüyordum. Eğer kendimi tekrar birine o şekilde açacaksam, bu emekli olduktan çok sonra olacaktı. Tarih kitaplarındaki yerimi aldığımda olacaktı. Kendimi hayvanat bahçesinde sergilenen bir hayvan gibi hissetmediğim ve evimden rahatça çıkabildiğim zaman olacaktı. Benden elde edilecek tek şey *ben* olduğum zaman olacaktı.

Ancak bu sadece kendimi tekrar açarsam olacaktı.

"Umarım olur," dedi usulca. "Birine iyi davranırdın. Birini mutlu ederdin. Bunu anlayabiliyorum."

Kimseye güvenmeyen yanım, onun sözlerindeki gizli anlamla çığlık atıyordu. *Çok para kazandığın için.* Ya da *her kızın kolunda olmak isteyeceği kadar ünlü olduğun için.* Fakat Indy'nin, bulaşıkları yıkamamı izlerken takındığı nazik gülümsemede içgüdülerime inanmamı sağlayan bir şey vardı. Demek istediği, benim bir erkek olarak, sıradan bir insan olarak birini mutlu edebileceğimdi ve bu fikrin uzun zamandır zihnime sızmasına izin vermemiştim.

BÖLÜM SEKİZ

INDY

Ev Arkadaşım: *Yarın gece için bir kıyafetin var mı? Bu tür etkinlikler biraz gösterişli oluyor.*

Anlaşılan, Ryan hâlâ beni tanıyamamıştı çünkü hayattaki olası her etkinliğe uygun bir kıyafetim vardı.

Düğün davetlisi? Evet.

Cenaze? Evet.

Chicago'nun profesyonel takımlarının resmi bağış etkinliği? Evet.

Öğleden sonra kitapçıda, rafları gelişigüzel incelerken çabasız ve araştırmacı bir tavır içindeydim. Koridorun sonundaki yakışıklı adam utangaç bir şekilde gülümseyerek benimle göz teması kurdu ve elimdeki kitabın aynısını bana uzattı. İlginçti fakat evet, bunun için de bir yöntemim vardı.

Yeni bir elbise almak isterdim ancak bu sıralar kısıtlı bir bütçeyle idare etmeye çalışıyordum.

Ben: *Eminim dolabımda uygun bir şeyler vardır.*

Ev Arkadaşım: *Ben de masraflı kız arkadaşıma kredi kartımı kullanması için bir fırsat sunacaktım.*

Ben: *Şimdi sen söyleyince, taşınma sırasında tüm gardırobumun kaybolduğundan emin oldum.*

Ev Arkadaşım: *Oldukça garip çünkü yerde duran kıyafetlerin yüzünden yatak odanın kapısı hâlâ kapanmıyor.*

Ben: *Ah, orada mıymış hepsi! Neyse ki bu seferlik kıyafet konusunda hazırım.*

Ev Arkadaşım: *Harika. Mavi, sana bir şey söylemeliyim.*

Aman Tanrım. Sorun neydi? Zihnim sonsuz olasılıklarla boğuşuyordu. *Stevie'ye bir şey oldu. Taşınman gerek. Sahte kız arkadaşım olarak başka birini buldum.*

Ryan'ın fikrini değiştirerek anlaşmadan vazgeçebileceği düşüncesi, bu hafta birkaç kez aklımdan geçmişti. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bu planın işlemesini istiyordum. Maggie'nin düğününe yalnız gitmek ve Alex'i bir başkasıyla görme düşüncesi yüzünden, bu planın işe yaraması için aşırı istekli olduğumu bile söyleyebilirdim.

Ben: *???*

Ev Arkadaşım: *Çiçeklerini öldürdüm.*

İçim rahatlamanın verdiği tuhaf bir hisle doldu. Gerçekten dramatik biriydi ve ben de buna ayak uyduracaktım.

Ben: *Ryan!*

Ev Arkadaşım: *Denemiştim! Gerçekten yaşamalarını sağlamak için elimden geleni yaptım ancak sanırım fazla su-*

layarak boğdum onları. Bugün aynılarını tekrar almak için umutla çiçekçiye gittim, fark etmeyeceğini umut ediyordum ama aynı çiçekten yoktu. Bu yüzden sana "Kara Gözlü Suzan" adında bir çiçek aldım. Bu bir çiçeğe verilebilecek en tuhaf isim, değil mi?

Yanaklarım sırıtmaktan acımaya başlamıştı. NBA süperstarı Ryan Shay'in evinden çıkarak Chicago sokaklarında, yaşatmak için çok uğraştığı ve aşırı suladığı için ölen çiçeklerimin yerine yenilerini alma fikri etkileyiciydi. Tıpkı ebeveynlerimin, her hafta akvaryumdaki yeni sarı balığı ayırt edemeyeceğimi düşünerek duygularımı korumaya çalıştıkları zamanlardaki bir çocukmuşum gibi.

Ev Arkadaşım: *Üzgünüm.*

Ben: *Sorun değil. Kara Gözlü Suzanları da severim. Denediğin için teşekkürler.*

Ev Arkadaşım: *Antrenman için çıkıyorum. Evde görüşürüz.*

Ev arkadaşımdan evde görüşürüz cümlesini duymanın nasıl hoşuma gittiğini aklımdan çıkarmamı sağlamak amacıyla, hayali bir erkek arkadaşa ihtiyaç duyarak kitabımı komodinin üzerinden aldım.

Bu hafta içinde okuduğum üçüncü kitaptı ve kahramanların nasıl göründüklerini size söyleyemezdim çünkü aklımda bir yerlerde hepsi 1.90 boyunda, kahverengi tenli, okyanus gözlü ve ev düzeni konusunda oldukça yetenekli oluyorlardı.

Neler olduğunu anlayamıyordum. Ryan'dan etkilendiğimi kabul ediyordum. Ryan'dan her zaman etkileniyordum ancak bu hafta olması gerekenden daha fazla aklımı kurcalamıştı.

Belki de ilişkimiz varmış gibi davranmak veya birlikte yaşıyor olmamız, bu gerçeküstü hayallerin zihnimde belirmesine

neden oluyordu. Yine de en büyük suçlu, geçen hafta mutfaktaki o sarılma anında aşağıda hissettiğim şeydi.

Sertti. Ona sarılmıştım ve sertleşmişti.

Alex'in birlikte olduğum son erkek olması nedeniyle gergin ve sıkıntılıydım. Şimdiye kadar birlikte olduğum *tek adam* oydu. Neredeyse yedi aydır seks yapmamıştım, bütün mesele buydu. Atletik, uzun boylu ve mutfakta oldukça iyi, etkileyici bir adamla yaşıyordum. Bu tür düşüncelere kapılmamak daha garip olurdu.

Zamanla geçecekti. Yalnızca aşkla seksi birbirinden nasıl ayıracağımı çözmem gerekiyordu. Şimdiye kadar böyle bir şey yaşamamıştım ama o kadar yıpranmış, o kadar incinmiş hissediyordum ki artık kalbimin birine sunabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Bütün bunlar yaşanırken, vücudum bana bir şeylerin yanlış gittiğini hatırlatıyordu. Yirmi yedi yaşındaydım ve yedi aydır orgazm olmamıştım. Birçok yönden tükenmiş hissediyor, öyle olmadığımı kendime kanıtlamak için umutsuzca çırpınıyordum.

Batı Yakası'ndaki sıradan bir maç, bizim için bu gece eve çok geç dönecek olmak anlamına geliyordu. Ryan ise Doğu Yakası'ndaydı, dolayısıyla maçı on beş dakika sonra başlayacaktı. Televizyonda vücudundan damlayan ter damlalarını izleme fikri, aniden yataktan kalkıp iş üniformamı giymem gerekene kadar vakit geçirmek için en iyi çözümdü.

Odamdaki televizyondan hızlıca kanalları taradım. Beş numara ısınmak için sahanın köşesinde yerini almış, elindeki iki basketbol topuyla hızlı ve isabetli bir şekilde zemine vuruyordu. Hafifçe hareket ettirdiği elleri topların yönünü değiştiriyordu. Bacaklarının arasından. Çapraz. Arkasına. Uzun ince parmakları her hareketi yönetiyordu.

Dikkat. Güç. Kontrol.

Devils forması içindeki Ryan Shay, birlikte yaşadığım Ryan Shay'e çok benziyordu. Kendi alanına hükmediyor, kimsenin onu etkileyecek kadar yaklaşmasına izin vermiyordu. Peki ya birisi gelip elinden topu alırsa? İmkânsızdı. Diğer oyunculardan uzakta, kendi başına ısınıyordu. Acaba düzenini değiştirdiğim için bağırdığında olduğu gibi kontrolünü kaybedince sinirleniyor muydu?

Oldukça gergin ve sinirliydi fakat onu sakinleştirmeyi başarmıştım. Birlikte oturup kahvaltı yaparken, bana sarıldığında, iş seyahatim boyunca çiçeklerimi sulamayı teklif ettiğinde zafer coşkusu damarlarımda dolaşıyordu. Tüm bunların sonucunda, kasvetli dairesine bir parça renk getirmeme göz yummuştu ve artık orada yaşıyor olmamdan nefret etmediğine neredeyse emindim.

Maçın beşinci dakikasındaydı ve gözlerimi ondan alamıyordum. Onun iyi olduğunu taşıdığı ünden anlamıştım ama bazı taraftarları için bir tanrı gibiydi. Boston taraftarı, Chicago taraftarına oranla daha kalabalık olsa da kırmızı ve siyah giyenlerin çoğu onun soyadının olduğu formayı giyiyordu.

İnanılmaz biriydi. Nazik. Özgüvenli. Pozisyonlar istediği gibi gelişmediğinde ya da gerekli düdükler çalmadığında bile duygularına hâkim olabiliyordu. Ekranda küçük görünse de yeteneği ve becerisi rakiplerinin önünde yükseliyordu.

Çok seksiydi.

Sevdiğim türden bir hâkimiyeti vardı. Sahadaki herkes ona göre hareket ediyordu. Oyunları o kuruyordu. Kararları o veriyordu. Kontrol onun elindeydi ve ben gözümü ondan alamıyordum.

Hücum anında ona faul yapılmıştı ama yine de turnikeyi atarak serbest atış çizgisine ulaşmıştı.

Sakin, kendinden emin ve soğukkanlı bir şekilde serbest atış çizgisine doğru ilerlerken, alnındaki teri silmek için formasını kaldırdığında, ben sakin, kendinden emin ve soğukkanlı değildim. Nefesini toparlarken göğsü inip kalkıyordu. Ter, gergin karın kaslarının kıvrımlarına yenik düşene dek damlalar hâlinde aşağı doğru akıyordu. Karnının alt kısmındaki koyu renk tüyler, düşlerimi nereye uzandığını hayal etmeye sürüklüyordu.

Karın kaslarının sert ve hızlı bir şekilde kasılışının, üzerimdeyken gerçekleşiyor olmasını hayal etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Kollarının üzerindeyken nasıl titreyeceğini. Çok kıymetli kontrolünü koruyabilecek miydi? Yoksa onu elinden almama izin vererek kontrolsüz ve hırçın mı olacaktı?

Perdeler kapalı, oda karanlıktı. Yalnızca televizyonun ışığı vardı. Kimse anlamayacaktı. Belki de ihtiyaç duyduğum bu rahatlama, karşımdaki adamı arzulamaktan vazgeçmemi sağlardı. Belki de bu karşı konulmaz çekim, ortaya çıktığı hızla yok olurdu.

Parmaklarım aşağı doğru indiğinde, pamuklu şortumun içine yerleştirdim. Şimdiden tahrik olmuştum. Orta parmağım klitorisimi okşuyordu, muhtaç ve ıslaktım. Ev arkadaşım yüzünden ıslanmıştım. Daireler çizerken, onun parmaklarını hayal ediyordum. O kadar kontrol sahibiydi ki, bütün bir oyunu o parmaklarla yönetiyordu. O hükmedici ve güçlü ellerle. Sarıldığında tüm bedenimi sarmıştı. Ellerini daha aşağıya indirmesini, kıçımı avuçlamasını istemiştim. Beni kucağına alıp yatağına taşırken bacaklarımı kendine dolamasını. Vücudunun üzerimdeki ağırlığını. Bacakları benimkileri yatağa sabitlerken ne kadar güçlü hissettirirdi?

Tanrım, bu harika bir histi.

Vücudu terden ışıldıyordu. Mavi-yeşil gözleri irileşmiş ve kararmıştı, kendinden geçmişti. Ellerim sırtını boydan boya dolaşıyor, parmaklarım tenine ve saç diplerine batıyordu. Sarı saçları gözlerinin önüne düşmüş, alnına yapışmıştı.

Bir dakika. Neler oluyordu?

Okyanus gözleri kahverengi gözlerle yer değiştirdi. Nasırlı parmak uçları, ofis haricinde hiç çalışmadığı belli olan yumuşak ellerle yer değiştirdi. Ryan'ın kestane rengi saçlarının yerini sarı saçlar, benim bedenimin yerini de o kadının bedeni aldı.

Artık burada değildim. Hayatımın en kötü gününü yeniden yaşarken kapının önünde duruyordum. Bizim yatağımızda onun içindeydi. Kadın onun ismini haykırıyordu, bana ait sandığım ismini. Kapının açıldığını duymayacak, orada durup onu izlediğimi görmeyecek kadar o anın, hızın ve temponun içinde kaybolmuştu. İkisi de benim orada olduğumu bilmeden nasıl da orgazm olmuştu. Sevdiğim tek adamın bir başkasını boşaltmasını izlerken şok ve dehşet içinde olduğum yerde kalakalmıştım.

Gitti. An bitmişti. Orgazm olmak için gereken kafaya geri dönmenin imkânı yoktu. Bunu mahvetmişti, tıpkı bizi, geleceğimizi, geçmişimizi ve son yedi aydır peşinden koştuğum her orgazmı mahvettiği gibi.

Ne zaman orgazma yaklaşsam, o anı hayal gücümü işgal ediyordu ve orgazmım mahvoluyordu. Başaramıyordum. Geldiği gibi kayboluyordu ve ben onun yüzünden yedi aydır orgazm olamıyordum.

BÖLÜM DOKUZ

RYAN

"Sevimli tanışma ne demek?" Oturma odamdaki kanepeye oturmuş, yatak odasındaki Indy'ye çalan yüksek sesli müzikten beni duyabilmesi için bağırdım.

"Tanışma şekli. Bu genellikle tesadüfen karşılaşan ya da iki köpeğin tasmalarını sahiplerinin bacaklarına dolayarak onları bir araya getiren büyüleyici bir hikâyedir."

Indy'nin kapısı kapalı odasında olmasından ve olduğu için dudaklarımdaki sırıtışı görememesinden memnundum. Üzerimdeki özel dikim takım elbise, kol düğmeleri ve Rolex ile yirmi yedi yaşındaki ev arkadaşımın 101 Dalmaçyalı'ya atıfta bulunmasından dolayı suratımdaki aptalca gülümseme biraz eğreti duruyordu.

"Eğer nasıl tanıştığımızı sorarlarsa, doğruları söylemeliyiz," diye karar verdim. "Evime ağlayarak geldin, sonra mutfağımda üstsüz bir şekilde dururken ne kadar harika göründüğümü gördüğünde ağzının suyu aktı. Ardından ayakkabılarımın üzerine kustun. Bu senin için yeterince sevimli mi?"

Bir şarkıdan diğerine atlarken iki şarkı arasında Indy, "Bugün sana ne kadar berbat olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu.

"Sadece iki kez."

Artık aramızda gözle görülür bir samimiyet oluşmuştu, muhtemelen bir ilişkimiz olduğuna dair rol yapmamız gerektiği için ona güvenmem gerektiğindendi ve aynı şekilde onun da bana güvenmek zorunda olmasından dolayıydı. Şansımıza, bu hafta onun seyahat programı ve benimki arasında birbirimizle yalnızca ayaküstü görüşebilmiştik, dolayısıyla sonbahar davetine gitmeden beş dakika önce hikâyemizi netleştirmek zorundaydık.

Duvarın ötesinden sesi yükseldi. "Belki de kız kardeşinin en iyi arkadaşını uzaktan gördün ve hemen onun aradığın kadın olduğunu anladın. Sürekli seni reddediyordum çünkü tabii ki reddedecektim. Ancak sen sürekli kayıp bir yavru köpek gibi peşimde dolaştın, sonunda pes ederek sana acıdığım için buluşmayı kabul ettim."

"Gerçek olmaktan çok uzak."

"Bence çoğu insan inanırdı." Yatak odasının kapısı açıldı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Oturma odasına adım attığında dikkatimi lila ojeli tırnakları ve beyaz ince bantlı, topuklu ayakkabıları çekti. Bakışlarım, hayranlıkla onun altın rengi bacaklarının bitmek tükenmek bilmeyen yolunu izlerken, tehlikeli bir şekilde kalçasının üzerine kadar uzanan yırtmaç sayesinde bu gece yalnız bir bacağı gözler önündeydi. Işıltılı saten elbise, vücudunu göz alıcı bir pembeyle süslüyor ve elbisenin mantığını tam olarak anlamasam da tek omzundaki askıyla mükemmel şekilde duruyordu.

Acaba elbise omzundan aşağı kayarsa, ne kadar sürede ayaklarının ucuna düşer ve altındakileri ortaya çıkarırdı?

"Ryan."

"Hmm." Gözlerimi güçlükle onunkilerle buluşturdum.

"Sana ne düşündüğünü sordum?" dedi elleriyle kendini işaret ederek.

Tanrım, topla kendini.

Kanepeden kalktım ve takım elbisemi düzelterek gülümsedim. "Çok hoş görünüyorsun, Mavi."

"Sen de çok hoş görünüyorsun."

Göğsüm kabardı. "Göz korkutucu, asil ve kibar görünmek istiyordum."

Bir adım atarak bana doğru yaklaştı. Topuklu ayakkabılarının uzattığı santimlerin etkisiyle neredeyse göz göze geliyorduk. "Bir dahaki sefere bunun üzerinde çalışırız."

Ellerimin yapmak istediği tek şey, kalçalarının üzerinde gezinmekti ve onları sabit tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu. Satenin avuçlarımda yaratacağı hissi, dokunuşlarımın altında kendini ne kadar ufak hissedeceğini hayal edebiliyordum. Indy mükemmel, feminen ve çok güzel bir kadındı ama biz ev arkadaşıydık. Ayrıca kız kardeşimin en yakın arkadaşıydı, ona yalnızca meraklı gözler bizi izlerken dokunabilirdim. *Yalnızca* meraklı gözler bizi izlerken.

Yakamı düzelttiği sırada lila rengi tırnakları kravatıma temas ettiğinde elimde olmadan onu izlemeye başladım. Göz kapakları parıldıyordu ve yanakları gül renginde, kirpikleri ise her zamankinden daha koyu renkteydi. Bakış açımdan dolayı olabilirdi ancak kravatımı düzeltirken viski kahvesi gözleri için mükemmel bir çerçeve oluşturmuşlardı.

"Makyaj konusunda başarılı görünüyorsun."

Başını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Kendi yüzümü işaret ettim. "Makyajın. Sana çok yakışmış."

"Bunu söylemen çok garip."

"Neden?"

"Çünkü doğal hâlimi beğendiğini söylemen gerekirdi ya da buna benzer bir şey. Erkekler böyle düşünür."

"Ne diyebilirim ki? Ben diğer erkeklerden farklıyım."

Klişe cümlemin içindeki alaycı ifadeye karşılık gözlerini devirerek tatlı bir kahkaha attı. "Bazen komik olabiliyorsun, Shay."

"Makyajını beğendin mi? Bunun için çok zaman harcadın mı?"

Bakışları kravatımdaydı. "Evet."

"Kesinlikle. O yüzden bu konuda oldukça iyi olduğunu bilmelisin."

Gül boyalı yanakları kızardı. "Teşekkür ederim."

"Boyun kaç?" Dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta olduğu için sessizce sordum.

"1.75 ve hayır, daha kısa bir topuklu giymeyeceğim."

"Senden bunu neden isteyeyim ki?"

Kravatımı düzeltmeyi bitirmişti ama elleri öylece duruyor, parmaklarıyla bir şeyler yapıyormuş gibi görünüyordu. "Çünkü şu anda senden sadece birkaç santim kısayım."

"Benim için sorun değil."

Ona bakarken, yanaklarının bir kez daha alevlenişini izledim. Böyle devam ederse allığını gece boyunca tazelemesin diye onu uyarmalıydım.

"Gitmeliyiz." Küçük çantasını alarak kapıya doğru ilerledi.

"Ceketin," diye hatırlattım.

Parlak pembe elbisesini göstererek kendi etrafında döndü. "Ceket almayacağım. Güzellik acıdır ve bu elbisenin parlayacağı bir anı olmalı."

Dairemden arabaya kadar olan kısa mesafe yüzünden Indy'nin titremesinin dinmesi tüm yol boyunca sürmüştü. Ona ceketimi uzatmıştım ama reddetmiş ve birlikte görüntüleneceksek bu elbiseyle olması gerektiğini söylemişti. Bu konuda onu suçlayamıyordum çünkü elbise muhteşemdi, yine de Chicago'nun akşam serinliğinde sevgilimin üşümesine izin verdiğim için bir pislik gibi görünecektim.

Sonbahar davetinin düzenlendiği lüks otele vardığımızda, "Hazır mısın?" diye sordum. Bu soru Indy'ye yöneltilmiş olsa da içimden kendime de aynı şeyi soruyordum.

Geçen yılki bir daveti saymazsak, Chicago'ya taşındığımdan beri kimseyle görüntülenmemiştim ve şimdi Indy'yi bu çılgınlığın içine sürüklediğim için pişmanlık duyuyordum. Hayatım hep gözler önündeydi ve bundan nefret ediyordum. Mahremiyet kolay elde edilmiyordu, üstelik onunkini elinden almak üzereydim.

"Evet, sanırım hazırım." Gözleri dışarıdaki gazeteci kalabalığında takılı kalırken, dudaklarından soluk soluğa dökülen kelimeler arka camı buğulandırıyordu.

Stevie'nin fotoğrafları zihnimde canlandı. Geçtiğimiz baharda onu basının ilgisinden koruyamamıştım ve bunun ona verdiği psikolojik hasarı çok net hatırlıyordum. Stevie sıradan bir kızdı, onu elimden geldiğince ilgi odağı olmaktan uzak tutmuştum ancak Evan Zanders'ın kız arkadaşı olduğu ortaya çıktığında hayatı haftalar boyunca tepetaklak olmuştu.

Bense aynı durumu bilinçli olarak onun en yakın arkadaşına yapmak üzereydim.

Yine de benim aşk hayatımla ilgili spekülasyonların, Zanders'ınki kadar büyük bir mesele olacağını sanmıyordum. Ben *playboy* değildim. Çapkın değildim. Asla onun yaptığı gibi yalnız yaşantımdan kaçmamıştım ama yine de bu çok riskliydi.

Şoförüme, "Harold, arabayı geri sür," dedim. "Eve dön lütfen."

Indy kafasını hızla bana çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Oraya benimle gelmene izin veremem." Avuçlarımı bacaklarımda gezdirerek Harold'ın sıradan çıkarak bizi eve götürmesini bekliyordum.

Indy elini hiç düşünmeden, sakince benimkinin üzerine yerleştirdi. Sanki geçmişte yüzlerce kez birbirimize dokunmuş ve birbirimizi teskin etmişiz gibiydik. "Sorun ne?"

Ellerimizin birleştiği noktaya baktım, elleri benimkilere kıyasla ufacıktı. Ruhu büyük ve cesur olsa da narin biriydi. Duyguları vardı. Hem de fazlasıyla.

"Sen normal bir insansın, Mavi."

Dudakları büzüldü. "Bu gece çok dikkatlisin, Shay."

"Normal olmak özeldir. Mahremiyetini kaybetmenin sebebi ben olamam. Özellikle de yalan bir ilişki gibi önemsiz bir şey yüzünden."

Şoförüm ana yola geri dönmek için direksiyonu kırdı.

"Sakın dönme." Indy'nin sert ve emredici sözleri Harold'ın gergin bakışlarının dikiz aynasında benimkilerle buluşmasına neden oldu.

Dört yıldır benim şoförümdü ve yanımdaki sarışın ona emirler yağdırırken, şimdiye kadar hiç bu kadar çabuk taraf değiştirdiğini görmemiştim.

Yüzünü bana döndü, o günahkâr yırtmacı altın bacaklarını sergileyerek benimle alay ediyordu. "Yalnız kalmak istediğini ve benim için endişelendiğini anlıyorum." Göğsüme dokundu. "Çok tatlısın ama ben insanları seviyorum. Bu konuda heyecanlıyım. Beni zorlamıyorsun. Gitmek istiyorum."

"Indy-"

"Neden endişeleniyorsun ki? Belki birkaç manşete konu olurum ve adım duyulur ama kimin umurunda? Bir gün, belki iki gün sürer. Hayatımı derinlemesine incelediklerinde önemsiz bilgi yarışmalarına katıldığımı, boş zamanlarımda kanaviçe işlediğimi ve müstehcen kitaplar okuduğumu öğrenirler. Kimse beni umursamaz. Ben sen değilim, Ryan. Onların taptığı sensin. O yüzden lütfen, bırak da sosyal kelebek olayım çünkü ilgiye açım."

Meraklı kahverengi gözleri mizahla parladı.

"Kanaviçe mi işliyorsun?"

"Gurur duyuyorum."

"Sen bir büyükannesin." Bunun üzerine dudaklarımdaki rahat gülümsemeye karşılık o da gülümsedi. "Emin misin?"

"Eve geri dönmek için vücudumun her santimini tıraş edip nemlendirmedim. Evet, eminim."

Bir kez daha göz teması kurarak Harold'a başımla onay verdim.

Durduğumuzda yol tarafındaki kapım açıldı. Dışarı çıktım, flaşlar karanlık gökyüzünü aydınlatırken takım elbisemin düğmelerini yeniden ilikledim.

İsmim bağırılıyor, kameralar gözümü kamaştırıyordu ama görevime odaklandım. Indy'nin tarafına doğru ilerlerken, şoförümün eli arabanın kolunu bulduğunda onu durdurdum. "Ben hallederim."

Kibarca başını sallayarak geri çekildi ve kollarını arkasında birleştirdi.

Indy'nin kapısını hafifçe araladım, kendime onu tüm dünyaya göstermeden önce gerçekten iyi olduğundan emin olmak için bir dakika tanıdım. Kalp şeklindeki dudakları hevesle gülümserken kahverengi gözleri heyecanla ışıldıyordu.

Takvimimde bu geceyi gördükçe dehşete kapılıyordum ama o bunu yapmaktan son derece keyif alıyordu.

Gazeteciler ve muhabirler hiç durmadan fotoğraf çekmeye uğraşıyorlardı ancak onları çekmemeleri için ikna etmek gibi bir kaygım yoktu. Bunu onlar için yapmıyorduk. Ron Morgan'la karşılaşacağımız ana kadar en iyi şekilde rolümüzü oynadığımızdan emin olmam gerekiyordu.

Indy, elini benimkinin üzerine koyup arabadan oldukça zarif ve görkemli bir şekilde süzülürken beyaz topuklarından biri yere değdi, tüm o düşünceler ve endişeler bir anda yok oldu.

Bu geceki mükemmel görünümüyle, kimse onun benim olduğuna inanmayacaktı.

Biz otele doğru uzanan halıya adımımızı attığımızda kameralarda flaşlar patlıyordu. Indy'nin parmakları doğal bir hareketle benimkilerle buluştuğunda, ben bu işi nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. Normal şartlarda içeri girip kalabalıktan uzaklaşmak için hızla ilerlerdim ama o topuklu giymişken ve herkesin dikkatini üzerine çekmişken Indy'yi acele ettiremezdim.

Ben arkasından kaskatı kesilmiş ve son derece huzursuz bir şekilde ilerlerken o süzülüyordu. Şüphesiz bu kız büyüleyiciydi ama bu gece sergilediği kusursuz performans evde gördüğümden farklıydı.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum.

"Ryan Shay, bir fotoğraf!"

"Bu tarafa!"

"Ryan, bu tarafa!"

Sevgilim halının üzerinde durduğunda ben de onunla birlikte durdum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Dişlerinin arkasından konuşurken kalabalığa gülümsedi. "Rahatla ve poz ver."

Elini göğsüme yerleştirdiğinde fotoğrafçılara doğru döndüm. "Ben poz vermiyorum," dedim kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

"Herkesi inandırmak mı istiyorsun? İçeri kaçmak pek işe yaramazdı."

Haklıydı. Ron zaten yalan söylediğimi düşünüyordu. Eğer kız arkadaşım dediğim kadını getirip karşısında yalnızca birkaç dakikalığına boy gösterirsem, bunu anlardı.

Dimdik bir duruşla gülümseyerek Indy'nin bana yaslanmasına izin verdim. "Kolunu bana dola."

"Hayır."

"Ryan," diye uyardı o ışıltılı gülüşünün arkasından. Dişlerinin arkasından nasıl bu kadar net konuşabiliyordu? Lanet bir vantrilok* olmalıydı. "Bir kadına dokunduğun için alev almayacaksın. Lanet kolunu bana dola."

Derin bir nefes alarak elimi sırtına, avuç içimi kürek kemiğinin üzerine yerleştirdim.

"Daha aşağı."

Kürek kemiğinin alt kısmına indirdim.

Elini arkasına uzatıp elimi yakalayarak beline doladığında vücudundan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Vücudunu göğsüme bastırdı.

Bu işte nasıl bu kadar iyiydi?

"Öp beni," diye mırıldandı sessizce. "Yanaktan. Alnımdan. Fark etmez."

"Kesinlikle olmaz."

"Öp-"

Elimi hızlı bir şekilde kalabalığa doğru kaldırdım. "Teşekkürler, çocuklar. İyi geceler."

---

* Aynı ortamda bulunan kukla ve kukla sanatçısının karşılıklı diyaloğu esnasında sanatçının ağzını kıpırdatmadan çıkan sesinin bir başkasından geliyor gibi düşünülmesidir. –ç.n.

Elini tutarak Indy'yi otele doğru yönlendirdim, buradan siktir olup gitmek istiyordum.

İç geçirdi. "Yapacak çok işimiz var."

Bir saat daha.

Bir saat daha boktan Ryan Shay gülümsemesini takın. Bir saat daha basketbolun parlayan altın çocuğu ol. Bir saat daha tüm gözler üzerinde olacak, sonra eve gidip dinlenebilirsin.

Indy ve ben odada dolaşıp kombine bilet sahipleriyle, üst düzey yöneticilerle ve şehirdeki diğer büyük lig takımlarında oynayan oyuncularla selamlaşırken, son yirmi dakika boyunca bu cümleleri içimden tekrarlayıp durdum.

Bir başka rastgele adam yanımdan geçerken sırtıma dokundu. "Dün geceki maç harikaydı, evlat." Onu daha önce de etkinliklerde görmüştüm, zengin bir taraftardı ve eminim bu geceki etkinliğe katılmak için iyi para ödemişti.

Başımı hafifçe eğdim. "Teşekkür ederim, efendim."

Indy, adamın duyamayacağı bir mesafede, tam önümde duracak şekilde döndü. "Neden bu kadar gerginsin? Gülümseyebilirsin, değil mi?" Ellerini iki omzuma koyup onları aşağı doğru bastırdı. "Sakin ol ve biraz keyif al." Etrafımızdaki odayı incelerken gözleri heyecanla parladı.

"Bu tür ortamlarda rahatlayamıyorum."

"Neden?"

Çünkü kimseye güvenmiyorum.

Ben daha cevap veremeden, ironik bir şekilde, güvendiğim az miktardaki insanlardan biri salonun diğer ucunda dikkatimi çekti, sevgilim ve bana doğru ilerliyordu.

"Ryan Shay!" dedi heyecanla, elini benimkinin üzerine koydu ve diğer elini omzuma attı. "Kaçmadan önce seni bu tarz etkinliklerden birinde yakaladığıma inanamıyorum."

"Seni gördüğüme sevindim, Kai."

Kai Rhodes iyi bir adam ve muhteşem bir beyzbol oyuncusuydu. Windy City Warriors* takımında ilk atıcı olan Kai, geçtiğimiz sezon boştayken MLB** tarihinin en büyük kontratlarından birine imza atarak Chicago'ya gelmişti. Aynı menajerle çalışıyorduk ve ona oturduğum binada bir daire ayarlamıştık. Neden onu bu kadar çok sevdiğimi bir türlü anlayamıyordum ama seviyordum.

Son derece dürüst biriydi, sanırım hayatmda geçtiğimiz birkaç ay içinde yaşanan büyük değişim ve sorumluluklarının bilincinde olması nedeniyle ona karşı bir sempati hissediyordum. Her gece dışarıda parti yapabilir, her şeyden kaçabilirdi ama bunun yerine evde bekâr bir baba olarak oğluna bakıyordu.

"Peki bu hanımefendi de kim?" Kai'nin gözleri yanımdaki kadına takıldı. Rahatsız edici bir şekilde değildi, aksine *Gördüğüm en güzel kadınlardan biri*, dermiş gibi saygılı bir bakıştı.

Onu sevdiğimi söylemiştim ancak gözlerini hemen Indy'den ayırmazsa sözlerimi geri almaktan çekinmezdim.

Ne yazık ki, Indy'den kız arkadaşım diye bahsedemeyeceğim kadar yakın arkadaştık.

"Ev arkadaşım, Indy." Bir elimi sırtına götürerek sahiplenici bir tavırla işaret ettim.

Elini tutup sıktı, gözleri çocuğunun müstakbel annesini bulmuş gibi parlıyordu. "Ben Kai ama siz bana Ace diyebilirsiniz."

"Ace, ha? Ne demek?"

* Profesyonel beyzbol takımı. -ç.n.

** Amerika Ulusal Beyzbol Ligi. -ç.n.

"Her zaman takımdaki en iyi atıcıydım. Sağlam ellere sahibim. Doğru vuruş anlamına geliyor. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Ayrıca o *sağlam eller* hâlâ sahte kız arkadaşımın ellerindeydi.

"Tamam, bu kadar el sıkışma yeterli gibi görünüyor, dostum." Indy'nin hafifçe önüne geçip, Kai'nin görüş alanını kapatarak onları ayırdım.

Kai yakışıklılığı, siyah çerçeveli gözlükleri ve büyüleyici gülümsemesiyle tam bir *golden retriever* gibiydi. Indy'ye, özellikle de ben ona yeterince gülümsemiyorken böyle gülümsemesini istemiyordum.

Kıkırdadı. "Anlaşıldı."

Anladığı kesindi. Ne olduğunu ben bile tam olarak bilmiyordum ama onun yasak bölge olduğunu anlamıştı.

"Ne kadar süre buradasın?"

"Kontrat yükümlülüklerimi yerine getirecek kadar." Başını salladı. "Bakıcıyı göndermek için eve gitmem gerekiyor."

"Sonuncusunu kovduğunu sanıyordum?"

"Evet. Başka birini buldum, muhtemelen yakında onu da işten çıkaracağım."

Indy, "Çocuğun mu var?" diye heyecanla sordu.

"Bir oğlum var," dedi Kai. "Adı, Max. Sekiz aylık." Telefonunu çıkararak, gururla sayısız fotoğraf arasında gezindi.

Onu suçlamıyordum. Max, tanıdığım en sevimli çocuklardan biriydi.

Indy'nin tonu tatlı bir şekilde değişti. "Senin bir çocuğun yok. Bir *bebeğin* var," dedi. Kai'nin telefonunu incelerken gülümsüyordu.

"Evet," diye iç geçirdi Kai. "Ve bir anne arayışında."

"Aman Tanrım." Kahkaha attım. "Neden biraz daha üstü kapalı davranmaya çalışmıyorsun?"

1.93 boyundaki beyzbol oyuncusu pek de masum olmayan bir ifadeyle sırıttı.

Indy'nin kaşları anında çatıldı. "Annesi nerede?"

Annesi olmayan bir bebek olduğunu öğrendiğinde, ne kadar duygusal olduğunu bildiğim için gözlerinin dolmasına yaklaşık iki saniye kaldığını hissediyordum.

Kai omzuma dokundu. "*Ev arkadaşın* seni ağırlamaktan memnuniyet duyacaktır, eminim. Buradan gizlice çıkmam gerekiyor. Siz ne kadar daha buradasınız?"

İkimiz de çevreye bakındık. "En fazla bir saat."

"Sen benden daha iyisin." Kai yanımdaki kadına döndü. "Indy, seninle tanışmak büyük bir zevkti. Biraz eğlenmesini sağla, olur mu?"

Bununla birlikte Kai'nin fark edilmeden yan kapıdan çıkışını izledim, bu adamı daha fazla kıskanamazdım.

"Ryan Shay, hiç gerçek arkadaşın var mı?" Alaycı sözlerini duymazdan gelsem de Indy'nin onu seyrettiğini fark ettim. "Beyzbolun Clark Kent'i kimdi?"

Koyu renk saç. Koyu çerçeveli gözlükler. Uzun boy. Aranan tüm özellikleri taşıyordu, iyi bir adam olduğundan söz etmiyordum bile. Indy'nin yüzünde anlamlı bir ifade aradım fakat o yalnızca merak ediyor gibi görünüyordu.

"İkimiz aynı menajerle çalışıyoruz. Geçen baharda buraya taşındı ve eski sevgilisi Kai'nin kapısına bırakıp şehri terk ettiğinde bir bebeği olduğunu öğrendi."

"Bekle, Max'in gerçekten annesi yok mu?"

Gözlerimi devirdim. "Seni kandırmasına fırsat verme. Kai bu işi o olmadan yaptığı için mutlu. Ayrıca Max nasıl bir anne

isterse ona sahip olabilir. Hatta birden fazla annesi bile olabilir ama Kai korumacı biridir. Dünyadaki en iyi adam sayılabilir, tabii bakıcı sen olmadığın sürece. Her gün birini işten çıkarıyor ama onun dışında iyi biri."

"Nasıl bir kadın bebeğini bu şekilde bırakıp gidebilir ki?" Indy'nin çenesi titrerken omzumun üzerinden baktığında derin bir nefes aldı. "Lafını unutma. Gösteri zamanı, erkek arkadaşım."

Zoraki gülümsemesi, genel müdürüm olduğunu tahmin ettiğim kişiye yöneldi. Derin bir nefes alarak arkamı döndüm.

"Bay Morgan." Elimi uzattım.

"Shay." Genel müdürüm elimi sıktıktan sonra yanındaki kadını işaret etti. "Eşim Caroline'ı tanıyorsunuz."

"Elbette. Sizi gördüğüme sevindim, Bayan Morgan."

Elimi kaldırıp Indy'ye döndüğümde, ne düzeyde dokunmanın uygun ya da inandırıcı olacağını bilmiyordum. Bu yüzden, bit bulaşmasından korkan bir ortaokul öğrencisi gibi kolunu birkaç kez okşamakla yetindim. "Kız arkadaşım, Indy."

Birbirimizi fazla tanımıyor olsak da Indy yüzüme boş boş bakarken düşündüklerini anlamak zor değildi. *Bu işte berbatsın. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.* Ancak bir de Indy'nin yorumu vardı, onu da içten içe ben ekledim. "*Gerçekten kızlardan bu kadar mı korkuyorsun?*"

Yüzüne yeniden zoraki bir gülümseme yerleştirerek döndü ve Caroline'ın elini tutmak için elini uzattı. "Sizinle tanışmak çok hoş."

"Sizinle de."

Caroline'ı her zaman sevmişimdir. Çok tatlı biriydi ve Ron'un korkutucu tavrını birkaç kademe aşağı çekiyordu. O etraftayken adam lokuma dönüşüyordu.

"Elbisenize bayıldım," diye iltifat etti Indy.

"Seninki de öyle. Çok hoş bir pembe."

Kadınlar birbirleriyle sohbet ederken ben de sohbete dahil olmaya çalışıyordum ancak maaş çeklerimi imzalayan adamın delici bakışları dikkatimi dağıtıyordu.

Yanımdaki kadına sarılmadığım ve ufak dokunuşlar dışında hiç temas etmediğim için Ron'un inanmadığı her hâlinden anlaşılıyordu.

Çok mu sıcaktı? İçerisi gerçekten çok sıcaktı. Kravatımı çekiştirerek gevşetmeye çalıştım ancak Ron'un onaylamayan bakışları beni yakmaya devam ediyordu. Bu küçük numara, artık onun onayını almak için değildi. Olay, uydurduğum bu devasa yalandan en az hasarla kurtulmamla ilgiliydi.

Adam, takımın bütçesinin önemli bir miktarını benim için harcıyordu ve ben hâlâ onu *playoff*'lara çıkaramamıştım. Ne zamana kadar bana yatırım yapacaktı? Ne zaman daha az maliyetli ama gizli bir yetenek olabilecek genç bir oyuncuyla şansını deneyecekti? Bu durumun beni sevmesi için kurulmuş bir plan olduğunu öğrenirse, bu seçeneğin çok da uzak olmayacağını hayal edebiliyordum.

Indy, Caroline ile konuşurken gülümsemesi neşeli ve samimiydi. Sohbetlerine devam ederken elimi kravatımdan uzaklaştırıp parmaklarını benimkilere geçirerek elimi tuttu.

"Dün geceki maça gittin mi?" diye sordu Caroline.

"Gidemedim." Indy diğer elini karnının üzerinden uzatıp iki eliyle elimi tuttu. Çabasızdı, göz alıcıydı ve bu işte çok iyiydi. "İş seyahatindeydim ancak televizyonda izledim. Muhteşemdi."

Bekle. Otel odasında maçımı mı izlemişti?

"İşini seviyor musun? Raptorlarla uçmak. Kulağa eğlenceli geliyor."

"İşimi çok sevsem de seyahatteyken evimi özlüyorum." Yumuşak ve sevgi dolu bir şekilde bana gülümsedi ama bunun gerçek olmadığını biliyordum. Tüm bunların rol olduğunu biliyor olsam da bir şeyler hissetmediğimi söyleyemezdim.

"Gelecek perşembe şehirde olma olasılığınız var mı?" diye sordu Caroline, yanımdaki kadına. "Bu hafta sonu Ethan ve Annie ile akşam yemeği yiyecektik fakat son anda Ron mezun olduğu okula konuşma yapmak üzere davet edildi. Yarın Hanover'a gideceğiz ama önümüzdeki hafta bize katılabilirseniz harika olur."

"Hanover mı? New Hampshire'daki Hanover mı?" diye sordu Indy, Ron'a dönerek. "Dartmouth'a mı gittiniz?"

"Evet," dedi kaşlarını kaldırırken.

Onaylarcasına başını salladı. "Tam bir *Ivy League*•erkeği gibi görünüyorsunuz."

Ron'un dudakları belli belirsiz kıpırdadı ancak onun gibi bir adam için bu neredeyse otuz iki diş gülümsemeyle eşdeğerdi.

Indy istediği her şeye sahip olabilirdi. Bu gece için ona ne kadar borçlu hissettiğimi anlatamazdım.

"Orası benim hayalimdeki okuldu."

Ona bakmak için hızla döndüğümde boynum neredeyse kırılacaktı, ardından bu tür konuları bilmesi gereken birlikte yaşadığı erkek arkadaşı olduğumu hatırladım.

"Kabul edilmesi zor bir okul. Öğrenci kabul oranı düşük."

"Evet, öyle." Indy'nin ışıltılı gülümsemesi bir an için kayboldu fakat o kadar çabuk toparladı ki hayal görmüş olabilirdim.

İşte o anda bu kadın hakkında bilmediğim ve bilmek istediğim ne kadar çok şey olduğunu fark ettim.

• Amerika Birleşik Devletleri'ndeki prestijli üniversiteleri ifade eden bir terim. –ç.n.

Caroline'a döndü. "Özür dilerim. Sohbetin akışı değişti. Önümüzdeki perşembe şehirde olacağım ve sizinle yemeğe çıkmayı kesinlikle çok isteriz."

Ron'un yüzünde sürekli hayal kırıklığından dolayı kalıcı olarak kazınmış çizgiler dışında ne sert bakışlar ne de sert çizgiler vardı. Ancak bu görünüşü, onu gördüğüm en yumuşak hâliydi ve bunun nedeni de Indy'di.

Gerçi, onu dairemde ağlarken gördüğüm kaotik durumdaki kızdan çok daha resmi davranıyordu ve ilişkimiz hakkında daha fazla rol yapmasına gerek olmadığını bildiğini umuyordum.

Ron bana, "O, çok hoş biri, Shay," dedi ve ben de ilk kez bu konuşmaya dahil oldum.

Bu farkındalık beni mahvediyordu. Indy bu rolü zarafet ve özgüvenle yaparken ben kaskatı kesilmiş bir şekilde duruyordum, parmaklarım gerginlikle genişçe açılmışken Indy'nin parmakları zahmetsizce benimkilerin etrafında kıvrılmıştı.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Ron.

Kahretsin. Bu soru hakkında konuşmuştuk. Gündeme geleceğinden emindik ama bir türlü karar verememiştik.

"Biz-" Indy ve ben aynı anda anlatmaya başladık fakat ben susup onun devam etmesi için bekledim çünkü ona bunun üstesinden geleceğine dair güveniyordum.

"Kız kardeşi aracılığıyla tanıştık." Mükemmel. Basit. Öz.

Bakışlarını bana yönelttiğinde memnuniyetimi görebildiğini umuyordum.

"O bakışı anlıyorum," diye mırıldandı Caroline. "Siz iki kumru. Bundan daha fazlası var, değil mi?"

Hiçbir fikri yoktu.

"Var," dedim boğazımı temizleyerek. Tüm sohbet boyunca ilk kez gerçekten konuşuyordum. Kolumu Indy'nin beline

dolayarak onu kendime çektim ve bakışlarımı ona yönelttim. "Ama detayları paylaşmaktan hoşlanmıyoruz."

Bu gece nihayet doğru bir şey yapabildiğim için Indy'nin kahverengi gözleri rahatlamayla parladı.

"İkiniz de son derece tatlısınız. Indy, gelecek haftaki yemekte görüşmek için sabırsızlanıyorum. Küçük bir değişiklik yapacağız."

Başını omzuma yaslayarak, "Heyecanla bekliyorum. Sizinle tanışmak çok güzeldi," dedi.

"Shay." Ron elimi sıkmak için elini uzattığında o hoşnutsuzluk ve şüphecilik biraz olsun yok olmuştu. Belli ki hâlâ şüpheyle yaklaşıyordu fakat bunun bir yalan olduğuna inanmak yerine gerçek olma ihtimalini irdeler gibi bir hâli vardı.

Onlar uzaklaşırken, göğsüm ihtiyaç duyduğu bir nefesle gevşedi. "İnanılmazdın, Mavi."

"Sen de korkunçtun. Seni o düğüne götürmeyi düşünüyorsam daha çalışmamız gereken çok şey var."

"Bunu yaparken kendin gibi olabileceğini biliyorsun, değil mi? Bu kadar dengeli ve mükemmel olmak zorunda değilsin. Ne olursa olsun seni seveceklerdir."

Omuzlarını silkti. "Her zaman söyleyecek doğru şeyi olan, sevgi dolu kız arkadaşı oynamaya alışkınım. İkinci karakterim sayılır."

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum." Ethan benimle konuşurken eşi Annie'nin önündeki şampanya bardağını tazeliyordu. "Bu seni bir iş organizasyonunda gördüğüm en uzun süre."

"Çünkü yanında muhteşem kız arkadaşı var." Annie parmağıyla Indy'yi işaret etti.

Indy bar tarafında, Raptors'tan birkaç adamla birlikte sohbet ediyordu.

Sevecen kahverengi gözleri, kendine güvenen vücut diliyle etkileyici bir şekilde gülümsüyordu. Aniden her seyahatinde bu adamlarla birlikte olduğunu fark ettim.

Tanrım, onu seviyor olmalıydılar.

Indy yalan söylemiyordu. Gerçekten de tam bir sosyal kelebekti ve ben onun bu denli dışa dönük olabilmesini biraz kıskanıyordum.

"Bu gerçek değil, Ann."

"Biliyorum, biliyorum," diyerek kocasını geçiştirdi. "Diğer takım arkadaşlarınızın yanındaki haftalık kızlar yerine, Ryan'ın gerçek bir kız arkadaşı olması harika olurdu."

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm, Annie." Gülümseyerek viski bardağımdan bir yudum aldım. "Geç saatlere kadar dışarıda kalmaktan bahsetmişken, saat onu geçiyor. Ebeveynler çıldırmış."

"Yatılı bir bakıcımız var."

Ethan kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak, "Ve bir otel odamız," diye ekledi.

"Yani, dokuz ay sonra dördüncü kızımız olacak. Anlaşıldı."

"Umarım öyle olur," dedi Ethan, bira şişesini kaldırarak kadeh tokuşturur gibi.

Annie onun göğsüne vurdu. "Kesinlikle, hayır."

"Ry, takım yemeğini planladın değil mi?" diye sordu Ethan.

Sandalyemde geriye yaslanarak viskimi rahatça yudumladım. Takımdaki oyuncular arasında Ethan benim en yakın olduğum ve yanında kendimi en iyi hissettiğim kişiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Takım yemeği," diye tekrarladı. "Takım kaptanı iki ayda bir takım yemeği düzenler. Neredeyse bir ay oldu sezona gireli."

"Bekle. Böyle bir şey mi var? Annen harika bir aşçı olduğu için iki ayda bir evine gittiğimizi sanıyordum."

Annie ve Ethan birbirlerine bakarak kahkaha attılar. Ethan'ın ebeveynleri, o doğmadan önce Amerika'ya gelmişlerdi ve annesi her ay takımın toplanıp bir araya gelerek yemek yemesi için otantik Kore yemekleri pişirirdi. Geçen sezon bana kendi *kimchi*•'mi hazırlamayı öğrettiği bile olmuştu. Gerçekten dört gözle beklediğim tek etkinlik buydu.

"Hayır, dostum. Bu yeni takım kaptanı olarak görevlerinden biri."

"Siktir. Senin evinde yapmaya devam edemez miyiz? Bayan Jeong'un yemeklerini seviyorum."

"Bence kendin bir şeyler planlarsan çocuklar için çok iyi olur. Basketbol dışındaki kişiliğini görmeleri iyi olacaktır."

"Ne demek istiyorsun? Bu çocukların birçoğuyla dört yıldır birlikte oynuyorum." Bir masanın etrafında toplanmış, birbirleriyle şakalaşan ve gülen takım arkadaşlarıma baktım. "Bir de üniversiteden beri birlikte oynadığım Dom var. Beni tanıyorlar."

"Ligdeki en iyi oyun kurucuyu tanıyorlar. Bir sezonda en çok asist yapma rekorunu elinde tutan adamı tanıyorlar ama *senin hakkında* hiçbir şey bilmiyorlar. Artık yetki sende, dostum. Onlarla saha dışında da iletişim kurmalısın."

• Kore mutfağının en bilinen ve önemli fermente edilmiş sebze yemeklerinden biridir. –e.n.

"Ron gibi konuşuyorsun."

"Eh, belki de o kadar da yanılmıyordur. Onun haksız olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun? Takım yemeği, bunun için ilk fırsatın."

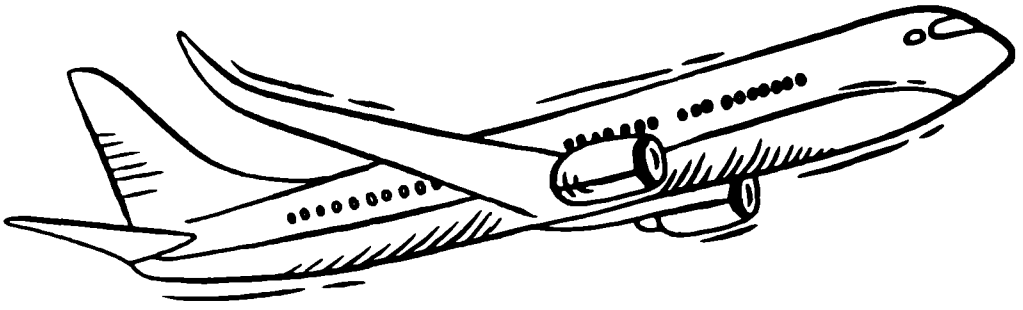
On dört erkeğin akşam yemeği için daireme gelmesi fikri tüylerimi ürpertmişti. Ethan birkaç kez gelmişti ve Dom da arada bir uğruyordu ama diğer çocuklar henüz daireme gelmemişlerdi. Kimseye izin vermemiştim.

Indy dışında kimseye.

Annie, "Kayınvalidemin yemekleri için istediğin zaman gelebilirsin," diye ekledi. "Gelirken o tatlı sahte kız arkadaşını da getir."

"Bu sır üçümüz arasında kalacak," diye hatırlattım onlara. "Başka kimse bilmemeli. Çocuklardan birinin ağzından kaçırması ve Ron'un öğrenmesi gibi bir riski göze alamam."

Annie, dudaklarını kapatıp sırrımızı kilitlediğini ima eder gibi bir hareket yaptı.

BÖLÜM ON

INDY

Barmen bana bir cin tonik uzatırken ben de Ryan, Stevie, Zanders ya da Rio'yu görebilmek için salona bakınıyordum. Aslında herhangi birini. Arkadaşlığa ve iletişime önem veren biriydim. Gerçek anlamda sosyal bir kelebektim ancak bunun nedeni daha önce hiç tek başıma kalmamış olmam ve yirmi yedi yaşımda nasıl yapacağımı öğrenmekten korkuyor oluşumdu.

Bay ve Bayan Morgan el sallayarak yanımdan geçerken umarım Ryan'ın olmayışını şüpheli bulmazlardı.

Onların yerinde olsaydım, sahte ilişkimizin zavallılığını yüzümüze vururdum. Ryan benimleyken çok garip davranıyordu. Tek teması kolumun üst kısmına dokunmak olmuştu. O da neydi öyle?

Eğer bu akşamın başlangıcı bir gösterge olsaydı, harika bir zaman geçireceğimizi düşünürdüm. Odamdan çıktığımda Ryan'ın gözleri kısılmış, dudakları aralanmıştı. Daha önce ku-

Ninova

sursuzca düz duran kravatını düzeltirken, yumuşak ve samimi bir şekilde konuşmuştu.

O anda beni arzuluyor gibi görünüyordu ancak arabadan dışarıya adımımızı atar atmaz oyunculuğu bir kenara bırakmıştı.

Bense onun elini tutup göğsüne yaslanırken kendimi çok rahat hissetmiştim. Oynadığım rolün genel müdürü için olduğu kadar Ryan için de inandırıcı olduğunu umuyordum.

Gerçek şu ki, hoşuma gitmişti.

Yaptığımın sadakatsizlik olduğunu düşünmek oldukça sinir bozucuydu. Alex'i hayatım boyunca sevmiştim ve şimdi ilk kez başka bir erkekle birlikte olmak hoşuma gidiyordu. Üstelik bu ilişkiye ve ona duyduğum aşka hâlâ o kadar sadıktım ki, yalnızca başka bir erkekle birlikte olmanın getirdiği suçluluk duygusu içimi paramparça ediyordu.

"İşte burada," dedi Stevie dirseklerini bara yaslayarak.

O sırada ikizini salonun diğer köşesinde, kendisinden fazlasıyla etkilenmiş ondan yaşça büyük birkaç adamla sohbet ederken gördüm. Omuzları dik ve gergin bir şekilde adamların söylediklerine başını sallayarak karşılık veriyordu. Bu gece basketbol dünyasının yıldızı burada, profesyonel ve son derece gergindi.

"Günlük güncelleme ister misin, Vee?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"İkizin çok seksi ve beni bu barın üzerinde domaltmasına seve seve izin veririm." Dikkatim onun üzerindeyken içkimi dudaklarıma götürdüm.

"Gecemi bunu duymadan da geçirebilirdim."

"Her zaman böyle gergin biri miydi, yoksa ben geldiğimden beri mi böyle?"

"Bunu kişisel algılama. Mesleğe başladığından beri böyleydi ama geçen yıl buraya taşınıp bizzat görene kadar durumun bu kadar kötüye gittiğini fark etmemiştim."

Okyanus gözleri, süperstarımızın etrafını çeviren küçük gruptan ayrılarak salonun diğer köşesindeki beni bulduğunda nefes kesen bakışlarını üzerime yöneltti. Ryan, gergin ve keyifsiz görünüyor olabilirdi ama takım elbiseli bu adam her kızın hayaliydi. Dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldığında yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Ardından dikkatini tekrar önündeki kalabalığa verdi, sanki gecesine devam etmeden önce benim nerede olduğumu kontrol etmesi gerekiyormuş gibiydi.

Ryan Shay'in bu gülümseyişi sanki daha anlamlıydı. Bu gülümsemeyi nadiren görüyordum ve gün içinde her fırsatta bu adamla ilgili fanteziler kuruyordum ama bunu başka kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Göz ucuyla Stevie'nin dikkatinin kardeşinden bana ve yeniden ona yönelişini izledim.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Yüzümü ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Birlikte yaşarken rol yapmak. Karmaşık görünüyor."

"Eh, Ryan'ın karmaşayı ne kadar sevmediğini ikimiz de biliyoruz," diye takıldım. Stevie bara döndüğünde ben de ona katıldım.

"Soruna gelecek olursak," dedi ve devam etti. "Gergin biri değil ama onu izleyen ve hata yapmasını bekleyen sayısız insanın varlığının farkında. Ryan duygularını pek belli etmez çünkü bu onun için güvenli. Markası için de öyle."

Bunu hayal bile edemiyordum, etrafındaki insanları memnun etmek için hayatını değiştirmek. Ne çok hevesli ne de çok ciddi. Ne çok katı ne de çok cana yakın. Hayatı bu şekilde geçirmek korkunç olmalıydı.

Bu akşam sessiz olmalısın, Indy. Bu adamlar, çok konuşan kadınlardan hoşlanmazlar.

Bunlar benim iş arkadaşlarım, o yüzden sus ve konuşmayı bana bırak.

Muhteşem görünüyorsun, Indy. Bu gece tek yapman gereken güzel görünmek.

Alex'in sözleri kulaklarımda yankılanıyordu, belki de öyle olduğunu hayal ediyordum.

Barmen sözümüzü keserek elindeki yeni biraları tezgâha doğru uzattı. "Bunlar benden," dedi Stevie'ye bakarak. Yüzünde "baştan çıkarıcı" olarak tanımlanabilecek bir gülümseme vardı.

Dövmeli bir el Stevie'nin beline dolandı. "Kesinlikle olmaz." Zanders'ın zehirli bakışları az sonra öldüreceği barmene odaklanmıştı. "Kesinlikle *asla* olmaz."

Barmenin rengi attı. "Üzgünüm, dostum." Bir başka müşteriye servis yapmaya yönelmeden önce ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırdı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Zanders eğilerek Stevie'nin boynuna öpücükler kondurmadan önce bakışlarını sırtına yöneltti. "Seni hiçbir yere götüremeyeceğim," diye mırıldandı Stevie'nin tenine karşı.

Zanders bana dönerek, "Ind, harika görünüyorsun." dedi. "Yalnızca uçakta değil, bizimle etkinliklerde de olman çok hoş."

"Öyleyse iyi bak. Bu senin ilk ve tek şansın olabilir."

"Olamaz. Sahte ilişkiniz şimdiden patlak mı verdi?" Zanders'ın telefonu titrediğinde konuşmamıza devam ederek telefonu çıkardı.

Bu soru beni biraz savunmasız yakalamıştı. Elbette Stevie, Zanders'a kardeşi ve benim rol yaptığımızdan bahsetmişti an-

cak umarım bunu bilenlerin sayısı küçük çevremizden ibaret kalırdı. Ne kadar az kişi bilirse yalanımız o kadar güvende olurdu.

"Patronuyla konuşmamızdan beri beni görmezden geliyor. Bu sporculardan biriyle gerçekten sevgili olabilirim ve eminim farkına bile varmaz."

"Ben fark edeceğinden oldukça eminim." Zanders telefonunu bana uzatırken kibirli bir kahkaha attı.

Ryan: *Benim için Indy'ye göz kulak ol. O lanet elbisenin içindeyken bu adamların onu gözleriyle becerdiklerinden haberi yok.*

Gözlerim yeniden onu bulduğunda, sırtı bana dönük bir şekilde hayranlarıyla sohbet ediyordu, o mesajı attığını gözlerimle görmesem asla inanmazdım.

"Indigo!" diye bağırdı Rio, beni kol mesafesinde tutarak. "Çok..."

Lafını tamamlamasını bekledim. Nasıl göründüğümü tanımlaması için bir anlığına zaman verdim. Rio sempatik, enerjik ve genç bir adamdı ancak konu kadınlara yaklaşımına geldiğinde biraz eğitime ihtiyacı vardı ve bu konu üzerinde çalışıyorduk.

"Seks..." Zanders'ın çatık kaşlarını fark etti. "vimli."*

"Seksvimli?" diye sordum.

"Güzel. Çok güzel görünüyorsun, Indy." Arkadaşıma doğru yöneldi.

"Ve sen, Stevie, çok ateşli görünüyorsun. Göz kamaştırıcısın. Buradaki her erkek muhtemelen seninle-"

* "*Bangtiful.*" Karakter burada yaptığı hatanın farkına varmış ve genellikle "seks yapma isteğini, kişinin seksi göründüğünü" belirtmek için kullanılan "*Bang*" ifadesini "güzel, sevimli" anlamına gelen "*beautiful*" sözcüğüyle birleştirerek kelime oyunu yapmıştır.

Gülmemeye çabalayarak avucumu ağzına bastırdım. "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum, Zanders'ın kaşları meydan okurcasına çatılırken.

Rio'nun yeşil gözleri muziplikle parlıyordu, iyi niyetle de olsa biraz ortalığı karıştırmayı seven biriydi. Takım arkadaşlarının damarına basmaktan zevk alıyordu ve Stevie bunu yapmanın en kestirme yöntemiydi.

"Şaka yapıyorum. Sadece şaka. Ancak bu mavi elbise sana çok yakışmış, Stevie."

"Teşekkürler, Rio," diyerek gülümsedi.

Zanders kollarını sahiplenici bir şekilde Stevie'ye doladı. "Evet," diye mırıldandı kısık sesle. "Ayrıca bu gece *benim* yatak odamın zemininde daha da güzel görünecek."

"Rio, hadi. Bu gece Raptors birini cinayetten, diğerini de hapis cezasından olmak üzere en iyi iki oyuncusunu kaybetmeden önce gidip dans edelim.

Rio ve ben kalabalık dans pistine yöneldik. Tek bir hareketle beni göğsüne doğru çekti, ben de elimi omzuna yerleştirdim. Dans pistinde oldukça farklıydı. Kadınlara yaklaşımının tam aksine, zarafet ve özgüvenle yönlendiriyordu.

"Dans etmeyi nerede öğrendin?"

"Altı yıl boyunca salon dansı dersleri aldım. İnanması zor olabilir ama çocukken berbat paten sürüyordum. Koordinasyon problemim vardı, bu yüzden annem bana dengede durmayı öğrenmem için dans dersleri aldırdı. Bir yıl sonra takımımın en iyi patencisiydim."

"Yine de beş yıl daha dans etmeye devam mı ettin?"

Kontrollü bir hareketle beni döndürdü. "Dans sınıfındaki kız/erkek oranını biliyor musun? Oranlar benden yanaydı."

Rio her zamanki gibi beni güldürmeyi başarmıştı.

"Bu," diye devam etti. "Belki de bundan zevk alıyordum."

Dalgın bir tebessümle başımı salladım. "Her ne kadar seninle uğraşmaktan keyif alıyor olsak da günün birinde birisi seninle birlikte olacağı için bir hayli şanslı olacak."

Zeytin rengi teni utangaç bir tebessümle parladı. "Teşekkürler, Ind."

Dans pistinde iki şarkı boyunca sohbet ettik. Bu gece çok eğlenmiştim. Her ne kadar Ryan gerilmiş ve muhtemelen foyamızı ortaya sermiş olsa da arkadaşlarımı iş dışında görmek beni keyiflendirmişti. Süslenmek, dışarı çıkmak ve sosyalleşmek iyi gelmişti

Üçüncü şarkının başlamasıyla birlikte Rio'nun ifadesi değişti, o tipik şapşal gülümsemesi yerini sert bir duruşa bıraktı.

"İyi misin?" diye sordum.

Yutkunarak omzumun üzerinden baktığında dans pistinde süzülmeye devam ediyorduk. "Sahte erkek arkadaşının beni gerçekten öldürmek istediğinden oldukça eminim."

Donakaldım. "Tanrım. Herkes bu durumun gerçek olmadığını biliyor mu?"

"Stevie Zanders'a söyledi, Zanders da bana söyledi çünkü Indy, çok korkuyordum."

"Rio. Sen ve ben, biz arkadaşız. Bunu konuşmuştuk."

Başını geriye atarak güldü. "Bizden bahsetmiyorum. En yakın arkadaşlarımdan birinin Ryan Shay'le çıktığını sanıyordum. *Lanet olası*, Ryan Shay. Onun hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Omzumun üzerinden baktığımda Ryan'ı bir masada otururken gördüm. Arkasına yaslanmış, bacaklarını bir kral gibi iki yana açmış, dikkatsizce kadehini kaldırıyordu. Duruşu normal görünse de bakışları doğrudan Rio'ya yönelmişti ve zehir saçıyordu.

"Merak etme, sorun sen değilsin. Burada çok uzun süre kalmak istemiyordu ve ben de zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Indy." Rio hareket etmeyi bıraktı. "Konu kadınlara gelince deneyimsiz olabilirim ama yine de bir erkeğim. Bunun adı kıskançlık."

"Hayır, değil."

"Güven bana. O bakışı biliyorum."

"Öyleyse, rolünü oynuyor demektir. *Erkek arkadaşımmış gibi* davranıyor."

En sonunda yapılacaklar listesinden bir tanesini eksiltmişti. Yavaş bir dans için de uygun bir geceydi ama kıskançlığı da kabul ediyordum.

"Öyleyse bu adama Oscar verilmeli." Rio'nun bakışları ev arkadaşımı buldu. "Ryan Shay tarafından suratıma yumruk yemek benim için büyük bir onur olsa da bunun için en uygun yerin bağış gecesi olduğunu sanmıyorum."

"Artık gitmeliyim." Kollarımı boynuna dolayarak sarıldım. "Uçakta görüşürüz."

Ryan'a doğru ilerlerken bana bakmıyordu. Gözleri dans pistinden ayrılan Rio'yu takip ediyordu ve ben tam önündeki sandalyeye oturarak görüş açısını kapatıncaya kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

"Şey, merhaba." Ryan'ın orta parmağı sert bir tavırla viski bardağının kenarında geziniyordu.

"İyi misin?"

Dizlerimin, karşısına oturduğumda iki yana açtığı bacaklarının arasında kaldığının bilincindeydim.

"İyiyim."

"Gitmeye hazır mısın?"

"Kalmak istiyor musun?"

"Yalnızca bir buçuk saat kalacağımızı söylemiştin ama daha uzun süredir burada olduğumuza eminim."

"Ne söylediğimi biliyorum ama sen kalmak istiyor musun? İyi vakit geçiriyor musun?"

Bacaklarını birleştirerek dizlerimi iki bacağının arasına sıkıştırdı. Elbisemin parlak pembe sateni, onun siyah pantolonunun altındaki kalın bacaklarına tezatlık oluşturuyordu ama dürüst olmak gerekirse bu uyum hoşuma gitmişti.

"İyi vakit geçiriyorum."

"O zaman kalıyoruz." Kadehindeki viskiden küçük bir yudum aldı.

Az önceki sert bakışları yerini yumuşak bir ifadeye bırakırken, hafifçe kıvrılan dudakları asla sıkılmayacağım bir manzara oluşturuyordu.

Bakışlarını ayırmadan, elini kaldırıp yüzüme düşen birkaç tutam saçı kulağımın arkasına itti. Başparmağının iç kısmı boynumu okşarken oldukça nazikti ve rol yapmaktan pek de hoşlanmayan bir adama göre son derece özgüvenliydi.

Dokunuşuyla rahatladığımı hissediyordum. "Ne yapıyorsun?" diye usulca fısıldadım.

Çaktırmadan başıyla yan tarafa işaret etmeden önce gözleri usulca yüzümde gezindi. "Rol yapıyorum."

Ah.

Genel müdürü buralarda bizi izliyor olmalıydı.

Ev arkadaşım ayağa kalkarak takım elbisesinin ceketini omuzlarıma örttü.

"Ryan-"

"Kıyafetin hakkını fazlasıyla verdi. İnan bana, kimse gözlerini senden alamadı ama titriyorsun. Ceketimi çıkarmıyorsun."

Üşüdüğüm için titremiyordum.

Ceketin yakalarını kendime doğru çekiştirdiğimde Ryan'ın sıcaklığı, keskin ve ferah kokusu etrafımı sardı.

Ryan tekrar yerine oturduğunda bacakları bir kez daha benimkileri hapsetti. "O adamın adını söyler misin?"

Saf rolü yapıyordum. "Hangi adam?"

"Hangi adam olduğunu biliyorsun."

"Rio mu? Raptors'ta oynuyor. Onunla daha önce tanışmıştın."

"Yani her seyahatte onu görüyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Başımı iki yana sallarken okyanus gözleri sakin, havalı ve soğukkanlıydı. Tıpkı Ryan Shay gibi. "İkinizin arasında bir şeyler mi var?"

"Ne?" Kahkaha attım. "Hayır."

Cevap vermeden açıklamamı bekledi. "İyi bir arkadaş."

"Sadece bir arkadaş mı?"

"Evet, Ryan. Sadece bir arkadaş. Bu sorular da neyin nesi?"

"Senin benim kız arkadaşım olman gerekiyordu. Eğer biriyle görüşüyorsan bilmem gerektiğini düşündüm."

"Görüşmüyorum. Görüştüğüm tek erkek sensin. Sahte ya da değil."

Ryan'ın omuzları hafifçe düştü ancak o kadar hafifti ki bunu hayal etmiş bile olabilirdim. Başını salladı. Hiçbir şey söylemeden, yalnızca bir baş hareketiyle konuşmayı sonlandırdı.

"Burada iyi olduğuna emin misin, yoksa eve gitmek ister misin?"

O esnada, Stevie ve Zanders masamıza oturdu ancak bizimle ilgilenmiyorlardı. Ryan'ın duruşundaki değişiklik ve bakışlarındaki rahatlık kız kardeşinin yanında olmasından kaynaklanıyordu.

Dirseklerini dizlerime yaslayarak parmak uçlarıyla elbisemin kumaşında usulca dans etmeye başladı.

Rol. Sahte. Gösteriş.

"Kız kardeşin etraftayken farklı bir adam oluyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece burada olduğu için daha rahatsın."

Ryan masanın öbür tarafına, Stevie'ye baktı. "Evet." Boğazını temizledi. "Evet. Sanırım haklısın."

"Seni böyle görmek güzel."

Parmak uçları satenin üzerinde donup kaldığında dudakları hafifçe aralandı. Bir an sonra parmaklarını bacaklarımın üzerinde dolaştırmaya devam etti.

Üzerindeki siyah takım elbise, kolundaki Rolex ve kol düğmeleri, beni düşünmeden duramadığım hayallere sürükledi. Acaba o takım elbiseyi çıkarırken nasıl görünüyordu? Aksesuarlarını yerleştirdiği özel bir alanı var mıydı? Ryan'ı tanıyorsam, kesinlikle vardı ama yatağında onu bekleyen bir kadın olsa bile eşyalarını düzenler miydi?

Boğazımı ve zihnimi o hayallerden kurtararak, "Sana biraz saçma bir şey söyleyebilir miyim?" diye fısıldadım.

Dudaklarının kıvrılışını bastırmaya çalıştı. "Lütfen söyle."

"Bunun gerçek olmadığını biliyorum ama bu benim ilk randevum."

"Yani ayrıldığınızdan beri mi?"

"Hayır, demek istediğim hayatımda hiç randevuya çıkmadım."

Gözler büyüdü. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Alex ve ben bir gün birlikte olduğumuza karar verdik. İlk buluşma ya da gerçekten bir buluşma olmamıştı. Dışarı hep arkadaşlarımızla birlikte çıkıyorduk. Elbette, birlikte ya-

şıyorduk ama bu benim baş başa ilk gerçek randevum. Sahte olması tam bir ironi, değil mi?"

Ryan'ın çatık kaşları gevşedi. "Indy, keşke bilseydim."

"Neden?" Gülüyordum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

Bir anlığına aramızda bir sessizlik oldu ve keşke söyleyecek bir şeyim olsaydı diye düşündüm. Yıldız sporcu ev arkadaşıma daha önce hiç kimseyle çıkmadığımı itiraf ettikten sonra yaşadığım gerginliği ve gariplik havasını dağıtacak bir şey.

Ben bir şeyler söyleyemeden Ryan konuştu. "Demek Dartmouth, ha?"

"Evet."

Avuçlarını bacaklarıma koyduğunda, elimi onunkinin üzerine koymayı ve bu gece daha önce olduğu gibi parmaklarımızın iç içe geçtiğini hissetmeyi diliyordum ama bacaklarımda akılsızca desenler çizmekten vazgeçmesini de istemiyordum. "Oraya giremediğine göre nereye gittin?"

"Ah, girebildim."

Başını hafifçe geriye doğru salladı. "Ama gitmedin mi?"

Ryan'ın parmakları yeniden hareketlendi, avuç içleri üst bacaklarımda hâkimiyetini kuruyordu. Tüm bunların rol olduğuna dair kendimi inandırmak için etrafa bakınmalı ve Ron Morgan'ı bulmalıydım fakat rol bile olsa bu anı yaşamak isteyen bir yanım da vardı.

"Alex ve diğer tüm arkadaşlarımız Chicago'da yaşıyordu, henüz birlikte değildik ama olacağımızı biliyordum. Uzun mesafe ilişki yürütme fikri hoşuna gitmemişti." Duygusuzca gülümsedim. "Bunu dikkate almalıydım. İş için seyahat etmeye başladığım an, başka biriyle birlikte oldu."

Ryan'ın ifadesinden bana acıdığını hissediyordum. "Mavi-"

"Bana acıma. Evet, Alex'in yanında olabilmek için Chicago'da kaldım ancak yine de şanslıyım. Harika bir okulda oku-

dum ve işletme yönetimi alanında bir yüksek lisans derecem var. Elbette kullanmıyorum ama şikâyetim de yok."

Ryan'ın kaşları çatıldı. "Ron, Dartmouth'tan söz ederken bunu neden söylemedin? Bu çok etkileyici. *Sen* çok etkileyicisin."

"Çünkü yıllar içinde öğrendiğim bir şey var ki bazen insanlar, özellikle de erkekler, zekâdan etkilenmek yerine korkuyorlar. Sınıf birincisiydim ama fiziğim belirginleşene kadar yüzüme ikinci kez bakmıyorlardı. Bazı erkekler kendileriyle rekabet eden biri olmasını sevmiyor, bu yüzden ben de rol yapıyorum. Patronunun benden hoşlanmasını sağlamaya çalışıyorum, haddimi aşıyormuşum gibi hissetmesini değil."

İnsanları okumak konusunda becerikliydim. Yanımda nasıl rahat hissedebileceklerini biliyordum. Karşımdaki kişiye göre kendimi nasıl ifade edeceğimi biliyordum. İnsanları sevmeme rağmen, bazen kötü olabiliyorlardı ve kendilerini iyi hissetmelerini sağlayan şey, onlardan daha düşük seviyedeymişsiniz gibi görünmenizdi.

Son ilişkimde bunu fazlasıyla yapmıştım.

"Indy-"

"Lütfen, Ryan, hiçbir şey söyleme. Aklından neler geçirdiğini tahmin edebiliyorum."

"Hayır. Böyle devam etmeyecek. Benim yanımdayken olduğun gibi görünmeni istiyorum. İnsanların ne kadar zeki olduğunu bilmeleri de buna dahil. Hiç kimsenin toksik erkeklik saçmalıklarına hizmet etmeyeceksin. Benim yanımdayken sessiz ve anlayışlı olmayacaksın. Eğer Ron ya da bir başkasının senin ondan daha zeki olmanla bir sorunu varsa, iyi bir lider olmadığımı düşünmesinden çok daha büyük bir sorunumuz var demektir."

"Ryan, sorun değil. Yıllardır böyle yapıyorum."

"Evet, o da ayrı bir konu. Alex'in aleti ne kadar küçüktü ki böyle bir şeye göz yumuyordu? Ya da senden bunu yapmanı istedi mi demeliydim? Bu manipülatif ve kontrolcü bir davranış çünkü tahmin edeyim, senin ondan daha zeki ve muhtemelen daha başarılı olmandan hoşlanmıyordu. Arkadaşlarının yanında daha az konuşmanı mı istiyordu? Meslektaşlarının önünde küçük düşmemek için sessiz kalmanı ve güzel görünmeni mi istiyordu?"

Bu da neydi böyle? Gözlerim doluyor, burnum sızlıyordu çünkü Ryan haklıydı. Daha önce tanışmamışlardı ama yine de göz ardı etmeye çalıştığım her şeyi biliyordu.

"Yapma." Öne doğru eğildi. "Sakın ağlama."

Derin bir nefes aldım, zihnimi toparladım ve tüm duygularıma engel oldum. "Kusura bakma. İş etkinliğindeyiz."

"Indy." Kocaman elleriyle yüzümü kavradı. "Nerede olduğumuz umurumda değil. Bu davette istediğin kadar ağlayabilirsin. Çığlık atabilirsin, kahkaha atabilirsin, önemsediğim tüm insanların önünde öfke nöbeti geçirebilirsin. Sikimde bile değil ama o adam için ne burada ne de başka bir yerde ağlamayacaksın."

Durması gerekiyordu. O takım elbiseyle seksi bir şekilde şefkatli ve merhametli davranmamalıydı. Benim romantik biri olduğumu ve sonunda onu öpeceğimi ya da bunun gibi aptalca bir şey yapacağımı öğrenmiş olmalıydı.

Dudaklarının dudaklarımda yaratacağı hissin, yumuşaklığını ve uyumunu ne kadar hayal etmiş olsam da şu anda bir oyun sahneliyorduk. Bu ilişkinin amacını unutmamalı, hayallere dalmamalıydım.

Romantik kitaplarımdan birinde değildik. Bir peri masalında değildik. Olsaydık bile kötü bir ana karakter olurdum çünkü

seksi ve kontrolcü bu adam için bile hiçbir şey hissedemeyecek kadar kırgındım.

"Ryan," dedim kendimi kaptırmak istediğim büyüyü bozarak.

"Hmm?"

"Etrafta kimse yokken rol yapmakta gerçekten iyisin. Şimdi bunu etrafta seyirciler varken yapmak için çalışmalıyız."

Ryan sandalyesinde geriye doğru yaslanarak aramızda gerekli mesafeyi yarattı. "Tamam," dedi viskisini bitirmeden önce. "Üzerinde çalışacağım."

BÖLÜM ON BİR

RYAN

Sarı saçlar ve lila ojeli parmaklar tüm antrenman boyunca zihnimi meşgul etmişti. Pembe satenin dün gece Indy'ninki yerine benim odamın zemininde nasıl görüneceğini hayal edip duruyordum.

Yıllardır hiçbir kadın hakkında böyle fanteziler kurmamıştım. Normal şartlarda, birinden etkilendiysem kim olduğumu ve neden benimle birlikte olmak istediklerini düşündüğümde, bu his birkaç saat içinde yok oluyordu. Yalnızca bu fikir bile tüm ilgimi bastırıyordu. Ancak son zamanlarda, zihnimi istila eden cinsel düşünceler içinde kendimi zar zor tanıyabiliyordum. Dizlerinin üzerinde. Yüzüstü, kıçı havada.

Siktir, onu becerebileceğim tüm pozisyonları düşünmekten kendimi alamıyordum. Aşağılık herifin tekiydim çünkü o yalnızca dış görünüşünü umursayan bir adamı unutmaya çalışıyordu. İsteyeceğim son şey onunla kıyaslanmaktı.

Dairemin, huzur ve yalnızlık bulabildiğim tek yerin kapısını araladığımda içimi bir gerginlik sardı. Bugün huzur gitmiş, yerine belirsizlik gelmişti. Bir parçam Indy'nin saçlarını örgü mü, yoksa topuz mu yaptığını öğrenebilmek için evde olmasını umuyordu. Evin içinde çorap mı giyiyordu, yoksa çıplak ayaklarıyla ısıtılmış zeminin tadını mı çıkarıyordu? Üzerinde pijamaları mı vardı, yoksa güne hazır mıydı?

Diğer parçam da bu soruların cevaplanmaması için onun çoktan gitmiş olmasını umuyordu. Bu durum, anlaşmamız ve benim için tehlikeliydi.

Tüm merak ettiklerim eve girdiğimde ve Indy'yi önünde dizüstü bilgisayarı açık, mutfak adasında otururken bulduğumda karşılık bulmuştu.

Örgüsünü sol omzuna atmıştı. Çıplak ayakları tabureden sarkıyordu.

Üzerinde büyük boy bir *sweatshirt* ve uyurken giydiği belli olan pamuklu bir şort vardı.

"Ah, Ryan geldi," dedi Indy, bilgisayara doğru ellerini hızla hareket ettirirken. Sonra bana döndü. "Ryan, gel ve ailem ile tanış."

Yine ellerini hareket ettirdi ancak bu sefer, Amerikan İşaret Dili hakkındaki sınırlı bilgimle adımın dört harfini işaret ettiğini anlamıştım.

Arkasından ilerleyerek kameranın karşısına geçtim ve ailesinin görüş açısına girdim. "Merhaba. Ben Ryan," dedim el sallayarak.

İsmimin dört harfini işaret ettiğini Indy'nin el hareketlerinden yeniden anladım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi annesi, konuşmak için ellerini de kullanarak. "Ben Abigale."

Babası el salladı ve sadece el hareketleriyle karşılık verdi.

"Bu, babam Tim," dedi Indy elleriyle de işaret ederek. "Tanrım, baba!" dedi babası başka bir şeyler işaret ederken. Bana doğru döndü. "Dedi ki, 'Umarız kızımız başına çok fazla bela olmamıştır.'"

Gülümsedikten sonra yanıtımı bekledi. Indy tereddüt ettiğimi fark etmiş olsa gerek, "Doğruyu söyleyebilirsin," diye beni rahatlattı. "Dudak okuyabiliyor ve ben de senin adına işaret edeceğim."

Şimdiye kadar hiçbir kadının ailesiyle tanışmamıştım, tabii bu bir "aileyle tanışma" anı değildi ancak kızları benimle yaşıyordu ve düşlerimde uçuşan uygunsuz görüntüler nedeniyle bu durum biraz tedirgin ediciydi.

Indy'nin ailesi kibar ve sıcakkanlı görünüyorlardı. Sanırım boyu babasından geliyordu. Florida'da oturma odasındaki kanepede otururken bile uzun boylu bir adam olduğunu anlayabiliyordum. Annesi ise minyon bir kadındı ama sarı saçları ve kahverengi gözleriyle aynı özellikleri paylaşan kızıyla olduğu gibi kendimi evimde hissetmemi sağlıyordu.

Eğilerek Indy'ye yaklaştım. "Bulaşıklarını lavaboda bıraktığında ya da kıyafetlerini günlerce kurutucuda unuttuğunda biraz baş belası olabiliyor."

Indy alay eder gibi ağzım kocaman açtı.

Ailesi kahkaha attı. "Şişelerin kapaklarını asla tam olarak sıkmadığını ya da dolap kapaklarını kapatmayı unuttuğunu görünceye kadar bekle."

"Anne! Tanrım, millet, ben buradayım."

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam ettim. "Burada olmasından memnunum. İyi bir kadın yetiştirmişsiniz."

Indy'nin bakışları bir anlığına bana yöneldi, sonra bakışını başka yöne çevirmeden önce kelimelerimi tercüme etti.

"Teşekkür ederim." Indy babası için çeviri yapsa da Amerikan İşaret Dili'ni temel düzeyde biliyordum. Rahatsızlıkla boğazını temizledi. "Bana göz kulak olup olmayacağını sordu."

Indy'ye baktım ama benimle göz teması kurmadı. Söyleyeceklerim konusunda gergin görünüyordu ve belki de babasının bunu hiç sormamış olmasını diliyordu.

Talebi ne olursa olsun, buraya taşındığından beri Indy'ye göz kulak oluyordum. Yaşadıklarından dolayı öfkeleniyordum ve bu kadar anlayışlı davranmamın bir nedeni de buydu. Yine de boş odamda uyuduğu ilk geceden beri Indy'nin burada yaşamasını istediğimi söyleyebilirdim. Aksi takdirde, neden ona rahatça yatabileceği bir yatak almıştım ve her market alışverişimde siparişime vejetaryen ürünler ekliyordum ki?

"Evet, efendim. Her zaman."

Bilgisayar ekranından, Indy'nin ya bir gülümsemeyi bastırmak ya da küçük bir titremeyi gizlemek için dudağının kenarını ısırdığını gördüm. Onunlayken asla emin olamazdınız. Ev arkadaşım duygusal bir kadındı.

"Boston'a karşı oynadığınız maçı izlemiş," diye devam etti Indy babası adına. "Üçüncü çeyrekte harika oynadığını söyledi. Büyük bir basketbol hayranı."

"Ah, öyle mi? Bir sonraki ziyaretinizde ya da Florida'ya maça gittiğimizde size bilet ayarlayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Buna bayılır."

"Ryan, eğer anlayamadıysan diye söylüyorum, seni çok sevdik," dedi Abigale gülerek.

Tim daha önce de birkaç kez yaptığı bir işareti yaptığında Indy tercüme etmeden önce ona, "Bu işaret ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Hangisi?"

Tim'in el hareketini tekrarladım. Oldukça basit bir işaretti; serçe parmağını uzatarak göğsünün etrafında küçük bir daire çiziyordu.

"Ah, bu benim adım. İşaret dilindeki adım."

"İşaret dilindeki adın mı?"

"Bu, birini tanımlamak için özel bir işaret," dedi Indy, elleri zarif şekilde babasına açıklamak için hareket etmeye devam ediyordu. "Böylece her konuştuğumuzda isimlerimizin tamamını harf harf işaret etmek zorunda kalmıyor. Herkesin bir işaret dili ismi yok, tabii. Kimin hangi işareti alacağını babam seçiyor." Elini yumruk yaptı ancak serçe parmağını dik olarak yukarıda bıraktı, sonra elini kalbinin üzerinde küçük bir daire şeklinde hareket ettirdi. "Indigo için 'I' harfi ve babamın dediğine göre ben onun kalbiyim." İşaret ismini tekrarladı. "Indy."

Annesi söze girdi. "Ben de Abigale." Eliyle "A" harfi oluşturarak başına hafifçe dokundu. "Çünkü sarı saçlarımı ilk Indy'nin babası fark etmişti."

"Normalde hemen bir işaret ismi vermez ama anneme vermiş." Indy düşünceli bir şekilde gülümserken elleri hareket ediyordu. "Neredeyse otuz yıldır birlikteler ve sanırım ilk karşılaşmalarından itibaren onun hayatında olacağını anlamış. Öyle değil mi, baba?"

Tim dudaklarında nostaljik bir gülümsemeyle başını sallayarak kızını onayladı.

Indy, romantik biriydi. Ebeveynlerini bilgisayar ekranında izlerken, buna itiraz edebileceğimi sanmıyordum. Geçen bunca zamana rağmen birbirlerine son derece âşık görünüyorlardı ve ev arkadaşımın romantizmle ilgili bu denli hayalperest düşüncelere sahip olması hiç de şaşırtıcı sayılmazdı. Onları

izleyerek büyümüştü. Ancak çoğu insan onlar gibi değildi. Çoğu insana kalbinizle güvenemezdiniz ve sanırım eski sevgilisiyle birlikte kurduğu hayatı kaybetmesinin ardından bunu çabucak öğrenmişti.

Birkaç dakika daha sohbet ettik, Iversların üçü de bugüne kadar böylesine karmaşık ve güzel olduğunu fark etmediğim bir dili konuşuyorlardı. Birbirlerini basit el hareketleriyle nasıl güldürdüklerini izlemiştim. Dahil olamadığım için kıskanmıştım ve keşke temel kelimeden fazlasını bilebilseydim diye düşündüm. Böylece Indy'nin babasıyla, kızının tercüme etmesine gerek kalmadan doğrudan iletişim kurabilirdim.

Abigale acil durumlar için numarasını verdikten sonra Indy görüşmeyi sonlandırdı.

"Harika görünüyorlar."

Gülümsedi. "Çok iyiler. Onları çok özlüyorum."

"Tek çocuk musun? Başka çocukları yok mu?"

"Olmadı. Çocuk sahibi olmaları küçük bir mucizeydi. Annemin doğurganlıkla ilgili bazı sorunları vardı."

"Ah. Özür dilerim."

"Dileme," diye beni geçiştirdi Indy. "Yine de mükemmel bir çocukları oldu."

"Mm-hmm," diye mırıldandım bakışlarımı uzun bacaklarından ve şortundan uzak tutmaya çalışarak. "Yeni mi uyandın?"

"Evet." Ellerini havaya kaldırarak esnedi. "Antrenman nasıldı?"

Kısaca söylemek gerekirse, berbattı.

Daha önce hiç iki saat içinde bu kadar çok top kaybı yaşamamış ve tek bir antrenmanda hiç bu kadar çok serbest atış kaçırmamıştım. Bunların hepsi, dün gece kendi odama gitmek

yerine Indy'nin odasına gitseydim neler olabileceğini düşünmeden duramadığım içindi.

Ellerim kapısının pervazında, göğsüm ağır nefeslerle hareket ederken ve gecemizi rol yapmaktan başka bir şey yaparak sonlandırmanın ezici arzusuyla tereddüt ettikten sonra doğru olanı yapmış, arkamı dönmüştüm. Kendi yatak odama, son birkaç yıldır yaptığım gibi kendimle ilgilendiğim kendi duşuma geri gitmiştim.

"İyiydi."

Mutfak adasının etrafından dolaşarak yanıma geldi ve ben de istem dışı olarak ters yöne döndüm, tek istediğim ona dokunmakken mesafeyi korumam gerekiyordu.

"Böyle konuşmayı küçükken mi öğrendin?"

"İşaret dilini mi?" diye sordu. "Sanırım, evet. Evde hep işaret diliyle konuşurduk. Babam doğuştan işitme engelliymiş ve annem de tanıştıklarında bu dili öğrenmiş."

"Nasıl..." Tereddüt ederek sordum. "Yetişkin biri bu dili nasıl öğrenebilir?"

Aniden bana döndü. "İşaret dilini öğrenmek mi istiyorsun?"

Ah, lanet olsun. Sulu kahverengi gözler yeniden karşımdaydı. Romantik Indy. "Babanla senin tercüme etmene gerek kalmadan konuşabilmek isterim. Böylece kızı başıma bela olduğunda ona haber verebilirim."

Kısa, kadınsı olmayan bir kahkaha yükseldi dudaklarından. Çok hoştu.

"Ders alabileceğin kurslar var. Ya da istersen sana öğretebilirim."

Sanki bu konu hakkında acemiymiş gibi göz teması kurmaktan kaçındı. Hayatında hiç kimse ona ailesiyle daha iyi iletişim kurabilmek için ne yapması gerektiğini sormamış gibiydi.

Indy hızla konuyu değiştirerek buzdolabını açtı. "Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabi-" Buzdolabından pembe kahve fincanını çıkararak bana doğru uzattı. "Bu da ne?"

"Ben, ah..." Elimi enseme götürdüm. "Antrenmana gitmeden önce sana kahve yaptım ve buz koyarsan tadı bozulmasın diye soğuması için buzdolabına koydum."

Başını yana doğru eğdi. "Ryan, bu gerçekten çok tatlı. Teşekkür ederim."

Muhtemelen bunu romantik bir jest zanneden bu kızdan gözlerimi kaçırdım. "Önemli değil."

Buzdolabını karıştırırken sarı saç örgüsü sırtına kadar sarkıyordu. Çıplak ayakları ve uzun bacakları yeniden tüm dikkatimi dağıtıyordu.

"Normal pastırma nerede?" diye sordu.

"Sipariş etmedim. Yalnızca vejetaryen olanından aldım."

Omzunun üzerinden bana baktı, bir açıklama bekliyordu.

"Bence tadı oldukça güzel. İkisinden de sipariş etmeye gerek yok." Dudaklarına bir başka düşünceli tebessüm yayıldı.

Lanet olsun. Bunun gerçekte olduğundan daha derin bir şey olduğunu düşüneceğini biliyordum. Kahvaltılık pastırma satın almamama romantik bir anlam yükleyecekti çünkü o böyle biriydi ama alakası yoktu. *Gerçekten.*

Yalnızca buzdolabında onun da yiyebileceği şeyler olsun istiyordum. Burada kendi evinde gibi hissetmesini istiyordum çünkü burası onun da eviydi.

Bu farkındalık kalbimi sıkıştırdı.

Onu burada istiyordum. Burada kalmak istemesini istiyordum.

Kahretsin, bu ne zaman olmuştu?

BÖLÜM ON İKİ

RYAN

"Üçüncü çeyrekte çok sayıda top kaybettik ve sonrasında toparlanamadık. Bu hafta antrenmanlarda bunun üzerinde yoğunlaşacağız."

Yaklaşık otuz el havaya kalktığında, kör edici kamera ışıkları yüzünden muhabirlerin yüzlerini zar zor seçebiliyordum.

Medya sorumlumuz maç sonrası basın toplantısında, "Bu gecelik bu kadar soru yeter," diye açıklama yaptı.

Cevaplarımın medya için kusursuz olduğundan emin olduktan sonra ayağa kalktım, takım elbisemi düzelttim ve son derece diplomatik bir şekilde el sallayarak gülümsedim. "Herkese çok teşekkürler."

Soyunma odasına doğru ilerlerken tünel boyunca konuşmaların uğultusu kulaklarımda yankılanıyordu. Takımın geri kalanı çoktan gitmişti. Yalnızca koç ve ben, kendi sahamızda neden rezalet oynadığımıza dair soruları yanıtlamak üzere burada kalmıştık. Bu sezonki en kötü maçımdı ve takımıma liderlik ettiğim için hep birlikte berbat oynamıştık.

Konsantrasyon sorunumun yalnızca bu maça mahsus olduğunu söylemek isterdim ancak açıkçası bu gece aklımın nerede olduğunu çok iyi biliyordum.

Maç öncesi mesajlaştığım ev arkadaşım, bu gece paylaşımlı yolculuk yapacağını söylediğinde bu durum kafama takılmıştı. Sahaya gidiş gelişler düşünüldüğünde işlerin yoğun olacağından emindi. Oysa benim tek düşünebildiğim, onun tanımadığı insanlarla aynı arabada kalmak zorunda olacağıydı. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değil miydi? Taraftarların maç sonrasında nasıl sarhoş olduklarını bilmiyor muydu?

Daha da kötüsü, telefonumu elime aldığımdan beri mesajlarıma cevap vermemişti.

"Ry."

Zanders'ı soyunma odasının önündeki duvarda, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, rahatça yaslanırken görünce kafamdaki düşünceler dağıldı.

"Hey, dostum. Maç boyunca burada mıydın? Stevie'nin bir sponsorluk anlaşması için şehir dışında olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Yeni indim ve buraya geldim."

Kapıyı iterek açtım. "Soyunma odama gelmek ister misin?"

"*Benim* soyunma odamdan mı bahsediyorsun?" dedi kendini beğenmiş gülümsemesiyle.

"Yarın geceye kadar değil."

Raptors ve Devils aynı salonu kullanıyordu, yani benim sahada olmadığım maçlarda kız kardeşimin erkek arkadaşını burada, buzun üzerinde görme ihtimaliniz oldukça yüksekti.

"Stevie'yi almaya mı geldin?"

Telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı toparlarken Zanders soyunma kabinlerinden birine oturdu. Indy'den gelen hiçbir mesaj olmaması beni sinirlendirmeye başlamıştı.

"Hayır, o zaten evde ve burada olduğumu bilmiyor. Indy'nin de senin evinde olup olmayacağından emin değildim ve seninle yalnız konuşmak istiyordum."

Bu benim dikkatimi çekti. Arkamı döndüğümde Zanders'ın yüz ifadesinin tamamen ciddi olduğunu görmüştüm ve bu da defans oyuncusu için alışılmadık bir durumdu.

"Her şey yolunda mı?" Dirseklerimi dizlerime yaslayarak yerime oturdum.

"Sponsorluk anlaşması için gitmemiştim. Nashville'deydim."

Stevie ve benim memleketimde.

"Babanla konuşmak için."

Ah. Vay canına.

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun, sana kız kardeşinle çıkmak için izin istemeyeceğimi söylemiştim?"

Kibirli hokey oyuncusuyla tanıştığım yardım gecesini hatırlayınca dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. O geceye giderken ondan nefret ediyordum. Yürüyen bir klişeydi fakat yaklaşık bir yıl sonra işte buradaydık. Tam karşımdaki kabinde oturuyordu, en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve kız kardeşimi hak ettiği şekilde seviyordu.

"Stevie'nin kendi kararlarını kendisinin vermesinden yanayım, dolayısıyla yine senden izin istemiyorum ancak bu kez düşüncelerini önemsiyorum."

"Zee, bu konuda çok duygusal davranıyorsun," diye güldüm. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ryan Taylor Shay." Zanders önümde diz çöktü. "Kayınbiraderim olur musun?"

"Aptalın tekisin."

"Şaka yapıyorum." Gülerek tekrar yerine oturdu. "Ancak Stevie'ye evlenme teklif etmem konusunda ne hissedeceğini

öğrenmek istiyorum. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ama ikinizin aynı zamanda ailem de olmanızı istiyorum. Resmi olarak."

Duygusal bir adam değildim. Pek sık ağlamazdım. Gençlik yıllarımda galibiyet getirecek atışı kaçırdığımda ya da takımımı hayal kırıklığına uğrattığımı hissettiğimde birkaç damla gözyaşı dökmüştüm, evet. Şimdilerde yalnızca kız kardeşim söz konusu olduğunda duygularım yoğunlaşıyordu. Kardeşim, siyah ve beyaz dünyamdaki gri bölgemdi. Onun mutluluğunu kendi mutluluğumdan çok daha fazla önemsiyordum ve karşımdaki adamın, onu hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutlu ettiğini görmek gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

Derin bir nefes verip kendimi toparladım. "Beni ağlatmak üzeresin, adamım."

"Güzel. Benimle aynı duyguları paylaşıyorsun. Bugün babanla konuşurken ağlamaktan gözlerim şişti."

O anları net bir şekilde hayal edebiliyordum. Babam tatlı, şefkatli ve nazik bir adamdı. Zanders da kendi duygularını tanımakta, onlarla başa çıkmakta tanıdığım herkesten daha iyiydi. Tabii, Indy dışında.

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Ne mi düşünüyorum?" Bir an için duraksadım. "Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm." Gelecekteki enişteml e tanıştığım ilk gece kurduğum cümleyi tekrarlarken yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. "Ama evet, kız kardeşimin seninle evlenmesini çok isterim."

Aynı anda ayağa kalktıktan sonra kollarımızı birbirimize dolayarak sarıldık. Uzaklaşmadan önce omzuna birkaç kez vurdum.

Beni kol mesafesinde kavradı. "Bu arada, bu gece bok gibi oynadın."

Sessiz bir kahkaha göğsümde yükseldi. Berbat oynadığımı neredeyse unutuyordum ama seksen iki maçtan yalnızca biriydi ve gecemi daha fazla mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Teşekkürler, Zee. Her zaman destekleyici olmuşsundur."

O arkamdan gelirken soyunma odasından çıktım.

"Sadece seni kontrol altında tutmaya çalışıyorum. En azından *playoff*'lara çıkabilmenizi umuyorum, zaten kazandığım bir Stanley Kupası var ve bu ailedeki tek şampiyon olmak, giderek ağır bir yük hâline geliyor."

"Senden çok daha fazla para kazanıyorum."

Oyuncuların park alanına doğru ilerledik. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, ben giderim."

Arabalarımıza ulaştığımızda, tam bir sapık gibi görüneceğimin farkında olarak tereddüt ettim ama sikerler. Bu adam benim kardeşim olmak üzereydi. Ona soramayacaksam kime soracaktım?

"Hey, Zee." *G-Wagon*'ının kapısını açarken bana doğru döndü. "Siz yollardayken, Indy... O iyi mi?"

Dudakları muzipçe kıvrıldı. "İşinde mi? Evet, en iyisi."

"Hayır."

"Yani girdiğimiz her barda birileriyle takılmak konusunda iyi mi diye soruyorsun? Evet, o konuda da harika."

"Siktir git."

İçten içe kahkaha atıyordu. "O iyi, dostum. Eğer boşsak genelde Maddison, Rio ve benimle bir şeyler içmeye çıkıyor, onun dışında otelde kitap okuyor, dikiş dikiyor ya da her ne bok yiyorsa işte."

"Erkeklerin onunla işi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ryan, adamlarımdan herhangi birinin onunla birlikte olup olmadığını soruyorsan, cevabım hayır. Deniyorlar mı? Birka-

çının denediğinden oldukça eminim ama o ilgilenmiyor. Eğer "iyi mi?" derken mutlu olup olmadığını kastediyorsan, uzun zamandır olmadığı kadar mutlu görünüyor."

Başımı hızla salladım. "Teşekkürler, dostum." Yan yana park edilmiş arabalarımıza bindiğimizde camımı açarak son bir şey daha söyledim. "Takım arkadaşlarını kontrol altında tut. Eğer içlerinden birinin onunla ilgilendiğini duyarsam, seninle bozuşuruz."

Zanders gülerek direksiyonu kırdı. "Ryan, dostum. Boku yemişsin ve bunun farkında bile değilsin."

"Indy!" Anahtarlarımı kapının yanındaki askılığa astım. "Mavi, evde misin?"

Tüm ışıklar kapalıydı, bu da en son benim çıktığım anlamına geliyordu. Indy evden her çıkışında arkasında açık dolap kapakları ve gereksiz yere yanan ışıklar gibi birtakım izler bırakıyordu.

Emin olabilmek için sessizce açık yatak odasının kapısına doğru ilerledim ama boştu. Yastıkları dün geceden kalma yatağının bir tarafında istiflenmiş durumdaydı, henüz yapılacaklar listesindeki işleri tamamlamamıştı.

Telefonumu çıkararak onu tekrar aradım, sahadan ayrıldığımdan beri yirmi dakika içindeki bu üçüncü aramamdı.

"Indy'nin telefonu!" Telesekreteri bir kez daha tekrarladı. "Dilerseniz sesli mesaj bırakabilirsiniz ancak muhtemelen sizi geri aramayacağım. Hoşça kalın!"

Normal zamanlarda sesli mesajını da onun gibi etkileyici bulurdum ancak bu gece fazlasıyla sinir bozucuydu.

"Beni ara, Ind," diye mırıldandım, oturma odasında volta atarken bir yandan da telefonuma bakmaya devam ediyordum.

Şimdiye kadar işi bitmiş olmalıydı. Maç iki saat önce bitmişti.

Ya şehir dışına saatler sürecek bir yolculuğa çıktıysa? Ya arabası bozulduysa? Lanet olsun, arabasının markasını bile bilmiyordum. Chicago kış şartları için uygun muydu? Orta Batı'nın yerlisi olduğu için öyle olduğunu varsayıyordum ama ya eski bir arabaysa?

Asıl endişemi dile getirmekten kaçındığımın farkındaydım. Ya başına kötü bir şey geldiyse? Taraftarlar arenadan çıkarken saldırgan olabiliyorlardı, bunu bizzat görmüştüm.

Hangi cehennemdeydi?

"Stevie?" Kız kardeşim telefonunu açar açmaz sordum. "Indy'den hiç haber aldın mı?"

"Hayır. Bu gece araç kullanacaktı. Her şey yolunda mı?"

"Henüz eve gelmedi. Çoktan evde olmalıydı."

"Saat henüz on bir buçuk. Belki hâlâ çalışıyordur ya da arkadaşlarıyla buluşmuştur"

"Ne tür arkadaşlar?"

Güldü. "Aman Tanrım. Erkek olduklarından eminim. Çok parası olan ve büyük aleti-"

"Vee."

"Şaka yapıyorum. Kız arkadaşları ya da Rio olabilir."

"Neden hiç endişelenmiyorsun?"

"Çünkü o çalışan, yetişkin bir kadın. Ona mesaj atarsam kendini daha iyi hissedecek misin?"

"Lütfen."

Kız kardeşim ses tonunu yumuşatarak, "Ryan, eminim iyidir. Haber alır almaz mesaj atacağım." dedi.

Aradan yirmi beş dakika daha geçti. Mutfakta volta atıyordum. Kendime bir viski doldurdum. Takım elbisem beni boğuyor gibi hissettiriyordu, bu yüzden omzuma poşet buz sarmadan önce üzerimi değiştirdim.

Stevie büyük ihtimalle doğru düşünüyordu ve ben gereğinden fazla abartıyordum. Yine de Indy'nin gecenin bir yarısı arabasında yabancılarla yalnız kalması fikri, bende uzun zamandır hissetmediğim bir duygu uyandırmıştı: Endişe.

Bu olay hariç, duygularım yıllardır kontrolümden çıkmamıştı. Bugüne kadar onları kontrol altında tutmayı başarmıştım ama şu anda endişelenmekten kendimi alamadığım sarışın ev arkadaşım yüzünden, kendimi tamamen dizginlenemez hissediyordum.

İnsanlarla birlikte olmanın ne kadar yorucu olduğunu biliyordum. O, ben değildi ama ya hayranlarım onu davet fotoğraflarından hatırlarlarsa ne olacaktı?

Telefonum titrediğinde, onu mutfak tezgâhından ne kadar hızlı kaptığıma bakarak profesyonel bir sporcu olduğumu anlayabilirdiniz.

Mavi: *Üzgünüm, hâlâ çalışıyorum! Bu gece aralıksız süriişlerim vardı. Eve geç geleceğim. Barlar kapanana kadar devam edeceğim.*

Ne yaptığını sanıyordu? Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyordu? İç saha maçlarından sonra taraftarların yaptıkları kabadayılık yetmezmiş gibi, bazılarının maçtan sonra barlara gittiklerinde ne kadar saçmaladıklarını hayal bile edemiyordum.

Ben: *Lütfen eve gelir misin?*

Mavi: *Gelemem. Geceyi sonlandırmadan önce biraz daha para kazanmam lazım. Müşteri var! Yola çıkmalıyım. Yarın görüşürüz.*

Yarın görüşürüz mü? Lanet olası aklını mı yitirmişti? Hangi kafayla yatacağımı ve *onu ancak yarın göreceğimi* düşünüyordu?

Vee: *Indy iyiymiş. Hâlâ çalışıyor.*

Ben: *Bu kadar uzun saatler çalışmasını gerektiren şey nedir? Havayolu şirketi maaş kesintisi mi yaptı?*

Vee: *Hayır ama bunun hakkında konuşmam da doğru olmaz. Sana söylemek isterse söyler. Yatacağım. Seni seviyorum.*

Derin, çaresiz bir nefes verdim.

Ben: *Ona ulaştığın için teşekkürler. Ben de seni seviyorum.*

Indy'nin sinir bozucu sarı perdeleri kenara çekilmiş, Chicago'nun gece yarısı manzarasının oturma odama süzülmesine izin veriyordu. Stevie'yle Zanders'ın dairesi caddenin karşısındaydı ve ışıklarını söndürüşlerini seyrediyordum.

En azından birilerinin uyuyacağını bilmek güzeldi çünkü ben bu koltukta, Indy eve gelene kadar uyumayacaktım.

✈

Dış kapı sessizce açıldığında saat 2:57'ydi ve ben oturma odasında, eve giriş saatini kaçıran birinin hayal kırıklığına uğramış babası gibi oturuyordum.

"Uyanık mısın?" Indy sanki içeride uyuyan biri olabilirmiş gibi fısıldıyordu.

"Kesinlikle."

Ceketinden kurtulup üzeri desenli, yüksek tabanlı beyaz *Converse*'lerini ayağından çıkardı. "Sorun ne?"

Viskimden uzun bir yudum aldıktan sonra başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

"Tamam. Bu sefer yalan söylemeden cevaplamak ister misin?" Oturma odasında karşımda dikildi, kollarını göğsünde

kavuşturarken göğüslerini en dikkat dağıtıcı şekilde yukarı kaldırmıştı.

"Sorunun ne olduğunu söylemeyeceğim, aksi takdirde kontrolcü bir pislik gibi konuşacağım."

"Kontrol senin olayın, Ryan. Kötü bir maç geçirdiğin için mi üzgünsün?"

Öfkeyle koltuktan kalktım ve bardağımı temizlemek için mutfağa ilerledim. "Maç sikimde bile değil."

Beni takip ederek karşımdaki mutfak adasına yöneldi. Uzun bacakları için oldukça kısa görünen 90'lardan kalma bir kot pantolon giyiyordu, elbette bilinçli olarak seçmişti. Üstünde Britney Spears konserlerinden fırlamış pamuklu, pespembe ve inanılmaz derecede yıpranmış bir tişört vardı.

Tanrım, çok sevimliydi ve bu beni sinirlendiriyordu.

Bu hâli, genel müdürüm ya da eski erkek arkadaşı ve onun arkadaşları için rol yapmadığı gerçek hâliydi. Ses tonunu yumuşatmadığı, uyumlu ya da tatmin edici olmaya çalışmadığı hâliydi. Bu onun benim yanımdaki hâliydi. Evde rahat ve özgür olduğu ama benim onu kimseyle paylaşmak istemediğim hâliydi.

"O zaman sorun ne?" diye üsteledi.

Kadehi bulaşık sepetine bırakarak ellerimi tezgâhın kenarına dayadım ve derin bir nefes aldım. "Tüm maç boyunca seni düşündüm."

"Ah, Ry." Elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Gurur duydum. Gerçekten."

"Şaka yapmıyorum, Mavi. Tanımadığın insanları arabana alıp gezdirmeni istemiyorum."

"Aslında söylemek istediğin bu değil, değil mi?"

"Ya Ron Morgan bir araç paylaşım hizmeti talep etseydi ve sen de onun şoförü olsaydın? Milyoner sevgilin maçtayken senin bu işini yapmanı nasıl açıklardık?

"Tamam." Indy güldü. "Bunun olma ihtimali yok denecek kadar az, o yüzden neden bana gerçek sorununun ne olduğunu söylemiyorsun?"

Kahverengi gözleri sabırla ışıldıyor, hak etmediğim bir naziklikle bakıyordu. Şu anda sahiplenici bir mağara adamı gibi davranıyordum ama nasıl numara yapacağımı bilmiyordum.

"Ben... Bilmiyorum." Eklemlerimin bastırmaktan bembeyaz olduğu tezgâha baktım. Kız kardeşim dışında başka birini umursamayalı ne kadar zaman olduğunu Tanrı bilirdi, ayrıca nasıl hissedeceğimi ve ifade edeceğimi de bilmiyordum.

Sesi oldukça yumuşaktı. "Sen ne, Ryan?"

"Ben... Senin için endişelendim, Ind. Bütün maç boyunca senin için endişelendim."

"Ryan Shay, beni *önemsiyor* musun?" dedi dudakları muzipçe kıvrılırken.

"Hayır."

"Beni önemsiyorsun."

"Hayır, önemsemiyorum ama ben lanet olası bir basketbol maçındayken kaçırılmamanı tercih ederim."

Omuzlarını oynatarak adanın etrafında dans etmeye başladı. "Ryan Shay beni önemsiyor!"

"Sinir bozucusun."

Elleri dizlerindeydi ve kalçalarını havaya kaldırmış, mutfağımda *twerk* yapıyordu. "Evet, yine de beni önemsiyorsun."

Başımı iki yana sallarken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Söyle."

"Söylemeyeceğim."

"Açıkça anlaşılıyor ki onaylama sözcükleri senin sevgi dilin *değil*."

Yüzümü ona dönerek yatak odama doğru geri geri ilerlemeye başladım. "Bunların hiçbirinin sevgiyle ilgisi yok."

"Ryan Shay beni önemsiyor!" Mutfağımda elleri kalçalarında, daireler çizerek dans etmeye devam ediyordu.

"Bu gece ne kadar kafein tükettin? Tanrım."

"Hiç. Ben hayat sarhoşuyum, bebeğim!"

"Bu arada artık bana kira ödemeyeceksin. Yani bu, rastgele yabancıları barlardan alıp eve bırakma olayını çözecektir."

Dans etmeyi bıraktı. "Ryan!"

Gözlerimi devirdim. "Zaten senin için biriktiriyordum. Yani... ne biriktiriyorsan ona harcayabilirsin."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Olmadığımı biliyorum." Yatak odamın eşiğine yaslandım, henüz tam olarak içeri girmemiştim. "Gecenin ikisinde sarhoş herifleri tek başına eve bırakmadığını bilmek, benim için ayda beş yüz dolardan çok daha değerli. Ayrıca şehirde olduğun zamanlarda maçlarıma gelmeye başlamalısın. Sonuçta sen oyun kurucunun kız arkadaşısın."

"Bunun için ağlamayacağım."

"Tebrikler." Yirmi yedi yaşındaki ev arkadaşımın üzerindeki Britney Spears'ı işaret ettim. "Bu arada tişörtün çok güzelmiş."

"Bana değer verdiğini söylemen senin için çok daha az maliyetli olurdu."

"İyi geceler, seni ucube. Bu arada, yarın akşam Morganlarla yiyeceğimiz yemek şehrin bir saat kadar uzağında ve geceyi orada geçireceğiz. Bu yüzden yanına uyurken giyebileceğin bir şeyler al."

"Peluş pijamalar olur mu?"

"Evet, lütfen. Lanet peluş pijamalarını giyerken seninle aynı odayı paylaşmaktan başka bir şey istemiyorum."

Kapımı kapatmak üzereydim ki elini uzatıp beni durdurdu.

Omzumu göstererek, "Ne oldu?" diye sordu.

Buz eriyeli çok zaman olmuştu ama ben henüz ağrıyan kaslarımın üzerindeki torbayı çıkarmamıştım.

"Bir şey yok. Sadece maçta sakatlandım."

"Görebilir miyim?"

Ne istediğini anlamadan tereddüt içinde, omzumdaki buzu dikkatlice çıkardım ve torbayı lavaboya bıraktım. Indy'nin nazik parmakları omzum boyunca ilerleyip başparmağı kürek kemiğime bastırdı.

Yüzümü buruşturarak hafifçe geri çekildim.

"Ryan, gerçekten çok gergin."

"Ben iyiyim."

Indy, elini çıplak pazımdan ve ön kolumdan aşağı indirerek elimi tuttu. Beni kanepeye doğru çekiştirmeye başladı. "Yere otur. Omzunu ovalamama izin ver."

Omzunu ovalamama izin ver.

Tanrım. Derin bir nefes alarak ereksiyonu engellemek için yalvardım. Davet gününden beri, ona dokunmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, yanımda olmasını ne kadar istediğimi düşünmeden edemiyordum. Fantezilerimin sayısı giderek artıyordu ve onları uzaklaştırmak için var gücümle çabalıyordum ama yumuşacık elleri tenimi okşarken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Kanepenin ön kısmına, yere oturduktan sonra Indy de arkamda, bağdaş kurduğu bacaklarının üzerine oturdu. Elleri omuzlarımda, ağrıyan kaslarıma masaj yaparak rahatlamamı sağlıyordu. Bu hissin etkisiyle anında gözlerimi yumdum.

"Bu senin atış kolun mu?"

Sağ omzumda oyalanıyor, başparmaklarını acıyan etime bastırıyordu. Yüzümün acıyla buruştuğunu hissedebiliyorum ancak aynı zamanda bu acı zevkle orantılıydı.

"Evet."

"Nasıl bu kadar kötüleşti?"

"Tekrarlamaktan sanırım. Program antrenmanlarda ve kendi antrenmanlarımda günde birkaç yüz şut atıyorum. Bir de diğer oyunculara gösterilen saygı bana gösterilmiyor, bu yüzden maçlarda hırpalanabiliyorum."

"Neden?

"Henüz bir şampiyonluğum ya da En Değerli Oyuncu ödülüm yok ve ligdeki en kısa adamlardan biriyim."

"1.90 boyundasın," diye güldü. "Ayrıca diğer söylediklerini elde etmen de an meselesi."

Cevap vermesem de bana olan güveni gözümden kaçmamıştı.

Son okuduğu kitap önümdeki sehpanın üzerinde duruyordu. Her zamanki gibi kapağında üstsüz bir adam vardı.

Kitabı elime alarak, "Bunun konusu ne?" diye sordum.

"Kadın ana karakter eski erkek arkadaşının babasıyla birlikte."

"Ne?"

"Güven bana. O pislik herif bunu hak etti."

Arkamda olmasından ve dudaklarımdaki gülümsemeyi görememesinden dolayı memnundum. Bazen çok komik davranıyordu ve ben de buna bayılıyordum.

Sıcak elleri tenimde gezinirken kaslarımı rahatlatıyordu. Parmak uçları boynumun gergin noktalarında daireler oluşturarak dolaşıyor tırnaklarının kenarları saç diplerimi usulca okşuyordu.

Başım alçak bir iniltiyle öne doğru düştü.

"İyi hissettiriyor mu?"

"Çok iyi."

Hem de çok iyiydi. Evet, kaslarımın rahatladığını hissediyordum fakat onun dokunuşları sınırlarda hissettiriyordu.

Indy'nin sesi yumuşak ve biraz boğuk çıkarken, "Daha iyi bir açı yakalayabilmem için yanıma gelmek ister misin?" diye sordu.

Bu berbat bir fikirdi. Bu çok boktan bir fikirdi. Saat sabahın üçüydü, yarı çıplaktım, aletim sertleşmişti ve büyüleyici ev arkadaşım yanına, kanepeye çıkmamı istiyordu.

"Evet," diye homurdandım.

Doğrulup boynumu esnettim, şimdiden gerginliğimin dağıldığını hissediyordum. Bu gerginliği dağıtmanın başka bir yolu daha vardı: Bu kanepe gibi yumuşak, düz bir yüzey ve ikimizin de üzerinde çok daha az giysi. Bu yöntemin fazlasıyla farkında olan bedenim, kanepeye oturduğumda ve Indy'nin vücudu benimkine temas ettiğinde bu farkındalık daha da güçlenmişti.

Uzun bacaklarını iki yanıma açtığında şehvet dolu zihnimde muhteşem görüntüler canlanıyordu.

Avuç içlerini sırtıma bastırırken yumuşak ve alçak sesle, "Acıyor mu?" diye fısıldadı.

İnleyerek başımı salladım. "Hayır. Çok iyi hissettiriyor, Mavi."

Boynumdaki nefesini, tenimdeki kokusunu hissedebiliyordum. Göğsünü sırtıma dayamış, bacaklarını etrafıma sarmış, âdeta beni kucaklıyordu.

Yıllardır kimse bana sarılmamıştı.

"Bunu Alex'e de yapıyor muydun?"

Duraksadı.

Neden sorduğumu bilmiyordum. Belki de özel olduğumu duymak istemiştim. Belki de bana, ona davrandığından farklı davrandığını duymak istemiştim.

Ya da belki de gösterdiği ilginin sıra dışı bir şey olmadığını duymaya ihtiyacım vardı.

"Hayır. Diğer insanlardan yeterince ilgi görüyordu. Benimkine ihtiyacı yoktu."

Bacakları kalçalarıma dolanmış vaziyetteyken, bacaklarından birini tutup kucağıma çektim ve avuç içimi yavaşça ayak bileğinden dizine doğru gezdirdim.

Ayak parmaklarına varıncaya kadar, bu kız çok güzeldi. İnce kemikleri ve yumuşacık bir teni vardı. Indy'nin dokunuşları artık sadece masaj değil, aynı zamanda omuzlarımın yamaçlarında gezinen okşamalardı. Dikkatlice ve keşfederek vücudumda dolaşıyordu.

Daire tamamen karanlıktı. Gecenin ortasındaydık. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaklıktaydı.

"Onu sevdiğin gibi bir başkasını sevebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe, ondan ve benden başka kimsenin duyamayacağı şekilde. "Şu anda sanki elimden her şeyim alınmış gibi hissediyorum."

Cevabından nefret ederek yutkundum.

"Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum," diye sözlerine devam etti. "Sürekli espriler yaptığımın farkındayım ama gerçekten berbat durumdayım, Ryan. Taşındığım gece bu açıkça ortadaydı." Hafif kahkahası sırtıma çarptı. "Altı yıl boyunca biriyle olduktan sonra nasıl başka biriyle yeni bir ilişkiye başlayabilirim? Bu yanlış geliyor."

"O yaptı," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum." Alnını omzuma yasladı. "Kulağa saçma geldiğinin farkındayım ama sanki sadakatsizlikmiş gibi geliyor çünkü onu çok uzun süre sevdim. Başka birini sevmeyi de

hiç hayal etmedim. Yine de dürüst olmak gerekirse, birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüğümde genel olarak hissettiğim şey, onun bana hem yetersiz hem de fazla olduğumu hissettirdiğiydi."

Başımı hafifçe salladım, burnumdan derin nefes aldım çünkü... bu heriften tiksiniyordum. Indy, etrafındaki insanların gözünden nasıl göründüğünü görebilseydi ne kadar büyüleyici ne kadar *baş döndürücü* olduğundan asla şüphe duymazdı. Tıpkı benim onu gördüğüm gibi.

"Birileri fazla olduğunu düşündüğü için olduğun kişi olmaktan vazgeçemezsin, Ind."

Görünüşe bakılırsa, tam da bunu yapıyordu. Indigo Ivers'tan daha iyisini bulamazdınız.

"Sence ben bir enkaz mıyım, Ryan?"

Kahkaha attım. "Sen daha çok küçük ve sevimli bir çamurluk kazası gibisin."

Gülümsemesini tenimde hissederken, Indy kollarını arkadan boynuma doladığında diğer bacağını da kucağıma çektim.

"Seni doğru şekilde sevdiğini düşünüyor musun, Mavi?"

"Bilmiyorum. Sevgisini açıkça belli ederdi. Sanırım içimdeki romantik bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Büyük jestler. Büyük sevgi gösterileri. İnsanların içinde bana dokunmaktan çekinmiyordu ama hayatımda ilk kez ondan uzak kaldığımda, sevgisini gösterdiğini zannettiğim birçok şeyin aslında benimle gösteriş yapmak olduğunu fark ettim."

Arkama yaslanarak kanepeye uzanmasına neden oldum, bu da vücudunu benimkine daha da yakınlaştırdı.

"Beni yüksek sesle sevdiğini sanıyordum ama onu başka biriyle bulduğumda, beni istemediğini resmen bağırarak söylediği konusunda haklıydın. Bu onun şimdiye kadar en yüksek sesli olduğu zamandı."

Yakınlığıyla birlikte nefes alışverişim hızlanıyordu.

Ona döndüğümde, yakınlığımızdan dolayı dudaklarım neredeyse onunkilere değiyordu. Kalbinin düzensiz atışlarını sırtımda hissedebiliyordum, göğüsleri çıplak tenime baskı uyguluyordu.

Onu öpmemek için kendime engel olabilecek miydim, emin olamıyordum.

Dudaklarından birkaç santim uzakta olmasaydım duyamayacağım kadar alçak sesle konuştu. "Bazen hayatıma farklı bir şekilde devam etmem gerektiğini düşünüyorum. Yapabileceğim en iyi şekilde."

Fiziksel olarak.

Kız kardeşinin en iyi arkadaşı ve öyle olmasaydı bile yalnızca tek gecelik ilişkiyi kaldıramazdın.

"Indy, geç oldu."

"Ryan-"

"Uyumalıyım."

Fısıltı hâlindeki sesi tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. "Lütfen gitme."

Ah, bu kibar ricayla, yalvaran gözlerle beni mahvetmişti. Indy dilini alt dudağında gezdirirken tüm dikkatim oradaydı. Göz alıcı pembelikte, somurtkan ve yumuşacık olduğunu tahmin edebiliyordum.

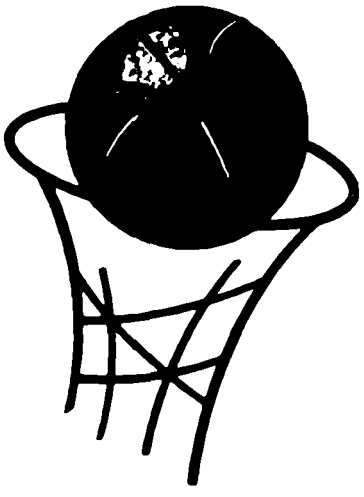
"Ry."

Boğazımı temizleyerek kanepeden kalktım ve bedenlerimizin arasına mesafe koydum. "İyi geceler, Mavi."

Korkaklar gibi aceleyle odama girip kapıyı arkamdan kapattım.

Indy, öyle tek bir gecede sisteminizden silip atabileceğiniz türden bir kadın değildi. Damarlarınıza nüfuz ederek aklınızı

başınızdan alan, yapmayacağınıza emin olduğunuz şeyleri size yaptırabilen ve söyletebilen türden bir kadındı. Kendisi inansa da inanmasa da Indigo Ivers, daima aklınızda kalabilecek türden bir kadındı ve ben onun erkek arkadaşı rolü yapsam da onunla geçireceğim bir gecenin beni tümüyle mahvetmeyeceğini söyleyemezdim.

BÖLÜM ON ÜÇ

RYAN

Indy çantasına iki tane kazak yerleştirirken, "Kamp mı? Kışın ortasında Chicago'da kim kampa gider ki?" diye sordu.

"Bunun gerçek bir kamp olduğunu sanmıyorum. Annie *glamping** olduğunu söyledi, her ne demekse artık. Ethan da her yerin ısıtmalı olduğunu söyledi. Akşam yemeğini ızgarada pişirecek ve dışarıda yiyeceğiz."

"Senin gibi birinin bunu kabul ettiğine inanamıyorum. Kamp yapmanın ne kadar kirli olduğunu biliyor musun? Bu insanların arasına girmek istediğine emin misin? Ya sürekli bu tür etkinliklere katılmak zorunda kalırsan?"

"Anladığım kadarıyla kamp yapmayı pek sevmiyorsun."

"Ryan," diye mırıldandı. "Bana bir bak. Kamp yapmayı seviyor gibi mi görünüyorum? Güzel bir akşam yemeği yiyeceğimizi umuyordum, süslenip güzel ayakkabılarımı giyebileceğim

* "Glamorous" ve "Camping" kelimelerinin birleşiminden oluşan bir terimdir, lüks kamp yapmayı ifade eder. –ç.n.

Ninova

bir yer. Merkezi ısıtmayı ve saç aletlerimi takabileceğim bir yerim olmasını tercih ederim. Gitmek istediğine emin misin?"

Çantamı giriş kapısının yanına bıraktım. "Evet, eminim. Kulağa acınası gelebilir ama dışarıda olmayı özlüyorum. Yaptığım her şeyi izleyen insanlar olmadan bu dairenin dışında olmayı dört gözle bekliyorum."

Indy'nin ifadesi anlayışla yumuşadı. "Hayır, bu acınası değil. Haklısın. Özür dilerim. Bu senin için iyi olacak."

Kapı girişindeki ayakkabılığa oturdu ve dikişlerle süslenmiş beyaz *Converse*'lerini giydi.

"Bu dikişler de ne?"

Bakabilmek için bir tanesini kaldırdı. "Dikiş dikmeyi seviyorum ve aklıma ayakkabımın üzerine desenler dikmek geldi. Hayatımdaki şeylerin küçük çizimleri. Arkadaşlarım, gittiğim yerler. O tür şeyler."

Indy bağcıklarını bağlarken, ben daha yakından baktım.

Sol tekin dış tarafında bir uçak vardı. Sağda bir hokey sopası ve Stanley Kupası vardı. Tahminimce Florida'da bir okyanus ve gün batımı. Kestane rengi bukleleri olan bir kafa, ki bunun kız kardeşimi simgelediğini kilometrelerce öteden bile anlayabilirdim. Sanırım arkadaşı Rio için Boston'ın üzerine otuz sekiz numara işlenmişti. Bu konu üzerine çok fazla düşünmek istemiyordum çünkü boktan eski sevgilisi ile alakalı bir şey olmadığı için memnundum.

Hayatının en büyük hatasını yapan bir ahmağı nasıl dikebilirdiniz bilmiyordum ama Indy'nin eğer isterse bunu başarabileceğinden emindim.

Indy'nin *Converse*'ini daima tuhaf ve alakasız bulmuştum ama şimdi kendimi oraya dahil etmek için ne yapmam gerektiğini merak ediyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu. Yirmi dakika önce bu gece çadırda uyuyacağını söylediğimde yüzündeki ifadeden farklı olarak parlak bir gülümseme vardı.

İkimizin de çantasını omzuma attım ve birlikte evden çıktık.

Indy kamp alanında salyangoz hızında ilerlerken, "Kaç tane araban var?" diye sordu, kamp yerimizin numarasını arıyordum.

"İki. Bu ve bir *Audi*."

"Beni yanlış anlama ama hem *Range Rover* hem de *Audi* benim fiyat aralığımın çok ötesinde ancak senin çok paran var. Daha lüks arabaların olur, diye düşünmüştüm."

"Indy, benim yaşam tarzımın neresi sana lüks geliyor?"

"Bu doğru." Başını salladı. "Ama neden? Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok paran var."

"İsraf gibi geliyor. Biriktirip yatırım yapıyorum. Çocuk sahibi olmaya karar verirse diye Stevie'nin çocukları için bir eğitim fonu oluşturmuştum ama o çocuklar tanıdığım en lüks düşkünü ve müsrif adamın da çocukları olacağı için kullanacağından emin değilim."

"Zanders'ın çocukları okula *Tom Ford* ve *Prada* giyerek gidecekler."

"Eğer Vee, onların da kendisi kadar ucuz alışverişi sevmelerini sağlamazsa."

Indy'ye göz ucuyla baktığımda, koltuk başlığına yaslanmış tatlı bir gülümseme takındığını gördüm.

"Yine de gelirimin yarısını..." Devam ettim. "Hayır kurumlarına bağışlıyorum."

"Gerçekten mi? Nereye?"

"Şu anda arkasını toplamayı beceremeyen bir uçuş görevlisine ev sahipliği yapıyorum. Tam bir hayır kurumu. Gerçekten trajik bir hikâye."

Gülerek koluma hafifçe vurdu. "Kapa çeneni."

"Zee'nin vakfı Aktif Zihinler'e bağış yapıyorum ama asıl yoğunlaştığım Chicago'nun devlet okulu sistemi. Çocukların ders için ihtiyaç duydukları kitapları ve öğle yemeği için yiyecekleri olmasını istiyorum. Ayakkabı anlaşmamın bir parçası da her yıl sponsorumun ihtiyacı olan çocukların ayakkabı ihtiyaçlarını karşılaması. Ancak yapılması gereken çok daha fazla şey var. Bu durum, beni oldukça kötü hissettiriyor."

Bakışlarım yerleşeceğimiz alanı bulmaya çalışırken, aramızda sessizlik hüküm sürüyordu. En sonunda başımı çevirdiğimde Indy'nin gördüğüm en yumuşak kahverengi gözlerle bana baktığını fark ettim.

"Bunu sana harika bir adam olduğumu düşünmen için söylemedim. Sırf bu yüzden kimseye bundan bahsetmiyorum. Sadece vergi amaçlı olduğunu düşün, böylece duygusallaşmazsın."

Alt dudağını ısırarak hafifçe başını salladı ama duygusal ev arkadaşımın gözleri yine de parlıyordu. "Harika olduğunu düşünmüyorum. Bu konuda fikrim yok. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Kamp alanına varmadan önce oyunculuk yeteneklerin üzerinde çalışmalısın."

Indy sıkıntılı bir nefes aldı. "Tamam, deneyeceğim."

Numaralandırılmış alanımıza girip Ethan'ın kamyonetinin yanına park ettim. Yaklaşık yirmi metre ilerimizde, her birinin önünde merdivenleri olan üç ayrı çadır yer alıyordu. Aslında buna çadır demek doğru olmazdı. Daha çok cam duvarları

olan, yan ve arka kısımları brandayla kapatılmış ve gerçekte tamamen içerideyken dışarıda kamp yapıyormuşsunuz izlenimi veren küçük bir evdi.

"Kahretsin," diye soludu Indy. "Demek zengin insanlar böyle kamp yapıyor."

Neyse ki, bu mevsim için alışılmadık derecede sıcak bir gündü ama öyle olmasaydı bile, kamp alanının ortasında kocaman bir ateş yanıyordu ve çadırlar oldukça sıcak görünüyordu.

Ron çadırların solundaki ızgaranın başında, kargo pantolonu, oduncu gömleği ve lanet olası bir şişme yelekle duruyordu. Tanrım, belki de patronumun gözüne girmek için geceyi burada onunla ve karısıyla geçirmekten daha iyi bir yol olabilirdi. Sabah uyandığında nasıl göründüğünü öğrenmek zorunda kalacaktım.

"Belki de eve dönmeliyiz." Vitesi geri vitese taktım.

"Bu kargo pantolonlar beni korkuttuğu kadar seni de korkutuyor mu?"

"Yalnızca Chicago'dan bir saat uzaklıktayız ama o başka biri gibi. Bu kötü bir fikirdi. Normal bir akşam yemeği daveti için beklemeliydik. Bir akşam yemeği boyunca rol yapabilirdik ama bütün bir gece konaklamada?"

"Hadi ama." Indy heyecanla yerinden fırladı. "Eğlenceli görünüyor."

"'Kamp yapmayı sevmiyorum'a ne oldu?"

"Burası gerçek kamp bile değil ve ben her zaman sosyal etkileşimlere açığım. Üstelik etrafında seni sihirli güçleri olan bir varlık gibi izleyen hayranların da yok."

Indy kapı koluna uzandığında, o kapıyı açamadan ben kilit düğmesine bastım. Kapı açılmadığında kahverengi gözleri kocaman açıldı.

Eski kafalı olduğumu düşünebilirdiniz ancak umurumda değildi, henüz kendi kapısını açmasına izin vermemiştim ve vermeyecektim de.

Arabanın etrafından dolanarak anahtarlıktan kilidi açtığımda, Indy etkilenmemiş gibi görünmeye çabalıyordu. "Bu konuda çok tuhafsın."

"Ben tuhaf değilim. Sen daha önce seninle ilgilenen birini görmemişsin, bu yüzden buna alışsan iyi olur."

Ron el sallayarak yanımıza geldiğinde ikimizin de çantasını omzuma attım. "Hoş geldiniz! Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Indy'nin önümde yürüyebilmesi için yol verdim ama henüz çok fazla adım atmadan uzanarak elimi tuttu. Küçük ama rahatlatıcı bir dokunuştu, bunu başarabileceğimizi umarak elini sıkıca kavradım.

"Burası gerçekten muhteşem. Böyle bir yer olduğunu bilmiyordum," dedi Indy, Caroline çadırından çıkarken.

"Ah, gelmişsiniz! Ethan ve Annie de az önce geldiler," diye söze girdi Caroline. "Yolculuk nasıldı?"

"Çok güzeldi."

"Şehirden uzaklaşmak iyi geldi, değil mi?"

"Evet," diye araya girdim nefes vererek. "Gerçekten öyle."

Ethan ve Annie bizi karşılamak için dışarı çıktığında selamlaştıktan sonra Ron bizi çadırımıza doğru yönlendirdi. Çantalarımız omzumda, Indy'yi merdivenlerden yukarı kadar takip ettim.

"Bu... ferahlatıcı," dedi.

"Ron ve Caroline brandalarını çekmedikçe dışarı çıkmamam konusunda beni uyar. İhtiyacım olan son şey, patronumu pijamalarını giymiş ve karısıyla oynaşırken görmek."

"Sence pijama giyiyor mudur? O daha çok çıplak dolaşan bir adama benziyor."

"Tanrım, Ind."

İçeri girmeden önce, çadırımızın önündeki brandanın ipini çözerek bize bir anlık mahremiyet sağladım.

Indy kapının girişinde durdu. "Sıcacık."

Çadırın içi rahat ve sıcak olsa da bahsettiği sıcacık his, odanın yüzde yetmişini kaplayan tek kişilik yataktan kaynaklanıyordu.

"Sen yatağı al. Ben zeminde uyurum. "

Çantamı bu gece üzerinde uyuyacağım üç metrelik zemine bıraktım.

"Saçmalama." Indy spor çantasını yatağın üzerine bıraktı. "Zaten diğer tarafı yastıklarla dolduracağım, bari yanımda uyu. Endişelenme, Shay, bitli değilim."

Endişelendiğim şey bitler değildi. Indy kadınlardan korktuğumu söylemeye bayılıyordu ama işin aslı beni gerçekten dehşete düşüren tek kadın oydu. Zekâsı, kişiliği ve keskin tavırları onun en korkutucu özellikleriydi çünkü onun yanındayken kendimi daha önce hissetmediğim kadar iradesiz hissediyordum.

Indy dünyanın en küçük banyosuna eşyalarını yerleştirirken, ben akşam yemeğine hazırlanmak için kat kat giyindim ve kapüşonlu *sweatshirt*'ümün üzerine yün ceketimi giydim.

"İzin ver, sana yardımcı olayım," dedi kapüşonumu ceketimin dışına çıkarırken. Ceketimi düzelttiği sırada arkamı dönüp ona baktım. "Bu gece liste üzerinde çalışabilirsin. Toplum içinde rahatça dokunmak maddesi için uygun bir gece."

"Ah, bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Dikkat et, yoksa listemde seni yataktan atıp yalnız uyumak olacak."

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım, Indy de beni taklit etti.

Kulaklarımı bereye yerleştirirken, Indy'nin lavanta renkli beresini ona taktım. Berenin rengi, sarı saçları ve kahverengi gözleriyle uyumlu görünüyordu ama zaten ona her şey çok yakışıyordu.

"Onlar burada seviştiğimizi düşünmeden önce gidip yemeğe yardım edelim."

Kaşlarını kaldırdı. "Güven bana. Sevişiyor olsaydık, bilirlerdi. Pek sessiz değilimdir."

Anında ondan uzaklaşarak ellerimi başımın üstüne koydum ve kanımın güneye akmasını engellemeye çalıştım. "Tanrım, Mavi. Bu hiç komik değil. Pantolonumda lanet olası bir ereksiyonla genel müdürümün yanına gitmemi mi istiyorsun?"

"Benden etkilendiğine onu ikna etmenin bir yolu da bu." Yaramazca kıkırdadı.

Kimsenin ikna olmasına gerek yoktu. Her şey apaçık ortadaydı.

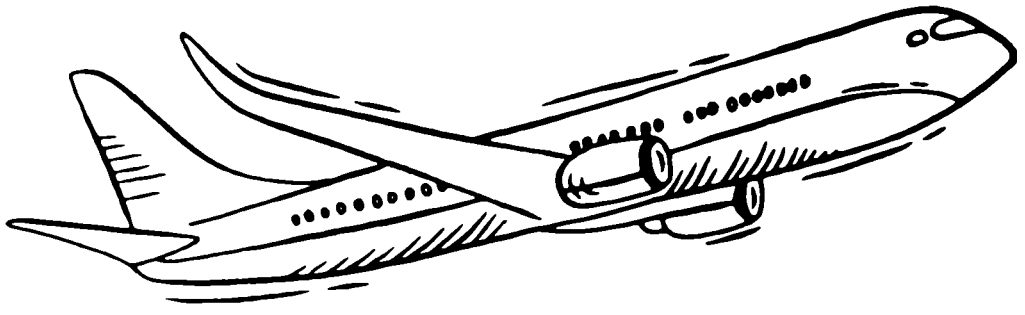
Meraklı bir ses tonuyla, "İşe yaradı mı?" diye sordu.

Döndüğüm anda gözleri kasıklarıma takıldı. Gülümseyişi kaybolurken o güzel, ince boğazının derin bir yutkunmayla hareket edişini izledim.

"Ne düşünüyordun? Kanım doğrudan aletime hücum etmeden yatakta ne kadar gürültülü olabileceğini tam olarak hayal edemiyorum."

"Ah," diye soludu.

Yüzümü ovuşturdum. "Bir dakika içinde gelirim. Tanrı aşkına, kadın."

BÖLÜM ON DÖRT

INDY

Ben: *Günlük Güncelleme: Bilmeni istiyorum ki, kardeşinin aletini dışarıdan gördüm ve onunla seks yapmayı çok istiyorum. Fakat yapmayacağım. Ne kadar iyi bir arkadaşım, değil mi?*

Stevie: *Bir dilek hakkım olsaydı, kamp alanında Wi-Fi olmaması olurdu, böylece bu kelimeleri okumak zorunda kalmazdım.*

Ben: *Bunun için de kardeşini suçlayabilirsin. Sadece zenginler kamp yaparken Wi-Fi kullanabilir.*

Stevie: *Şimdi gidip telefonumu duvara fırlatacağım! İyi eğlenceler!*

Akşam yemeği için merdivenlerden inerken yanaklarımın kızardığından emindim, utanmıyordum ama kızarmıştım. Yatağımızı paylaşmak zorunda olduğumuz bu gecede konuyu açıkça sekse getirmişti ve ben de ona ayak uydurmuştum.

Sevişiyor olsaydık, bilirlerdi. Pek sessiz değilimdir.

Alex'e cinsel olarak hazır olduğumu ima etmemin ardından beni reddetmesi üzerine kanepeye gömüldüğüm gün yeterince korkunç değilmiş gibi, burada kalkmış yatakta ona ne kadar sesli olduğumu anlatıyordum.

"Indy." Annie kamp alanının ortasındaki ateşin başından bana el salladı. "Sıcak kokteyl içiyorum. Sen de ister misin?

"Kulağa harika geliyor."

Annie termosundaki içeceği fincana doldurduktan sonra biraz limon ve bir çubuk tarçın ilave etti. "Rol yaptığınızı biliyorum," diye fısıldadı kimsenin duyamayacağı şekilde. "Ama ikiniz birlikte iyi görünüyorsunuz."

İçimi ısıtan kokteylden bir yudum aldım. "Ryan herkesle iyi görünür."

Annie hiç ikna olmamış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Mmhmm. Sen ne dersen o."

"Erkek arkadaşın nerede?" Ethan, Ron'la birlikte ızgaranın başında dururken seslendi.

"O... bir şeyle ilgileniyor," diye açıkladım. "Hemen gelecek."

"Umarım, bu akşam hamburgerler hoşuna gider," dedi Ron, elinde metal bir spatula ile ızgarayı kontrol ediyordu. "Bunlar tam kıvamında pişiyorlar."

"Kulağa harika geliyor," diye yalan söylerken, atıştırabileceğim bir şeyler olmasını umuyordum. Buraya Ryan'ın patronunun özenle hazırladığı yemeği yemeyi reddederek onu gücendirmeye değil, adamın gözünde iyi bir izlenim bırakmaya gelmiştim.

Caroline elinde plastik bir kapla çadırdan çıktı ve bize göstermek için salladı. "Umarım marşmelov seviyorsunuzdur!"

Ryan'ın Ron Morgan'la nasıl bir sorunu vardı bilmiyodum ama bana oldukça iyi biri gibi gelmişti. Elbette, onunla sadece iki kez karşılaşmıştım ve her ikisinde de karısıyla birlikteydi ama adam çok uysal birine benziyordu. Ryan ondan çok daha korkutucuydu.

Sahte erkek arkadaşımdan konu açılmışken, elinde bir soğutucuyla gelmeden önce otoparktaki arabasının klik sesini duydum. Güneş batıyordu, arkasında hafif bir kızıllık bırakarak onu aydınlatıyordu ve siyah kot pantolonunun içinde muhteşem görünüyordu. Lacivert örgü beresi de çarpıcı mavi gözlerini daha fazla belirginleştirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Aman Tanrım, Indy. Kendine gel. Alt tarafı bir bere ve kot pantolon.

"Ron, bunlardan birkaçını da ızgaraya atabilir misin?" Ryan elindeki soğutucuyu piknik masasının üzerine koyarak ve dondurulmuş sebzeli köftelerden bir kutu çıkarırken sordu. "Indy vejetaryen."

Hayır, bunu söylememişti.

"Ah, hiç bilmiyordum." Ron özür dileyen bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Benim hatamdı," diye araya girdi Ryan. "Sana söylemem gerekirdi. Kahvaltısı için biraz sebzeli sosis de getirdim. Onları saklayabileceğin bir yer var mı?"

Caroline, "Var!" diye söze girdi ve Ryan'ınkinden çok daha büyük, lüks bir soğutucunun bulunduğu derme çatma mutfaklarına götürdü.

"Hmm," diye mırıldandı, Annie.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Beni yanlış anlama. Ethan'ı çok seviyorum ama benim gerçek kocam, senin sahte erkek arkadaşın kadar düşünceli değil."

"Sadece onları gerçek olduğumuza ikna etmeye çalışıyor."

Tam o anda Ryan omzunun üzerinden bakarak bir adamın takınabileceği en tatlı gülümsemeyle baktı.

Annie kokteylinden uzun bir yudum daha aldı. "İkna etmeye çalıştığı tek kişi onlar değil."

✈

Her zamanki Ryan tavrıyla, akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamayı da ihmal etmedi. Evdeki gibi tam donanımlı sayılmazdı ama bir sünger ve hortum yeterli gibi görünüyordu.

Dört ağaç kütüğü, kamp ateşinin etrafını çevreleyerek oturak görevi görüyordu. Ron, Caroline ve ben birer tanesine otururken Ethan kucağını karısıyla paylaşıyordu.

"Annie, kızlar nasıl?" Ateşin üzerinde bir marşmelov kızartmak için eğilirken sordum. "Gemma'nın piyano resitali iyi geçti mi?"

Ryan'ın en yakın takım arkadaşının karısı olduğu için Annie'ye samimi davrandığım düşünülebilirdi. Ancak gerçek şu ki, Annie'yi gerçekten seviyordum ve davette onunla tanıştığım için mutluydum.

"Öyleydi!" Annie kocasının kucağında doğruldu. "Başlangıçta biraz sahne korkusu yaşadı ama Ethan ona cesaret verici bir konuşma yapınca rahatladı."

Ron araya girdi. "Ona ne söyledin, Ethan?"

"Her zamanki şeyleri. Binlerce kişinin önünde basketbol oynayabiliyorsam, onun da elli kişilik bir salonla başa çıkabileceğini söyledim. Ayrıca etkilemesi gereken tek kişinin kendisi olduğunu da ekledim. Bu tür şeyler. Bir de sahneye çıkıp performans sergilerse, ona resital sonrası dondurma sözü verdim."

Ateşin parıltısından Ron'un yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum. "Sen iyi bir babasın."

Bana döndü. "Peki ya siz ikiniz? Gelecekte çocuk planları var mı?

Kokteylim soluk boruma kaçtığında öksürmeye başladım ancak bir şekilde marşmelovumu yanmadan önce ateşten çekecek kadar aklımı toparladım. Tüm bunlar olurken Ron'un, Ryan'ın çocuklarını yakın zamanda doğurup doğurmayacağıma dair sorusu zihnimde dönüyordu.

Annie ve Ethan tüm bu senaryoyu eğlenceli bulduklarından birbirlerine bakarak gülüyorlardı.

Ron, başını yana eğerek sanki cevabımı test edecek gibi bakıyor olması, bana hâlâ ilişkimize ya da Ryan'ın ani ve köklü değişimine tam olarak ikna olmadığını hızlıca hatırlatmıştı.

"Ben... biz..." Bocalıyordum.

Omuzlarıma bir battaniye yerleştirirken, "Bu konuyu henüz konuşmadık," dedi Ryan tüm dürüstlüğüyle. Aslında bu gece Ron'a karşı söylediğimiz en doğru şey bu olabilirdi.

"Yavaş ol, Ronald," diye serzenişte bulundu Caroline. "İlişkileri henüz yeni, çok gençler ve âşıklar. Bırak da tadını çıkarsınlar. Şu anda heyecanlı bir dönemdeler, birbirlerini her gördüklerinde midelerinde kelebekler uçuşuyor. Gerçi birlikte yaşadığınıza göre, bu aşama sizin için çoktan geçmiş olabilir."

"Şey-"

"Hâlâ öyleyiz." Ryan'ın konuşmasını bölerek kafamı kaldırıp ona baktım. "Hem de fazlasıyla."

Dudaklarını birbirine bastırarak bana gülümsedi, kocaman gamzeleri yüzünü aydınlatan ateşin ışıltısıyla daha da belirginleşiyordu. "Yanına oturabilir miyim?"

İki yanıma da baktım fakat kışlık kıyafetlerimle birlikte oturduğum yerde Ryan'a yer kalmamıştı.

Eğilip sessizce, "Kucağıma oturabilirsin, Mavi," dedi Ryan.

Kız arkadaşı olarak, tabii ki kabul ederdim. Berbat bir aşktan yeni çıkmış ev arkadaşı olarak, bu kötü bir fikirdi.

Kokteylimden aldığım cesaretle battaniyemi elime alıp kızarmış marşmelovumla ayağa kalktım. Ryan bir avucunu kalçama yerleştirerek kucağına oturmam için beni yönlendirdi. Battaniyeyi üzerime sardı, sonra beni daha yakınına çekti, sırtım göğsüne yaslandığında nefesinin sıcaklığı boynumda dolaşmaya başladı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"İyiyim."

İyi kelimesi yetersiz kalıyordu. Harikaydım. İnanılmazdım. Bu adam devasa ve ateşliydi, bu lanet olası uyluklar ise tamamen kastan ibaretti.

Battaniyenin altında, eli kalça kemiğimden içeri doğru kaydı ve avuç içi uyluğuma kapandı. Parmak uçları bacaklarımın arasından kayarak ihtiyacım olan bir noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıp, ardından sanki daha fazlasını yapmaktan kaçınıyormuş gibi tenimi okşadı.

Oyunculuk. Sahte. Rol.

Battaniye üstümüzü örterken bu küçük kendini tutma gösterisini hiç kimse göremiyordu.

Sırtımda hafif bir vuruş vardı, kalp atışları hızlanmıştı ve *Tanrım*, kıçımı biraz geriye sallamak istedim, onun...

"Indy," diye araya girdi Annie, elindeki kabı uzatırken. "Marşmelov."

"Ah. Teşekkür ederim." Şimdiye kadar gördüğü en masum gülümseme olduğuna inandığım bir şekilde gülümsedim.

Marşmelovumu kızartmaya odaklanırken, altımdaki çarpıcı adamı görmezden gelmeye çalışıyordum. İki çift arasında çocuklar üzerine sohbetler sürerken, ben de ev arkadaşımın

sertleşip sertleşmediğini kontrol etmek için kıçımı ona sürtmek gibi düşüncesizce bir şey yapmadan önce sohbete katıldım.

Morganlara dönerek, "Peki ya sizin? Çocuğunuz var mı?" diye sordum.

Caroline uzanıp Ron'un elini sıktı. "Çok istedik," diye söze başladı. "Ama bizim için mümkün değildi. Yine de kendi çocuklarımız gibi gördüğümüz yeğenlerimiz var. Ron ve ben şanslıyız, ikimizin de kardeşleri var, yani her zaman istediğimiz aileye sahibiz."

Yutkundum. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzülme. Hayatın, tahmin ettiğin şekilde olmasa bile seni memnun etmek için tuhaf bir yöntemi mutlaka vardır."

Buna karşı çıkamazdım. Son zamanlarda hayat hiç de tahmin ettiğim gibi ilerlemiyordu.

Caroline'a baktığımda gelecekteki hâlimi görüyor gibiydim. Yine de beni Ron'un onu sevdiği gibi seven bir kocam olmayacağı için onun kadar şanslı olacağımı düşünmüyordum. Çocuk sahibi olma ihtimalim oldukça düşüktü ve ne yazık ki ben tek çocuk olduğum için bir aileye olan ihtiyacımı karşılayacak yeğenlerim de olmayacaktı.

Her zaman koruyucu aile ya da evlat edinme seçeneği vardı ve bu olasılıklar için minnettardım ancak hangi evlat edinme kurumu iki ebeveyn yerine tek bir kadını tercih ederdi bilemiyordum.

"Mavi." Ryan bacağımı hafifçe sallayarak beni trans hâlinden çıkardı. "Marşmelovun yandı."

"Ah, kahretsin." Onu ateşin üzerinden çektim ve beraberinde getirdiği ateşi üfleyerek söndürdüm. Ryan bana sessizce gülerken aynı zamanda beni kendine çekti.

Genelde konuşmayı sürdüren ben olurdum. Sahte ilişkimizde kendime biçtiğim rol buydu ama Caroline'ın sözlerinden sonra konuşacak bir şey bulamıyordum.

Ryan ipucunu yakaladı. "Yarın gece Houston maçımız var. Easton son birkaç haftadır çok iyi oynuyor. Onu arka sahada ikili sıkıştırmayı düşünmeliyiz. Ritmini bozmaya çalışmalıyız."

Ethan boğazını temizledi, bakışları Ryan'dan Ron'a uyarı anlamında geziniyordu. "Ne?"

"Hafta boyunca basketbol hakkında yeterince konuşmadık mı sence de?" diye sordu Ron. "Aile yemeklerini sadece aile meseleleri ile sınırlı tutmayı seviyoruz. Şehirden uzaklaşmak için buraya geldik. Bir geceliğine mola vermek için."

Ryan altımda sertleşmişti ancak bu istediğim şekilde değildi. Burada, sözde Ron'a Ryan'ın içinde yaşadığı ve hayatını adadığı maçlardan daha fazlasını önemsediğini göstermeye çalışıyorduk. Büyük bir lideri lider yapan faktörün yalnızca maç sonundaki skor değil, ilişkiler ve yoldaşlık olduğunu bildiğini. Ancak farkında olmadan basketbol muhabbetine girmişti.

"Ah," diye duraksadı Ryan. "Biliyorum. Ben-"

"Ryan'ı henüz şahsen oynarken görmedim," diye ağzımdan kaçırdım, umutla onu kurtarmayı umarak.

"Ne?" Caroline hızla söze girdi ve kocasının koluna hafifçe vurdu. "Ron, bunu duydun mu? Aman Tanrım, izlemelisin! O çok yetenekli."

"İnanılmaz biri," diye onayladım.

"Yarın gece şehirde misin?" diye sordu Ron. "Caroline ve ben maça gidemeyeceğiz. Kardeşinin doğum günü. İstersen bizim koltuklar senin olabilir. Birkaç arkadaşını al ve maçın tadını çıkar."

"Gerçekten mi? Çok isterim. Çok cömertsiniz."

"Süslensen iyi olur!" diye araya girdi Annie. "Erkek arkadaşının maçını sahada izleyeceksin. Kesinlikle fotoğraf çekeceklerdir."

"Gelip benimle oturabilir misin?"

"Keşke mümkün olsaydı ama Ethan'ın kariyerindeki bu aşamada, kızlarımız devre arasında aile locamızda uyurken ben de maçın sonuna kadar uyanık kalmaya çalışıyorum."

"Kahretsin." Ethan kahkaha attı. "Cazibemi gerçekten kaybettim, değil mi? Ben oynarken uyuyakalmak mı? Seni uyutmama izin verme, Ann."

Annie, Ethan'ın göğsünü okşadı. "Vermem."

Ortamın enerjisi yeniden değiştiğinde Ryan'ın küçük hatası da geçmişte kaldı. Sohbet devam ederken marşmelovuma odaklandım, muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla çikolata ilave etmiştim ama marşmelovumu yaktığım gerçeğini örtbas etmek için buna ihtiyacım vardı.

Ben krakerleri marşmelova eklerken Ryan çenesini omzuma yasladı. "Teşekkür ederim," diye kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldadı. "Beni kurtardın."

"Biz bir takımız. Sana yardım etmek için buradayım."

"Kulağa hoş geliyor."

Dönüp ona gülümsedim.

"Bu takım arkadaşınla marşmelovunu paylaşmak anlamına da geliyor mu?"

Aynı fikirde olmadığımı belirtmek için başımı iki yana salladım. "Onlar En Değerli Oyuncu için rezerve edildi." Dev bir ısırık alıp tam Ryan'ın dudaklarının önünde dramatik bir performans sergilerken, ne kadar iyi olduğunu göstermek için boğazımdan cılız bir inilti çıkmasına izin verdim.

"Kucağımda otururken o sesleri çıkarma." Kalçamı kavradı, konuşurken dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştı. "Aksi takdirde bir süre ayağa kalkamayacaksın."

Bu rolün bir parçasıydı ama Tanrım, Ryan'ın bu versiyonu birlikte sonbahar davetine gittiğim sahte erkek arkadaşa hiç

benzemiyordu. Burada seksi, kendinden emin ve rahattı. Bu çok hoşuma gitmişti.

"Yani, bir süre ayağa *kalkamayacağını* söylüyorsun."

"Aynı şey."

Kucağında dönerek, iki bacağımı onunkilerin yanına doğru uzattım ve elimdeki marşmelovdan bir ısırık alması için bekledim. Dudakları etrafını sarmalayarak cömert bir ısırık alırken, bir yandan da okyanus gözlerini gözlerime sabitlenmişti.

Vay canına. Açık havada klostrofobik hissediyordum.

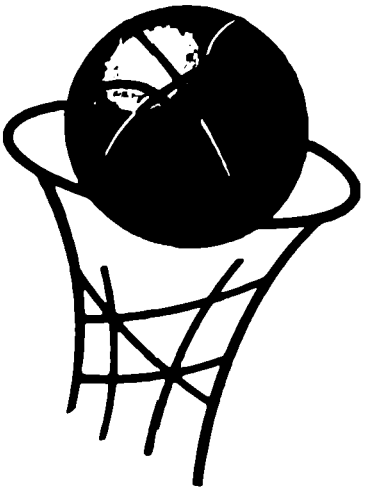
Bir parça marşmelov çenesine düştüğünde hiç düşünmeden başparmağımla temizledim. Henüz parmağımı silemeden elimi tuttu ve kalıntıları emmek için parmağımı ağzına aldı.

Dilinin sıcaklığı başparmağımı girdap gibi yalarken tamamen nefes nefese kalmıştım, tıpkı başka bir yeri yalarken hayal ettiğim hislere çok benziyordu.

Oyunculuk. Sahte. Rol.

Bu sahte erkek arkadaş meselesinde giderek daha başarılı olmaya başlamıştı ve eğer romantik kalbime bunun tam olarak ne olduğunu sürekli hatırlatmazsam, başım belaya girebilirdi.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM ON BEŞ

RYAN

Indy içerde duş alırken, ben tüm brandaların gece için cam duvarları örttüğünden emin oluyordum. En azından gece mahremiyet içinde uyumaya ihtiyacım vardı. Tavanının en yüksek noktası doğrudan gökyüzünü hedef alan duvarlar *A* şeklinde inşa edilmişti. Çatıdaki brandalara ayrı bir ip tutturulmuştu, ben de bir tanesini çekiştirerek ne olacağını görmek amacıyla test ettim. Tavanın yarısını boydan boya örten kumaş açılarak çadıra yataktan yıldızları izlemek için açık bir tepe penceresi kazandırdı. İçeri girmeden ve kapıyı arkamdan kilitlemeden önce aynısını diğer yarısı için de yaptım.

Kafamı kaldırıp manzaraya bakmadan önce, odanın ortasında çırılçıplak, üzerinde yalnızca bir havluyla duran ve gökyüzüne doğru bakan çok daha muhteşem bir manzarayla karşılaştım.

"Vay canına," diye nefes verdi Indy başını geriye atarak. "Bu çok güzel."

Ninova

Doğrusu yukarıda ne olduğu hiç umurumda değildi. Vücudunu kaplayan hafif nem tabakasının ya da ılık duştan yanaklarına yayılan hafif kızarıklığın ne kadar büyüleyici göründüğünü görebilseydi, başka tarafa bakma konusundaki ilgisizliğimi anlayabilirdi.

"Burada yıldızlar çok parlak," diye sözlerine devam etti. "Onları şehirde hiç göremiyorum." Kahverengi gözleri gözlerimi yakaladı. "Ryan?"

Başımı salladım. "Büyüleyici."

Vücudumun her zerresi aramızdaki mesafeyi kapatmak ve şu anda onu doyasıya öpmeyi arzuluyordu. Üstelik eğer bundan daha fazlasını isterse, kendimi tutabileceğimi sanmıyordum. Özellikle de aynı yatağa girmemize dakikalar kalmışken, bu korkunç bir düşünceydi.

O kız kardeşinin en iyi arkadaşı. Kötü bir ayrılık dönemi yaşıyor. O senin ev arkadaşın, Tanrı aşkına.

Bu kahrolası oda, o çırılçıplakken ve mis gibi kokarken onunla paylaşmak için çok küçüktü.

"Ben duş alacağım."

Başımı eğerek kapalı kapının arkasına geçme amacıyla o yöne doğru iki hızlı adım attığımda, sırılsıklam bir sarışınla karşı karşıya geldim. Çarpışmanın etkisiyle havlusu yere savruldu. Bunu biliyordum çünkü ellerim onu tutmak için çıplak sırtına dolanmıştı ve iki dik meme, karnımın üst kısmına baskı uyguluyordu.

"Aman Tanrım." Dondu kaldı. "Aman. Tanrım."

Gözlerim daha önce bakmayı reddettiğim manzaraya kilitlenmiş durumdayken, kollarımda tuttuğum şeyi görmenin verdiği heyecan dayanılmazdı. "Indy, ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim! Eşyalarımı alacaktım."

Nasırlı parmaklarım sırtının yumuşak, nemli dokusuna doğru kıvrılırken dişlerim birbirine kenetlendi. "Havlunu çok dikkatli bir şekilde yerden kaldırmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Önceden kendimi kontrol edebildiğimi düşünüyorsam bile hiçbir şey şu anda yaşadığım dizginlemeyle kıyaslanamazdı çünkü yavaşça yere eğilirken aletime sürtünüyordu. Sanki o sürtünmeden önce tüm kanım zaten o istikamette ilerlemiyormuş gibi derin bir nefes aldım.

Gülüşünde bir tuhaflık vardı. "Ah. Kusura bakma."

Vücudunu yeniden örttüğünü hissettiğimde, banyoya girmek için adım attım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Böyle bir baştan çıkarılmayı hak edecek ne tür bir şeytanlık yapmış olabilirdim? Yıllar, *yıllar* boyunca hiçbir kadına ikinci bir bakış bile atmadan yaşamıştım ve şimdi düşünmeden edemediğim biri evimde yaşıyordu.

Siktir. Banyo tıpkı onun gibi kokuyordu. Bütün gece kucağımda olduğu için *ben de* onun gibi kokuyordum. Bir parçam kokusunu üzerimden arındırmak istemiyordu ama büyük bir parçam, yatağa girmeden önce bütün gece saklamaya çalıştığım ağrılı ereksiyonla ilgilenmem gerektiğini söylüyordu.

Avuçlarımı duvara yaslarken suyun sırtıma çarpmasına izin verdim. Bunu yapmamam gerekiyordu fakat içimdeki arzu çok güçlüydü. Yine de onu hayal etmeyecektim. Kimseyi hayal etmeyecektim.

Ancak aletimin etrafını sarar sarmaz bir görüntü zihnimi işgal etmeyi başardı. Indy dizlerinin üzerinde, yumuşak kahverengi gözleriyle aletim için yalvarıyordu.

Hayır. Hayır, onu hayal etmeyi bırak.

Indy'nin kirpikleri titrerken dudakları küçük bir "O" şeklini almış, duşun zemininden bana bakıyordu. Lila ojeli tırnakları kalçalarımı ve uyluklarımı okşarken, bir yandan da izin vermem için yalvarıyordu.

Parmaklarım sarı saçlarına dolandı, saçlarını evime geldiği ilk günden beri hayal ettiğim gibi kavradım. Dikkatini benden ayırmazken diliyle hızlıca aletimin ucunu okşuyordu.

Kahretsin, keşke bu gerçek olsaydı. Gerçek olduğunu hayal ederek kendimi okşadım. Hindistan cevizli vücut losyonu kenarda duruyordu ve hiç düşünmeden avucuma biraz döküp tenime sürdüm ve köpürterek kayganlığını aletimde kullandım. Kokusu burun deliklerimi istila ederken daha da gerçekçi bir görüntü yaratıyordu.

"Bunu yapmamalıyız," diye hatırlatarak başparmağımla çenesini aşağı çekip dudaklarını araladım.

Pembe dudakları büzüştü. "Ama istiyorum. Buna ihtiyacım var. Lütfen, Ryan."

Kahretsin, adımı söyleyiş şekline bayılıyordum ve bunu söylerken sesini hayal etmek, beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu.

"Seni nasıl daha iyi hissettireceğimi biliyorum." Dilini aletimin etrafında dolaştırdı. "Lütfen, seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

"Bunu istiyor musun, Mavi?"

Başını sallayarak onayladı. Indy'nin en sevdiğim yanlarından biri de dış dünyaya karşı bu kadar kendinden emin ve etkileyici görünmesiydi ama aynı zamanda onu tanıyanlara karşı da yumuşacıktı.

Onu yerden kaldırdım, uzun bacaklarını belime doladım ve fayanslı duvara doğru ittim. "O zaman bırak da sana vereyim."

Elimi aletimin etrafında kenetleyerek sertçe okşadım, su üzerime çarparken gözlerim kapalıydı.

Aletim, kadınlığına sürtünürken inliyordu.

Onu o kadar sert becermek istiyordum ki canım yanıyordu.

"Sen..." Göğsü benimkine çarparken nefesini tutmaya çabalıyordu. "Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun, Ryan."

Benim hayal gücüme göre o da öyle hissediyordu. Hızı artırarak kavrayışımı güçlendirdim ve etrafimda kasılan şeyin ellerim değil de onun bedeni olduğunu hayal ettim.

"İçime gir. İçime gir. Lütfen," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Aletimle buluşabilmek için kalçalarını duvara yasladı ve içine girdiğimi hayal ettiğim anda orgazm dalgaları duştaki fayanslara kuvvetle çarptı. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar sert boşaldığımda neredeyse gözlerim kararmıştı. Kendimi okşamaya devam ederek, son damlaların da düşüp gidere akmasına ve suyun az önce yaptığım şeyi temizlemesine izin verdim.

Yoğun bir farkındalıkla, bunun Indy'yi sistemimden uzaklaştıracağını düşünerek tamamen yanıldığımı fark ettim. Şimdi, vücudum gerçek bir şey için yalvarıyor, boşalırken nasıl göründüğünü bilmek istiyordu.

Başka bir adam olsaydım, gidip yatmak için başka birini bulurdum ve sorunu çözeceğini umarak sistemimi boşaltırdım. Fakat ben, ben olduğum ve tek gecelik bir ilişki uğruna kendimi tehlikeye atamayacağım için evimde yaşayan sarışını hayal etmek zorunda kalıyordum.

Kendime dürüst olmam gerekirse, şu anda kimsenin bunu benim için yapmayacağını biliyordum. Yıllardır kimse *yapmamıştı* ama bu durum, bunun olamayacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Buna izin vermeyecektim. Yarın uyandığımda düşüneceğim ilk şey maçım olacaktı. Ertesi sabah uyandığımda aynı şekilde devam edecek ve bunu tekrarlayacaktım. Zihnim olması gereken yere, yani kariyerime odaklanana kadar durmadan devam edecektim.

Indy ile sevişmekten başka hiçbir şey düşünmediğim bu boktan gece, lanet olası kamp alanından ayrıldığımız anda sona erecekti.

Sadece havlumla banyodan çıktığımda Indy'nin sırtı bana dönüktü. Çadır küçüktü ve o her yerdeydi. Kıyafetleri. Kokusu.

"Duştan keyif aldın mı?" diye sordu.

Hayatımın en iyi duşuydu. Sesindeki alaycı tını, beni duyduğuna ve cevabı zaten bildiğine dair bahse girebileceğimi söylüyordu.

"Evet, çok-"

"Islaktı."

Sikeyim. Dudaklarından dökülen ıslak kelimesi bile beni elimle bir sonraki tur için hazır hâle getirmişti.

"Evet, Mavi. Duş ıslaktı."

Bu kinayeli cümle karşısında kıkırdadı ve ben de havluyu yere atarak, o hâlâ arkası dönükken bir şort giydim.

"Yastık yok mu?" Yatağa baktığımda kendi tarafımın boş olduğunu gördüm.

"Bu gece yok. Sanırım sen de idare edersin." Göğsüme baktı, kahverengi gözleri her zamankinden daha koyu görünüyordu.

"Tişört giymemişsin."

"Şanslısın."

Tatlı tatlı gülerken, örtüleri kaldırarak yatağa girdiğimde, "Böyle iyi mi?" diye sordum.

Utangaç bir şekilde başını salladı.

Aramızda biraz boşluk bırakmaya dikkat ederek uzandım. Yüzümü ona dönmek için yan yattım. "Tekrar teşekkür ederim. Bu gece bana yardım ettiğin için."

"Çok eğlendim." Aramızda bir karış boşluk bırakırken ellerini yanaklarının altına sıkıştırdı.

"Öyle mi?"

"Evet. Rol yapmakta gittikçe daha iyi oluyorsun. Düğünde bunu başarmak için gerçek bir şansımız olabilir."

Rol olayının bana neden şimdi daha doğal gelebileceğinin farkına varmak beni dehşete düşürüyordu.

"Güzel." Yüzümü duvara dönmeden önce dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "İyi geceler, Mavi."

"İyi geceler." Uzun bir nefes verdikten sonra arkasını döndüğünü hissettim.

Uyumam gerekiyordu. Yarın bir maçım vardı ve ne kadar erken uyursam, bu gece de o kadar erken son bulacaktı. Bu gecenin bitmesini dört gözle beklemem gerektiğini biliyordum, böylece bu oyunun amacına yeniden odaklanabilirdim -iyi bir lider olabileceğimi kanıtlamak, takımı gerçekten *playoff*'lara taşımak- ama bitmesini istemiyordum. İnsanların onun benim olduğuna inanması hoşuma gidiyordu. Aynı yatakta yatmanın verdiği his hoşuma gidiyordu.

Sırtüstü dönerken Indy'nin sarı saçlarının yastığının üstüne serildiğini gördüm, sırtı bana dönüktü. Bu kadar yakınımda olması tam bir işkenceydi ama yine de ev arkadaşım ve kız kardeşimin en iyi arkadaşı olması nedeniyle sınırlarımı koruyordum.

Indy de sırtüstü döndü ve bunu yaparken eli yanlışlıkla aramızda açık duran avucuma denk geldi ama hemen geri çektiğinde, aramızda bir tuhaflık yaşandı. İnsanların yanında birbirimize dokunmuş olsak da bu farklıydı. Şu an yalnızdık ve dolayısıyla artık bir oyundan çok, fiziksel teması paylaşma konusunda hiçbir nedeni olmayan iki ev arkadaşıydık.

Odada yoğun bir sessizlik hâkimdi ve iki kişinin uykuya dalmaya çalıştığı türden değildi, beklentiyle uğuldayan bir

sessizlikti çünkü iki taraf da aslında uyanık olduğunun farkındaydı.

Aramızda tereddütle geçen bir anın sonunda, Indy elini tekrar benimkinin içine uzattı. Yumuşak ve küçücüktü, tekrar bırakmadan önce parmaklarımı onunkilere doladım.

Başparmağı nazik bir hareketle benimkinin üzerinde dolaşırken kalbimin heyecanla atışını duyabiliyordum ve şu anda onu üzerime çekip öpmek istesem de yapamıyordum. Birçok nedenden dolayı yapamıyordum, bu yüzden tek temas noktası olarak ellerimizi tutuyordum.

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim, yıldızların, dışarıda olmanın tadını çıkarıyordum.

Bu özgürlüğü özlemiştim. "Hey, Ind?"

"Mm-hmm."

"Dün geceyle ilgili. Söylemedim ama seni önemsiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Elimi hafifçe sıktı. "Biliyorum. Yine de bunu duymak güzel. Onaylama sözcükleri ve benzeri şeyler."

"Doğru. Şimdi bana ne kadar değer verdiğini söyleyeceğin kısma geldik."

Zorlama bir şekilde esnedi. "Ah, adamım. Geç oldu. Çok yorgunum."

"Berbatsın."

Yatak onun sessiz kahkahasıyla hareketlendi. Yüzünü bana döndü, eli hâlâ ellerimdeydi ve diğer elini yanağının altına yerleştirmişti. "Ben de seni önemsiyorum, Ry."

Gökyüzüne bakıyor olsam da beni izlediğini görebiliyordum.

"Bana güveniyor musun?" diye sorduğunda sesi güçlükle duyuluyordu.

Teoride, basit bir cevabı olan basit bir soruydu. Öte yandan güven, benim siyah ve beyaz dünyamdaki en karmaşık kavramdı. Eğer bu soruyu çoğu insan sorsaydı, cevabı kolaylıkla hayır olurdu ama Indy'yi sadece birkaç haftadır tanıyor olmama rağmen cevabım hiç şüphesiz "Evet" olmuştu.

Ona doğru baktığımda ifadesi yumuşak ve umut doluydu.

"Ne?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece senden duymanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Ona dönmek için dönerken başparmağımla elinin arkasını okşadım, aramızda kalan tek boşluk ellerimizin birleştiği yerdi.

"Bana bir sır verir misin?" diye sordu sessizce. "Başka kimsenin bilmediği bir şey."

Hiç tereddüt etmeden Marissa ve üniversite mezuniyetimden sonraki ay aklıma geldi. Bu benim en büyük sırrımdı. Kaybettiklerimi yalnızca kız kardeşim biliyordu ama Indy'ye ne kadar güveniyor olsam da paylaşmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Bunun yerine ona başka bir sır, en az onun kadar gerçek bir sır verdim. "Beni rahat hissettiriyorsun. Kendim gibi davranabiliyorum."

Gülmeye başlamadan önce göz teması kurarak beni okumaya çalıştı. "Bana yalan söyleme, Shay. Sürekli ne kadar dağınık olduğumdan şikâyet ediyorsun. Seni rahatlatmamın imkânı yok."

"Çok kaotiksin, Mavi ama bana herkesten daha fazla huzur veriyorsun."

Gülüşü sona erdi.

"Evet, senin için endişeleniyorum ve bu beni geriyor. Neredeyse ülser olmama neden olacak şekilde, dairemin her yerini

gökkuşağına çevirdin ama sen evdeyken kendimi rol yapmak zorunda hissetmiyorum. Yeni insanlarla tanışmakta zorlanıyorum. Eminim bunu şimdiye kadar anlamışsındır. Fakat seninleyken kendim olabiliyorum ve bu başkaları için önemsiz görünebilir ama benim için her şey demek."

Aramızdaki sessizlik devam ederken bir şeyler söylemesini diliyordum.

"Bana iyi davranmayı bırak, yoksa beni ağlatacaksın."

Buna gülümsedim. "Sen hep ağlıyorsun."

"Biliyorum! Ama bunu duymak gerçekten çok güzel, Ryan."

Boştaki elimi sıkarak yanımda tutmaya gayret ediyordum ve ona dokunmaktan kaçınıyordum. Bunun nedenini yanlış yorumlamasını istemiyordum. Bunu sadece ne kadar özel olduğunu duymayı hak ettiği için söylemiştim.

"Bana istediğim sırrı vermediğin için sormak istiyorum. Cevap verip vermeyeceğine sen karar verirsin."

Duraksayarak, geleceğini tahmin ettiğim soruyu sorması için ona zaman tanıdım.

"Neden kimseyle çıkmıyorsun?"

Nefes vererek boştaki elimle başımı sıvazladım.

Siktir et. Bir gün ona pek de hoş olmayan detayları anlatacağımı zaten biliyordum. "Birlikte olduğum son kadın, benden on sekiz yıl boyunca nafaka alabilmek için hamile kalmaya çalıştı."

Indy ürkütücü bir şekilde sessiz kaldı.

"Sanki benim çocuğuma *hamile kalsaydı*, bu işe dahil olmayacakmışım gibi." Güldüm ancak arkasında mizaha dair hiçbir şey yoktu.

"Ryan-"

"İyiyim."

"Hayır, değilsin. Kimseyle çıkmamanın sebebi o mu? Bu yüzden mi insanlara güvenmekte zorlanıyorsun? Üniversitedeki kadın yüzünden?"

Her iki soruya da başımı sallayarak yanıt verdim.

Nadir gerçekleşen bir durum olarak Indy sessiz kaldı, belki de bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi anlamıştı. Yine de elimi sıkarak sessizce destek oldu.

"Şimdi *sen* de bana bir sır verecek misin?" diye sordum.

"Benim pek sırrım yoktur. Bilmiyorsan söyleyeyim, ben açık bir kitap gibiyim."

"Ne için para biriktiriyorsun?"

Bu konu hakkında düşünürken kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum.

"Söylemek zorunda değilsin."

"Hayır. Hayır, gizlediğim bir şey değil ama heyecan verici bir şey de değil. Sadece... bana gülmeyeceğine söz ver."

"İşte şimdi merak ettim."

Karanlıkta bile, yıldızlar yüzünü hafifçe aydınlatırken bakışlarını benden kaçırdığını görebiliyordum.

"Yumurtalarımı dondurmak için para biriktiriyorum."

Ne?

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Neden? Daha çok gençsin."

"Öyle olduğumu biliyorum ama yumurtalıklarım değil. Genetik bir miras, yirmi yedi yaşındayım ama yumurtalarım oldukça yaşlı. Hayattan tek isteğim anne olmak ve nasıl olduğu umurumda değil. Üvey anne. Evlat edinen bir anne. Ancak biyolojik anne olma şansımı korumak istiyorsam, bu benim tek seçeneğim. Belki de artık çok geçtir, bilmiyorum ama denemeliyim."

Tamam, şimdi ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Parmak uçlarımı yanağında gezdirerek saçlarını kulağının arkasına ittim. "Buna neden güleyim ki?"

"Bilmiyorum. Söylediklerine göre, umut yok. Belki de gerçekten öyledir ama umurumda değil. Hayatta en çok istediğim şey bu. Sadece düşündüğümden biraz farklı gelişiyor. Ailemden yardım istemiyorum. Bunu *kendi* potansiyel ailem ve kendim için yapmak istiyorum ama bu da fazladan para kazanmak için daha fazla çalışmak anlamına geliyor."

"Sana kim umutsuz dedi?"

"Hatırlamıyorum," diye çok hızlı bir şekilde yanıtladı.

Benim küçük yalancı ev arkadaşım. Eski sevgilisiydi. Bu kahrolası gün kadar ortadaydı. "Bunu yanlış anlamanı istemiyorum çünkü gerçekten sadece merak ediyorum. Peki neden bu kadar bekledin? Geç kaldığından endişeleniyorsan yani."

Derin bir nefes verdi. "Ryan, tüm bu soruların cevabını zaten bildiğine eminim. Bunu daha önce yapmadım çünkü çocuklarımın babası olacağını düşündüğüm adam bana denemeye başlamak istediğini söyledi. Yani, yakında denemeye başlamak istediğini. Her zaman 'yakında'ydı. Hemen çocuk sahibi olmak istemiyordum. Gençtim. Hâlâ gencim ama bir karar vermem ya da bir plan yapmam gerekiyordu ve onun planı sürekli olarak 'yakında denemeye başlarız' demekti. Harekete geçmemek benim hatamdı, bu yüzden suç bende."

Elini bırakarak kolumu vücudunun altından geçirdim ve onu göğsüme çektim. Boynumun kıvrımına saklandığında dudaklarımı kulağına götürerek fısıldadım. "Hayatta en çok istediğin şeyin peşinden gitmenin umutsuz bir yanı yok. Bunu söylediği için canı cehenneme, kim olduğunu söylemesen bile o olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Bu iş sonucunda boşa para harcamış olabilirim."

"Para gelir ve gider. Söz konusu senin hayatın. Bir kez olsun kendine karşı dürüst ol, Ind. Altı yılını o adam için harcadın. Artık kendin için bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

Kendini boynuma daha da gömdü.

"Üstelik işin ironik tarafı, ilgilenebileceğin biri olsun diye çocuk istiyorsun ve aslında hiç de bencil değilsin."

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Tanrım, benim sorunum ne?"

"Hiçbir şey. Sen bir koruyucusun. Bu senin kimliğin."

"Bence sen de koruyucusun."

Beceriksizce bir kahkaha attım. "Bundan emin değilim."

"Yani, hiç şefkatli, koruyucu ve sevecen değilsin. Sen sadece kendini ve kariyerini düşünen, kendini beğenmiş bir basketbol oyuncususun."

Şakayla karışık söylese de bu konuda haksız sayılmazdı. Ben buydum işte.

"Büyük ihtimalle doğru söylediğimi düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Bir gün anlayacaksın."

Ellerimi sırtında gezdirirken Indy'nin bahsettiği pijamaları giymediğini anladım. İpek bir takım giyiyordu ve battaniyenin altını göremediğime şükrediyordum. Hissettiğim kadar güzel göründüğünü tahmin edebiliyor, burada en büyük zaafımla aynı yatağı paylaşırken beyefendi olabilmek için çok çaba sarf ediyordum.

Indy bana bakmak için başını boynumdan kaldırdı. Yıldızların ince ışıltısı burnunun eğimini, kirpiklerinin titremesini, dudaklarının yumuşaklığını gözler önüne seriyordu. Dudaklarını diliyle ıslattı.

Kahretsin, onu istiyordum. Verecek hiçbir şeyi kalmadığını açıkça belirtmiş olmasına rağmen, kalan kırıntıları bile çaresizce kabul etmeye hazırdım.

Fiziksel bir birlikteliği onun istediği şekilde diğer her şeyden ayırabileceğimden emin değildim, dolayısıyla dudaklarını öpmek yerine saçlarını kulağının arkasına atarak dudaklarımı alnına bastırdım.

Indy esneyerek pozisyonunu değiştirdi. Yanağını çıplak göğsüme yaslarken bir kolunu da belime doladı.

"Dürüst olmak gerekirse, yastıklarım göğsünden çok daha rahat ama idare edeceğiz." Yeniden pozisyon değiştirdi. "Ciddiyim, Ryan, bu lanet olası bir kayanın üzerinde yatmak gibi."

"Şu anda neredeyse tenimin altına girmeye çalışan bir kıza göre çok mızmızsın."

"Kapa çeneni."

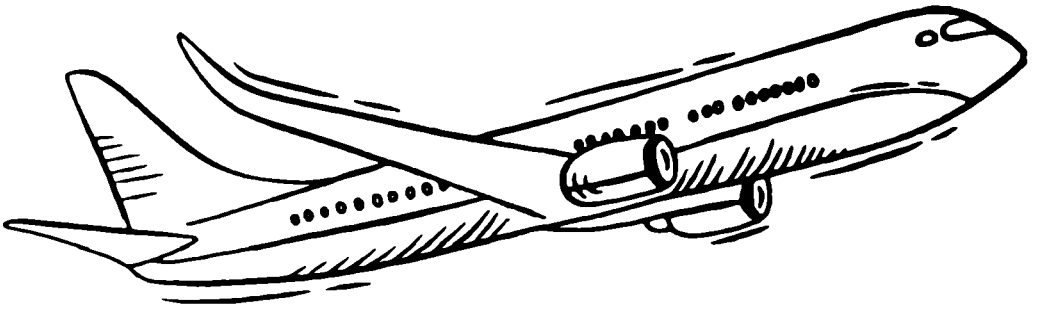
Gülümseyerek battaniyeyi üzerimize çektim ve kaçamayacağından emin olmak için kollarımı ona doladım. Parmak uçlarımla kaburgalarının üzerinde görünmez desenler çiziyor, vücudunun üzerimde aldığı şekli ezberliyordum.

Bir süre sonra nefesi yavaşlasa da ben uyuyabileceğimi düşünmüyordum. Yatağımı en son ne zaman bir kadınla paylaştığımı hatırlamıyordum ve kulağa ne kadar acıklı gelse de bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Derin bir nefes aldı. "Ryan?"

"Hmm?"

"Neden hindistan cevizi gibi kokuyorsun?"

BÖLÜM ON ALTI

INDY

Bildiğim en iyi şey rol yapmaktı. Bu ister eğlenceli bir dost ister partnerinin kolunda ışıl ışıl parıldayan fakat arkadaşlarının önünde partnerinin öne çıkması için ışığını azaltması gerektiğinde bunu ayarlayabilen bir kız arkadaş olsun, yapabilirdim.

Bu gece oyun kurucunun kız arkadaşı rolünü oynuyordum ve itiraf etmeliyim ki bu şimdiye kadar en sevdiğim roldü.

Daracık siyah deri bir pantolon, kırmızı topuklu ayakkabılar ve minicik bir Devils tişörtüyle bu rol için kusursuz bir kostüm oluşturmuştum. Saçlarımı arkaya doğru atkuyruğu yapıp makyajımı dudaklarıma kırmızı bir dokunuşla tamamladım. Bunları yapma nedenimi yalnızca taraftarlık ruhuma veriyordum ve hiçbir şekilde beş numaranın dikkatini dağıtmayı amaçlamıyordum.

Zanders *G-Wagon*'ından inerken, "Indy, biletleri aldın mı?" diye sordu. Bu gece maçı yoktu ama yine de oyuncuların park alanına girebiliyordu.

"Evet." Telefonumu uzattım. "Ryan gönderdi."

Ninova

"Şu hâlimize bak. Küçük mutlu bir aile gibi sahte erkek arkadaşının maçına gidiyoruz." Stevie kolunu benimkine doladığında, diğer eli de Zanders'ın belindeydi ve üçümüz arenaya doğru ilerliyorduk. "Morganlar sana saha kenarı biletlerini hediye ettiğine göre Ryan'ın planı işe yarıyor olmalı."

"Ne diyebilirim ki? Ben tam bir oyuncuyum."

Zanders kapıdaki yaşlı adamla selamlaştıktan sonra soyunma odalarının önünden geçen uzun koridora doğru ilerledi.

"Burası konukların kullanımına açık antrenman odası." Zanders, biz onun rehberliğinde gezerken işaret etti. "Misafir takımların soyunma odası ve antrenman salonu. İşte burada," diyerek duvardaki iki takım portresinden birinin önünde bizi durdurdu. "Stanley Kupası şampiyonları."

Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra konfetilerin arasındaki takımı incelerken fotoğrafa yaklaştım. Geçen sezon kendi sahalarında kazandıkları maçtan sonra takımı görme fırsatım olmamıştı, o yüzden bu iyi olmuştu.

Maddison'ın her iki çocuğu da fotoğrafta onunla birlikteydi. Rio'nun şapşal gülümsemesinin yanı sıra yeşil gözlerinde birkaç damla yaş süzülmüş gibi bir parıltı vardı. Bir de her zamankinden daha az kibirli görünen Zanders vardı.

"Zee, bu resimde biraz mutsuz görünüyorsun."

"Az bile söyledin, Ind. Yıkılmıştım. Hayatımın en iyi ve en kötü gecelerinden biriydi."

Stevie'ye baktığında birbirlerine anlayışla gülümsediler. Raptors kupayı kazandığında birlikte değillerdi ve anladığım kadarıyla Zanders, o gece Stevie'yi sonsuza dek kaybettiğini zannediyordu.

Turumuza devam ederken onu kendine doğru çekti. "Sahanın soyunma odası," dedi Zanders ve Ryan'ın o kapının hemen arkasında olduğunun bilincine vardım.

Onu en iyi olduğu alanda görme fikri gün boyunca peşimi bırakmamıştı. Hayatın diğer her alanında zaten ilgimi çekmiyormuş gibi, şimdi de ön sırada otururken en iyi olduğu işi yapmasını izleme ayrıcalığına erişecektim. Bu benim hayranlığımı arttıracak bir şey değildi elbette.

Uyandığımda bacaklarımı kalçalarına dolamış, beni sıkıca kavramış ve burnunu saçlarıma gömmüştü. Birbirimizden ayrılırken aramızda garip bir durum oluşmuştu ama dürüst olmak gerekirse aylardır uyuduğum en iyi uykuydu.

Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı. Göğsü geniş ve çıplaktı. Elleri son derece güçlü ama nazikti.

Daha önce bir erkekte sahip olmadığım, kendimi çaresiz hissettiğim her şey onda vardı ama bu sabah eve vardığımızda çantasını kaptığı gibi, tamamen basketbola odaklanmış bir şekilde sabah antrenmanına gitmişti. O zamandan beri onu görmemiştim.

Zanders bizi diğer taraftarların erişemediği sahanın yeraltı tünellerine yönlendirdi. Sanırım son Stanley Kupası şampiyonu takımın yedek kaptanı olduğunuzda bu tür avantajlara sahip oluyordunuz.

Günler sonra ilk kez Alex aklıma gelmişti. Ani ve beklenmedikti ama onu düşünmek hâlâ acı veriyordu, elbette buraya bayılırdı. Alex sıkı bir taraftardı, özellikle de yerel Chicago takımlarının... Çocukça ya da önemsiz olduğu düşünülebilirdi ancak onun değil de benim burada olmamın verdiği hisle dudaklarıma sinsi bir gülümseme yayıldı.

Saha kenarındaki tünelden çıktığımızda salonda kulakları sağır eden bir gürültü vardı. Bunun bir nedeni maç için sabırsızlanan taraftarlardı fakat daha da önemlisi Zanders'ı o an fark etmeleriydi. Hevesli taraftarlar parmaklıkların üzerine çıkarak adını haykırıyor, tezahürat yapıyor, ona dokunmayı ya da imzasını almayı umuyorlardı. Olayların bu yönünü görmek çok garipti. Benim için Zanders ve Raptors'ın geri kalanı birlikte çalıştığım normal insanlardı, Chicago'ya şampiyonluk getiren efsaneler değillerdi.

Biz koltuklarımıza yerleşirken bile, iki basketbol takımı sahaya ısınmak için çıktığında saha kenarındaki taraftarlar Zanders'a yaklaşmaya çalışıyorlardı.

"Bu çılgınlık," diye fısıldadım Stevie'ye. "Her zaman böyle mi?"

Omuzlarını silkti. "Bu en kötüsü. Chicago'da da tanınıyor ama buradaki gibi binlerce hayran tek bir salonda değil."

"Bu senin için yorucu oluyor mu?"

"Pek değil. Ondan daha önce nefret ettikleri gibi nefret etmelerindense onu çok sevip imzasını istemelerini tercih ederim. Ayrıca, Ryan'la dışarı çıktığım zamanki durumla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey. Onunla bir yere gitmek çok zor."

Buzdolabımızda asılı olan listeyi düşündüm. Randevularımızı onun tercih edeceğini bildiğim şekilde mahrem değil de halka açık yerlerde yapmamızı istemiştim. Eve döndüğümde listeyi düzeltmeliydim çünkü bırakın Ryan gibi izole birini, dışa dönük ben dahi bu tür bir ilgiden bunalırdım. İşle ilgili olmadığı sürece evinden nadiren çıkmasına şaşmamak gerekirdi.

Stevie omzumdan dürterek sahayı işaret etti. "İşte orada."

Nasıl olup da onun tünelden çıkarken gördüğüm ilk kişi olmadığını bilmiyordum çünkü Ryan yirmi üç bin kişilik bir

kalabalığın içinde bile dikkatleri üzerine toplayabiliyordu. Devils'ın uzun kollu forması ve kenarları düğmeli bir eşofman giymişti, sahadaki en uzun adam kesinlikle o değildi. Bununla birlikte, mütevazı özgüveni ve odaklanma tarzıyla ilgili bir şey vardı ki gözümü ondan ayırmamı neredeyse imkânsız kılıyordu.

Haftalar önce televizyonda izlediğim gibi, Ryan elinde iki basketbol topuyla diğer oyunculardan soyutlanmıştı. Topları kolaylıkla sürüyor, birbirlerinin üzerinden geçiriyor ve taraftarlar dikkat çekmek için adını haykırdığında dahi dikkatini başka bir şeye vermiyordu.

Ryan, tıpkı hayatının geri kalanında olduğu gibi tek tabancaydı.

Isınma hareketleri sona erdiğinde kadro açıklandı ve milli marş okundu.

Ryan henüz bize doğru bakmamıştı, oturduğumuzdan beri Zanders'ın topladığı ilgiye bakılırsa, nerede olduğumuzu bilmemesine imkân yoktu. Ancak hiç oralı olmuyordu. Onun yerine, her yönüyle maça odaklanmış, önümüzdeki birkaç saate yoğunlaşmıştı.

Işıklar sahayı aydınlatırken Ryan eşofmanının kenarındaki düğmelerini açarak altındaki basketbol şortunu ortaya çıkardı, hemen ardından tişörtünü de çıkardığında çıplak göğsüyle kutsandım.

Yalnızca bir dakikalığınaydı ama kaslarının arasından süzülen ter damlacıklarını görebileceğim, göğsünün farklı bir fiziksel aktivite sırasında nasıl yükseldiğini hayal edebileceğim kadar uzun süre üstsüz kalmıştı.

Dün gece yatakta da böyleydi ve varlığımın her zerresi beni tutup öpmesi için kıvranıyordu. Yalnızca bir kez. Vücu-

dum bunun nasıl bir deneyim olacağını öğrenmek için yanıp tutuşurken Ryan, herkesin içinde öpüşmenin kabul edilemez olduğunu açıkça belirttiğinde, maalesef baş başa kaldığımızda da aynı şekilde olacağını tahmin etmiştim.

Ama Tanrım, o adamın dün gece bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Odadaki tek yatak olduğu için yanımda yatmış olsa da vücuduna ne kadar mükemmel uyum sağladığımın farkında olarak saatlerce uyuyamamıştım.

İlk çeyrekte, dev terli basketbolcular karşımda koşarken onlara dokunacak kadar yakındım. Koltuğuma bir cin tonik getirildi.

"Basketbol maçları muhteşem. Daha önce neden gelmediğimi bilmiyorum."

Zanders iki koltuk aşağıdan kahkaha attı. "Saha kenarında Genel Müdür'ün koltuklarında oturuyorsunuz. Burada işler biraz farklı."

Stevie konuşurken gözlerini maçtan ayırmıyordu. "Muhtemelen bundan önce bir maça gitmeli ve normal koltuklarda oturmalıydık. İlk seferde birinci sınıf uçup sonra da her seferinde otobüse binmek zorunda kalmak gibi."

"Sanırım Morganlara beni tekrar davet etmeleri için ısrar etmem gerekecek." İçkimden bir yudum aldım.

Stevie gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa, fazla ısrar etmene gerek yok. Ryan, Bayan Morgan'ın seni sevdiğini söyledi."

Ryan topu sahaya sürerken acele etmedi, üç parmağıyla vuruşunu yaparak sayıyı aldı. Her zaman olduğu gibi, işini yaparken, sayısız taraftar her hareketini merakla izlerken bile son derece sakin, soğukkanlı ve aklı başındaydı.

Houston'ın oyun kurucusu kesinlikle Ryan'ın seviyesinde değildi ama yine de iyiydi. Hamleleri düzensiz ve vahşi olsa

da fark ettim ki takımı, mükemmel olmayan pasları veya tam olarak uygulanmayan pozisyonları telafi ediyordu. Öte yandan, tam bir pislikti. Her fırsatta Ryan'ın karşısına çıkıyor, savunmadayken kolunu ya da formasını tutuyordu. Sanki sözleri iki oyun kurucu arasındaki yetenek farkını kapatacakmış gibi bağırıyordu.

Stevie'ye doğru eğildim. "Kim o? Ryan'ın önündeki adam."

Gözlerini devirdi. "Connor Easton. Tam bir pislik. Biz North Carolina'dayken Duke'ta oynuyordu ve Ryan'la aynı sınıftaydı ama dördüncü turda seçildi. Birinci sınıftan beri aralarında bir rekabet olduğunu söyleyebilirim ama gerçek şu ki, bu tek taraflı bir rekabet. Ryan sahada ona bir kez bile karşılık vermedi ama Connor çenesini kapatmıyor."

Haklıydı. Connor asla susmuyordu. Görünüşe göre biraz kirli oynamayı seviyordu ama Ryan karşılık vermiyordu.

Rahat. Soğukkanlı. Sakin.

Connor, Ryan'ı hücum bölgesinde sıkı bir şekilde savunuyor, kollarım ve formasını çekiştiriyordu ama Ryan topu kolaylıkla korurken rakip sahada hızla ilerliyordu. Connor'ın ne söylediğini duyamıyordum ancak dudakları sürekli hareket ediyordu. Birbirlerine karşı oynadıkları onca yıldan sonra, adamı kızdırmanın imkânsız olduğunu artık anlamış olması gerekirdi.

Ryan'la kısa bir süredir birlikte yaşıyor olmama rağmen, duygularını yansıtmasının oldukça zor olduğunu biliyordum. Dengesini bozmak için adrenalinden ve saçma sapan sözlerden fazlası gerekiyordu.

Ryan sağa doğru hamle yaparak Connor'ın dikkatini dağıttı, sonra geri çekilerek üçlük attı. Tek kelime etmeden, kendini beğenmiş bir gülümseme takınmadan, yalnızca arkasını dö-

nüp savunmaya doğru koşarken oyunun kontrolü tamamen ondaydı.

Bacak bacak üzerine attım, gerçekten ilgi çekiciydi.

İlk yarı göz açıp kapayıncaya kadar bittiğinde, üçüncü çeyrekte gecenin ikinci kadehini aldım. Kırmızı topuklu ayakkabılarımı giymiş, kokteylimi yudumlayarak saha kenarında otururken ateşli ev arkadaşımı izlemeye alışabilirdim.

Muhtemelen alışmamalıydım. Bu sahte ilişkinin bir son kullanma tarihi vardı. O genel müdürünün onayını alacak, ben arkadaşlarımın düğününü atlatacak ve sonunda taşınmak zorunda kalacaktım.

Bu ihtimal karşısında içim daraldı.

Maç boyunca kimse Ryan'ın dikkatini dağıtmayı başaramamıştı. Ne taraftarlar ne Connor Easton ne de ben. Acması görünüyor olabilirdim ama o okyanus gözlerinin bir kez olsun bu tarafa bakmasını isterdim. Sadece bir saniyeliğine bile olsa o adamın dikkatini çektiğimi bilmek hoşuma giderdi.

Basketbol tanrıları bana gülümserken, top oturduğum yerin hemen önünde çizgiden dışarı çıktı. Ryan bana doğru ilerledi, topu içeri sokmak için doğrudan yanıma gelmişti ama yine de gözlerini yerden ayırmıyordu, tamamen konsantre olmuştu. Çığlıklar ve umutsuzca onun adını haykırmalar eşliğinde etrafımdaki alan adeta yıkılıyordu, bir beşlik ya da selam hatta yalnızca göz teması kurmayı umuyorlardı. Bilmedikleri bir şey vardı ki, sol tarafımda oturan ikizine bile göz ucuyla bakmıyorsa, herhangi bir hayranın onun dikkatini çekmesi mümkün değildi.

Ryan hemen sağımda duruyordu, o kadar yakındı ki bacaklarımı birazcık açsam ona temas edebilirdim. Etrafımdaki

taraftarlar telefonlarıyla Ryan Shay'in kendileriyle aynı havayı soluduğu anı belgeliyorlardı.

İki takım da oyuncu değişikliğine giderken hakem topu tutuyordu ve ev arkadaşım avuçlarını dizlerine dayayarak nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Damarlarla süslü, kaslı kollar. Uzun parmaklar, iri eller ve *Tanrım*... o kalça.

Terli vücudu ilginç bir şekilde bana cennetmiş gibi kokuyordu ve *neler oluyordu? Kontrolünü kaybetme, kadın.* En iyi arkadaşım olan kız kardeşi neyse ki şu anda lavabodaydı ama benim sorunum neydi? Toplum içindeydim ve ev arkadaşımı koklamaya çalışıyordum, tıpkı bir bağımlı gibi onun feromonlarına ihtiyaç duyuyordum.

"Mavi." Dikkatimi Ryan'ın poposundan ayırdığımda mavi-yeşil gözleri keyifle beni izliyordu. Aynı pozisyonda, arkasına bakıyordu. "Şu anda popoma mı bakıyorsun?"

Kızarıklık yanaklarıma hücum ederken normal şartlar altında utanmazdım ama binlerce taraftarının bakışları onun üzerindeydi ve bir o kadarı da evlerinden izliyordu.

"Güzel popo." Hiç çekinmeden omuz silktim.

Sessizce, "Bu gece dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun? Topuklular ve dudaklarla? Muhteşem görünüyorsun," dedi Ryan.

Ben cevap veremeden hakem düdüğü çaldı. Ryan'ın odağı anında oyuna geri dönmüştü. Ancak oyuna girerken tam karşısındaki adam, Connor Easton, muzipçe parlayan gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

Bakışları rahatsız edici ve ısrarcıydı. Bana duyduğu tuhaf ani ilgiyi azaltmak umuduyla gülümsedim, neyse ki oyun yeniden başlamış ve o da gitmişti.

"Tanrım," diye güldü Zanders. "Demek sen ve Ryan birlikte uyuyorsunuz, ha?"

"*Uyumayı* tanımla."

Ela gözleri kısıldı. "Sevişmek, Ind."

"Hayır," diye hızlıca yanıt verdim ama kelimenin tınısı inanç taşımıyordu. "İstiyor muyum?" Başımı yana eğdim. "Hem de çok."

Stevie'nin boş koltuğuna yaslanarak konuşmaya başladığımızda Zanders'ın muzip kahkahası göğsünü titretiyordu.

"Ama yapamam," diye devam ettim. "Stevie üzülür. Ona sürekli kardeşiyle yatmayı planladığımı söylesem de şaka yaptığımı biliyor. Yani, şaka yaptığımı sanıyor."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Üzülmez. Onu teselli olarak kullanmanı istemeyebilir ama eğer daha fazlası olarak görürsen, eminim destek olur."

Öyle miydi? Bu bitmek bilmeyen çekim, son yedi aydır sistemimden atmaya ihtiyaç duyduğum bir teselli miydi? Muhtemelen. Birlikte olduğum son kişi Alex'ti ve şimdi Ryan günlük hayatımın bir parçasıydı. Vücudumun rahatlamak için duyduğu ihtiyacın göstergesi buysa, oldukça mantıklıydı. Ryan bunu ister miydi? Ben istiyor muydum? Evet, onunla yatmak istiyordum ama aynı zamanda her sabah onunla kahvaltı yapmak da istiyordum. Kanepede oturup onunla kitap okumak da istiyordum. Boş günlerimi onunla aynı evde geçirmek istiyordum. Bu duyguların teselli bulmakla ilgili olduğundan şüpheliydim ama bunu anlamak zordu.

Stevie tekrar yerine oturduğunda Ryan maçın en çok sayı atan oyuncusu olmuştu ancak Devils dördüncü çeyrekte hâlâ üç sayı farkla mağlup durumdaydı. Connor Easton, sürekli olarak Ryan'ı oyun dışı bırakmaya, söylediği herhangi bir şeye

tepki vermesini sağlamaya çalışıyor fakat başarılı olamıyordu. Adam duygusuzdu ve bazen soğukkanlı, robotik kişiliği yüzünden ona zor anlar yaşatıyor olsam da sahada bu durumun işine yaradığını görebiliyordum.

Bu durum, Houston'ın son dakikalarda yaptığı kötü bir pasa ve topun kenar çizgisinden çıkarak bana doğru gelmesine kadar devam etmişti. Connor topa ulaşmak için hamle yaptığında top çoktan saha dışına çıkmıştı ve onu kurtarmasının hiçbir yolu yoktu. Neden kurtarmaya çalıştığını bile anlamamıştım. Dev cüssesiyle üzerime düştü ve tüm içeceğim göğsüme döküldü. Etrafımdaki kalabalık çığlık atarken, vücuduma aldığım ağır darbe canımı acıtmıştı.

"Çok özür dilerim," dedi üzerimden kalkarken. Omuzlarımdan tutarak eğildi ve göz hizama geldi. "İyi misin? Sana bir içki daha getireyim."

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Örtünmek için fazla güzelsin-"

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden." Ryan Connor'ı itti. "Siktir git! Ona zarar verebilirdin."

Hakem düdüğü çalarken ve Ryan'a ceza verirken Connor'ın gülüşünü en ön sıradan izliyordum.

"Ah, saçmalık!" Ryan itiraz etti. "Durduk yere kalabalığın içine daldı! Top zaten saha dışındaydı."

"Teknik faul. Chicago. Beş numara."

"Vay canına," diye nefes verdi Stevie. "Ryan daha önce hiç ceza almamıştı." Bana döndü. "Sen iyi misin?"

Sessizce başımı sallarken, kesilen nefesimi toparlamaya çalışıyordum.

Connor serbest atış çizgisine ilerleyen Ryan'ın yanından geçip giderken omzuna sertçe vurdu. "Sonunda zayıf noktanı buldum, Shay."

"Siktir git, Easton." Ryan rakibinin arkasından atıldı ancak takım arkadaşlarından biri onu tuttu.

Beklediğim tipik sakin, soğukkanlı ve mantıklı basketbolcu şu anda ortalıkta görünmüyordu.

Connor atış yaparken mümkün olduğunca kenar çizgisine yakın bir yerde durdu. Ryan, sahayı seyrederken omzunun üzerinden benimle konuştu. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdim. İyiydim ve bu gereğinden fazla büyük bir olaydı. "Ben iyiyim. Özür dilerim."

"Özür dileme. Yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Okyanus gözleri vücudumda gezindi, sanki gerçekten iyi olup olmadığımı tekrar kontrol ediyordu. İyiydim, yalnızca biraz korkmuştum. Sonunda gözleri gözlerime ulaştığında dudakları şefkatle kıvrıldı ve yanaklarında iri çukurlar belirdi.

"Bu kadar yakınımda olman hoşuma gidiyor."

Güldüm. "Ryan, az önce teknik faul almana sebep oldum." Connor iki serbest atışı da sayıya çevirdi.

"Buna değerdi."

Oyun devam ederken herkesin dikkati sahaya geri dönmüştü.

Stevie'ye doğru eğilerek fısıldadım. "Günlük Güncelleme: umarım kardeşin beni becerirken formasını giyer." Omuzlarımı silktim. "Ya da ben giyerim."

✈

Ryan'ın takım arkadaşı Ethan son dakikalarda arka arkaya iki üçlük attı ve Devils galibiyeti bir sayı farkla aldı. Ev arkada-

şımın en iyi olduğu konuda başarılı oluşunu izlemek heyecan vericiydi. Spor hakkındaki kısıtlı bilgimle bile iyi olduğunu anlıyordum ama yetenekli ve üstün zekâlı olmak yetmiyordu.

O sihirliydi.

Zanders, Stevie ve ben oyuncuların park alanında Ryan'ı beklerken içimde garip bir gurur duygusu dalgalanıyordu. Bazı taraftarlar da gelmişti ancak maç biteli epey olduğundan kalabalığın çoğu evlerine dağılmıştı ve geriye Chicago basketbol takımını görmeyi uman bir avuç taraftar kalmıştı.

Zanders'tan bir kez daha fotoğraf ve imza istendiğinde, Stevie'yi de yanına çekerek kabul etti.

"Indy?"

Ses, olduğum yerde kalmama sebep olmuştu çünkü sahibini tanıyordum. Adımın dudaklarından çıkış şeklini hafızama kazımıştım ama buna hazır değildim. Hiçbir parçam hazır değildi. Takvimde hazır olmam gereken bir düğün tarihi vardı ve o gün bugün değildi.

"Indy," diye tekrarladı Alex, ilk seslenişinde dönmediğimde.

Ne yazık ki benim için bir çıkış yolu yoktu, bu yüzden kırmızı topuklarımın üzerinde dönerek onunla yüzleştim. "Alex," diye nefes verdim inanamayarak.

Kevin ve arkadaş grubundan iki kişi onun birkaç adım arkasında duruyordu fakat benim bakışlarım onların üzerinde değildi.

Sarı saçlı, kahverengi gözlü, hayatım boyunca sevdiğim adam karşımda duruyordu. Evimizden ayrıldığım geceden beri onu görmemiştim, öyleyse neden bu kadar iyi görünüyordu? Eski bir arkadaşıyla karşılaşmış gibi kocaman gülümsemek yerine defalarca özür dilemesi ya da buna benzer bir şey yapması

gerekmez miydi? Yirmi iki yıldır tanıdığı ve son altı senedir birlikte olduğu kadın ben değil miydim?

Gülümseyerek başını salladı. "Burada ne yapıyorsun? Hiçbir zaman basketbol hayranı değildin."

"Ben..." Hayatımın son otuz saniyede nasıl altüst olduğundan tamamen habersiz, başparmağımı omzumun üzerinden Stevie ve Zanders'ın hayranlarıyla ilgilendiği yere doğru uzatırken yutkundum, kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

"Tabii ya. Eski iş arkadaşın Ryan Shay'in küçük kız kardeşi."

"Onlar ikiz."

Gerçekten mi? Aradan geçen bunca zamandan sonra ilk sözlerim en yakın arkadaşımın doğum saatini düzeltmek mi olmuştu?

"Doğru." Elleri ceplerinde, beni bir aşağı bir yukarı süzerken başını salladı. Tişörtüm dökülen içkim yüzünden hâlâ biraz ıslaktı ve şok içinde donup kalmıştım. Onu ilk gördüğüm anda yaratmak istediğim izlenim tam olarak bu değildi. "Ee, sende ne var ne yok?"

Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu? Bu durum karşısında dengesini tamamen kaybetmiş hisseden tek kişi ben miydim?

Topuklu ayakkabı giymemden nefret ediyordu çünkü aynı boyda oluyorduk ya da ona göre daha kötüsü, ben daha uzun oluyordum. 1.82 olduğunu söylüyordu ancak hepimiz 1.77 olduğunu biliyorduk. Şu anda da kaldırıma çıkarak benden daha uzun görünmeye çalışıyordu.

Metaforik olarak kendimi bir metre uzunluğunda hissediyordum.

"Indy, sende ne var ne yok?" diye tekrarladı.

"Uçmaya devam ediyorum."

Tekrar başını salladı. "Her zaman yollardasın." Üstü kapalı bir imaydı ve bunu söyleme şekli de çok şey anlatıyordu. *Seni aldattım çünkü sen hep yollardaydın. Yatağımıza başka birini almam senin suçun.* "Kevin ve Maggie'nin düğününde olacak mısın, yoksa o tarihte de uçuyor musun?"

Bu da neydi böyle? Uçuş görevlisi olmamı Alex önermişti. Bağlı olduğu finans şirketi, üniversiteyi bitirir bitirmez bana onunkinden çok daha yüksek maaşlı bir iş teklif etmişti. İşletme okumuş olmama rağmen yaptığı iş bana göre değildi, ben de tamamen farklı bir alana yönelmiştim. Seyahat etmemi ve sosyalleşmemi sağlayacak bir alana. Geçen yıl hokey takımının ekibine katıldığımda benim için çok sevinmişti ya da ben öyle sanmıştım.

"Ben... evet... orada olacağım." Berbat gidiyordum. Elim ayağım birbirine dolaşmıştı. "Sen... sen de orada olacak mısın?"

"Tabii ki. Neredeyse her gün onlarlayım. Sabırsızlanıyorum." Ayakkabısıyla kaldırımı tekmelerken yere bakıyordu. "Maggie sana iki kişilik davetiye vereceğini söyledi. Bende iki kişilik davetiye var. Biriyle katılmayı planlıyorum, bu yüzden sana haber vermenin doğru olacağını düşündüm."

Böylesine kolay unutulabilir biri olduğumun farkında değildim. Bu küçük düşürücü ve aşağılayıcı bir gerçekti. Alex kalbime kazınmıştı ve bu duygunun karşılıklı olduğunu düşünüyordum. Aramızdaki ilişkiden pişman olmasını, hatta belki de hiç karşılaşmamış olmamızı dilemesini tercih ederdim. Ancak bana dünyanın en kolay unutulan kadınıymışım gibi bakması, geri kalan her şeyden daha fazla acı vermişti.

"Birini getirecek misin?" diye sordu.

"Mavi."

İsmimi duyunca dikkatimi toparladım ve Ryan'a baktım, oyuncu girişinin kapısında duruyordu. Spor çantası omzunda, elleri cebindeydi. Gözleri, durumu anlamaya çalışıyormuş gibi önce Alex'e sonra tekrar bana kaydı.

"Siktir," diye fısıldadı Kevin. "Ryan Shay."

Kevin, Alex ve iki eski arkadaşımın, kimin çıktığını herkesin görebilmesi için hafifçe birbirlerini uyardıklarını görebiliyordum.

Ryan'm gözleri yine Alex'le benim aramda gezinirken, belki ağlamama iki saniye kaldığını fark etmesinden belki de en kötü kâbusumu yaşadığımı fiziksel olarak görebildiğinden, spor çantasını bırakıp birkaç hızlı adımla bana doğru ilerlemeye başladı.

Henüz hiçbir şey düşünemeden elleri yüzümü kavradı, uzun parmakları atkuyruğuma dolandı ve dudakları dudaklarıma uzandı.

Yumuşacık dudaklar, sıcacık dokunuşlar. Ryan Shay'den bekleyeceğim şekilde otoriter ama ölçülü bir öpücüktü. Dudaklarım onunkilere teslim olurken, daha derinlere alabilmek için dudaklarımı araladım ve dili benimkilerin üzerinde heyecan verici bir şekilde kaymaya başladı. Ellerinden biri boğazımı kavrayarak boynumun arkasını okşarken, diğeri kalçalarımı kendine doğru çekiyordu.

Görkemli dokunuşları beni küçücük hissettirirken, öpüşündeki hükmedici tavır beni tamamen kontrolden çıkmış hissettiriyordu.

Hoşuma gideceğini biliyordum. İyi olacağını biliyordum fakat ummadığım şey baştan aşağı tüy kadar hafif hissetmekti.

Yalnızca dudaklarını hissetmek bile beni büyülemişti, oysa böyle bir şeyi asla yapmayacağını söylemişti.

Omuzlarını kavrayan ellerim geniş gövdesinden süzülerek boynuna dolandı. Boğazımdan küçük, kontrolsüz bir inilti yükselirken, Ryan'ın dudaklarının çekilmeden önce benimkilere doğru kıvrıldığını hissettim.

Elini belime götürerek beni kendi bedenine bastırdı. Dudakları çenem boyunca yumuşak öpücüklerden bir harita oluşturduktan sonra kulağıma yaklaştı. "İyi misin?"

Nefes nefeseydim, yani hayır, iyi değildim. Bu da neydi böyle? Ayrıca bunu bir daha ne zaman tekrarlayabilirdik?

Başımı sallayarak yalan söyledim.

Benden uzaklaşıp yanımızdakilere döndü. "Selam, ben Ryan."

Aman Tanrım, Alex buradaydı.

Ryan konuşmaya devam etti. "Kız arkadaşımı nereden tanıyorsun?"

Alex kaldırımdan inerek normal, huzursuz bir nefes verdi. "Ben... biz eskiden..."

Şimdi beceriksiz olan kimdi?

Ryan kolunu omuzlarıma dolayarak sırtımı göğsüne yasladı. Alex'in formasını başıyla işaret etti. "Ah," dedi tatlı tatlı, ukala bir şekilde. "Sen benim hayranımsın."

Üzerindeki Devils formasını fark etmemiştim fakat önünde beş numara ve arkasında da sahte erkek arkadaşımın soyadı yazıyordu.

Dudaklarımı bükmemek için ısırdım.

"İmza mı bekliyordun?" diye devam etti Ryan.

Onu sevdiğimi söylemek için çok mu erkendi? Çünkü sanırım şu anda onu seviyor olabilirdim.

"Evet!"

Alex, "Kev," dedi azarlar gibi.

Kevin gözlerini devirdi. "O lanet olası Ryan Shay," dedi cebinden kalem çıkararak, arkasını döndü ve formasını imzalaması için Ryan'ı bekledi.

Diğer iki kişinin formalarını da imzaladı ancak Alex, giydiği formanın kendisine ait olmadığını ve formayı imzalı bir şekilde "sahibine" geri veremeyeceğini söyledi.

"Eve gitmeliyiz." Ryan elini belime koydu ve beni arabasına doğru yönlendirdi. "Düğünde görüşürüz, ha?" diye seslendi omzumun üzerinden çocuklara, sonra da şakağıma bir öpücük daha kondurdu.

Benim için yolcu kapısını açtı, ben oturduktan sonra eğilerek göz hizama geldi. "İyi misin?"

Hayır. Evet. Az önce ne yaşanmıştı?

Başımı salladım. Hızla, belki de fazla hızla, beş dakika önce olduğumdan daha iyi hissediyordum.

Bakışlarım Ryan'ın dudaklarına ve reddettiği listedeki maddeye takıldı. *Samimiyeti sahte bir şekilde yaşamak beni rahatsız hissettirir.*

"O da neydi?" Nefes nefese, eğilip beni tekrar öpmesini umut ederek sordum.

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Atkuyruğum, dudakları dudaklarımdayken parmaklarının arasında dağılmış olmalıydı.

"Rol yapıyordum, Ind."

Ah.

Beklentilerim bir balon gibi aniden sönmüştü.

"Öpüşmenin yasak olduğunu sanıyordum. Bunu yapmak istemiyordun."

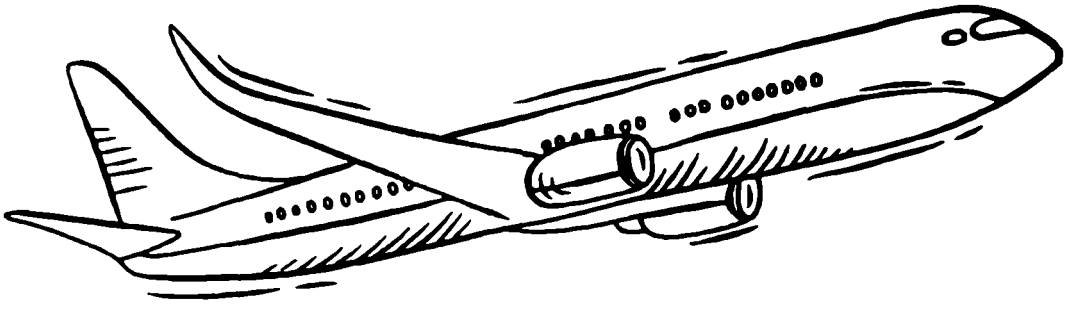
"Bir istisna yaptım. Orada boğuluyordun. Ayrıca, sonbahar davetinde batırdıktan sonra sana bir kurtarma borcum vardı. Ödeştik mi?"

Ödeştik mi? Bana hayatımın en güzel öpücüğünü vermişti ve bu bir ödeşme miydi?

"Evet," diye nefes verdim. "Elbette. Ödeştik."

"Güzel." Gülümseyerek güven verici bir şekilde bacağımı sıktı. "Hadi eve gidelim."

Ninova

BÖLÜM ON YEDİ

INDY

Ben: *Günlük Güncelleme: Geçen hafta gördüğünüz öpücük sahteydi ama yine de eve geldiğimde iç çamaşırımı değiştirmek zorunda kaldım. Gerçek sayılır mı?*

Stevie: *Taşınmana yardım edersem, günlük güncellemeler sona erecek mi?*

Ben: *Çok içindeyim, kardeşim. Hatırlatayım, seni uyarmıştım.*

"Emin misin?"

"Evet. Dün sigorta şirketiyle görüştüm. Sigorta poliçesi doğurganlık tedavilerini kapsamıyor ve bu durum yılın başında da değişmeyecek. Bu masrafı cebimizden karşılamak zorundayız."

Yatağıma geri çökerek bozguna uğramış bir şekilde iç çektim. "Araştırdığın için teşekkür ederim."

"Ne demek, Indy. İyi günler."

Havayolu şirketinin insan kaynakları departmanı müdürü telefonu kapattığında elime bir yastık alarak sessizce çığlık atmaya başladım.

Lanet olsun. Umutlanmamam gerektiğini biliyordum.

Geçen hafta, iş için seyahatteyken uçuş ekibiyle yemeğe çıktığımda neden ekstra para kazanmam gerektiğinin ayrıntılarını paylaşmıştım. İş arkadaşlarımdan biri, sigorta paketlerimizin doğurganlık tedavisi yardımlarını da içerecek şekilde yıl içinde değiştirileceğine çok emindi, ne yazık ki insan kaynakları bu sabah umutlarımı yok etmişti.

Aldığım maaşla geçinebiliyordum, Ryan ona kira ödememe izin vermiyordu fakat ona bir miktar ödemeyi teklif etsem güzel olurdu. Açıkçası, bir miktar ödememi kabul etseydi belki yeni bir kıyafet almak için alışverişe çıkabilir ya da en iyi arkadaşımın kardeşi bana bedava konaklama sağlarken keyfime para harcadığım için suçluluk hissetmezdim.

Mutfağa yönelerek musluğu açtım ve işe koyuldum. Ryan bir haftalık bir seyahate çıkmıştı ve onun standartları dahilinde olmasa da dağınıklığımı bir nebze toparlamıştım. Ancak dün gece yorgunluktan dolayı bulaşıkları bu sabaha bırakmıştım. Aslında Ryan'm gecenin üçünde havaalanından eve döndüğünde bulaşıkları yıkamadığına şaşırmıştım.

Öpücükten sonraki sabah bir seyahate çıkmıştı ve o zamandan beri başka hiçbir şey düşünemiyordum. Sahiplenici tutuşuyla, ellerinin biri kalçamda, diğeri saçlarımda kontrolü ele almıştı. Dudakları hükmediciydi ama benimkilere boyun eğecek kadar da yumuşaktı. Hepsinden önemlisi, bunu yapmasının nedeni Alex'in, benden daha iyi olduğunu düşünmesini istememesiydi.

Elbette, hepsi rol içindi ancak bunu vücuduma anlatamıyordum. Eğer bu sahte bir öpücükse, gerçek bir öpücüğün nasıl hissettireceğini tahmin edemiyordum.

Alex'i görmek canımı yakmıştı. O geceye dek onu zihnimden atabilme ayrıcalığını yakalamıştım. Yaşattığı hasar hayatımın geri kalanında asla iyileşmeyecek, sürekli açılacak derin bir yara gibi hissettirdiği için onu tamamen aklımdan çıkaramamıştım ama son birkaç haftadır zihnimin arka köşelerine atmıştım.

Yine de o gece onu görmek, beni önemsiz ve hayatının unutulabilir bir parçası olarak gördüğünü fark etmek, o benim hayatımın önceliğiyken onun beni bu kadar kolay unutmuş olması, onun yaptığı gibi hayatıma devam etmem konusunda çaresiz kalmama neden olmuştu.

O hayatına onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi devam edebiliyorsa, ben neden edemiyordum? Neden birlikte olduğum son erkek oydu? Neden seks ve aşk arasındaki bağlantıyı koparamıyordum? Bunu daha önce hiç yapmamıştım ancak denemek zorundaydım. Sonsuza dek süreceğini düşündüğüm hayata veda edeli sadece yedi ay olmuştu. Henüz devam etmeye hazır değildim ama bu bedenimin de hazır olmadığı anlamına gelmiyordu.

Belki de fiziksel bir birliktelik onu sistemimden atmamı sağlayabilirdi ve bu teoriyi test etmek istediğim tek bir erkek vardı.

Şehvetli düşüncelerimin onu çağırdığını duymuş gibi, ben bulaşıkları yıkarken Ryan'ın yatak odasının kapısı açıldı. Öne eğilmiş pozisyondaydım, popom meydandaydı ama aramızdaki her şey sahte olduğu için bu onun için sorun olmamalıydı. Tüm bu çekim rol icabıydı, değil mi?

Arkama dönüp baktığımda mavi-yeşil gözlerinin kısılmış, popomu izlediğini görünce şaşırdım. Şortum biraz fazla kısaydı fakat bu onun suçuydu.

Aynen böyle, iyi bak, ev arkadaşım. Salyaların çenenden akarken rol yaptığını söyleme konusunda iyi şanslar.

Gözlerim çıplak göğsünde geziniyordu çünkü üzerinde havludan başka hiçbir şey yoktu, duştan yeni çıkmış vücudundan hâlâ sular damlıyordu.

Kapının pervazına yaslanarak kaslı kollarını nemli göğsünün üzerinde kavuşturmuş, aptal gamzeleriyle sırıtıyordu. "Indigo Ivers, bulaşık mı yıkıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Islak rüyalarında öyle mi görüyorsun, Shay?"

"Genellikle."

Dudaklarında nadiren gördüğüm kendini beğenmiş gülümsemesiyle ne yaptığının son derece farkında görünerek mutfağa yürüdü.

"Kıyafetlerin nerede?"

"Odamda?"

"Neden onları giymiyorsun?"

"Çünkü evimdeyim."

Kirli kâseyi süngerle ovarken arkamda beni izlediğini hissediyordum. Elleri iki yanımdaki tezgâhı kavradı, göğsünü sırtıma dayadığında duşun sıcaklığı vücudundan yayılarak beni ısıttı.

Havlunun altında tamamen çıplaktı ve her bir parçam geriye yaslanıp vücudunu hissetmek istiyordu.

Boğazımı temizleyerek, "Bu görüntüyü yolda geçireceğin bir sonraki yalnız gecen için mastürbasyon koleksiyonuna mı ekliyorsun?" diye sordum.

Göğsü kabardı. "Evet." Geri çekilip bana alan açarken belimi kavradı. "Günaydın, bu arada."

Basit dokunuşuyla yükselen iniltiyi bastırdım. "Günaydın. Yolculuğun nasıldı?"

"İyiydi. Berabere kaldık. İki galibiyet, iki mağlubiyet. Bugün gidiyor musun?"

Son bulaşıkları da yıkadıktan sonra yüzümü ona döndüm. Geniş göğsü kusursuz bir şekilde kaslarla kaplıydı, bel çukurundan aşağıya doğru takip etmek isteyeceğim görsel bir yol oluşturuyordu. Göbeğinin hemen aşağısındaki koyu tüyler... Tanrım, kendime gelmeliydim.

Kahkaha attığında transtan çıktım. Sesi hoşuma gidiyordu fakat küstahlığından nefret ediyordum.

"Git üstüne bir şeyler giy."

"Buraya ilk geldiğinde üstsüz olmamı sorun etmiyordun."

"Evet, bu senin ne kadar sinir bozucu olduğunu fark etmemden önceydi."

Başparmağı alt dudağında gezinirken, bakışları çıplak bacaklarımın üzerinde dolanıyordu. Ne yaptığını biliyor olmalıydı ve dürüst olmak gerekirse bu adil değildi. Beni zaten bir kez reddetmişti.

"Ryan." Başımı eğdim. "Gerçekten. Ne yapıyorsun?"

"Sadece senin başlattığın oyunu sürdürüyorum." İki adım atarak bana doğru yaklaştı. İşaret parmağı şortumun kenarına ilişerek tüylerimi diken diken etti. "Bu minicik şortu giymiş mutfağımda eğiliyorsun. Masum rolü yapma, Mavi."

Ben ihtiyaç duyduğum nefesi içime çekerken o benden uzaklaşarak buzdolabından yoğurt çıkarıyordu. Nasıl oluyor da etkilenmiyordu? Tüm vücudum ateş saçıyordu çünkü artık biriyle sevişmek istiyordum. Üstelik bunu yapmak istediğim

tek kişi de şu anda evimizde üzerinde havludan başka bir şey olmayan sahte erkek arkadaşımdı.

O öpücükten sonra gerçekten hiçbir şey hissetmemiş miydi? Bana karşı en ufak bir cinsel ilgi duymuyor muydu?

Kaşık çıkarmasına fırsat vermeden çekmecenin önüne geçtim.

İç geçirdi. "Indy, ne yapıyorsun?"

"Güzel olduğumu düşünüyor musun?"

Gözlerini devirdi.

"Düşünüyor musun?"

Ryan bana ciddi ve soğuk bir bakış attı. "Bence sen zekisin."

Ah.

"Nazik. Kaotik. Biraz ukala ve kendi iyiliğin için fazla çekici."

Ah, harika. Bu cevabı, beklediğimden daha çok sevmiştim ama kim olduğumu bildiğinden cevabı oldukça detaylıydı, o yüzden başka tarafa yöneldim. "Yani güzel olduğumu düşünmüyorsun."

Kıkırdadı. "Indy, kör değilim ama olsaydım bile yüzüne dokunup ne kadar büyüleyici olduğunu anlayabileceğimden eminim, yine de sende dikkatimi çeken ilk şey güzelliğin değil."

Pekâlâ, *sikeyim.*

Çekmeceye uzanmasına engel olmaya devam ederek ona doğru bir adım attığımda, göğüslerim karnına baskı yapıyor ve aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyordu. Geçen gece beni sahte bir şekilde öptüğünü iddia ettikten sonra bir soruya bu kadar rahat cevap veremezdi.

Yutkunurken boğazının düğümlenmesini izledim. "Ne yapıyorsun?"

"Rol yapıyorum." Kollarımı omuzlarına dolayarak kişisel alanına girdim, tırnaklarım ensesinde dolaşıyordu. "Numara yapıyorum. Tıpkı geçen gece beni öptüğünde yaptığın gibi."

"Ah, öyle mi?" Boynunu eğdi, alnı omzuma değene dek dudaklarını çenemin etrafında gezdirdi. "Mmm, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı ben onu daha yakınıma çekerken.

Kıçımın rolü.

Kendi irademle ya da değil, pek emin olmamakla birlikte kalçalarımı onunkilere doğru bastırdım ama anında üzerinde yalnızca bir havlu olduğunu hatırladım.

Tek kolunu arkamdan geçirerek beni kolayca mutfak tezgâhının üzerine kaldırdığında derin bir nefes aldım. Geniş avuçları çıplak kalçalarımın altından geçerek beni tezgâhın ucuna doğru çekerken, yüzü hâlâ boynumda, dizlerimi iki yana ayırıyordu.

Nefesimi kesiyordu, beni olabilecek en iyi şekilde kuşatıyordu. Yavaşça geri çekildiğimde iri parmaklarının bacaklarımın iç kısımlarına doğru yavaşça ilerleyişini izleyebiliyordum. Sinir bozucu bir şekilde yavaş, acele etmeden ve sabırla bacaklarımı birbirinden iyice ayırdı. Boynumu ıslak öpücüklerle doldururken gözlerimi kapattım, başım geriye düştü ve sıcaklık güneye doğru hücum etmeye başladı.

Onu istiyordum.

Özellikle de birkaç santim kuzeyde olmasını istiyordum. Başparmağı sert, küçük daireler çiziyordu.

Bu hissin içinde kaybolmuştum, bacaklarım etrafında açıktı ve nefesiyle dudakları boynumdaydı. İstemsizce kalçalarımı hafifçe oynatıyor, onu arıyordum.

Hafifçe kulağımı ısırdığında klitorisim şok dalgasıyla sarsılırken dudaklarımdan bir inilti yükseldi.

"Benimle bu oyunu oynamak istemezsin, Mavi." Uzaklaşırken burnuma bir kaşıkla hafifçe vurdu. "Her zaman ben kazanırım."

Yoğurdunu kaptığı gibi yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

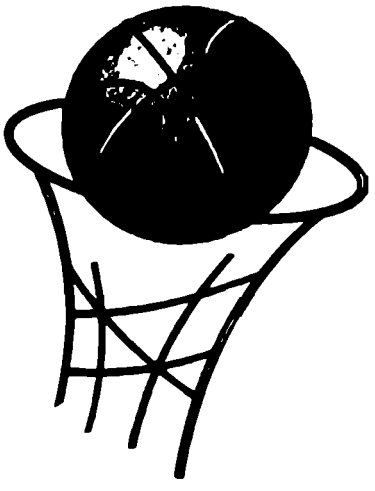
Kafamı eğdiğimde, aralık bacaklarımın arasındaki açık çekmeceyi fark ettim. O orospu çocuğu dikkatimi dağıtarak bacaklarımın arasından lanet olası çekmeceyi açmıştı.

Azmış, kızarmış ve biraz da sinirlenmiştim. Bu adam beni tezgâhın üzerinde daha fazlası için nefes nefese bırakma küstahlığında bulunmuştu. "Kazanacağından nasıl bu kadar eminsin?"

Kaşları havalandı ve bana öyle bir baktı ki, sanki *"30 saniye içinde mutfağın tezgâhında boşalacaktın ve kazananın sen olacağını mı düşünüyorsun?"* diye haykırıyordu.

Bakışlarına karşılık vermeyerek sessiz cevabını kabul etmedim.

Odasına girerken kapıyı arkasından kapatmadan önce, "İnzivadayım da ondan," dediğini duymuştum.

BÖLÜM ON SEKİZ

RYAN

"Shay, sen ısmarlıyorsun, değil mi?" Dom masanın diğer ucundan bağırdı.

Bu soruya içimden güldüm çünkü ödeme yapan kişi o olsaydı da kendi akşam yemeğini rahatlıkla karşılayabilirdi. "Evet, dostum."

Garsona döndü. "En pahalı kırmızı şaraptan lütfen."

Orospu çocuğu.

Sağımda oturan Ethan bana doğru eğildi. "Burası güzel bir yer." Dikkati Chicago'nun en seçkin restoranlarından birinin özel bölümünde geziniyordu. "Gösterişli."

Evet, gösterişliydi ama daha da önemlisi gözlerden uzaktı. Arka kapıdan giriş yapılıyordu, paparazziler içeri giremiyordu ve görünüşe göre garsonların hepsi gizlilik sözleşmesi imzalamıştı. Eğer tüm mekânlar böyle olsaydı, belki de antrenman ve maçlar dışında da evimden çıkabilirdim.

Ethan'ın eleştirel bakışları odada geziniyordu.

"Tamam, sorun ne? Takım yemeğine ev sahipliği yapmam gerektiğini söylemiştin. Takım yemeğine ev sahipliği yapıyorum."

"Ayrıca bunu çocukların seni tanıması için bir fırsat olarak kullanmanı söyledim. Takımın yarısı bağırarak konuşabileceğin bir mesafedeyken bunu yapmak biraz zor."

Burası koyu siyah duvarlar, loş aydınlatma ve eğer konuklarınızın yarısıyla konuşmanız gerekmiyorsa on dört kişinin rahatça oturabileceği uzunlukta bir masadan oluşuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, iki hafta önce rezervasyon yaptırdığımda bu yerin takım yemeği için uygun olmadığını biliyordum. Ethan'ın evi her zaman samimi ve sıcaktı. Eşiyle annesi yıllarca takımdaki çocuklara ünlü Kore yemeklerinden hazırlardı. Kızları genellikle etrafta koşuştururken veya oyunculardan birinin kucağında otururken, profesyonel sporculara boyama yapmayı öğretmeye çalışırlardı.

Ancak ben Ethan değildim. Dairem hem boş hem de kabul etmek gerekir ki biraz ölü gibiydi. Evde takımı ağırlayacak bir ailem yoktu ve olsaydı bile, takım arkadaşlarım olmalarına rağmen bu kadar çok insanı evime alma fikri midemi bulandırıyordu.

Yalnızca birkaç kişi güvenli alanıma girebilmişti Ethan, Zanders ve şimdi de Indy. Takım arkadaşlarım da dahil olmak üzere çoğu insana güvenmiyordum. Elbette, çoğuyla dört yıldan uzun süredir birlikteydim ama onlar sadece iş arkadaşlarımdı.

Güven kazanılırdı, verilmezdi ve eğer bunları yüksek sesle söyleseydim, Ethan beni azarlayıp takımıma olan güvensizliğimin muhtemelen dört maçlık mağlubiyet serimizin asıl nedeni olduğunu söylerdi.

Yemeğin ortalarında, çocuklar yeterince iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı. Masanın diğer tarafındakiler bizimkinden çok daha gürültülüydü, şakalaşıyor ve benim paramla içiyorlardı.

Çaylaklardan biri sol tarafıma oturdu. "Leon, bir kadeh şarap daha ister misin?" Ona doldurması için elimdeki şişeyi kaldırdım.

Bakışlarını tabağından kaldırmadı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Emin misin?"

Tereddütle gözlerime baktı, beni anlamaya çalışıyordu.

Ethan güldü. "Bu bir test değil, Leon. İkinci bir kadeh şarap içtiğin için azar işitmeyeceksin. Yarın seyahat günü."

Leon'un dudakları hafifçe kıvrıldı, gülümserken Ethan'a bakıyordu. Ardından, "Tamam, bir kadeh daha alabilirim," dediğinde gözleri tekrar tabağındaydı.

Leon'a bir kadeh daha doldurdum. Çok tuhaftı.

Tatlılar servis edilmeye başladığında artık kendime engel olamadım. Indy'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Bu öğleden sonra seyahatten dönmüştü, yani onu beş gündür görmemiştim. Ondan önce de altı günlüğüne ben yoktum. Bu da son on bir gündür düşündüğüm başlıca şeyin o öpücük olduğu anlamına geliyordu.

Mükemmeldi, doyurucuydu, yumuşacıktı. Kahretsin, sarhoş ediciydi ve bir daha yapmak istiyordum. Tutuşmadan önce tekrar yapmam gerekiyordu. Uzun süreli bir probleme dönüşmeden önce en fazla kaç kez otuz bir çekilebileceğine dair bir çalışma var mıydı? Çünkü aletimin aldığı her darbede, kalçalarıma dolanmış uzun bacakları, vücuduma dokunan yumuşak elleri ve dudakları aklıma geliyordu. O lanet dudaklar her bir santimimi keşfediyordu.

Söylediğim gibi sahte miydi? Hiç değildi.

Ona da söylediğim gibi, bu konuda rol yapmak istemiyordum, dolayısıyla yapmamıştım. Sahanın çıkışında o adamla birlikte olduğunu gördüğümde tüm vücudum alev almıştı. Gördüğüm anda kim olduğunu anlamıştım ve ev arkadaşımın kaskatı, bocalayan yüz ifadesini fark ettiğimde şüphelerim doğrulanmıştı. Kahverengi gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu ve evet, bu beni çok sinirlendirmişti çünkü adam göz yaşlarını bile hak etmiyordu.

Onun için ağlamasına asla izin veremezdim, yani öpücüğü buna yorabilirdiniz ancak gerçek şu ki oyuncu girişinin kapısından çıktığımda gördüğüm tek şey *Mavi*'ydi. Topuklu ayakkabıları, deri pantolonu ve hem davetkâr hem de sertliğin tuhaf karışımından ibaret tavrıyla benim mükemmel Mavi'm.

Ancak o adamı fark ettiğimde gözüm dönmüştü.

İster sahiplenici ister koruyucu ya da ister ilkel dürtüler olsun, umurumda değildi. O aşağılık herifin "kazandığını" düşünmesine izin verecek en ufak bir parçam yoktu. Yani evet, onu bir şeyi kanıtlamak için öpmüştüm.

Onu öpmüştüm çünkü haftalardır bunu yapmak istiyordum.

Ben: *Bekârlığa veda partisi planlaması nasıl gidiyor?*

Indy'ye mesaj atmak için her türlü bahaneyi bulma çabalarım gün geçtikçe daha da belirgin hâle geliyordu. Ona, onsuz yaptığım yalnız kahvaltıların fotoğraflarını gönderiyordum. Rastladığım bazı çiçeklerin adını soruyor ya da yalnızca temizlik işlerinde pek iyi olmadığından yakınmak için mesaj atıyordum. Gerçi bugünlerde evimin daha dağınık olmasına alışmıştım. Günde en az bir kez mesaj atmak için bir neden

buluyordum ve zaten bütün hafta bu bekârlığa veda hakkında konuşmuştuk ama lanet olsun, sürekli konuşmak istiyordum.

Çocukluk arkadaşlarının, Indy'nin değer verdiği insanlar için elinden geleni yapma konusunda duyduğu aşırı istekliliktен istifade etmeleri konusunda ne hissettiğimi söylememe gerek yoktu. Kıyafet alışverişlerine onsuz çıkmışlardı ama partiyi organize etmek için ona ihtiyaçları vardı. Indy hayır demeyi bilmiyordu ve bu işi en iyi şekilde organize edecekti ama konu bu değildi. Arkadaşlarından herhangi biri, *onun* için en son ne zaman bir şeyler planlamıştı merak ediyordum.

Mavi: *Her şey yolunda gidiyor! Çiçek siparişlerini bugün verdim. Takım yemeği nasıl?*

Ben: *İyi.*

Tekrar mesaj atmadan ve gerçeği söylemeden önce yaklaşık otuz saniye bekledim.

Ben: *Hayır, aslında değil. Biraz boktan. Bunu Ethan'ın evinde yaptığımız zaman herkes orada olmaktan mutluydu.*

Mavi: *Sence aradaki fark ne olabilir?*

Ben: *Bilmiyorum. Chicago'daki en pahalı restoranlardan birini seçtim. Yemekler güzeldi.*

Mavi: *Beni göremiyorsun ama gözlerimi deviriyorum. Aradaki fark, Ethan ekibin hayatına girmesine izin vermişti. Belki sen de öyle yapmalısın.*

Ben: *Tanrım, sana bunu söylemeni o mu söyledi?*

Mavi: *Hayır, tek başıma da o kadar zekiyim.*

Adisyon geldiğinde, ben de Black Amex'imi garsona uzattım.

Ben: *Eve döndüğümde seni görebilecek miyim?*

İyi ki bunu sesli değil mesajla söylemiştim çünkü yüksek sesle söyleseydim, sesim muhtemelen hoşlandığı kızı gören heyecanlı bir ortaokul öğrencisi gibi titrerdi.

Mavi: *Evet ama geç dönerim, belki de yarın dönerim. Bu gece planlarım var.*

Bu da neydi böyle? Ne planı? Kiminle? Ayrıca "belki yarın" mı?

Parmaklarımı bu soruları yazmaktan alıkoymak için tüm irademi kullandım, tabii ki cevapları isteyebileceğim bir konumda değildim. Ben yalnızca onun ev arkadaşıydım. Bana cevap vermek zorunda değildi.

Yine de lanet olsun, tüm hafta boyunca eve gelmesini dört gözle beklemiştim. Sırf taze çiçek sevdiğini bildiğim için caddenin aşağısındaki favori çiçekçisinden ona bugün bir buket bırakmasını istemiştim. Tabii bir de bakmamı istediği son çiçeği öldürdüğüm içindi.

Ancak şimdi, evde benim yanımda olmasını istemem dışında makul bir sebep yokken kendimi sinirli ve değersiz hissediyordum. Bütün hafta çalışmaktan yorulmamış mıydı? Evet, bugün günlerden cumaydı ama neden bir plan yapmıştı ki?

Tüm bu soruları karşımdaki kadını hiç tanımıyormuş gibi kendime soruyordum. Indy, insanlarla vakit geçirmeyi seven sosyal bir kelebekti. Tabii ki cuma gecesi için plan yapmıştı. Bekâr bir kadındı, büyüleyici ve kendi iyiliği için fazla zekiydi. Benim evden çıkmakta zorlanıyor olmam, onun da zorlanacağı anlamına gelmiyordu. Benimle saklanmak onun için yeterli değildi.

Ben: *Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.*

Tanrım, acınacak durumdaydım.

Mavi: *Teşekkürler! İyi geceler.*

Bu aşamada bunun gerçekleşmesi pek olası değildi.

Takım yemeklerinin kurallarından biri de alkollü araç kullanılmamasıydı. Bu yüzden kalan son kişiler de bir araç paylaşım aracına binerken Ethan ve ben kendi şoförlerimizin gelmesini bekliyorduk.

"Her şey yolundaydı, öyle değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Evet, güzeldi. Yemekler de güzeldi."

"Ama?"

"Ama Leon'un gözlerine bakamadığını fark ettin mi? Ya da ekibin yarısının kendi aralarında nasıl konuştuklarını? Takım yemeği takımın kaynaşması içindir. Üniformalarımızı çıkarmamız ve birbirimizi oyuncu olarak değil, insan olarak daha yakından tanımamız için fırsat sağlar. Bu gece bu pek olmadı."

Takım yemeğimin Ethan'ın eskiden düzenlediklerine kıyasla yetersiz kaldığını fark edebilecek kadar bilinçliydim. "Evet, Leon'un nesi vardı?"

Ethan bakışlarını kıstı. "Anlayamıyor musun? Çocuk senden fena hâlde korkuyor."

"Benden mi?"

Alaycı bir tavırla güldü. "Şaşırtıcı, değil mi? Ne de olsa sahadaki en iyi adam sensin."

"Bu işle ilgili. Sahada olduğum kişi, boş zamanlarımda olduğum kişi değil."

"Ryan, sen benim dostumsun, bunu biliyorsun ama tam da benim bunca zamandır anlatmaya çalıştığım şeyi yapıyorsun. Seni basketbol dışında tanıyan kimse yok, bu yüzden çocuklar

senin yanlış bir şey yaptıklarında onları azarlayacak otoriter bir sik kafalı olduğunu düşünüyorlar. Leon, antrenman sırasında seninle aynı takımda olmaktan korkuyor. Bunu biliyor muydun?"

Gülümsedim. "Bu çok saçma. Çalışırken söylediklerimi ya da davranışlarımı kişisel olarak algılaması için hiçbir neden yok."

"Adamlar senden pas almaktan korkuyorlar. Atış yapman için topu sana vermek yerine korkup kaçıyorlar. Onlar kendilerine güvenmezse ve daha da önemlisi *sen* onlara güvenmezsen asla *playoff*'lara çıkamayız."

Bu adamın zihin okuyabildiğine yemin edebilirdim. Tüm bunların ben de farkındaydım. Takım arkadaşlarım hata yaptıklarında gözlerindeki korkuyu görebiliyordum ve tabii ki yaşadığım güven sorunlarının da farkındaydım.

Ethan'ın siyah sedanı yanaştı. "Pislik gibi davranmaya çalışmıyorum-"

"Hayır, haklısın," diye araya girdim. "Haklısın. Bunun üzerinde çalışmam gerek."

Sırtımı hızla sıvazladı. "Yemek için teşekkürler. Yarın havaalanında görüşürüz."

"Görüşürüz."

Eve dönüş yolumuz oldukça sessizdi. Bazen Harold'la sohbet ederdim fakat bu gece sessizlik hâkimdi. Şampiyonluk kazanmanın gerektirdiklerini biliyordum -kolejdeyken iki ulusal şampiyonluk kazanmıştım- ama artık o zamankinden farklı bir adamdım. Takım arkadaşlarıma güvenmek ya da herhangi birine güvenmek eskisi kadar kolay değildi.

"Hoş geldiniz, Bay Shay."

"David?" Arabadan inerken, "Neden gece vardiyasında çalışıyorsun?" diye sordum.

David, gündüzleri çalışan kapıcım, lobinin kapısını benim için tutuyordu. Bana, Ryan diye hitap etmesini rica etmeme rağmen, çalıştığı süre boyunca karşımda bu denli rahat davranmaktan rahatsız olduğu belliydi, bu yüzden resmiyeti bir kenara bıraktım.

"Torunumun bu öğleden sonra piyano resitali vardı. Kaçıramazdım."

David kalabalık bir aileye sahip iyi bir adamdı. Aynı zamanda sağduyuluydu ve onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordum. Chicago'ya taşındığımdan beri hayatımın değişmez bir parçası olmuştu, bu yüzden geçen yıl bana torununun piyano derslerini bırakmak zorunda kaldığını çünkü ailesinin artık karşılayamadığını söylediğinde, onu desteklemek ve çalmaya devam etmek istediği sürece masraflarını karşılayabileceği bir burs bulmuştum.

Söz konusu burs kaynağının aslında sadece benim kişisel banka hesabım olduğunu bilmiyordu ama ayrıntılar önemli değildi.

"Nasıldı?"

Gözleri parladı. "Büyüleyiciydi. Remi, kendini geliştiriyor."

Omzuna hafifçe vurdum. "Video çektiğini düşünüyorum. Yarın izletir misin?"

"Tamamdır. Çiçekleriniz teslim edildi. Kitaplığınız da öyle. Birini çağırıp sizin için monte ettirmemi ister misiniz?"

"Ben hallederim ama teşekkür ederim." Lobinin yarısına gelmiştim ki tekrar kapıya döndüm. "David, bu gece Indy'yi gördün mü?"

Gülümsedi "Kesinlikle gördüm. Çok güzel görünüyordu."

Yutkundum. "Eminim öyledir. Nereye gittiğinden bahsetti mi? Kendi arabasıyla mı gitti?"

"Söylemedi fakat onu, bir araç paylaşım hizmeti aldı."

"Anladım. İyi geceler."

Asansöre binmeden önce David beni durdurdu. "O iyi biri, Bay Shay. İyi kalpli."

Sözleri karşısında gülümsedim. "Evet, iyi biri."

Ev, itiraf etmek gerekirse iç karartıcıydı. Cuma gecesi şehir müzikle, insanlarla ve hayatla dolup taşıyordu. Bense çalışmadığım bu gecede kendimi dört duvara hapsetmiştim. Dışarı çıkıp tatilin tadını çıkarmak ya da Indy'yi arayıp onunla buluşmak isteseydim bile bunu yapamazdım. Bu benim sahip olabileceğim bir lüks değildi. Mahremiyet, dört buçuk yıl önce Chicago Devils ile sözleşme imzaladığımda vazgeçtiğim bir ayrıcalıktı.

Stevie ve Zanders, Zee'nin babasının yanına Indiana'ya gittikleri için bu gece gerçekten yalnızdım. Bu yeni bir şey değildi. Aslında istediğim, ihtiyaç duyduğum şey de buydu ama renkli ev arkadaşım buraya taşındığından beri yalnızlık o kadar da hoşuma gitmiyordu. Indy yokken sessizlik çığlık atıyor gibiydi.

Mahremiyetin verdiği konforu istiyordum ama bunu yaşarken onun da yanımda olmasını istiyordum.

Gönderdiğim çiçekler açık mor ve pembe tonlarındaydı, bu yüzden onları seveceğini biliyordum. Kısa süre içinde ölecek çiçeklere sürekli para harcamak mantıklı değildi ama onları gördüğünde yüzündeki gülümsemeyi görmek her kuruşuna değiyordu. Bu kız şımartılmayı fazlasıyla hak ediyordu ve ben de onu şımartan kişi olmak istiyordum. Suya çiçek ilacını eklemeden önce bana öğrettiği şekilde saplarını kestim, onları profesyonel çiçekçilerin yaptığı gibi konumlandırmaya çalıştım. Benim yaptıklarım o kadar da güzel durmuyordu ama olsun, deniyordum.

Üzerime eşofmanla tişört giydikten sonra buzdolabından bir bira aldım ve sipariş ettiğim kitaplığı kurmaya başladım. Özel tasarım ya da monte edilmiş bir kitaplık satın alabilirdim ancak bunu kendi başıma monte etme fikri kulağa hoş, hatta normal gelmişti.

Sıradan bir erkeğin hoşlandığı kız için yapabileceği türden bir şey gibi görünüyordu.

Ne de olsa günün sonunda bu kitaplık onun içindi.

Ben kendi kitaplığımı geri almıştım, kitaplarım artık olması gereken yerde, yazarın soyadına göre düzenlenmişti ve üstsüz adamlar tarafından kuşatılmıyordu. Ancak Indy'nin aşk romanları, taşındığı haftadan beri oturma odasının zemininde istiflenmişti. Onunla ne kadar dalga geçsem de bazı sahnelerde ağladığını, güldüğünü ve bazen bacak bacak üstüne attığını görüyordum. Kurgusal karakterler arasındaki aşkın ona bu kadar keyif vermesi son derece sevimliydi.

Talimatlara bakılırsa bunu yapmak için iki kişi gerekiyordu ama ben yalnızdım, o yüzden biramdan bir yudum aldım ve talimatları bir kenara atarak işe koyuldum.

✈

Tamam, birkaç kez söküp yeniden monte etmek zorunda kalmış olabilirdim. Anlamak için bir ya da iki *YouTube* videosu izlemem de gerekmiş olabilirdi ama Indy'nin kitaplığını kurup biraz sağlamlaştırdım. İşim bittiğinde biram neredeyse dokunulmamış ve sıcaktı, yine de onun mutlu olacağını düşünüyordum.

Kitapları istiflendikleri yerde bıraktım çünkü her ne kadar benim belli bir düzenleme tarzım olsa da Indy farklıydı ve bu onun alanıydı.

Zil sesiyle birlikte ses sistemimdeki müzik yarıda kesildi. Elimdeki kartonları kenara bırakırken kız kardeşimin aradığını gördüm.

"Hey, Vee. Nasılsın?" Koltuğuma uzandım.

"Hâlâ takım yemeğinde misin?"

"Hayır, evde takılıyorum."

"Tamam, güzel," diye nefes verdi. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Aslında Indy'nin bir iyiliğe ihtiyacı var."

Bu sözler doğrulmama neden oldu. "Sorun nedir?"

"Seni aradığım için bana kızacak. Önemli bir şey değil ama..."

"Stevie, neler oluyor?"

"Rio'yu onu eve bırakması için aramış ama Rio takımdan birkaç çocukla evde içki içip Xbox oynuyormuş. Beni de Rio aradı ancak Zee'nin babasını görmek için Indiana'da iki saatlik bir mesafedeyim ve araç paylaşımlarında şehir merkezindeki yerler yaklaşık bir saat sürüyor."

"Arabaya mı ihtiyacı var?" Koltuktan kalkmış, anahtarlarımı kapmış ve çoktan kapıya yönelmiştim bile. O birayı içemeyecek kadar dikkatim dağıldığı için şükrediyordum. "Yola çıkıyorum. O nerede?"

"Korkma."

Olduğum yerde, elim kapı kolunda kalakaldım. "Bu beni korkutmanın yollarından biri."

"Bir randevuya çıkmış ve adam bir pislik gibi davranarak onu rahatsız ediyormuş. Sekizinci caddede, Sullivan'da."

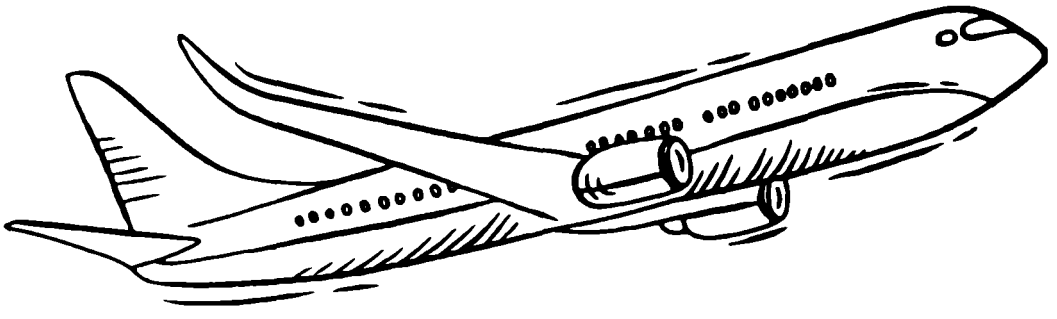
Randevuya mı çıkmıştı?

Öfke bedenimin her noktasından fışkırırken dudaklarım kurudu. Onun biriyle buluşması hakkında ne hissettiğimi söylememe gerek bile yoktu, özellikle de bana ilk buluşmasının

bizimki olduğunu söyledikten sonra ama eğer biri onun rızası olmadan elini sürdüyse, kız kardeşim bu gece beni hapisten kurtarmak için Chicago'ya geri dönmeliydi.

"Ryan, orada mısın?"

Konuşabilmek için kuruyan dudaklarımı yaladım. "Yola çıkıyorum."

BÖLÜM ON DOKUZ

INDY

O inzivadaydı.

Ryan Shay, inzivadaydı.

Biz kadınlar bunu hak etmek için ne günah işlemiştik?

Tuhaf bir şekilde kendimi mahrum bırakılmış hissediyordum, sanki yaşamın en büyük tecrübelerinden birini kaçırıyordum çünkü ister bir yıldır ister sekiz yıldır inzivada olsun, bu adamın yatakta ne yapılacağını bildiğinden emindim. Dünya üzerinde hiç kimse onun basketbol oynama becerisini, sertliğini ve kontrolünü izledikten sonra Ryan Shay'in yatakta kötü olduğunu söyleyemezdi. O öpüşmenin bir kerelik olduğu ve başka şekillerde karşılık bulmayacağı konusunda beni ikna edemezdiniz.

Ona çıplak kadınlardan korktuğunu söylediğim onca zamanda, aslında haksız değildim. Korkmuyor olabilirdi ama her koşulda kaçıyordu.

Ninova

"Indy, söylediklerimi duydun mu?"

Hayır, *Jason*, ne dediğini duymadım çünkü tüm gece boyunca kendin ile ilgili konuşmayı bırakmadın ve arkadaşının sevgilisiyle yattığından bahsettiğinden beri kulaklarımı tamamen tıkadım.

"Evet," diye yalan söyledim. "Bu çok etkileyici."

"Biliyorum, öyle değil mi? Büyükannesinin cenazesine onunla birlikte gitmemi isteyerek kafayı yemişti ama tanıştığımız gün ona cumartesilerin erkekler için olduğunu söylemiştim. Eğer bunu kabul etmiyorsan, seninle işim yok, anlıyorsun değil mi?"

Jason bize bir içki daha söyledi.

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

"Bekle. Bir tane daha iç. Çok yavaş içiyorsun. Ben şimdiden dördüncüyü içiyorum."

Yok artık, her defasında daha da yılışıyordu. Bar taburemin arkasından omuzlarıma dokunmaktan ve bacağını bacağıma bastırmaktan vazgeçmiyordu. Elimden gelseydi daha da uzaklaşırdım fakat neredeyse yanımdaki kızın kucağına oturacaktım. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kulağa hiç de fena bir fikir gibi gelmiyordu.

"Cin tonik?" diye sordu barmen bana. "Anladım."

"Hayır, ben-" Sözlerim barmenin hafifçe başını sallayışını gördüğümde yarım kaldı.

Eğer bir kadehten az içeceğimi bilseydim, bir saat önce kendim giderdim.

Daha önce hiç kimseyle randevuya çıkmamıştım ve eğer tanışma uygulamalarının sundukları böyleyse, geleceğim pek parlak görünmüyordu. İlk gerçek randevumdu. Tanrım, bu çok talihsizdi.

Her ne kadar rol gereği olsa da Ryan'la sonbahar davetini ilk randevum olarak kabul etmeyi tercih ederdim.

Jason tüm flört hikâyelerini anlatmaya devam ederken onu duymazdan geliyordum. Adam belli ki kendi sesini dinlemeyi seviyordu çünkü telefonla konuştuğumu bile fark etmiyordu. On beş dakika önce gururumu ayaklar altına alarak Rio'ya mesaj atmıştım fakat söylediği son şey benim için bir araç ayarladığıydı.

Ryan'ı arasaydım anında burada olacağının farkındaydım ama yapamazdım. Biriyle randevum olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ya zerre kadar önemsemeyecek, bu da duygularımı incitecekti ya da bozulacaktı ve bu beni daha çok incitecekti.

Üstelik Tinder indirip Jason'ı çekici bulduğum için sağa kaydırmıştım. Maalesef susmak bilmemiş ve karakteriyle ortamdaki en az çekici erkek konumuna gelmişti.

Alex'ten sonra hiç seks yapmamıştım. Alex'ten beri hiç boşalmamıştım ve artık bunun zamanı çoktan gelmişti. Neredeyse sekiz aydır orgazm olmamış yirmi yedi yaşında bir kadın olarak, yakında boşalamazsam vücudumun orgazm olmayı unutacağından korkuyordum. Parmaklarım ve oyuncaklarım hiçbir işe yaramıyordu. Yalnız kaldığımda kafam o kadar doluydu ki birilerinin yanımda olmasına ihtiyacım olduğunu fark etmiştim.

Elbette, Ryan ilk tercihimdi. Ev arkadaşıma karşı sağlıksız bir aşk beslediğimi söyleyebilirdiniz ki bu aradığım son şeydi. Evleneceğimi düşündüğüm adamdan ayrıldıktan bu kadar kısa bir süre sonra başka birine karşı gerçek duygular beslememeliydim. Öyle değil mi?

Basketbol yıldızı sahte erkek arkadaşımla seks yapma ihtimalim olduğunu gerçekten düşünmüştüm, ta ki geçen hafta inzivada olduğunu söyleyene kadar.

Ryan kahrolası inzivadaydı. Bunu beklemiyordum. Yalnız olduğunu biliyordum. Üniversitede onu kullanmak isteyen o kadından beri kimseyle çıkmadığını biliyordum. Kadınları evine davet etmediğini de biliyordum fakat tüm bunların seyahatteyken kaldığı otel odasında gerçekleştiğini varsayıyordum. Birlikte olduğu kadınlara gizlilik sözleşmesi falan imzalattığını düşünmüştüm ama hayır, her geceyi yalnız geçiriyordu. Tıpkı ben taşınmadan önce de her geceyi yalnız geçirdiği gibi.

Yazışmalarımızın fotoğraflarına göz gezdirdim, ben seyahatteyken kendisine hazırladığı kahvaltıdan sonra mutfak adasında yanındaki boş koltuğun fotoğrafına. Bir maç için Denver'da konaklarken otelin lobisinde ismini söylememi istediği çiçeğe ve elbette benim ona seyahatlerimden gönderdiklerim de vardı, Columbus'ta uğradığım kitabevinden. Minneapolis'te önünden geçtiğim basketbol sahasından.

Bu hafta onunla konuşmak için her türlü bahaneyi değerlendirmiştim. Bunun için yalnızlığımı bahane edemezdim çünkü onunla sohbet etmeyi diğer insanlarla sohbet etmekten çok daha fazla seviyordum. Kendini toplumdan soyutlamış ev arkadaşımın görmeyi en çok istediğim kişi olacağını hiç düşünmemiştim ama öyleydi.

Üstelik burada, bu kalabalık barda, her zamankinden daha yalnız hissediyordum çünkü o evdeydi ve ben onu özlemiştim.

Barmen içkimi önüme koydu. "Şerefe!" dedi Jason, henüz ben benimkini bar masasından almadan elindeki viski ve koladan büyükçe bir yudum aldı.

İçkimden küçük bir yudum aldığımda, sadece maden suyu olduğunu anlayınca oldukça şaşırdım. Barmen bana göz kırparken içimden ondan duble parası almasını umuyordum.

"Peki ne dersin?" diye sordu Jason, eli kalçama doğru ilerliyordu.

Sanki hastalıklı biriymiş gibi baş ve işaret parmağımla kolunu tutup üzerimden uzaklaştırdım. "Ne hakkında ne diyorum?"

"Benim evime gelmek konusunda ne diyorsun? Buradan yürüyerek on dakika uzaklıkta."

"Aslında bu gecelik bu kadar yeter."

"Neden?"

"Yoruldum."

Kahkaha attı. "Elbette, öylesin. Tamam. Anladım. Şimdilik burada takılacağız." İçkisinden bir yudum daha aldıktan sonra gözleri arkamdaki kapıya takıldı. "Aman Tanrım, bu-"

Arkamı döndüğümde Ryan'ı Sullivan'ın girişinde gördüm. Öfkeli gözleri odada geziniyordu, ta ki göz göze geldiğimizde yumuşayana kadar. Beni dikkatle süzerken omuzları düştü, ardından bakışları bacaklarıma takıldı ve yeniden kaskatı kesildi.

Jason'ın eli bacaklarımdaydı ve ben fark etmemiştim.

Ryan'ın adımları büyük ve hükmediciydi, sadece varlığıyla bile tüm odanın dikkatini zaten üzerine çekmiyormuş gibi. Evden çıktığına inanamıyordum ve neden normalde çıkmadığını da şimdi anlıyordum. Tüm gözler onun üzerindeydi ve kulaktan kulağa yayılan fısıltılar alçak sesliydi fakat seçilebiliyordu.

"O Ryan Shay mı?"

"Aman Tanrım, bu Ryan Shay."

"Çabuk! Telefonunu çıkar!"

Yanıma geldiğinde öfkesi hissediliyordu fakat en korkutucu olan sesindeki kontrollü şiddetti. "Çek o lanet ellerini kızın üzerinden."

Ayağa kalktım, Jason'ın ellerini iterken ikisinin arasına girdim.

"Vay canına, adamım." Jason her şeyden bihaber bir şekilde gülüyordu.

Bir telefon kamerasından yükselen sesle, Ryan'ın kim olduğunu, itibarını ve onu bu bardan çıkarmazsam neler olacağını hatırladım.

"Ryan, ben iyiyim. Sorun yok."

Sanki orada değilmişim gibi etrafa baktı. "Ona dokundun mu?" Barmene döndü. "Ona dokundu mu?"

"Ryan," diye araya girmeye çalıştım.

"Gözüm üzerindeydi," dedi barmen.

"Ryan, insanlar izliyor."

Sonunda öfkeli bakışlarını adamdan ayırdı. "Umurumda değil, Indy." Aynı hızla dikkati tekrar arkamdaki adama yöneldi. "Ona dokundun mu?" Burnundan soluyordu ve eğer şu anda yaşananlara odaklanmış olmasaydım, "kıskanç kitap sevgilisi" olayının üstesinden geldiği için onu alkışlardım.

"Onun istemeyeceği şekilde değil."

Tanrım, iğrenç biriydi.

Jason'a bakmıyordum fakat kendini beğenmiş bir gülümseme takındığından emindim ve Ryan'ın ona doğru hamle yapması da öyle olduğunu doğruluyordu.

Çevik bir hareketle aralarında kalmayı başardım. Ryan'in gömleğine sımsıkı yapışan ellerim dikkatini çekmek için onu aşağı doğru çekiştiriyordu. "Hadi gidelim, Ryan. Eve gitmek istiyorum."

Sonunda bana doğru baktığında yüzümü kavrayarak, sanki dış görünüşümden anlayabilecekmiş gibi beni baştan aşağı kontrol etti. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim. Yemin ederim. Beni eve götür."

Elini belime attı ve önünde yürümem için yönlendirdi fakat sırf insanlar telefonlarıyla video çektikleri için bu iki adamın arasından çıkarken dikkatli davrandım. Çıkışa doğru yöneldim çünkü buradan bir an önce defolup gitmek istiyordum ki Jason'ın gülerek, "Ryan Shay az önce randevumu mu çaldı?" diye sorduğunu duydum.

Ryan birden durdu, her zamanki kontrollü tavrını koruması için Tanrı'ya dua ediyordum. Başka zaman olsa onu bu adamı döverken görmeyi çok isterdim ama Ryan şu anda ne yaparsa yapsın, yarın gazetelerin ön sayfalarında yer alma potansiyeline sahipti.

Derin bir nefes alarak arkasını döndü. "Güven bana, o asla senin olmayacak."

Siyah *Audi*'sini izinsiz bir şekilde barın önüne park etmişti, ben de sebep olduğum kaotik tablodan uzaklaşmak için aceleyle arabaya doğru ilerledim. Kapının kolunu zorlukla açarken Ryan'ın eli kapıyı sertçe geri kapattı.

Şaşırmış bir ifadeyle bana bakıyordu, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu, burun delikleri genişlemişti ve ağzı sert bir çizgi hâlindeydi. Sonra gözlerine baktım. Kaşları çatılmış ve okyanus gözleri kırgınlıkla doluydu.

Onu incitmiştim. Tanrım, onu incitmiştim.

Neredeyse dilinin ucundaki kelimeleri görebiliyordum. Bir şey söylemek istiyor ama söylemiyordu, vücudundan yayılan sessiz öfke onun yerine konuşuyordu.

Ben de bir şeyler söylemek istiyordum. *Önemsiz bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Beni kurtardığın için teşekkürler.* İkimiz

de birbirimizi izleyerek ve diğerinin gerilim dolu boşluğu doldurmasını bekleyerek sustuk.

Sonunda, sanki beni daha fazla görmeye dayanamıyormuş gibi benden uzaklaştı ve binmem için kapıyı açtı.

İkimiz de konuşmuyorduk ama arabanın içi o kadar gergindi ki camların basınçtan dolayı kırılmasından korkuyordum. Ryan sol kolunu kapı eşiğine dayamışken sağ eliyle direksiyonu kullanıyordu, eklemleri direksiyonu sıkmaktan bembeyazdı.

"Ryan-"

"Şimdi değil, Indy," diye karşılık verdi.

"Evet, tam şimdi. Neden bu kadar kızgınsın?"

Derin bir nefes aldı, avucunu dudaklarının üzerinde gezdirdi fakat konuşmadı.

"Peki," diye söylendim, cama doğru döndüm ve yanımdan geçen Chicago'nun aydınlatılmış silüetini izledim. "Konuşmayalım. Bu, olayları çözmenin olgun bir yolu gibi görünüyor."

Yolculuk, şimdiye kadar yaşadığım en gürültülü sessizlikle sonuçlandı. Eve ulaştığımızda ciğerlerim temiz havaya muhtaç bir hâlde, varlığıyla beni boğan bu adamdan uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordu. Ryan park yerine yanaşarak motoru durdurdu ve henüz ben çıkmadan kapısını araladı.

Kapı koluma uzandığımda, "Açma," diye uyardı.

Arabanın etrafını dolaşırken muhteşem şekillendirilmiş vücudunu takip ediyordum. Camdan göz teması kurmaya çalışsam da bana bakmıyordu. Benim tarafıma geldiğinde inmem için kapımı açtı çünkü Ryan Shay ne kadar sinirli olursa olsun, bir centilmen olmaktan vazgeçemiyordu.

İnerken gözlerimi ondan ayırmadım ama Ryan hâlâ bana bakmayı reddediyordu. Kapıyı açık tutarken hafifçe çenesinden kavradım ve onu benimle göz göze gelmeye zorladım.

Evet, öfkeliydi ama aynı zamanda incinmişti ve duygularını ifade edemeyen bir adam için şu anda çok fazla duygu barındırıyordu.

Derin bir nefes verdi, sesi daha yumuşaktı. "Önce eve gidelim, olur mu?"

Sessiz asansör yolculuğunda gerilim giderek yükseliyordu ve eve girer girmez hiç vakit kaybetmeden yatak odasına yöneldi.

"Ryan," diye yalvardım onu durdurmaya çalışarak.

İşe yarasa da kapısının önünde dikilirken sırtı bana dönüktü. "Duygularını incitmek istememiştim."

Bana doğru dönerken alayla güldü. "Duygularım mı? Sen benim duygularımı incitmedin. Düşüncesizce bir şey yaptığın için sinirliyim. Chicago'da başka bir adamla dışarıdasın. Neden? Herhangi biri seni görebilirdi. İnsanlar seni tanıyor. Bir anlaşmamız vardı."

Ona doğru bir adım attım ve aniden geri çekildiğinde pişman oldum. "Öyle bir şey değildi. Kimseyle görüşmüyorum. Sadece tek gecelik bir şeydi ve özür dilerim, kimsenin beni tanıyacağını düşünmemiştim."

"Tek gece mi?" Kaşları çatıldı. "Ne sadece tek gecelik bir şeydi?"

Yanaklarıma ateş bastığını hissedebiliyordum çünkü tam da bana bakmamasını umduğum bir anda göz teması kurmaya karar vermişti.

"Ben sadece..." Elbisemin eteğiyle oynadım.

"Sen ne?"

"Alex olmayan biriyle geçireceğim bir geceye ihtiyacım vardı, tamam mı? Bu seni ilgilendirmez."

Mutfak adasının etrafından dönüp kendine bir kadeh viski doldururken gülüşü mizahtan uzak ve soğuktu.

"Üzgünüm, Ryan ama kadınların ihtiyaçları vardır."

"O zaman onlarla kendin ilgilen!"

Başımı geriye doğru attım, aradan elle tutulur birkaç saniye geçti.

"O kadar da zor bir şey değil, Indy. Nasıl bu kadar uzun süre seks olmadan yaşayabildim sanıyorsun?" Buzdolabından yapılacaklar listemizi almadan önce sert bir nefes verdi. Kâğıdı adanın öbür ucundan bana uzatmadan önce hızlıca, öfkeyle bir şeyler karaladı. "Al, yapılacaklar listene ekliyorum."

Madde 6. Mastürbasyon yap.

"Siktir git, Ryan. Ben de senin listene eklesem nasıl olur? Birileriyle seks yapmanı?"

Gözlerini kırptı. "Konu bu mu yani? Sana inzivada olduğumu söylediğim için miydi?"

Konuşmanın gidişatından nefret ederek duraksadım. Hiçbir parçam onun hayat tercihlerini yargılamıyor ve bu tercihlerinden dolayı onu farklı görmüyordum.

Ancak içten içe, evet, nedeni buydu çünkü onu arzuluyordum. Aramızda görünmez bir sınır olsa da artık bu gün gibi ortadaydı. Onunla birlikte olamazdım ve belki bir başkası bu gerçeği kavramama yardımcı olabilirdi.

"Hayır. Hayır, konuyla alakası yok ama sekiz aydır yalnızım. Sekiz aydır kimseyle birlikte olmadım-"

"Yani, o pislik herifin sana dokunan ilk erkek olmasına izin mi verecektin?"

"Bu yalnızca seks! Hiçbir anlamı yok!"

"Hayır, var!" Çaresizce anlamamı bekliyordu. Neredeyse fısıldayarak, "Bunun bir anlamı var, Indy ve seninle aynı havayı solumayı bile hak etmeyen bir ahmak için sırrımızı ifşa etmiş olabilirsin," dedi Ryan.

"Ryan," dedim usulca. "Hayatım boyunca çok duygusal olduğum, çok fazla şey hissettiğim söylendi, bu yüzden bir kereliğine de olsa duygusuz kız olmaya çalıştım. Bak, en son birini sevdiğimde başıma neler geldi."

Gerçek şu ki, daha önce hiç duygusuz seks yapmamıştım. Bekâretimi Alex'le kaybetmiştim. Nasıl duygusuz olunacağı konusunda en ufak fikrim yoktu.

Ryan viskisini tek seferde bitirdi. "Haklısın." Bardağı tezgâha vurdu. "Ne istiyorsan onu yap. Ben sadece senin ev arkadaşınım, değil mi? Bu durum hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok."

Bu durum hakkında ne hissediyordu? Eğer genel müdürü tarafından yakalanabileceğim için üzgünse, bu başka bir şeydi ama eğer ayrıldıktan sonraki ilk erkeğin kendisi olmasını istemediğim için kırıldıysa, bu başka bir şeydi. Birkaç hafta önce kanepede beni reddedenin kendisi olduğunu unutmuş muydu? Ayrıca yalnız kalmayı tercih ettiğini bildiğim için ondan benim için cinsel yaşantısını değiştirmesini asla istemezdim.

"Belki bir dahaki sefere bunu mahrem bir yerde yaparsınız, böylece küçük oyunumuzu sürdürebiliriz."

Gerçeği ona söylemeliydim, kimseyi istemiyordum. *Yalnızca onu istiyordum* ama muhtemelen bu işleri daha da kötüleştirirdi. Ayrıca Ryan ondan ne kadar etkilendiğimi biliyordu, bu yüzden onu istediğimi öğrendiğinde şaşırmayacaktı ve zaten ne düşündüğünü belli etmişti.

Bunun yerine, elimden geldiğince doğruyu söyleyerek odasına girmeden önce onu durdurdum.

Omzunun üzerinden bana baktığında yutkundum, parlak gözleri durumu daha iyi hale getirecek bir şey söylemem için yalvarıyordu. "Gerçek şu ki, sekiz aydır yalnızım." Elleri-

mi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Kendi başıma halletmeye çalışmadığımı mı sanıyorsun? Denedim. Sayısız kez. Ancak ne zaman orgazma yaklaşsam, eski erkek arkadaşım aklıma geliyor ve bir anda eski apartmanımıza geri dönüp onu iş arkadaşıyla sevişirken yakalıyorum. Beni aldattı ve şimdi bu yüzden orgazm bile olamıyorum." Yarım ağızla bir kahkaha attım. "Vücudumun bozulduğundan oldukça eminim, bu yüzden evet, dikkatimi dağıtmaya yardımcı olacak başka birinin orada olmasıyla bu teoriyi test edebileceğimi düşündüm. Toplum içinde tanınmayı hesaba katmamıştım, bunun için özür dilerim ama ihtiyaçlarım olduğu ve çaresizce onlarla ilgilenmek istediğim için özür dilemeye-"

Ryan'ın eli boğazımı kavrarken beni duvara sabitledi ve dudakları dudaklarımı okşarken kalan kelimelerimi yuttu.

Anında itaatkâr, uyumlu bir hâlde beni istediği gibi yönlendirmesine izin verdim. Öte yandan, her zamanki kontrolcü tavrıyla hükmediyordu fakat öpüş şekliyle bir tezatlık vardı. Sert ama özenliydi. Aceleci ama keyifliydi.

Bu... bu sahte olamazdı. Buna tanıklık etmesi gereken kimse yoktu, bu nedenle zihnimdeki şüphe uçup gitti.

Dili ağzıma girdiğinde boğazımdan bir inilti yükseldi.

Alnını alnıma bastırarak inledi. "Siktir, Ind. O küçük iniltileri bir daha çıkarırsan durabileceğimi sanmıyorum."

"Güzel, durmanı istemiyorum."

Bir an tereddüt etti, dudakları ait oldukları yere dönene kadar gözleri benimkilerin arasında dolaştı.

İçtiği viski en lezzetli şekilde duyularımı harekete geçiriyordu, sanki dilinin tadına bakarak sarhoş olabilirdim. Vücudunu hırıltıyla vücuduma bastırdı ve elini boynumdan çekerek arkamdaki duvarı buldu.

Hiç böyle öpülmemiştim. Çaresizce. Özlemle. Sanki bu eve geldiğim ilk günden beri benimle aynı ihtiyacı hissediyor gibiydi.

Ne zamandır biriyle birlikte olmadığı hakkında bir fikrim yoktu. Bu yalnız, büyüleyici ve kontrollü adam çok uzun zamandır kimseyle yakınlaşmamıştı ve bunu değiştirecek kadın ben olacaktım.

Parmak uçlarım göğsünde gezinirken her kıvrıma dokunuyordum, kalbi avucumun içinde hızla çarpıyordu. Ryan, dışarıdan kontrollü görünme konusunda harika olsa da kalbi bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Parmak uçlarım boynunda ilerlerken bir yandan da başını sıkıca kavradım ve onu kendime hapsettim.

Buna inleyerek karşılık verdi. Onu rahatsız eden şey, yalnızca dokunulmak mıydı, yoksa bir başkasının ona ulaşmış olması mıydı bilmiyordum ama her iki durumda da o izin verdiği sürece, bu duyguyu yeniden yaşatmayı planlıyordum.

Her öpücük öncekinden daha şehvetli ve daha muhtaçtı, vücudum onu içimde istemenin etkisiyle yanıyordu. Bacaklarımın arasındaki ağrı ne kadar tatlı olsa da sürtünecek bir şeye ihtiyaç duyuyordum.

Ellerini belime dolamış, dudağımdan çeneme doğru ilerliyor, dudaklarının sıcak dokunuşlarıyla boynumdan öpüyor ve aşağıya doğru hareket ediyordu.

"Sen bozulmadın," dedi tenime karşı. "Sadece doğru ilgiyi bulamadın."

Muhtemelen doğruyu söylüyordu çünkü şu anda o bana dokunuyorken ve öpüyorken onu bacaklarım arasında hissetmek dışında bir şey düşünemiyordum.

Ryan köprücük kemiğimi ısırdıktan sonra acısını hafifletmek için yaladı.

Vücuduma daha iyi erişebilmesi için başım geriye düşerken, göğüslerimi göğsüne yasladım. Sert meme uçlarım gömleğinin yumuşaklığına dayanıyordu. Üzerimdeki elbiseyi yırtıp bir tanesini ağzına alması için her şeyimi verirdim. Bunun yerine, dudakları yeniden benimkilere yöneldi, istekli ve arzuluydu. İhtiyaç duyduğum kadarını sunuyordu. Bunu yaparken bile kontrollüydü. Gevşemesini, benim şu anda hissettiğim gibi kendini kaybetmesini istiyordum.

Kalçalarım boşluğa sürtünüyor, sızlıyor ve zonkluyordu. Kollarını tutup çekerek, yalvarmama gerek kalmadan bana dokunmasını istiyordum ama elleri başımın üzerindeki duvara dayalı, dimdik duruyordu.

Ayağını iki bacağımın arasına yerleştirerek ayırdı.

"Ah," diye haykırdım, bacağını klitorisime sürtecek şekilde konumlandırdığında çaresizce inledim. "Ah, Tanrım."

İçgüdüsel olarak ona sürtünüyordum, muhtaç bedenim titriyor ve arzulu bir orgazmın peşine düşüyordu.

İyi hissettiriyordu. *Çok iyi.*

Ryan geri çekilerek gözlerini birbirimize temas ettiğimiz yere dikmiş, beni izliyordu. Bakışları bacağına odaklanmıştı. Elbisemi hafifçe yukarı kaldırdı, tüm vücudumu görebileceği kadar olmasa da bacağında yarattığım ıslaklığı fark edebilecek kadardı.

Bacağındaki ıslaklık umurumda bile değildi. Aylardır böylesine yaklaşmamıştım.

"Ne kadar güzel olduğuna bak, Mavi."

"Lütfen durma." Kelimeler her zamankinden daha çaresizdi.

"Asla, bebeğim."

Durmadan yükselen doruk noktama ulaşıyor, ihtiyacım olan tempoyla bana sürtünürken ben de muhtaç ve çılgınca ona sürtünüyordum.

Dikkatim Ryan'ınkinin yanında duran küçük, beyaz kitaplığa takıldı. Boş karton bir kutu ve tornavida zeminde duruyordu.

"Bana kitaplık mı aldın?" Duygularımı bastırmaya çalışırken sesim çatallaştı.

O evde beni düşünürken, ben kendimi düşünüyordum.

Mavi-yeşil gözler, aramızdaki temasın büyüsüne kapıldıkları yerden doğrulup beni omzunun üzerinde bakarken yakaladı.

Çenemi kavradı ve yeniden ona odaklanmamı sağladı. "Bana odaklan." Ateşli bir öpücüğün ardından, bedenim bacağına baskı uyguluyordu. "Bize odaklan. Kahretsin," diye dudaklarıma doğru nefes verdi, gözleri aşağıya inmeden önce nefeslerimizi paylaşıyorduk. "Bacağıma mı boşalacaksın, Ind?"

Dişlerimi gıcırdatarak dudaklarına doğru inledim.

Evet, boşalmak üzereydim, daha önce buna yeterince yaklaşamamış olsam da şimdi sınırda geziniyordum ve neredeyse hazırdım. Seks ve duyguyu birbirinden ayırabileceğimi düşünmek isterdim ama yapamıyordum. Ryan'ın bu gece beni düşündüğünü bilmek beni mahvetmişti.

Gömleğini yukarı çekiştirdim, sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı, parmaklarım karın kaslarının sert hatlarında gezinirken dokunuşumun altında gerildi.

Dişlerinin arasından nefes verdi. "Bana dokunmaya devam et."

Sözleri benimkiler kadar çaresizdi, onu istemem için yalvarıyordu.

Parmaklarım sırtında, gömleğinin içinde, onu kendime olabildiğince yakın tutmaya çalışıyordum. Sıcacık, kaskatı ve o kadar kusursuzdu ki içimi yakıyordu.

Ryan cevap olarak bacağını klitorisime sertçe bastırıp sürtündü, vücudumun verdiği tepki ani ve heyecan vericiydi.

Orgazmın ilk dalgaları her yanımı sararken ismi dudaklarımdan çaresizce döküldü. Gömleğini kavrayan zayıf parmaklarım, beni dengede tutacak güce sahip olmasını umarak gömleğine sımsıkı sarıldı. Gözlerimin arkasında bir kıvılcım gibi alevlenen coşku, içimde dalga dalga yayılırken beni de peşinden sürüklüyordu.

Ryan'ın hayranlık dolu bakışlarına odaklanmakta zorlanıyordum ama yine de orada, onun için dağılmamı seyrediyordu.

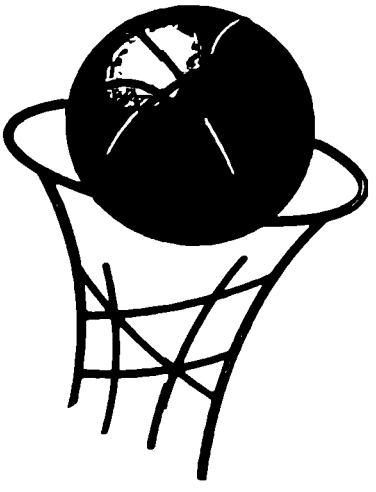
Soluklanırken bakışlarım aşağı kaydı, pantolonunda bıraktığım ıslaklığı görmeme rağmen aldırış etmedim.

Neredeyse sekiz ay sonra, boşalmam için Ryan'ın lanet bacağı yetmişti.

Çenemi bir kez daha kavrayarak beni her zamankinden daha şefkatle öptü. Özenle. Tutkuyla.

"Bir dahaki sefere... içinde bulunduğun durumla ilgili yardıma ihtiyacın olduğunda," diye mırıldandı dudaklarıma acı veren bir sesle. "Bana söyle."

Bununla birlikte, yatak odasının kapısını kapatmadan önce beni girişteki duvara yaslanmış, afallamış ve tatmin olmuş bir hâlde bıraktı.

BÖLÜM YİRMİ

RYAN

Son dört yıldır varlığımın tümü basketboldan ibaretti ve NBA'de oynama ayrıcalığına sahiptim. Elime geçen fırsatlar için minnettardım, evet ama işimden hiç bu kadar keyif almamıştım.

Mesleğim, Indy'min bacağımın üzerine boşalmasından yalnızca on iki saat sonra beni evden uzaklaştırarak havaalanına gelmemi sağlamıştı. Ona bir dahaki sefere ihtiyacı olduğunda benden yardım istemesini söylediğim andan on iki saat sonra.

Üç gün olmuştu ve o zamandan beri hiç konuşmamıştık.

Onu kızdırmış mıydım, yoksa düşünmesini mi sağlamıştım bilmiyordum ama haftalardır kendi tarzımızda flört ediyorduk. Benden etkilendiğini birçok kez açıkça söylemişti, bu nedenle kapıma gelmesini ve tekrar orgazm olmak istediğini söyleyeceğini düşünmüştüm.

İki yıldan uzun bir süredir yalnızdım ama daireme geldiği ilk günden beri bacaklarının belime nasıl dolanacağını ya da

terden sırılsıklam teninde kaybolmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyordum, bu yüzden bu işi başka birine bırakmamın imkânı yoktu.

Onun kendi ihtiyaçlarını karşılamasını sağlamak, benim için herhangi bir şeyi değiştirmek anlamına gelmezdi. Kendim için koyduğum kuralları ihlal etmeden de bu konuda onunla ilgilenebilirdim. Aslında isterse anlaşmamıza orgazmlarını da ekleyebilirdik. Bu ayrıcalığa sahip tek kişi ben olduğum sürece defalarca boşalmasını sağlayabilirdim.

Onu duvara yaslayıp boşalmasını sağladığım geceden sonra, ben aklımı yitirmeden başka bir erkeğin ona dokunmasına imkân yoktu.

Ya da hapse girmeden.

Bozulduğunu düşünüyordu. *Bozulmuş*. Eski erkek arkadaşı zaten pislik listemdeki ilk isim değilmiş gibi, bu kadına mükemmel olmaktan daha az bir şey olduğunu düşündürdüğü gerçeği, onu arayıp bulmaya ve mümkün olan her şekilde hayatını mahvetmek istememe neden oluyordu.

San Antonio'da öğleden sonra oynanan maç bizi Dallas'a, çocukların akşamı dinlenerek geçirmesine yetecek kadar erken ulaştırmıştı. Bense indiğimizden beri otel odamda, televizyon karşısında maçı izliyordum. Muhtemelen yarınki sabah antrenmanına kadar da burada kalacak, her otuz dakikada bir telefonumu kontrol edecek ve ev arkadaşımdan gelecek bir mesajı bekleyecektim.

Bir sayfa dolusu notla Dallas maçının son çeyreğinde otel telefonum çaldı. Ses rahatsız edici derecede yüksekti ve cevap vermeden bu şeyi gerçekten susturmanın bir yolu yoktu. Ne yazık ki, bu oteller ne kadar iyi olursa olsun, her seyahatimde en az bir kez resepsiyondan biri arıyor ve konuşurken beni dinlemekten başka bir şey istemiyordu.

Sinirle ve bu işi bir an önce sonlandırmak isteyerek telefonu açtım.

"Evet?"

"Ne selamlama ama."

"Ethan? Neden beni otel telefonundan arıyorsun?"

"Çünkü cep telefonundan cevap vermiyorsun. Çocuklar otelin barında bir şeyler içiyorlar. Hadi gidelim."

"Ben-"

"Özel bar. Hayran yok. İstersen barmene gizlilik sözleşmesi bile imzalatabilirim."

"Maçı izliyordum."

"Takımla bir saat takıldıktan sonra da izleyebilirsin. Ryan, bu Ron'un bahsettiği türden bir şey. Çocuklarla kaynaşmak için mükemmel bir fırsat ve sen de oteldesin. İstediğin zaman odana dönebilirsin."

Onu bir kez daha reddetmek üzereyken yatağımın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Otel telefonunu yanağımın altına sıkıştırarak yatağa uzandım, arayan Indy'di. Günlerdir konuşmuyorduk ve beni hiç aramamıştı.

"Ethan, kapatmam gerek. Indy arıyor."

Espriden yoksun bir şekilde güldü. "Yani telefonunu onun için cevaplıyorsun ama benim için cevaplamıyorsun."

"Evet, o senden çok daha tatlı. Sonra konuşuruz."

Otel telefonunu kapatırken aynı anda cep telefonuma cevap verdim.

"Indy?" Sesim heyecanla doluydu, bu yüzden boğazımı temizleyerek kendimi sakinleştirdim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Merhaba. Özür dilerim. Meşgul müydün? Rahatsız etmedim, değil mi?"

Küçük bir kahkaha attım. "Hayır. Neden bu kadar resmî konuşuyorsun?"

"Bilmiyorum." Tereddüt etti. "Sanırım gerginim."

Yatağıma oturup yatak başlığına yaslandım. "Neden gerginsin ki?"

"Sadece... Birkaç gündür senden haber alamadım."

Kendine güvenen ev arkadaşımın ses tonundaki tereddütten dolayı dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. Gergin Indy, sevimliydi.

"Ben de senden haber alamadım, Ind. Sana biraz zaman tanımaya çalışıyordum. Boşalmana yardımcı olmayı teklif ettikten sonra topu sana atmıştım. Boşalmanı sağladıktan sonra."

"Ryan!"

"Ne? Sakın bana orgazm olmanın utanmana neden olduğunu söyleme. Bu sadece seks, hatırladın mı?"

İnsanların içinde olduğunu gösterircesine fısıldayarak konuştu. "Ben... seks konusunda utangaç değilim ama senin öyle olabileceğini düşündüm."

"Yalnız olmam, bu konunun beni rahatsız ettiği anlamına gelmiyor."

Hattın diğer tarafında ufak bir sessizlik oldu, ben de onun yerine konuşmaya devam ettim. "Sen aradın. Neler oluyor?"

Sesi neşelendi ve heyecanla omuzlarını dikleştirdiğini gözümde canlandırabiliyordum. "Yapılacaklar listem üzerinde çalışıyordum ve bilmen gerektiğini düşündüm."

"Öyle mi? Hangisinde?"

"Marketteyim ve istediğim her şeyi alıyorum. Sepetimin yarısı doldu bile. Denemek istediğim üç farklı kahve kreması aldım. Biri meyveli şeker aromalı. Böyle bir şey olduğundan haberin var mıydı? Umarım buzdolabında yer vardır. Sence buzdolabında hepsi için yer var mıdır?"

Konuşurken yoğun heyecanına gülümsemekten kendimi alamadım. "Yer açarız. Başka ne alacaksın?"

"En sevdiğim tatlı, dondurulmuş ürünler reyonundaki ahududulu tatlılar. Alex elmalı olanları daha çok severdi, ben de hep onlardan alırdım ama bugün ahududulu olanlardan alacağım."

"Mmm. Evet. Böylesi kulağa daha mantıklı geliyor."

"Sana bir iki tane ayırırım. Belki bir tane. Birini ayırmaya çalışacağım. Aslında, ben hazır buradayken bir şeye ihtiyacın var mı? Döndüğünde yemek için bir şeyler alabilirim. Canının istediği bir şey var mı?"

"Indy," diye iç geçirdim. "Bu yapılacaklar listesinin dışında. Sadece canının istediği şeyleri alabilirsin. Ayrıca ben kendim için yemek yapabilirim. Kahvaltı olayı biraz farklı çünkü... şey..."

Özel bir şey.

"Bu bizim olayımız," dedi benim yerime.

"Evet, bizim olayımız ve bu konuda birbirimize destek oluyoruz ama bu yapılacaklar listesindeki asıl amaç, senin bir kez olsun kendin için bir şey yapman."

"Biliyorum ama artık kira ödemiyorum. Bir şekilde katkıda bulunmam gerekmez mi? Sana yemek yapabilirim. Çamaşır için yardıma ihtiyacın olursa-"

"Kesinlikle hayır," diye itiraz ettim. "Sen benim annem değilsin."

"Birine bakmaya alışkınım."

"Güven bana, Ind. Farkındayım ve hâlâ birine bakıyorsun. Yalnızca artık baktığın kişi sensin."

"Haklısın." Nefes verdi. "Kendi lanet yemeğini kendin yap, Shay."

Göğsümden memnuniyet dolu bir kahkaha yükseldi. "İşte benim kızım."

Ne demiştim ben?

Rahatsız edici bir sessizlikle beni dinlerken gözlerim pişmanlıkla irileşti.

"Yani-"

"Peki bu gece ne yapacaksın?" Indy konuyu değiştirdi. Tanrı'ya şükür.

"Otel odamdayım. Maçı izliyorum."

"Neden? Bu gece boş değil misin? Git Ethan'la falan takıl."

"Takımla birlikte otelin barında."

"Sen de gitmelisin! Antrenman dışında takımla vakit geçirmek için mükemmel bir fırsat."

"Ethan'la benim hakkımda mesajlaştığınıza eminim çünkü aynı şeyi beş dakika önce o da bana söyledi."

"Bunu yapılacaklar listesine eklemeliydim." Sanki bir yere not alıyormuş gibi durdu. "Takım arkadaşlarınla arkadaş ol."

"Yalnız bunun düğünden önce kitabındaki erkek arkadaşlarından biri olmakla hiçbir ilgisi yok ve zaten yapılacaklar listesinin amacı da buydu."

"Yok ama iyi bir kaptan olmakla ilgisi var."

Yüzümü yastığa gömüp kumaşa doğru homurdandım. "Lanet olsun."

"Haklı olduğum zamanlarda benden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim hızla. "Ama tamam, sen kazandın. Bir içki için aşağı ineceğim."

"Oraya gittiğinde bana bir fotoğraf gönder. Kanıt olarak."

"Yapılacaklar listesinden bahsetmişken, benim de yapmak istediğim bir şey var."

"Öyle mi? Hangisi?"

"Önümüzdeki cumartesi bir parti var, birini götürmeliyim. Sen evdesin. Raptors'ın programına baktım ve dans etkinlikleri

olacağından oldukça eminim. Slow bir dans ayarlayabileceğimizden eminim."

Aslında, Raptors'ın programını kontrol etmeme gerek yoktu çünkü Zanders bu partiyi bilerek ikimizin de boş olduğu ve şehirde olduğumuz bir geceye ayarlamıştı.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ayrıca ilgi çekici. Parti ne için?"

"Henüz söyleyemem ama bence kendine yeni bir elbise alabilirsin."

"Ne tür bir elbiseden bahsediyoruz?" Zanders'ı tanıyorsam, gösterişli bir elbise olmalıydı.

Pembe saten elbisesi aklımı başımdan almıştı. Kumaşın dokunuşum altında verdiği his yumuşacıktı. İçinde göz kamaştırıcı gözüküyordu. "Sonbahar davetinde giydiğine benzer bir şey mükemmel olacaktır."

"Yine o elbiseyi giyerim."

Daha önce Stevie'yi defalarca kez alışverişe götürmüştüm ama kız kardeşimin alışveriş yaptığından emin olmak için en yakın arkadaşının onu alışverişe götürmesi daha az şüphe uyandırırdı. Indy dile getirmese de yeni bir elbise için can attığını tahmin edebiliyordum.

"Bence yeni bir tane almalısın. Girişteki masanın üst çekmecesinde bir kredi kartı var. Stevie'yi al ve güzel bir gün geçir."

"Ryan-"

"Şu 'paranı harcayamam' saçmalıklarına son ver. İkimiz de almak istediğini biliyoruz ve bana pahalı bir kız arkadaş olacağını söylemiştin, o yüzden bunu kanıtla."

"Emin misin?"

Güldüm. "Paramı harcayacağın için heyecanlı değilmişsin gibi davranmayı bırak. Evet, eminim. Stevie'ninkini de sen öde lütfen. Bu parti için elbisesini ben almak istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bu partiyi bu kadar özel yapan ne?"

Yataktan kalktım. "Gidip takımla buluşmam gerek."

"Hey, Ryan, haberin olsun diye söylüyorum, berbat bir yalancısın ve senin paranla yeni bir çift ayakkabı alacağım."

Tekrar gülümsedim. "Benden bu kadar çok hoşlandığına göre senin için çok şey ifade ediyor."

Tatlı kıkırdaması kulaklarımı okşadı.

Telefonumu yanağıma bastırarak ayakkabılarımı giydim ve anahtarımı aldım. "Hey, Mavi, seninle konuşmayı özlemişim. Bunu tekrar yaşamayalım."

"Anlaştık."

"Buzdolabındaki kâğıda yaptığımız diğer anlaşmalarla birlikte bunu da ekle."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, telefonu henüz kapatmamıştık. Indy boğazını temizledi. "Evde görüşürüz."

Bu cümlenin dudaklarından dökülüşüne bayılıyordum. "Evde görüşürüz."

✈

Otelin barı yirminci katta, gözden uzak bir yerdeydi. Çift kanatlı kapı dikkat çekmese de takım arkadaşlarımdan yükselen sohbet sesleri içerideki kalabalığı ele veriyordu.

Elleri arkada, girişi koruyan güvenlik görevlilerinin yanına ulaşıncaya kadar başım öne eğikti. Kafasını kaldırıp onaylayarak başını salladı ve içeri girmem için yol gösterdi.

Ethan haklıydı, burası özel bir bardı. Böyle yerler nadiren bulunuyordu, anında bu otel favorilerim arasında yerini almıştı. Her ne kadar sahip olduğum hayata şükretsem de çoğu insanın yaptığı gibi işten sonra bira içmeye gidemiyordum. Tanınıp fotoğrafım çekilir ve sonraki gün maçım başarısızlıkla

sonuçlanırsa, akşamdan kalma bir şekilde oynadığıma dair suçlamalar internette dolaşırdı.

Sosyal bir hayata sahip olmak, beraberinde getireceği sıkıntılara değmezdi. Bu yüzden evet, dairem bazı zamanlarda kişisel bir hapishane gibi hissettirse de beni ve itibarımı güvende tutuyordu.

"Shay!" Dom şapkamı çıkardığım anda seslendi. "Aynen öyle, adamım. Buraya gel."

Yanındaki bar taburesinde oturan çaylaklardan birini itti ve sanki bütün gece boyunca benim için bekletilmiş gibi tabureye birkaç kez vurdu.

Dom, partilerin adamıydı. Onun ilgi odağı hâline gelmediği bir takım etkinliği olmamıştı ancak aynı zamanda annesini seven iyi bir adamdı. Benden bir üst sınıftaydı ama üniversitede Kuzey Carolina'da üç yıl birlikte oynamıştık. Daha sonra Los Angeles'ta bir takıma transfer oldu ama kontratının ilk yılında annesi kanserle mücadele etmeye başlayınca, sırf annesinin yanında olabilmek için maaşından feragat ederek memleketi Chicago'ya transfer olmak istedi. Annesi şu anda iyi olsa da o zamandan beri büyüdüğü şehirden ayrılmak istemiyordu. Yetenekli bir oyuncuydu. Şampiyonluğa oynayan takımların birinde oynayabilirdi ancak tıpkı benim gibi ailesi için burada kalıyordu.

Onun bu yönünü nedense unutmuştum. Muhtemelen uzun zamandır basketbol dışında hiçbir şey düşünmediğim ve tamamen bencil olduğum içindi. Etrafımdaki on üç adamın hepsinin kendi hikâyeleri vardı fakat ben, kendi hayatımla o kadar çok ilgileniyordum ki onları umursamıyordum.

Dom, yanına oturduğumda birasını uzatarak bana kadeh kaldırdı.

"Annen nasıl?"

Dom kafasını geriye atarken göğsüme anlık bir suçluluk duygusu hücum etti. En basit şeyleri bile karşımdakini incitmeden soramıyordum.

"O iyi. İki hafta önce yıllık taramalarını yaptırdı ve hâlâ iyileşme sürecinde." Sanki kendisine bu iyi haberi hatırlatmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Sonra kaşları şaşkınlıkla çatılırken duraksadı. "Sorduğun için teşekkürler, dostum."

"İtiraf etmeliyim ki, bu kadar uzun süredir sormadığım için kendimi aşağılık biri gibi hissediyorum."

"Sen artık önemli birisin. Kafanda annemin sağlığından daha önemli şeyler var."

Haksız sayılmazdı. Öyle davranmam konusunda haksız değildi ama söylediği bahane saçmalıktı. Üniversitedeyken, her ne kadar onlara hep soyadlarıyla hitap etsem bile takım arkadaşlarımın hepsinin ailesini ilk isimleriyle tanırdım. Kardeşlerini de tanırdım. Takımımızın ihtiyaç duyduğu not ortalamasını tutturabilmek için desteğe ihtiyaçları olup olmadığını kontrol ederdim.

Diğer insanlara nasıl ilgi göstereceğimi, onların sorunlarını nasıl çözeceğimi biliyordum. Nasıl *güvenileceğini* de biliyordum çünkü onlar da bana güvenebiliyordu. Indy'nin hayatıma girmesine izin vermek, içinde yaşadığım bencil dünyanın farkına varmamı sağlamıştı.

Son dört yıldır yaşananlardan dolayı gözlerimi yummuş ve bir kez bile olsun etrafıma bakmamıştım. Takım arkadaşlarımın da tıpkı benim gibi normal insanlar olduğunu, sevdikleri işi yaparken bir yandan da spot ışıkları altında yaşadıklarını görmemiştim. Elbette benimki kadar değildi ama bu durum, üzerlerindeki baskının daha az olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bu tamamen saçmalık," diye itiraf ettim. "Yani, herkese bu şekilde davrandığım konusunda tamamen haklısın ama bu doğru değil. Daha önce sormalıydım. Lige girdiğimden beri bir pislik gibi davranıyorum."

Dom güldü. "Tamam, duygusal, Shay. Sorun yok. Sen hâlâ benim dostumsun." Kadehini bir kez daha benimkiyle tokuşturdu. "Evdeki Disney prensesi seni iyice duygusal bir adama dönüştürdü."

Kahkaha attım. "Onun adı Indy, seni pislik."

"Ah, güven bana. Hatununun adını unutmadım. Bazen rüyalarımda ismini sayıkladığıma eminim."

Başımı iki yana salladım fakat dudaklarımdan neşeli bir kahkaha yükseldi. Dom, takımımdaki diğer tüm adamlardan daha fazla ilgi çekiyor olsa da Indy'nin randevuya çıktığı geceden itibaren bir şeyler değişmişti. Bu sahte ilişkiye ihanet etmeyeceğini varlığımın her zerresiyle biliyordum.

"Hiç şansın yok, Dom. Ne sana ne de senin fazla kullanılmış aletinle işi olmaz."

Kocaman ve içten bir kahkaha attı. "Siktir, seni özlemişim, Shay."

✈

Henüz bir birayı bile bitirememiştim ama iki saattir çocuklarla takılıyordum ve gerçekten iyi vakit geçiriyordum. Ethan bir saat önce gururlu baba bakışları atarak gitmişti. Takım arkadaşlarımla bir otelin barında bira içmek gibi değil de sanki ilk sayımı almış gibiydim.

Stevie'nin, Zanders ve köpekleri Rosie'nin kanepede birbirlerine sarılmış hâlde sızdıkları bir fotoğrafla cebimdeki telefonum titredi.

Stevie: *Şirin ve küçük aileme bak. Ayrıca seni özledim.*

Bu küçük aile çok yakında resmîleşecekti ve onun bundan haberi yoktu. Bu sır omuzlarıma yüklendiği günden beri ona karşı biraz mesafeliydim çünkü sürprizi bozmak istemiyordum. Ancak kız kardeşimle bir gün bile konuşmadan duramadığımız için mesajına, benim de onu özlediğime dair bir mesajla cevap verdim.

Sonra mesajlarım arasında Indy'den gelen bir mesajı gördüm. Bir saatten uzun bir süre önce göndermişti ama takım arkadaşlarımla geçirdiğim süre boyunca dikkatim o kadar dağılmıştı ki telefonumu kontrol etmemiştim. Her ne kadar ilk tepkim, bana gönderdiği Çin yemeğinin fotoğrafını kaçırdığım için özür dilemek olsa da içimden bir ses telefonuma bakmayı unutacak kadar iyi vakit geçirdiğim için benimle gurur duyacağını söylüyordu.

Ben: *Sana takımla barda çekilmiş bir fotoğraf göndermeyi unuttuğumu söylesem, benden nefret eder miydin?*

Mavi: *Pardon, kimsiniz?*

Ben: *Tatlı şey.*

Mavi: *Egom, Ryan. Bu dairede çok yer kaplıyoruz.*

Ona boş kadehimle arka planda takım arkadaşlarımın göründüğü bir fotoğraf gönderdim.

Mavi: *Şu uzun boylu olan kim? Bekâr mı?*

Ben: *Onların hepsi uzun boylu.*

Mavi: *Harika, herhangi biri olabilir.*

Ben: *Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?*

Mavi: *İşe yarıyor mu?*

Kız kardeşimin en iyi arkadaşıyla flört etmenin sahte ilişkimin sınırlarını fazlasıyla belirsizleştirdiğinin farkındaydım ama Ind'e karşı kendime engel olamıyordum.

Ben: *Takım arkadaşlarımla iyi geçinmeye çalışırken, sırf onlardan biriyle görüştüğünü hayal ettiğim için hepsini transfer ettirme isteğiyle savaşıyorum. Yeterince kaskanç mıyım, Mavi?*

Üç gri nokta ekranımda hareket ederken bir anda kayboldu. Tekrar belirdi.

Kayboldu.

Ben: *Her zaman söyleyecek bir lafın olduğu için seni susturabilmek hoşuma gidiyor.*

Anında cevap verdi.

Mavi: *Beni susturabilmenin başka bir yolunu biliyorum.*

Ah, lanet olsun.

Şimdi söyleyecek sözü olmayan kişi bendim. Indy mizacı gereği aklına geleni söyleyen biriydi ve ben bırakın aklıma geleni söylemeyi, neredeyse cevap bile veremiyordum.

Mavi: *Umarım sen ve sağ elin gecenin keyfini çıkarabilirsiniz. Evde görüşürüz, ev arkadaşım.*

Indy'yi susturmak için yapabileceğim her şey aklımı başımdan alıyordu ama sanırım çığlık attırmayı tercih ederdim. Tercihen de ismimi. Kahretsin, şimdi de boşalırken ne kadar güzel göründüğünü düşünmeye başlamıştım. Bacağıma boşalmasından daha ötesini hayal ediyordum. Bu kaotik kız tam anlamıyla açıldığında daha vahşi olur muydu? Lila ojeli

tırnaklarını sırtıma batırır ve belki de kanatır mıydı? Çıplak bacaklarını belime sarar, ayak bilekleriyle beni daha yakınına çekmeye çalışır mıydı? Lanet olsun, umarım bunu öğrenebilirdim.

Aletime tonlarca kan hücum ederken iş arkadaşlarımla bir bardaydım. Sertleşmek için pek de uygun bir an değildi. Indy yanılmıyordu. Aklıma soktuğu o küçük düşünce, sağ elimin işe koyulması için yalvarıyordu.

Dom'a biramın parasını ödemesini söyledikten sonra tam kapıdan çıkıyordum ki çaylaklardan Leon Carson'ın, takımın bar etrafında oluşturdukları kalabalığa doğru ilerlediğini gördüm. En son takım yemeğinde iş haricinde görüşmüştük ve Ethan, çocuğun benden korktuğunu söylemişti.

Evet, saygı görmek istiyordum ama aynı takımda olduğum kimsenin benden korkmasını istemiyordum. Bu isteğim, Chicago dışında bir forma giyen adamlar için geçerliydi.

"Leon."

Duruşunu düzeltti, gözlerime bakmakta zorlanıyordu. "Hey, Shay."

Tanrım. Çaylakken bile bu kadar çekingen biri değildim. Lige mütevazı bir özgüvenle, oyuna ne katabileceğimi bilerek gelmiştim fakat Leon bir yedek oyuncuydu. Yedek oyun kurucumuzdu ve yalnızca dördüncü çeyrekte eğer diğer takımı yeniyorsak ya da yeniliyorsak oynayabiliyordu.

"Salı günü antrenmandan sonra geç saatlere kadar kalacağım ve bazı hareketler üzerinde çalışacağım. Atışlar deneyeceğim. Katılmak ister misin?"

"Gerçekten mi?"

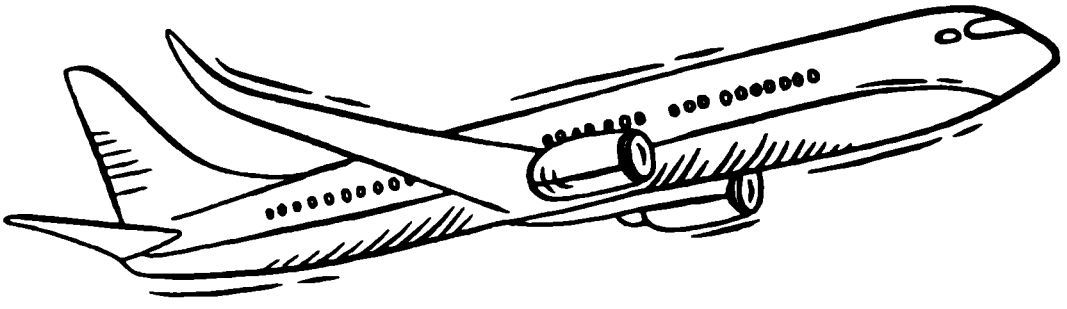
"Evet, takımdan birkaç kişi haftada bir gün geç saatlere kadar benimle kalarak bireysel çalışmalar yapıyorlar, sorun

yaşadığın bir konu varsa birlikte üzerine çalışabiliriz. Eğer tavsiyeye ihtiyacın olursa-"

"Evet! Kesinlikle katılırım. Bu harika olur."

Artık gözlerimin içine bakıyordu ve kendine güveni biraz daha artmıştı.

"Güzel." Kapıya yönelmeden önce boş birasını başımla işaret ettim. "Kendine bir bira daha al. Dom ısmarlıyor."

BÖLÜM YİRMİ BİR

INDY

Ben: *Günlük Güncelleme: Aslında birkaç gün geçti ama sana bir şey söylemeliyim. Azgın bir köpek gibi kardeşinin bacağına boşaldım.*

Ben: *Stevie, neden cevap vermiyorsun?*

Ben: *BENİ ENGELLEDİN Mİ?!*

Ben: *Stevie Renee Shay! Onunla yaşamamı isteyen sendin!*

Ben: *Şaka yapıyorum. Bu senin hatan değil. SENI SEVIYORUM! Bana kızdın mı?*

Ryan bana bu konuda yardımcı olmayı teklif edeli bir hafta olmuştu. Bu sözlerin içime işlemesi, bacağını bedenime bastırması sayesinde yaşadığım hızlı orgazm sonrası vücudumun kendine gelmesi günler sürdü. Buraya taşındığımdan beri bu adamla ilgili fanteziler kuruyordum. Kahretsin, tanıştığımız günden yani Alex'i başka biriyle yakaladığım günden beri onunla ilgili hayaller kuruyordum.

Evleneceğimi düşündüğüm adamla yaşadığım ilişki sonlandıktan saatler sonra başka bir adamın hayalini kurmamın, benim ya da ilişkimiz hakkında ne ifade ettiğinden emin değildim ama Alex'e karşı beslediğim aşkın gerçek ve samimi mi, yoksa arzuladığım hayata ulaşmak için uygun bir yol mu olduğundan şüphe etmeye başlamıştım.

Açık konuşmak gerekirse, geçtiğimiz hafta bu düşünce aklımı karıştırmıştı. Ryan'la tanıştığım günden beri onunla flört ediyor olsam da başka biriyle randevuya çıkmamla birlikte her şey çok gerçekçi bir hâl almaya başlamıştı. O randevu aslında beni hayata döndürmek içindi. Ryan'a karşı hissettiklerimin geçici olduğunu kendime kanıtlamak içindi. Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm adamdan yalnızca sekiz ay sonra başka birine karşı gerçek duygular besliyor olamazdım. Herhangi biri bana karşımdaki adama karşı hissettiklerimin aynısını hissettirebilirdi.

Korkutucu bir şekilde, tam tersi ispatlanmıştı.

Ryan bu sabah eve gelmişti ama onu henüz görmemiştim. Çantalarını bırakmış, benim için bir kahve hazırlayıp soğuması için buzdolabına yerleştirmiş, ardından ben uyanmadan önce basın mensuplarıyla röportaj öncesi çekime gitmişti. Süperstar Ryan Shay için tipik bir cumartesiydi. Acaba tüm bu işlerden yoruluyor muydu? Dışarıdan bakan biri için hayatı muhteşem görünebilirdi ama yaşadığı zorlukları gördükçe onun adına ben yoruluyordum.

Stevie'yle ben iki gün önce alışverişe çıkmıştık ve o zamandan beri dolabımda asılı duran kırmızı saten elbiseyi giymenin hayalini kuruyordum. Kırmızı genelde tercih ettiğim bir renk değildi ama bu rengin getirdiği cesarete ihtiyacım vardı. Askısı omuzlarımdan fiyonk şeklinde geçerken, etek boyu dizlerimin

tam üzerindeydi. Elbisenin fermuarını çekmek için birine ihtiyacım olacaktı, bu yüzden Ryan'dan yardım isteyebileceğim zamana kadar yeni ten rengi topuklu ayakkabılarımı giydim.

Anlatmayı reddettiği bu gizli parti, bir saat sonra ve şehrin öbür tarafında yapılacaktı. Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda aynada kendime son bir kez uzun uzun baktım, derin bir nefes alarak oturma odasına doğru ilerledim.

Topuklarımın parke zeminde çıkardığı tıkırtı dikkatini çekti, elinde bir bardak viski vardı.

Mavi-yeşil bakışları bacaklarımdan başlayarak vücudumda ilerleyip göğsümde oyalandı. Aslında bu konuda pek şanslı sayılmazdım ama bu elbise, sahip olduklarımı sergilemek için muazzam bir iş çıkarıyordu. Ryan'ın öpülesi dudakları birbirinden ayrıldı, diliyle alt dudağım ıslattı.

Sonunda göz göze geldiğimizde yutkunurken âdemelmasının hareket edişini izliyordum. "Vay canına."

"Selam."

Başını iki yana sallayarak konuşması gerektiğini kendisine hatırlatırken, itiraf etmeliyim ki onun tüm dikkatinin bu şekilde üzerimde olması egomu oldukça tatmin ediyordu. "Indy, inanılmaz görünüyorsun."

Sırtımı döndüm. "Fermuarımı çeker misin?"

İçimde yükselen adrenalinden dolayı dizlerimde hafif bir titreme vardı ve avuçlarım heyecandan terlemişti. Gergin bir insan değildim ama bu kontrol manyağı adamın kontrolden çıktığını görme fikri beni tüm hafta germişti.

Saçlarımı ensemde topladığımda, önce kadehinin tezgâha değdiğini işittim, sonra bir, iki, üç yavaş adımla bana doğru ilerledi. Yakınlığından kaynaklanan sıcaklık anında sırtımı ısıtırken, Ryan'ın avuç içi kalçama temas ettiğinde derin bir nefesi paylaştık.

Aramızdaki değişiklik açıkça hissedilebiliyordu, havayı yeni bir enerji sarmıştı. Başlangıçta flört düzeyinde olan arkadaşlığımız, artık daha fazlası olduğuna dair bir farkındalığa evrilmiş durumdaydı. İkimizden birinin bu konuda harekete geçmeye karar vermesi an meselesiydi.

Ryan'ın parmak uçları boynuma değdiğinde tüylerimi diken diken etmeyi başarmıştı. Bu his anında vücudumu titretirken piç kurusu gülmeye başladı.

"Senden nefret ediyorum," dedim güçlükle nefes alırken.

"Mm-hmm. Öyle görünüyor."

Kalçamdaki parmakları tenimi okşadığında elbisemin kumaşı kavrayışıyla kıvrıldı. Diğer eliyle fermuarımı çekerken parmak uçlarıyla omurgamı yokluyor ve bunu yaparken hiç acele etmiyordu. Fermuar hedefine ulaştığında, Ryan'ın parmak uçları boynuma doğru sinsice ilerleyerek boğazımın etrafını sardı.

Başparmağı nabzımın attığı noktada gezinirken kaslı vücudu vücuduma değiyordu. "Bu elbiseyi sana ben mi aldım?"

Başımı onaylarcasına salladım.

Gırtlağından tatmin dolu bir hırıltı yükseldi.

"Hiç kimse sana fazla sahiplenici olduğunu söylemiş miydi, Shay?"

Göğsü sessiz bir kahkahayla sırtıma çarptı. "Hayır. Yine de hiç kimse beni senin kadar açgözlü hissettirmemişti."

Ah, Tanrım. Beni bu şekilde kontrol etmesine bayılıyordum.

Ondan bu partiyi iptal etmesini, beni yatağa götürmesini ve her türlü ihtiyacımla ilgilenmesini istemekten iki saniye kadar uzaktaydım.

Düşüncelerimi sezmiş olmalıydı ki araya girerek, "Gitmemiz gerek," dedi Ryan.

Yüzümü ona döndüm, lacivert takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle tam karşımdaydı. Siyah yerine koyu renkler ona daha çok yakışıyordu. Mavi-yeşil gözleri bu ışıkta safir tonlarına bürünüyordu.

"Bu gece oldukça yakışıklı görünüyorsun."

Alt dudağını ıslatmak için uzanan dili, gülümseyerek dişlerinin arasına geri çekildi. Dikkatim dudaklarına yöneldiğinde, Ryan biraz mesafe yaratmak için geri çekilmeden önce beklentiyle dolu bir nefes aldım.

"Geç kalmamalıyız," diye hatırlatmada bulundu.

"Bu partinin sebebini hâlâ söyleyemiyor musun?"

Bileğindeki Rolex'i kontrol etti, sonra bana baktı ve bir süre düşündü. "Zanders Stevie'ye evlenme teklif edecek. Bu onların nişan partisi."

"Ne?"

Ryan bana endişeyle bakıyordu.

"Ona bu gece evlenme mi teklif edecek?" İki elimle ağzımı kapattım.

"Şu anda teklif ediyordur. Uçakla Chicago'ya dönüyorlar."

Göğsüm kesik bir hıçkırıkla inip kalkıyordu. "Aman Tanrım."

Ryan, kırılmak üzere olan hassas bir oyuncak bebekmişim gibi yüzüme bakıyordu. "İyi misin?"

Ağlamak, mutlu olduğum zamanlarda bile tercih ettiğim duygusal çıkış yolu olduğu için gözlerim yaşlarla doldu.

"Hey," dedi Ryan elleriyle yüzümü kavrayıp, başparmaklarıyla gözlerimin altını okşadı. "Ağlama. Makyajım mahvedeceksin."

"Elimde değil."

"Üzüldün mü?"

"Ne?" Duraksadım. "Neden üzüleyim ki?"

"Bilmiyorum."

"Neden öyle söyledin?"

Göz temasını sürdürdü ve anlayışla yüzüme bakmaya devam etti. "Teklifi alan ben olmadığımı için mi üzüldüğümü düşünüyorsun?" diye tahminde bulundum.

Ryan'ın dudakları özür dileyen bir ifadeyle kıvrıldı. "Hâlâ her şey çok taze, Ind. Yarın bir bekârlığa veda partisine gidiyorsun ve bu akşam bir nişan partisi-"

"Çok mutluyum. Onlar adına çok mutluyum. Bu benimle ilgili değil."

Söylediklerimin tamamı doğruydu. Alex'le ayrılmamızdan bu yana geçirdiğim zamandan mı, yoksa en iyi arkadaşımı mutlu görmenin bencilliğe yer bırakmamasından mı bilmiyordum ama kaybettiğim hiçbir şey için üzülmüyordum.

Ryan gözlerimin altını son kez silmeden önce saçlarımı iki kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen çok iyi bir arkadaşsın, Mavi."

"O da benim için öyle. Bana söyleyebilirdin. Parti için yardım edebilirdim. Ben-"

"Biliyorum. Zanders senden yardım istemeyi düşündü ama ona istememesini söyledim. Başkalarının eğlenip eğlenmediğini umursamadan senin de eğlenmeni istedim."

Benim üstlendiğim rol buydu. Partileri planlayan, ev sahipliği yapan ben olurdum. İnsanların iyi vakit geçirdiğinden emin olurdum.

"Evet, Ind. Tek bir insanla bile ilgilenmeden bütün geceyi eğlenerek geçireceksin. Şaşırtıcı, biliyorum ama bence bunu yapabilirsin."

"Peki," diye teslim oldum. "Ama eğer bu parti berbat olursa, fikrimi sormadığı için Zee'nin canına okurum."

"Zanders'tan bahsediyoruz. Oldukça abartılı olacaktır." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak yanaklarımı iki avucunun arasına aldı. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Evet, sorduğun için teşekkür ederim."

Dikkatim bir kez daha dudaklarına yöneldi ama o da aynı hızla boğazını temizledi.

"Artık gitmeliyiz."

Ryan, şoförü bizi siyah bir kapının önündeki küçük ve loş bir tabeladan başka bir şey olmayan, gösterişsiz bir binanın önünde indirdikten sonra benim için kapıyı açtı. Dışarıda paparazziler ya da basından kimse yoktu. Böyle olacağını tahmin ediyordum, sadece iri yarı bir adam elinde bir dosyayla ön girişte duruyordu.

Zanders bunu gizli tutmak konusunda iyi iş çıkarmıştı. Bırakın yerel basım, benim bile bu gece böyle bir sürpriz olacağından haberim yoktu.

Ryan'ın eli belime doğru kayarken beni ön kapıya doğru yönlendirdi.

"Indy Ivers," dedi kapıdaki adama. "Ve Ryan-"

"Kim olduğunuzu biliyorum. Bu çılgınca." Görevlinin yüzündeki soğuk ifade yerini başını inanamayarak iki yana sallarken tebessüme dönüştü çünkü Ryan Shay söz konusu olduğunda, ağzını sıkı tutması için para alan bir koruma bile hayran gibi davranmaktan kendini alamıyordu.

Kapıyı açıp bizi karanlık bir koridora yönlendirdiğinde, Ryan'ın eli hâlâ korumacı bir tavırla belimdeydi.

Ceketimi çıkararak salona girmeden önce ona doğru döndüm. "Takım arkadaşların ve genel müdürün burada olmadı-

ğına göre, sanırım bu gece birlikteymişiz gibi davranmamıza gerek yok."

Ryan ikimizin de ceketini diğer konuklarınkilerle aynı yere astı. "Evet, haklısın."

İkimizin de ses tonu pek inandırıcı değildi.

"Ama," diye söze girdiğimde Ryan'ın gözleri gözlerimle buluştu ve umutla parıldadı. "Bu iyi bir pratik olabilir."

"Doğru, düğün de yaklaşıyor."

"Doğru," diye kabul ettim hemen. "O zaman bu gece rol yapacak mıyız? Pratik için."

"Evet, yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyor."

Tereddüt etmeden elime uzandı ve parmaklarımız birbirine kenetlenmiş hâlde içeriye doğru ilerledik.

Mekân samimi, küçüktü ancak Zanders ve Stevie'nin aileleri ile yakın arkadaşlarının sığabileceği kadar da büyüktü. Zanders'ın tarzına uygun olarak loş aydınlatmalar son derece gösterişliydi, bar tamamen parayla satın alınabilecek en iyi bira ve likörlerle donatılmış, DJ eşliğinde dans edebileceğiniz bir alan hazırlanmıştı.

Rio, Maddison ve Raptors'tan birkaç kişi gözüme çarpan ilk simalar oldu. Rio'nun yeşil gözleri heyecandan kocaman açılmış, beni işaret ediyordu. Gerçi beni gördüğüne mi sevinmişti, yoksa yanımda takıntılı olduğu adamı görmek mi hoşuna gitmişti, emin değildim.

"Takıma selam vermek istiyorum."

"Ailem de burada," dedi Ryan. "Heyecandan kalp krizi geçirmeden önce gidip annemi senin gerçek kız arkadaşım olmadığın konusunda uyarmalıyım."

En yakın arkadaşımın ebeveynlerine selam vermek için ona katılırdım ancak Bayan Shay'dan pek hoşlanmıyordum. Ryan

ve Stevie'nin babası çok değerli, tatlı ve sevgi dolu bir adamdı ancak annesi Stevie'ye karşı yıllarca iyi davranmamıştı. Bir süredir aile terapisine katılıyorlardı ve anne-kız ilişkilerini düzeltmeye çalışıyorlardı. Aralarının düzeldiği belliydi, aksi takdirde Zanders bugün onu buraya davet etmezdi.

Şahsi yaşamımda fazla hoşgörülü olabilirdim fakat arkadaşlarımı üzenlere karşı küçük çaplı kin tutmalarımla tanınırdım. O yüzden, Ryan'ın iyiliği için bu gece özellikle de birkaç kadeh içtikten sonra annesiyle konuşmaktan sakınacaktım.

"Tekrar görüşürüz." dedim. "Seni bulurum."

Birbirimizden uzaklaşırken rol yapan iki insana göre olması gerekenden daha uzun süre parmaklarımızı ayıramadık.

Beni kucaklarken, "Demek benim hayranı olduğum adamı beceriyorsun," dedi Rio.

"Sevişmiyoruz. Pratik yapıyoruz. Birkaç hafta içinde çocukluk arkadaşlarımın karşısında erkek arkadaşım olarak rol yapması gerekiyor."

Rio takım arkadaşlarına arkasını dönerek fısıldadı. "Ev arkadaşınla yatmadığına beni asla ikna edemezsin. Stevie'ye söyledin mi?"

"Hayır çünkü yatmıyoruz. En azından şimdilik. Sana bahsettiğim sorun için bana yardım etmeyi teklif etti."

"Şaka mı yapıyorsun?" Rio'nun gözleri büyüdü. "Bu gönüllülük gerektiren bir şey miydi? Bilseydim aylar önce teklif ederdim!"

Ona boş bir bakış attım. "Evet, evet. Biliyorum."

"Zanders ve Stevie'nin nişan partisinde olmak çok tuhaf. Sen biliyor muydun?"

"Maddison buraya gelince bizi bilgilendirdi."

Onur konuklarımızın gelmelerini beklerken, Maddison ve karısının yanı sıra iş için ülkenin dört bir yanına uçtuğum diğer çocuklara da selam verdim. Ana kapılar açıldığında Ryan hâlâ ailesiyle birlikteydi, ortalık tezahürat ve kutlama sesleriyle yıkılıyordu.

Stevie kapıdan içeri adım atarken gerçekten ışıl ışıl görünüyordu ve şaşkınlıktan elleriyle yüzünü kapatmış olsa da gülümsediğinden emindim.

Salonun öbür ucundan bakıldığında bile sol elindeki kocaman taşı görebiliyordum. Kız arkadaşını şımartmayı seven bu adam ona arkadan sarılırken, hazırladığı bu sürprizi başarıyla tamamladığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Yanlarına doğru ilerledim ama önce ailelerinin onları tebrik etmesine müsaade etmek için bir adım geride durdum.

Stevie'nin bakışları odada özellikle birini ararken, ikiz kardeşini bulduğunda hemen ona doğru koşmaya başladı. Ryan da hızlı adımlarla ona ilerledi ve sarıldı.

Şaşırtıcı bir şekilde duygularıma söz geçirebiliyordum. Gözyaşları yerine, heyecan dolu gülüşlerle ve zıplayarak, dostuma sarılmak için yanlarına ilerledim. Ryan, kız kardeşinden ayrılırken büyüleyici bir gülümsemeyle gözyaşlarını siliyordu.

Ev arkadaşım duygusal bir adam değildi. Bu çok netti ancak Stevie onun için daima özeldi. Onu çok seviyordu ve herkesin içinde onun için birkaç damla gözyaşı dökecek kadar savunmasız olması, günün birinde başka bir kadının da onu bu kadar savunmasız bırakabileceği konusunda beni umutlandırıyordu.

Ona bir kez daha sarıldığında, on dakikalık ağlamama serimi bozmamak için dikkatimi Zanders'a yöneltmek zorunda kaldım. Zanders, kız kardeşini ve babasını kucakladıktan sonra en yakın arkadaşları Maddisonlara sarıldı.

Rio elime bir cin tonik tutuşturarak kolunu omzuma attı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Stevie babasıyla kucaklaştıktan sonra bana doğru baktı ve bir anlık sessizlik yaşandı. Bunu bir sinyal olarak algılayarak içkimi masaya bıraktım ve topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kollarımı ona sıkıca sarıldım.

"Biliyor muydun?" diye sordu kucaklaşmamız sırasında.

"Hiçbir fikrim yoktu! Sen biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu!" diye bir kahkaha attı.

"Bu yüzden mi bana mesaj atmadın?"

"Evet, o konuda-"

"Şu adama da sarılayım." Sözünü kesmek için elini tuttum çünkü bu an kardeşi ve benimle ilgili değil, onunla ilgiliydi. "Aman Tanrım, Zee."

O anda Zanders bir kolunu omuzlarıma attı. "Beğendin mi?"

"Benden yardım istemeni tercih ederdim ama isteseydin bile daha kusursuz olabileceğini sanmıyorum."

Stevie başka bir yöne çekilince nişanlısına sarılmak için döndüm. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler, Indy." Zanders'ın yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme vardı ama kimsenin duymaması için sesini alçalttığında bu gülümseme yerini endişeye bıraktı. "İyi misin?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor?"

"Çünkü bir yıl önce tanıştığımızda yüzüğünü seçmiş ve muhtemel düğün tarihini belirlemiştin. Beni yanlış anlama, o adamla birlikte olmadığın için mutluyum ama üzerinden çok zaman geçmedi." Bana dikkatle baktı. "Ryan mutlu olacağını

söyledi ve mutlu olacağından da şüphem yok. Sadece emin olmak istedim, hepsi bu. Düşüncesizlik etmek istemedim."

"Tanrım, hayır." Onu başından savdım. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. İkiniz için daha mutlu olamazdım. Yemin ederim. Ben iyiyim."

"Güzel." Zanders kıyafetime baktı. Modaya verdiğim önemi arkadaşlarım arasında en iyi bilen oydu. "Elbisene bayıldım."

"Takımına bayıldım."

Stevie ve Ryan bira şişelerini tokuştururken kendi küçük dünyalarına çekildiler. Zanders ve ben odanın diğer ucundan Shay kardeşleri seyrediyorduk.

"Sekiz ayın çok uzun olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Bence o pislik herifin yasını tutmak için sekiz saat bile çok fazla ama seni tanıyorum, Indy. Çoğu insana göre bazı şeyleri daha yoğun hissediyorsun, o yüzden hayır, sekiz ayın o kadar uzun olduğunu düşünmüyorum. Son derece sadık birisin ve birini sevdiğinde vücudundaki her hücrenle seviyorsun."

"Peki ya bu sevgi ve sadakat duygusu tamamen yalansa? Ya Alex'e karşı hissettiğimi sandığım duygular, istediğim hayatı kurabileceğimizi düşündüğüm için tamamen kendimi inandırdığım bir hikâyeden ibaretse? Bu durumda sekiz ay yeterli bir süre mi?"

Zanders gülümsedi. "Eğer bana sekiz ayın Alex'in seni hak etmediğini anlamak için yeterince uzun olup olmadığını soruyorsan ve eğer öyleyse, seni hak ettiğini düşündüğün başka biri varsa evet, bence sekiz ay çok uzun bir süre."

Zanders gözlerini dikip bilmiş bilmiş sırıttı. "Şimdi gidip nişanlımla dans edeceğim. Şurada bir Shay daha var, gecesini seninle geçirmek isteyeceğinden eminim."

Kıkırdadım. "Tamam, çöpçatan."

"Ne diyebilirim ki? Âşık oldum!" Zanders uzaklaşırken, arkasını dönüp bir an için bana baktı. "Sadece eğlen, olur mu?"

Sadece eğlen.

Lanet olsun. Yapmam gereken şey tam olarak buydu. Tüm bu durumu aşırı analiz etmekten vazgeçmeliydim. Geçmiş duygularımı geride bırakmaya hazır mıyım diye düşünmeyi bırakmalıydım. Sadece eğlenmeliydim.

Üstelik birlikte vakit geçirmekten en çok keyif aldığım kişi bu gece burada, lacivert takım elbisesinin içinde mükemmel görünüyordu.

Zanders'ın peşinden ikizlere doğru ilerledim.

"Dans edeceğiz," dedi Stevie'ye, elinden tutup onu dans pistine yönlendirirken.

Ryan'ın etrafında dönerek dirseklerimi bar masasma yasladım ve ona doğru döndüm. Gözleri vücudumda yavaşça geziniyordu. "Peki *biz* ne yapacağız?"

"Güzel soru." Ryan'ın birasından bir yudum aldım. "*Biz* ne yapacağız?"

Bu soru daha önemli bir soruyu maskeliyordu: Bunun ne kadarı rol gereği olacaktı?

Müzik biraz daha hüzünlü bir tona geçerken dudaklarının bir tarafı hafifçe kıvrıldı. "Dans edeceğiz."

Ryan elini uzattığında, avucum onun avucunun içine girer girmez, önünden yürümem için beni yönlendirdi. Dans pistine doğru birlikte yürürken bir kolunu belime sardı.

Omzumun üzerinden kulağıma doğru eğildi. "Çok güzelsin, Ind. Son beş dakikadır bahsetmediysem diye söylüyorum."

Kolumu onunkine doladım ve yanağımı yanağına yasladım.

Bu gecenin en akıl karıştıran yanı, tüm bunların ne kadarının rol olduğunu merak etmekti. Elbette, biraz pratik yapabil-

mek amacıyla birlikteymişiz gibi rol yapmaya karar vermiştik, o zaman neden her şey bu kadar gerçekçi hissettiriyordu?

Dans pisti şimdiden tıklım tıklım doluydu ama Ryan ve ben kendimize alan yaratmayı başarmıştık. Yüzümü kendisine doğru çevirerek kollarımı omuzlarına doladı ve parmak uçlarını tenimde gezdirmeye başladı. Elleri belimi kavradıktan sonra kalçalarımın etrafına, beklediğimden daha aşağıya yerleşti.

Beni kendine doğru yaklaştırdığında, birbirimize ne kadar iyi yakıştığımızı, her yönden zıt olmamıza rağmen ne kadar iyi uyum sağladığımızı fark etmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Ben dağınık biriydim. O düzen bağımlısıydı. Ben romantik biriydim. O alaycıydı.

Ben dışa dönük biriydim. O münzevinin sözlükteki karşılığıydı.

Ben geleceğimde âşık olmak ve aile kurmak istiyordum. O ömrünün sonuna kadar yalnız kalmakta kararlıydı.

Oysa burada, bana sarılırken çok da farklı değildik. Zanders ve Stevie'yi izlemek için başımı Ryan'ın omzuna yasladım ve yeni nişanlı çifti izlerken Ryan'la dans etmeye devam ettim. Birbirlerini aydınlatıyorlardı, şimdiye kadar iki insanın bu kadar parladığını hiç görmemiştim.

Ryan, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

"Birbirlerine çok âşıklar."

Ryan'ın kime baktığımı görmek için bakışlarımı takip etti. Gülümsedi. "Bence bu yetersiz bir açıklama, Ind."

"Güzel görünüyorlar."

Sevginin her türlüsünü reddeden ev arkadaşımı tanıdığım için beni duymazdan gelmesini ya da arkadaşlarımın yaşadıklarına romantizm yüklediğim için beni eleştirmesini bekliyor-

dum. Bunun yerine nostaljik bir iç çekerek, "Evet, öyleler," dedi Ryan.

Ona daha iyi bakabilmek için kendimi geri çekerken, parmaklarım bilinçsizce saçlarında gezinmeye başladı. "Hiç âşık oldun mu?"

"Bir kere."

"Üniversitede mi?"

Başını hafifçe salladı.

"Öyle mi hissettiriyordu?" Kız kardeşini ve müstakbel eniştesini işaret ettim.

"Hayır, öyle hissettirmiyordu."

Ryan, geçmişinden oldukça az bahsettiğinden daha fazla burnumu sokarak her şeyi mahvetmek istemiyordum fakat bir yandan da onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum.

Gülüşüm Ryan'ın dudaklarında ufak bir tebessüme neden oldu. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bunca zamandır aşka inanmadığını sanıyordum."

"Aşka inanıyorum fakat aynı zamanda realistim. Birini tüm benliğinle sevebilirsin ama bu onun da seni seveceği anlamına gelmeyebilir. Aşk kumar gibidir ve kaybetme ihtimalim olan konularda bahse girmeyi sevmem."

Bu düşüncesinin, onun kontrolü ele alma yöntemi olduğunu biliyordum. İncinmeyi göze alacak kadar derinden hissetmesine izin vermiyordu. Aslında hiç hissetmesine izin vermiyordu. Diğer taraftan ben, her şeyimi ortaya koyarak tek elde kaybetmiştim ama şimdiden bir tur daha oynamak için masaya oturmayı planlıyordum.

Karşılık vermemiş miydi? Olay bu muydu? Onu nasıl kullanmaya çalıştığını bildiğim için öyle olmadığı belliydi. Böyle bir adamı tanıma ve onun tarafından sevilme şansına sahip olan biri, nasıl olur da karşılığında onu sevmezdi anlamıyordum.

Bu adam tarafından seçildiği için ne kadar özel olduğunun farkında mıydı?

Alex, benim tarafımdan sevildiği için kendini özel hissetmiyor muydu? Eminim hissetmiyordu, aksi hâlde neden sonsuz sevgimi yok saymıştı ki?

Bir insanı sevmek, o duyguların karşılık bulacağı anlamına gelmiyordu ama her ne kadar denemiş ve başaramamış olsam da bir gün bu duyguyu yeniden tadacağımı umuyordum. Dilerim bir gün Ryan da kendisi için bunu dilerdi.

Başparmağı belimde bilinçsiz daireler çiziyordu. "Yaşanan onca şeyden sonra nasıl hâlâ bu kadar romantik olabiliyorsun?"

"Sahip olduğum sevgiden daha fazlası olduğuna inanmak zorundayım, eğer buna sevgi denebilirse. Daha iyisinin olabileceğine inanmak heyecan, hatta umut verici. Bana hayalperest diyebilirsin. Saf da diyebilirsin, önemli değil. Ben kendime iyimser demeyi tercih ediyorum."

Hareket etmeyi bıraktı. Okyanus gözleri yüzümün her noktasını incelerken dudaklarımda oyalandı. "Daha iyisi kesinlikle var ve hayatta dilediği her şeye ulaşmayı hak eden biri varsa, o da sensin."

"Sen de hayallerinin gerçekleşmesini hak ediyorsun."

"Ben hayal kurmam, Indy. Plan yaparım ve hayatım bu plana göre ilerler. Bir kariyerim var. Her zaman istediğim şey buydu."

Bu sözleri söylerken gözlerini kaçırdı çünkü Ryan'ın bile bu sözlerin doğru olduğunu düşündüğünü sanmıyordum. Yüksek beklentilerin ona getirdiği yükü görebiliyordum. Sporu seviyor olsa da mükemmel olma baskısı onu her gün biraz daha zorluyor, ondan bir şeyler çalıyordu. Hem gözlemlenmeye hem de idolleştirilmeye aynı anda hazır olmadığı müddetçe

dairesinin duvarlarına mahkûm kalacaktı. Yirmi ikinci katta, milyon dolarlık bir hapishanede yaşıyordu. Kariyerinde bunun yer almasını dilediğini düşünmüyordum.

Ryan, ben daha fazla kurcalamaya fırsat bulamadan, zarif bir dönüşle beni kendinden uzaklaştırdı. Şaşırtıcı bir şekilde dans ederken çok becerikliydi ve yıllardır kadınlarla birlikte olmamış bir adama göre beni yönlendirmede hiç sorun yaşamamıştı.

"Bunu yapılacaklar listenden çıkardığımızı rahatlıkla söyleyebilirim. Eminim, düğünde birkaç dans edebiliriz."

Dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleşti.

DJ, yavaş ve hüzünlü atmosferi koruyan bir sonraki şarkıya geçti. "Belki biraz daha pratik yapabiliriz. Ne dersin?"

Bu tür pratiklere bayılıyordum. Hem de hepsine. Dans etmek. Birlikte yaşamak. Sahte birliktelik.

"Evet. Pratik yapmak iyidir."

Ellerimiz kenetlenmiş, yanaklarımız bitişik, boğucu ama huzur dolu bir şekilde dans pistinde salınıyorduk. En yakın arkadaşımı yeniden salonun diğer tarafında, mutluluktan ışıldarken gördüm.

"Sence çocuk sahibi olacaklar mı? Zanders ve Stevie?"

"Emin değilim," dedi Ryan. "Stevie çocuklar hakkında pek konuşmazdı. Ben her zaman çocuk sahibi olmak isteyen kardeştim. Kız kardeşim bulduğu her sokak hayvanını kurtarmaya çalışmakla meşguldü." Hafifçe kıkırdadı. "Ama sanırım yapabilirler. Zee çocuk istiyor."

Farkında olmadan kurduğu cümleyi kaçırmamıştım. *Ben her zaman çocuk sahibi olmak isteyen kardeştim.* Her geçen gün Ryan, onu biraz daha yakından tanımama izin veriyordu, kafa karıştırıcı geçmişi açığa çıkmaya hevesliydi. Her şeyi

görmek istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum ama onu kızdırmak da istemiyordum, bu yüzden sessiz kaldım.

Bana dikkatle baktı, sanki mayın tarlasında yürüdüğünü fark etmiş gibiydi, evlilikten ve bebeklerden bahsederken ikisini de elde edemeyecek ama isteyen bir kadınla konuşuyordu.

Neyse ki müzik değişti ve odayı dans etmekten başka bir şey yapamayacağınız bir ritimle doldurdu.

Ryan, ceketini çıkarıp yakınlardaki bir sandalyenin üzerine attıktan sonra beyaz gömleğinin kollarını sıvadı. O anda, kollarında uzanan damarlar ve bileğindeki saatle, bir erkeğin yapabileceği en seksi hareketin bu olduğuna karar verdim.

"Bu kadar konuşma yeter." Popoma hafifçe vurarak beni dans pistinin ortasına doğru yönlendirdi. "Hadi bakalım. Biraz eğlenelim."

✈

Sayısız şarkıdan sonra ter içindeydim. Hepimiz öyleydik. Zanders'la Stevie'nin arkadaşları ve takımdaki çocuklar dans alanını terk etmedi ve DJ nihayet duymak istediğimiz tek müziğin kalça dansı müziği olduğunu anladı.

Ayakkabılarımı bir kenara fırlatalı çok olmuştu, umarım onları tekrar bulabilirdim.

Çok güzellerdi. Aynı zamanda pahalıydılar.

Dans pisti müzik, ter ve dans hâlindeki bedenlerin oluşturduğu kaotik bir karmaşa içindeydi. Kısa bir süre öncesine kadar şıklık yarışının yaşandığı parti, hızla gece kulübüne dönüşmüştü.

Bu karmaşanın içinde bile, ister kenarda babasıyla bir şeyler içiyor olsun ister hava almak için dışarıya çıkıyor olsun, Ryan'ın nerede olduğunu görebiliyordum. İkinci şarkıdan son-

ra pistten ayrılmıştı ancak acması derecede onu tekrar yanımda istiyordum.

"Dans et benimle, Indigo!" Ellerini sırtımda makul bir mesafede tutan Rio beni yakaladı, kollarımı omuzlarına attı.

Kalçalarımız birlikte hareket ederken, aramızdaki ilişki tümüyle platonikti. Açıkça anlaşılabilmesi için aramızda yeterince mesafe vardı.

Loş ışık, yüksek sesli müzik eşliğinde Rio'nun omzunun üzerinden Ryan'ın dans pistinin kenarından beni izlediğini fark ettim. Bir eli içkisinde, diğeri cebindeydi. Beni Rio'yla dans ederken en son sonbahar davetinde görmüştü. Bu sefer, gözlerindeki ateşi hissedebiliyor olsam da kendinden emin bir tavırla duruyordu.

Beni boğucu bir yoğunlukla izlerken elindeki kadehi dudaklarına götürdü ve ben Rio'yla dans ederken dahi dikkatimi ondan ayırmadım.

Hâlâ rol mü yapıyorduk? Bilmek isterdim.

Bakışları vücudumun her santiminde ağır ağır geziniyordu ve yapmak istediğim tek şey kıskanç sahte erkek arkadaşımı kışkırtarak yanıma gelmesini sağlamaktı. Bu yüzden yapıyordum. Arkamı dönerek sırtımı Rio'ya yasladım, kalçalarımı ritme göre sallarken gözlerimi Ryan'dan ayıramıyordum.

"Bil diye söylüyorum," dedi Rio kulağıma, müziğin sesini bastıracak kadar yüksek bir sesle. "Onu kıskandırmak için beni kullandığının farkındayım ve bu durum beni rahatsız etmiyor."

Kıkırdadım. "Ben de öyle umuyordum."

"Siktir et." Rio belimden tutup beni kendine çekti. "Ama bunun için bana vuracaksa, en azından bir imza verirse iyi olur."

Elleri kalçalarımı kavradı, dudakları kulağıma yaklaştı ve on saniye bile geçmeden karşımda pahalı bir çift ayakkabı durdu. Uzun ve kaslı bacaklarını takip ederek, Ryan'ın yakışıklı yüzünde donuk bir ifade ile karşılaştım.

"Gidebilirsin," dedi Rio'ya, yoğun okyanus gözlerini benden ayırmadan.

Rio'nun elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Bunu bana o yaptırdı."

"Farkındayım."

"Ben..." Rio bir eliyle Ryan'ın omzunun üzerinden işaret etti. "Evet," dedi uzaklaşırken.

"Güzel şovdu."

"Teşekkür ederim. Seni dans pistine getirdi, öyle değil mi?"

Çıplak ayaklarımı ayakkabısının üstüne basarak kollarımı boynuna doladım. Her ne kadar bu müzik kıçınızı sallayabileceğiniz ritimde olsa da ayaklarını hareket ettirmeye başladı ve benimle bir kez daha yavaşça dans etti.

"Bunu anlaşmamıza eklemeli miyiz? Buzdolabına mı asalım? Çünkü benden başka kimse sana dokunamaz."

"Bu bana dokunacağın anlamına mı geliyor?" *Tanrım. Görünüşe göre bu gece filtre yoktu.*

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Evet. Evet, lütfen.

"Sana daha önce de söyledim," diye devam etti. "Tek yapman gereken söylemek. Benden yardım iste, Indy."

Her ne kadar söylemek istesem de tereddüt ettim.

"Sorun nedir?"

"Sadece rol yapmak konusunda ne kadar iyi olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Sence rol mü yapıyorum?"

"Artık ne rol ne değil anlamıyorum."

Avuçları sırtımdan aşağı kaydı, kalçamı kavradı ve kendine doğru çektiğinde uyluklarımın tepe noktasında bir kabarıklıkla karşılaştım. "Bu sana sahte geliyor mu?"

Nefesim kesildi. "Kıskançlık seni tahrik mi ediyor?"

"Hayır. Benim olduğunu biliyorken kıskançlığa gerek yok. Eve birlikte gideceğin kişi benim."

Sanki vücudumdaki son feminist kemik de beni terk etmiş gibiydi, ona doğru eriyordum.

Bir an içinde bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geldi. Lanet olsun, eve gitmek için beklemek istemiyordum.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek dudaklarına doğru hamle yaptım ve sarhoş en iyi arkadaşım elimi çekiştirmeden önce onun da bana doğru eğildiğini hissedebiliyordum.

"Aracımız geldi! Sizin için yer var. Hadi gidelim."

Stevie.

Siktir.

Nişan partisinde kardeşini öpmeme iki saniye kalmıştı ve henüz ona olan duygularımdan Stevie'ye bahsetmemiştim. Elbette günlük güncellemelerimden haberdardı ancak bunların büyük çoğunluğunda ciddi olduğumu düşündüğünden şüpheliydim.

Zanders'ın dediği gibi, kızacağını düşünmüyordum ama Stevie'nin kardeşine yakınlaşmak için onu kullanan boktan arkadaşlarla ilgili bir geçmişi vardı. Benim de onlardan biri olduğumu düşünmesine izin veremezdim. Önce onunla konuşmalıydım. Onunla olan arkadaşlığım, ev arkadaşıma duyduğum aşktan çok daha önemliydi.

Ryan'ın ifadesi benimkiyle aynıydı, aynı düşünce onun da aklından geçiyor gibiydi.

Geri adım atarak aramızda mesafe yarattı. "Ben ceketlerimizi alayım."

Stevie'yle birlikte çıkmadan önce Raptors'taki çocuklarla vedalaştım.

"Bu gece seni pek göremedim," dedi sarhoş bir ifadeyle başını omzuma yaslayarak.

"Biliyorum. Özür dilerim. Biraz popülerdin."

"Sen ve kardeşim de birbirinize biraz takıntılıydınız."

Mavi-yeşil gözlerinde mizahi bir parıltı gördüğüm için şükrederek adımlarımızı yavaşlatıp ona baktım. "Pratik yapıyorduk. Maggie'nin düğünü için."

"Mm-hmm," diye mırıldandı, ikna olmamıştı. "Bacağına boşalman da alıştırma mıydı?"

"Onları şimdi ciddiye alıyorsun?! Günlük güncellemelerimi asla ciddiye almıyorsun!"

Güldü. "Bu gece ikinizi görünce günlük güncellemelerinin gerçek olduğunu anladım. Ayrıca bu gece Maggie'nin düğünü için yaptığınız bir prova değilse diye söylüyorum, iznime ihtiyacın olduğundan değil ama benim için sorun yok."

"Öyle mi?"

"Evet." Omuzlarını silkti.

"Arkadaşlığımızı çiğnediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Aman Tanrım. Bunu daha ilk günlük güncellemende yapmıştın." Kalçasını benimkine doğru itti. "Tabii ki öyle düşünmüyorum. Kötü bir niyetin yok. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Ind. Tek istediğim mutlu olman. Sadece ona karşı dikkatli ol, tamam mı? Her ne kadar saklamaya çalışsa da çok hassas biri."

Ryan'ı en iyi tanıyan kişinin ona hassas dediğini duymak tahminlerimi bir kez daha doğruladı. Bir şeyler hissedebiliyordu. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da duygusal biriydi.

"Bu hafta sana uğrayacağım, böylece bana tüm detayları anlatırsın ama kısaca özetleyebilirsin. Uçuk kaçık nişanlın nasıl evlenme teklif etti? Çok abartılı olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Çok abartılıydı. Özel bir uçak kiraladı ve bizim için anlamı olan farklı şehirlere gittik. Geçen yıl birbirimize tutulduğumuz şehirlere. Ardından, sanki sadece benim için düşünülmüş gibi hissettiren abartısız bir şekilde, teklifi evde etti çünkü Rosie'nin de yanımızda olmasını istiyordu."

"Aman Tanrım." Başımı geriye attım. "Kitap erkek arkadaşı gibi."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sadece beni onayla."

Çıkışa doğru ilerlerken Zanders, Maddison ve eşiyle karşılaştık. Koridorun sonunda, çıkış kapısının önünde Ryan ceketimi omzuna atmış, topuklu ayakkabılarım elinde sallanırken beni bekliyordu.

Keşke şu anın bir fotoğrafını çekip sonsuza kadar saklayabilseydim, çıkış tabelasının hafif neon ışıltısı onu aydınlatırken kesinlikle büyüleyici görünüyordu. Saçlarımı nazikçe tutup ceketimi giymeme yardım etti. Elindeki topuklu ayakkabılara baktığımızda, onları tekrar giymemin mümkün olmadığı konusunda sessizce anlaştık.

Tamamen ayıktım fakat gecenin bu saatinde ayaklarıma tekrar ince topuklu ayakkabı giymeyi kabul etmiyordum.

Siyah SUV kaldırıma yanaşırken Ryan bir an bile tereddüt etmeden tek eliyle beni kucakladı, bacaklarım kalçalarına do-

landı. O, beni ve ayakkabılarımı arabaya kadar taşırken ben de sabit durmak için boynuna tutundum.

Üçüncü sırayı Zanders ve Stevie'ye bırakarak, orta sıraya Maddison, karısı, Ryan ve ben oturduk. Dördümüz için üç koltuk vardı, o yüzden Ryan kapıyı arkasından kapatır kapatmaz beni kucağına çekti. Maddison da karısını kendi kucağına çekince ortadaki koltuk boş kaldı.

"Senin için yer var, Indy," dedi Maddison, dikkatini kızıl saçlı güzele yöneltmeden önce.

Yola çıktığımızda Ryan'ın kucağından kalkmak için hamle yaptım. Fakat iri elleriyle kalçamı kavrayarak yerimde kalmamı sağladı.

"Kalkma," dedi fısıldayarak.

Arabadakiler kalkmadığımı fark edemeyecek kadar sarhoştu, ben de yeniden Ryan'ın göğsüne yaslandım. Elleri kalçamı kavradı ve arkama yaslanarak yüzümü ona döndüğümde, gözleri kısılmış ve dudakları aralık bir şekilde bana bakıyordu.

Tahrik olmuştu ve lanet olsun ki ben de öyleydim. Bütün gece ön sevişme gibi geçmişti.

Kalçalarımı ona doğru hafifçe hareket ettirdiğimde elimi ensesinde gezdiriyordum ve ikimizden de sessiz, tatlı bir inilti yükseldi. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı ve hiçbir yanım arabada başka insanların da olduğunu umursamıyordu.

Zanders arka koltuktan, "Herkesin bilmesini istiyorum," diye duyurdu. "Bugün mile high kulübüne* katıldım."

Araba sarhoş kahkahalar ve tebrik sesleriyle doldu.

Ryan başını iki yana sallayarak, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "İşte ereksiyonu sonlandırmanın bir yöntemi de bu."

* Mile High Kulübü, uçakta cinsel ilişkiye girmiş kişiler için kullanılan bir terimdir. –ç.n.

Kıkırdayarak ona yaslandım.

"O tek dizinin üzerine çöktü, ben de iki dizimin üzerine çöktüm." diye araya girdi, Stevie omuz silkerek.

"İşte benim kızım!" diye bağırdım.

"Bayım." diye seslendi Ryan şoföre doğru. "Hızlıca atlayacağım, bu yüzden hızlanabilirseniz harika olur."

Göğsüne hafifçe vurduğumda, koltuğuna yaslanırken beni de kendine çekti.

"Harika bir tavlama cümlesiydi, Vee."

"Teşekkür ederim." Bir omzunu attı. "Bu sözü kullanmayı bütün yıl bekledim."

"Senin hiç tavlama repliğin var mı?" Kimsenin duymaması için Ryan'a sessizce sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seni tavlamaya uğraşmaktansa yatırmayı tercih ederim."

Ağzım bir karış açıldı çünkü hiç de klişe bir söz değildi. Hele de bunu söylerken sergilediği özgüveniyle. Lanet olsun.

Yaşadığım şok karşısında güldü.

"Yarın sabah erken mi kalkacaksın?" diye fısıldadı.

"Evet ve uzun bir gün olacak."

Omzuma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce derin bir iç çekti ve öylece kaldı. "Tamam."

Eve vardığımızda, "tamam" lafının ne anlama geldiğini anlamıştım.

Hiçbir şey yapmayacak, uyumama izin verecekti.

Anlamadığı şey, saatlerce süren ön sevişme ve sekiz ayda yalnızca tek bir orgazm yaşamam nedeniyle bu gece uyumamın mümkün olmayacağıydı. En azından, bir şeyler yaşanmadığı sürece.

Dairenin kapısını kapatıp kilitledi ve ayakkabılarımı girişte bıraktı. Paltolarımızı çıkardık, yakınlığımızın farkında olarak, gerilim yüklü bir sessizlikle öylece duruyorduk.

"Yani, ben..." Parmağıyla yatak odasını işaret etti. "İyi geceler."

Girişte bir an duraksadı ve ben de bir korkak gibi sessiz kaldım.

Başı önde, adımlarını odasına doğru attı.

"Ryan," diye müdahale ederek onu durdurdum. "Elbisem. Fermuarımı açar mısın?"

Gecemizin sonuna geldiğimizi biliyor ve anı uzatmak istiyor gibi fermuarı aşağıya indirirken acele etmedi. Nefesi ensemde, parmakları omurgamda gezinirken yakınlığını hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Ryan, elbisemin arkasını açtığında avuçlarıyla kalçalarımı kavradı ve parmak uçlarını tenime bastırdı. "İşte oldu."

Ben sessizliğimi korumaya devam ederken yerinden kımıldamıyordu.

Ne yapıyordum ben? Neden tereddüt ediyordum? Kendime karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, seks hakkında açıkça konuşabiliyor olmama rağmen, Alex'ten sonra tam olarak kimseyle birlikte olmamıştım ve bu durumdan korkuyordum. Soyunmak, başka birinin karşısında en korunmasız hâlinle kalmak ödümü koparıyordu ama Alex'in tek ve son partnerim oluşundan bıkmıştım. Bu parçama sahip son erkek unvanını Alex hak etmiyordu.

"Ry." Kapısının girişinde durdurdum onu. Çaresiz ve yalvarırcasına bana bakıyordu. "Bana yardım edebilir misin?"

Başı geriye düştü, derin bir nefes verdi. "Sikeyim, sonunda."

BÖLÜM YİRMİ İKİ

RYAN

İki hızlı hamlede onu duvara yaslayarak bacaklarını kalçalarıma doladım ve güzel kırmızı elbisesinin askılarını omuzlarından düşürdüm. Göğüslerimiz birbirine temas ediyordu. Dudaklarımı boynunda gezdirirken kalbinin atışlarını hissedebiliyordum. Narin tenini yalarken, yumuşak bir inlemenin dudaklarıma karşı yükseldiğini biliyordum.

Islak dudaklarımı köprücük kemiğinde gezdirerek aşağı doğru ilerliyordum, bu sayede göğüsleri sertleşiyordu. Meme uçları sutyeninin altından belli oluyor, kırmızı saten kumaşı vücudundan uzaklaştırıyordu. Tanrım, onları ağzıma alıp emmek ve ısırmak istiyordum, belki de bu şekilde boşalmasını sağlayabilirdim.

Sonuçta bu gece, tamamen onun gecesiydi. Hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalacaktı.

Bu gece inanılmaz derecede sertleşmiş durumdaydım. Son birkaç aydır yaşananlar da cabasıydı ancak Indy'yi önünü göremeyecek hâle gelene kadar boşaltacak olmam, kendime verdiğim sözü tutamayacağım anlamına gelmiyordu. Bunu yapabilirdim. Ona dokunabilir, onu yalayabilir ve onu becermeden de çığlık attırabilirdim.

"Ryan," dedi Indy. "Benim odama. Odama götür beni."

Kalçaları etrafında toplanan elbisesiyle ereksiyonumun üzerinde sürtünürken aramızda yalnızca birkaç parça kumaş vardı. Sürtünmeden dolayı derin bir nefes aldım, zevk suyum şimdiden aletimin ucundan akıyordu çünkü yıllardır kimse bana dokunmamıştı. *Yıllardır* kimse bana dokunmamıştı ve şu anda kollarımda inanılmaz zeki ve şefkatli, muhteşem bir kadın vardı, kalçalarını her hareket ettirişinde aletimi istiyordu. Şimdiden ıslak olduğuna bahse girebilirdim.

Odasına doğru dönsem de gidemedim. Ne pahasına olursa olsun, o odadan uzak duruyordum ve bu gece onu boşaltacağım ilk yer de orası olmayacaktı.

Bunun yerine onu kanepeye taşıyıp sırtüstü yatırdım. Dudaklarım hâlâ boynunda, kulağında ve göğüslerindeydi. Dudaklarından başka her yerini tadabilirdim.

Yakınlaşmamıza dair rol yapmayacağımı söylerken ciddiydim. Son seferinde kıskançlık krizlerim yüzünden dudaklarını öpmekten kendimi alıkoyamamıştım. Indy konusunda ne hissettiğimi biliyordum, o güzel dudaklarını aralayıp konuştuğu ilk andan beri onu öpmek istiyordum. Ancak bana verebileceği tek şeyin bu olduğunu açıkça söylemişti ve duygularıma karşılık veremeyecek bir kadına bağlanma fikri beni dehşete düşürüyordu.

Benden boşalmasına yardım etmemi istemişti. Bağlanmamı ve doğru düzgün düşünemeyeceğim hâle kadar dudaklarını

öpmemi istememişti. Düzgün *yürüyemeyeceğim* hâle gelene kadar. Tanrım, yine de istiyordum.

Uzun sarı saçlarının altındaki yastıkları iterek sırtını kavislendirdi ve göğsünü bana doğru itti. Parmakları gömleğimin düğmelerini bulduğunda, ben omuzlarını öperken düğmeleri çözmeye başladı. Elbisesinin askılarını bir arada tutan fiyonkları yakalayarak sateni dişlerimin arasına aldım ve açılana kadar kumaşı çekiştirdim. Diğerini de çözdüğümde, Indy beyaz gömleğimi tamamen açmıştı.

Yumuşak dokunuşları ve kırmızı renkli tırnaklarıyla karın kaslarımı okşamasıyla beni on kat daha sertleştiriyordu.

"Seni düşünerek kendime dokundum," diye itiraf etti.

Lanet olsun. Aletim sızlıyordu, hayatımda duyduğum en ateşli dört kelime yüzünden fermuarımı zorluyordu.

Çikolata rengi gözleri siyah kirpiklerinin ardından bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyordu.

"Ne düşündün?"

"Ellerini."

"Öyle mi?" Elbisesinin üzerinden göğsünü avuçladım, elimi yukarı kaydırdım, parmaklarım boğazını kavradı. "Başka?"

Hafifçe boynunun kenarlarını sıkarak bu tür şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamaya çalıştığımda hoş iniltisi avucumda titredi.

"Bu," diye nefes verdi. "Üstümde olman. Altında olmanın nasıl hissettireceğini düşündüm."

Dizlerim bacaklarının arasındayken, işaret parmağımı elbisesinin dekoltesine geçirip karnına doğru çektim. Gözlerim hemen göğüslerine kaydı. Straplez ve siyah sutyeninin altındaki dik meme uçları gergin, ince ama son derece seksiydi.

"En sevdiğin renk."

Aman Tanrım.

Birkaç kelime duyunca pantolonuna boşalan adamlardan biri olacaktım. Kabul ediyorum, bu kelimeler öpülesi bir dudaktan çıkan mükemmel kelimelerdi ama eğer kontrolü elime almazsam, bu gece planladığımdan çok farklı ilerleyecekti.

"Beni düşünürken boşalmadın mı, Ind? Çünkü ne zaman seni düşünerek kendime dokunsam, o kadar sert boşalıyorum ki kendimden geçiyorum."

"Beni düşünürken kendine mi dokunuyorsun?"

Neşesiz bir kahkaha attım. "Kampa gittiğimiz o gece? Duş alırken seni düşündüm ve o geceden beri hep seni düşünüyorum."

Elleri yine karnımda geziniyordu, kaslarımın tamamı gerilmişti. "Yatağa döndüğünde neden bu konuda bir şey yapmadın?"

"İstediğini bilmiyordum ama seni böyle görmeyi hayal etmiştim. Sırtüstü, bacakların etrafımda."

Kemerimin tokasına uzanıp çözdü. "Peki beni buraya getirdin, şimdi ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey."

Kaşları hayal kırıklığıyla çatılırken hareketleri durdu. "Ne?"

Her iki avucumu da karnında ve belinde gezdiriyordum, dokunuşumun altında verdiği tepkiler hoşuma gidiyordu. "Ben hiçbir şey yapmayacağım. Sen yapacaksın. Kendini boşaltacaksın."

"Ama yapamam," diye itiraz etti. "İşe yaramıyor. Lütfen, Ryan. Bana yardım edeceğini söylemiştin."

"Ediyorum. Dikkatini dağıtacağım ve sen de kendine dokunacaksın." Elini tutup karnının alt kısmına yönlendirdim. "Bana güveniyor musun?"

"Elbette güveniyorum." Gözleri yumuşadı. "Sen bana güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden "Evet," dedim ve başka hiçbir kadına Indy'ye güvendiğim kadar güvenmediğimi fark ettiğimde, bir prezervatif bularak iki yıllık inziva serimi siktir etmeye çok yaklaşmıştım.

İçimde sahiplenme duygusunun yarattığı şiddetli bir patlama vardı, *benim*, diye bağırıyordu. Bacakları kanepemde açıktı. Benim evimde yaşıyordu. *Benim* aletimi arzuluyordu.

Kendimi içten içe azarladım. Bu gece onun içindi.

"Kendine dokun, Ind. Kendini iyi hissettir." Dizlerimin üzerinde doğrulup gömleğimi çıkardım ve yere attım. "Ama önce, Tanrı aşkına, bana altında ne olduğunu göster."

Bir kolumla vücudunu tutarken, diğeriyle vücudunun merkezine temas eden aletimi tuttum. Neredeyse o anda boşalacaktım ve Indy sırtını memnuniyetle kavislendirerek boştaki elimle sutyenini açmam için bana yeterli alan sağladığında, aletimdeki ağrılı birikim daha da kötüleşti.

En sevdiğim renkteki kumaş, yere düşürmeden önce göğsünün etrafında bollaştı. Göğüsleri muhteşem, baştan çıkarıcı ve emilmeye muhtaçtı.

"Ind," diye inanamayarak nefes verdim, daha iyi görebilmek için arkama yaslandım. "Çok güzelsin. Yani, öyle olduğunu biliyordum ancak... Tanrım."

"O zaman bana dokunmalısın, öyle değil mi?"

Küçük ukala.

Başımı salladım. "Muhtemelen."

Göğüsleri avucumdan küçüktü ama birini tutup okşadığımda mükemmel bir haz uyandırıyordu. Parmağımı sert, sivri tepesinde hassasiyetle gezdirdim. Vücudunu görmeme ve ona dokunmama izin verdiği için şükrediyordum.

Bir melek gibi inledi.

Elleri boynumun arkasına dolanıp beni aşağı çektiğinde, hiç tereddüt etmeden meme ucunu yakaladım ve emdikten sonra dilimle okşadım. Dişlerimin arasına alıp, yavaşça ısırarak tatlı çığlıklarının oturma odamızı sarmasına izin verdim.

Beklentiyle kıvranıyor, kadınlığı bedenime sürtünüyordu. Diğer göğsüne geçmekte acele etmeden, eşit derecede ilgi ve özen gösterdim.

Ellerini yeniden aşağıya, elbisenin altına doğru çekerken, kendi ellerimi de yukarıya doğru yönlendirdim. "Göster bana."

Göğüslerinin arasını yalarken gözlerim onunkilere kenetlendi. Memeleri dilimin altında yumuşacık, büyüleyici ve dimdikti. Onu böyle görmeye bayılıyordum. Benim kaotik kızım, düzenli bir ritimle nefes alamayacak, aklının olmaması gereken yerlerde dolaşmasına izin veremeyecek kadar dağılmıştı.

Ellerimiz elbisesini yukarı, sateni yumuşak kalçalarına doğru ağır ağır kaydırırken seyrediyordum. Kalçalarının etrafında toplanan elbiseyi beline kadar çekebilmek için poposunu kanepeden kaldırdı.

Indy'nin bacaklarının arasındaki ıslak siyah kumaşı gördüğümde, bu rengi daha önce hiç bu kadar sevmediğimi fark ettim.

Kendimi ona ve kokusuna gömmek istiyordum. Şimdiye kadar gördüklerimin arasında en güzeli olduğunu tahmin ettiğim kadınlığını yalamak, emmek ve dilimi üzerinde gezdirmek istiyordum ama bu gece, kendine dokunabileceğini anlaması içindi.

Başımı boynunun kıvrımına gömüp aramıza baktım. Ereksiyonum çaresizce rahatlamak istese de kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yapıyordum.

Şu çok iyi olduğum kontrol mü? Evet, uçup gitmek üzereydi. Tangasını yırtmama iki saniye kalmıştı, her yerini görmek istiyordum.

"Göster bana," diye bir kez daha yalvardım, ellerimi kanepeye bastırırken. "Lütfen, göster bana."

Kırmızı tırnakları merkezini sarmalayan kumaşın üzerinde gezinirken kalçalarındaki iplerle oynamaya başladı.

"Benimle alay etme, Mavi." Bu bir uyarıydı. "Göster bana."

Sabırsızlıkla beklerken kalçalarımı kaldırdım. Siyah kumaşı yavaş yavaş yana doğru çektiğinde şimdiye kadar gördüğüm en harika ıslak kıvrımlarla karşılaştım.

"Tanrım, Ind," dedim hayranlıkla. "Nasıl gerçek olabilirsin? Göz kamaştırıcısın."

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Kıvrımının tam üzerinde ince ince tüyler vardı. Koyu pembe-mor kıvrımları uyarılmışlığıyla parıldıyordu. Aklımı başımdan almıştı ve yıllardır sürdürdüğüm inzivayı, aletimin üzerinde olmasının nasıl bir his olduğunu öğrenmek için bir kenara atma noktasına gelmiştim.

Ona dokunmak, her yerini keşfetmek istiyordum ama onun kendine dokunması gerekiyordu. Benim küçük *Ivy League* öğrencimin öğrenmesi gerekiyordu.

Elini tutarak aşağıya doğru yönlendirdim ve parmaklarını kendi parmaklarımla sardım. İşaret ve orta parmaklarımızı kullanıp içine girmeden önce okşayarak kusursuz pembeliği görmeme izin verdim, sıkı ve ıslaktı.

Islaklığı sadece onun parmaklarını değil, benimkileri de kaplamıştı. Her santimini ağzıma almak, yalamak istiyordum.

Vücudu kaskatı kesildiğinde şehvetli düşüncelerim yarıda kesildi. Başını kaldırdığında, kahverengi gözleri gözlerime

kilitlendi, bana tüm kalbiyle güvendiğini hissettiriyordu ve o an erimemek için kendimi zor tutuyordum.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, yutkunurken hareket eden boğazı, aklımda onu yutkunurken görmek isteyeceğim edepsiz yöntemler canlanıyordu.

"Gerginim."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?" diye sordum.

Özgüvenli ev arkadaşım, gergin miydi?

Tedirgin bir şekilde güldü. "Bâkire gibi hissediyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Bir de bana sor."

Bu sözler üzerine gülümsedi, öpülesi alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Eğer durmak istersen, bana söyleyebilirsin ama benim yanımda gergin olmana gerek yok. Tanrım, mükemmel görünüyorsun, Mavi. Odanda yalnız olduğunu ve kendine dokunduğunu düşün."

"Yalnızmışım gibi davranmak istemiyorum."

Tabii ki istemiyordu. Asla istemezdi.

"Burada olduğunu, beni izlediğini bilmek hoşuma gidiyor."

"Öyleyse buradayım, kendini tatmin edişini izleyebileceğim için memnunum." Elini bir kez daha hareket ettirdim, biraz daha baskı uyguladım ve birlikte klitorisini keşfettik.

Eli, benimle vücudu arasında olmasaydı yapacağım şekilde, nasıl daire çizeceğini, nasıl okşayacağını gösterdim.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor." Başı kanepeye düşerken, ben de yardım etmeye devam ediyordum.

Göğsü hızla inip kalkıyor, memeleri ilgi için yalvarıyordu. Birini ağzıma aldım, elini hareket ettirmeye devam ettim.

"Nelerden hoşlanırsın, Ind? Yatakta takma isimlerden hoşlanır mısın? Aşağılanmaktan hoşlanır mısın?"

Küçük bir inilti çıkardı ama bunun söylediklerimden çok meme ucunu dişlerimin arasma almamla ve parmaklarımızın klitorisinin üzerinde dolaşmasıyla ilgili olduğunu düşünüyordum. Bu kızı tanıyordum, aşağılayıcı bir lakapla hitap edilmek hoşuna gitmezdi. Sevimli ve akıllı olduğunun söylenmesinden hoşlanırdı.

"Hayır, alakası yok. Benim küçük bölüm birincim övülmekten hoşlanır, değil mi?"

Şimdiye kadar işittiğim en güzel, en seksi inilti boğazından yükseldi.

"Senin gibi zeki bir kız, ne kadar başarılı olduğunu duymak ister. Ne kadar mükemmel olduğunu. Ne kadar iyi idare ettiğini."

Ben konuştukça parmaklarımızın ıslandığını hissediyordum.

"Mavi, çok iyi gidiyorsun. O güzel klitorisine dokunduğumuzu hissedebiliyor musun? Ne kadar şiştiğini hissedebiliyor musun? Ne kadar ıslak olduğunu? Çok iyisin, bebeğim."

Başını geriye atıp göğüslerini yüzüme bastırırken nefes nefese kaldı. Bacakları etrafımda titriyor, ayak parmakları kanepenin yüzeyinde kasılıyordu.

Tanrım, onu becermek istiyordum. Korkuyordum ama başka bir şey de düşünemiyordum.

Bunun yerine, kanepenin kenarına kayarak aletimin kanepeye sürtünmesine izin verdim, bu şekilde artan ihtiyacımı bastırdım.

Kahretsin, manzara çok tehlikeliydi. Nefes kesici bir şekilde çıplaktı. Tangası kenara itilmişti, onu tamamını görebiliyordum. Her ipeksi kıvrımını. Göz kamaştırıcı ıslaklığını.

"Gördüğüm en güzel amcık."

Bunun üzerine tüm kasları gerildi ve bilmek istediğim tek şey ne kadar sıkı olduğuydu.

"Ryan, boşalt beni," diye yalvardı.

"Kendini boşalt."

Parmaklarını hareket ettirirken, kıvrımlarının arasından kaydırıp girişinde gezdirdim. İçine doğru bastırması için onu yönlendirdim. Orta parmağı içine girdi. Girip çıkıyordu. Kaygan ve ıslaktı.

Hırıltılı nefesleri, inanılmaz inleyişleri ve sırılsıklam teni arasında yükselen sesler beni mahvediyordu. Birkaç güzel kelime söylediğinde cennete ışınlandığıma yemin edebilirdim.

"Sen de," diye yalvardı. "Parmağını içime sok."

"Siktir, Indy. Böyle konuşmaya devam edersen senden önce ben boşalacağım."

"Elini aletine sar, sonra parmağını içime sok. Eğer içime girmenin tek yolu buysa, lütfen."

Eğer kontrolü kaybedip büyüleyici bir kadının bana ne yapacağımı söylemesi böyle hissettiriyorsa, bunu daha sık yapmalıydım.

"Seni ne kadar çok istediğime dair bir fikrin var mı, Ryan?"

Seni ne kadar çok istediğime, Ryan.

Kelimelerin içime işlemesine izin vererek tadını çıkardım. En son ne zaman gerçekten arzulandığımı hatırlamıyordum.

Aletimi dışarı çıkarırken hızla kavradım, boşalmadan önce durmam gerektiği için alt kısmından tuttum. Yeniden dışarı çıkardığı parmaklarını parmaklarımla sardım ve birlikte içine girdik.

O kadar sıkıydı ki parmaklarımız birbirine kenetlenmişti, duvar titriyordu. Düşünebildiğim tek şey, aletimin içinde zevkle kasılacağıydı.

Parmaklarımızı içeride hareket ettiriyor, onunla oynuyor ve doğru noktayı bulmaya çalışıyordum.

Indy kıvranıyordu, başı ileri geri hareket ediyordu. Çığlıkları, "evet, tam orada", "oh, kendimi çok iyi hissediyorum" ve benim favorim olan "boşalacağım" ile doluydu.

Titreyen vücudu yaklaşmakta olan orgazma direniyordu. Genelde orgazmı kontrol etmeyi severdim, onu yükseltir, rahatlatır ve boşalana kadar yeniden yükseltirdim. Ancak bu gece, sadece boşalmasını istiyordum. Çok uzun zamandır kendini tutuyordu.

"Bırak gitsin, Ind. Boşaldığım görmem gerek."

"Sen de boşalacak mısın?"

Boşalacak mıydım? Avucumdaki aletim sızlıyordu ve başka bir yerde olmadığı için öfkeliydi. Hızlı bir dokunuşla kanepenin kenarına boşalabilirdim.

"Evet, bebeğim. Boşalacağım."

"İzleyebilir miyim?"

Siktir. Çok ateşliydi ve eğer ihtiyacı olan şey buysa, ben kim oluyordum da onu reddedecektim?

Parmaklarımı içinden çıkararak tekrar dizlerimin üzerine çöktüm ve bacaklarının arasına girdim.

Indy'nin şaşkın bakışları, yavaş okşamalarım arasında aletimi buldu.

"Ah," diye nefes verdi. "Ne kadar da büyük."

Kıkırdadım. "Ind, egomu okşamaya başlamadan önce boşalmaya ne dersin?"

"Peki, efendim."

Tanrım. Yardımcı olmuyorsun.

Bir elim aletimde, diğer elim boğazında üzerine eğildim. Kaslarım düzensiz bir hızla kasılıyordu. Indy'nin klitorisini okşayışını izliyordum, ıslaklığının büyük bir kısmı elini kaplı-

yordu ve tıpkı aşağılık bir herif gibi parmağımı içine sokmak, onu boşalmak için kullanmak istiyordum.

Ancak yapmadım çünkü bu gece sınırı planladığımdan çok daha fazla aşmıştım.

Dikkati üzerimdeydi. "Üzerime boşal," diye yalvardı. "Ah, siktir. Ben-"

"İşte oldu. Aferin kızıma. Çok iyi gidiyorsun."

Kelimelerime anında tepki vererek ayaklarını kanepeye bastırdı, vücudu kaskatı kesilirken göğüs uçları kabardı. Tüm vücudu kasılırken dudakları aralandı ve gözlerini kapatarak yalvarır gibi "Ryan" diye inlediğinde ben de onunla birlikte boşaldım.

Kırmızı elbisesine dikkat ederek karnına boşaldım.

Birlikte boşaldık, aramızda uçuşan coşku ve neşeyle.

Nefesimi toplarken onun kendine gelişini izledim. Kahverengi gözlerindeki şaşkın ve minnettar ışıltıyı görebiliyordum. İfadesindeki saf mutluluğu. Orgazmın yarattığı ateş yüzünden sımsıcaktı ve ben de harap olmuştum.

Mahvolmuş durumdaydım.

Üstüme boşaldığı geçen seferden sonra bittiğimi düşündüysem, bu sefer parmaklarım da bu zevke dahil olduğu için mahvolmuştum. Nasıl olur da ona dokunabileceğimi, kendine dokunmasını izleyebileceğimi, vücuduna boşalabileceğimi ve bunu tekrar yapmadan bir gün daha yaşayabileceğimi düşünmüştüm? İçine girmeden nasıl bir gün daha geçirebilirdim?

Seks sonrası yoğun hisler dağıldığında durumu fark ettim. O benim kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Olduğum kişi yüzünden pek arkadaşı olmayan kız kardeşimin. Yalnızca bu da değildi, Indy'nin burada yaşamaya devam etmesi gerekiyordu. Para biriktirmesi gerekiyordu ve bu olay hayatımızı kolayca mahvedebilirdi.

Yine de kaygılarımın asıl nedeni bunlar değildi. Çabucak koltuktan kalkıp pantolonumu giydim ve bir havlu kapıp lavabonun altında ıslattım.

"İyi misin?" diye sordu kanepeden.

Ellerimi lavabonun kenarına yaslayıp derin bir nefes aldım.

Kendine gel. Bu çok utanç verici.

Vücudumdaki her sinirden panik yayılmaya başladı. Tenimin her santimi karıncalanıyordu.

Sakinleşmek umuduyla uzun ve yavaş nefes verdim. "Evet."

Kanepeye döndüğümde, yarattığım karmaşayı temizlerken göz temasından kaçındım.

Indy beni durdurmak için elimi kavradı. "Ryan," dedi ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," dedim hızlıca.

Indy'yi güzelce temizledikten sonra elbisesini düzelttim ve güzel vücudunu örtmek için yukarı kaldırdım.

Neyim vardı benim? İnanılmaz, harika ve dehşet verici bir andı. Neden paniklediğimi biliyordum ve bu şekilde Indy'yle birlikte olmanın beni rahatlatacağını düşünmüştüm. Bunu aşabileceğimi.

Seks yapmak istemediğim hâlde bunu yapabileceğimi düşünmek gerçekten komikti. Sanki onu öpmekten kaçınmanın bu ateşi söndürmeye faydası olacaktı. Oysa tek düşündüğüm, bu kadar zamandır çekimser davranmamın nedeniydi. İnandığım birinin bana yalan söylemiş olmasının yarattığı ezici histi. Beni içine düşürdüğü karanlık depresyondu.

Avucunu ensemde gezdirdi. "Hey, bana bak."

Yapamazdım. Kendimi bir pislik ve bir korkak gibi hissediyordum. Avucuna hızlı bir öpücük kondurdum. "Üzgünüm,

Ind. Sorun sen değilsin. Yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Sarışın güzele bakmadan odama doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattım. Başımı kapıya yaslayıp nefesimi tuttum.

Neden böyleydim? Seks hakkında panikleyen yirmi yedi yaşında bir adamdım. Az önce yaşadıklarımızın yetmeyeceğini bilmenin ve daha ileri gitmekten duyduğum korkunun berbat kombinasyonuydu bu. Beni korkutan seks değildi. Beni korkutan birine körü körüne güvenmekti.

Bir keresinde bir kadına sırılsıklam âşık olmuştum, sonra bunun aşk olmadığını öğrenmiştim. Bana yalan söylemişti. Ona herkesten çok güveniyordum ve o beni olabilecek en kötü şekilde kullanmaya çalışıyordu. Böyle birine âşık olabildiğime göre radarlarım bozuk demekti. Bunun tekrar yaşanmayacağını nereden bilebilirdim?

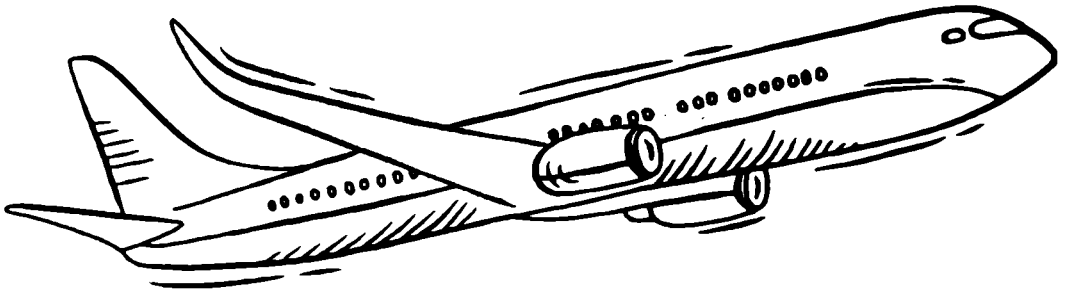
Kapımın hafifçe tıklatılmasıyla irkildim. "Ryan?" dedi Indy tereddüt ederek.

Sessiz kaldım çünkü korkağın tekiydim.

Sesi nazik ve alçaktı, kapının ardında sabırla bekliyordu. "Teşekkür ederim."

İşte o an kendimden nefret ettim. Nazik, komik, güzel, çıplak bir kadını kanepeme yatırmış, sonra da kendi saçmalıklarımı aşamadığım için onu orada bırakmıştım. Bunu hak etmemişti.

Bunu düzeltmek zorundaydım ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

INDY

Yataktan kalktığımda vücudumdaki her kas ağrıyordu. Sabah duşunu aldıktan hemen sonra titremeler ve gözlerimin arkasında şiddetli bir baş ağrısı başladı.

Kendimi bok gibi hissediyordum.

Sadece birkaç saat önce harika hissetmiştim. Coşkuluydum. Mutluydum. Fakat bu sabah uyandığımda vücudumun işi bitmişti. Yoğun uçuşlar, gece geç saatlere kadar süren bir nişan partisi ve Maggie'nin bekârlığa veda partisinin mükemmel geçmesini sağlamak için stres yaptıktan sonra, yorgunluk beni ele geçirmişti.

Dün gece ona hayatımın en şiddetli orgazmını yaşattığım için vücudumun bana teşekkür edeceğini düşünebilirdiniz. Sekiz ay boyunca yaşadığımız kurak dönem artık geride kaldığı için memnun olmalıydı fakat değildi. Beni soğuk algınlığıyla cezalandırıyordu.

En azından elbisem çok güzeldi. Şükürler olsun, mor çiçekli elbisemin kumaşı uçuş uçuştu.

Sızlayan bedenime herhangi bir şeyin dokunması düşüncesi bile ağlama isteği uyandırıyordu.

Umarım kızlar elbisemi beğenirdi. Tercümesi, umarım beni beğenirlerdi.

Bekârlığa veda partisini planlarken çok fazla zaman ve para harcamıştım. Kısmen Maggie için kusursuz olmasını istememden, kısmen de arkadaşlarımı etkilemem gerektiğini hissetmemden kaynaklanıyordu. Bu kadınları tüm hayatım boyunca tanıdığımı düşünürsek bu çok garipti. Birbirimizin her anına şahit olmuştuk. Her acı ve mutlu anına. Ancak Alex ile yollarımızı ayırdığımızdan beri kendimi dışlanmış hissediyor, aralarına dahil olmayı özlüyordum.

Bu beni zavallı biri mi yapardı? Çaresiz? Öyle olduğuna emindim ama kızların Maggie'nin partisine yardım etmemi istemelerinin beni ne kadar heyecanlandırdığını tarif edemezdim. Son zamanlarda bozulan dostluğumuzu yeniden güçlendirmek için atılmış bir adım gibi görünüyordu.

Bu sabah ben henüz hiç uyuyamamışken Ryan'ın evden çıktığını duydum. Dün gece hem inanılmaz hem de kafa karıştırıcıydı. Açıkçası onun kaçıp odasına saklandığını görmek duygularımı incitmişti. Belki de onun için bir anlamı yoktu. Belki de birbirimize duyduğumuz şehvete nihayet teslim olduğu zayıf bir andı. Ya da belki bana acımış ve zavallı ev arkadaşına bir iyilik yaparak onun boşalmasına yardım etmek istemişti.

Pişman mı olmuştu?

Dün gece beni öpmemesine şaşırmamıştım. Kendisinin de söylediği gibi, yakınlaşmakla ilgili rol yapmak istemiyordu. Üstelik her ne kadar parmakları benim ıslaklığımla kaplanmış

ve göğsüme boşalmış olsa da muhtemelen onun için gerçek bir yakınlaşma değildi. Hızla ve sertçe boşalmıştı. Hiçbir yanı şefkatli ya da sevgi dolu değildi, zaten öyle olmasına gerek de yoktu.

Fakat orgazm sonrası bulutlar dağıldığında gecemiz daha da netleşti.

Kanepede yaşananları romantikleştirmiş miydim? Sanırım. Ne kadar da utanç vericiydi.

Ryan Shay'in şahit olduğu bir başka utanç verici andı, gecemizi büyük ölçüde yanlış yorumladığımın bilinciyle zaten hasta ve sızlayan bedenim daha da kötüye gidiyordu.

Chicago'da kış ayları oldukça soğuk geçiyordu ama Maggie'nin partisinin yapılacağı mekân evden yalnızca birkaç blok ötedeydi. Attığım her adımda canım yansa da arabayla gitmek israf olurdu.

Son birkaç haftadır sayısız dekorasyon, masa düzeniyle hediyelik eşya hazırlıyordum ve dün hepsini teslim etmiştim. Hatta "taze çiçek" havası vermek amacıyla şakayık, gül ve karanfillerden oluşan muhteşem bir dekor oluşturmak için en sevdiğim çiçekçiden büyük bir sipariş bile vermiştim. Bu parti için bütçemin kaldırabileceğinden fazlasını harcamıştım ancak Maggie'nin en iyi şekilde vakit geçirmesini istiyordum.

Stevie, kıvırcık saçlarını beresinin altından toplamış, kışlık montunu çıkarıp işe koyulmaya hazır bir şekilde kapıdan içeri girdi. Gelmek zorunda olmadığını söylemeyi tamamen unutmuştum. Dün nişanlanacağını biliyor olsaydım, en başta bu partiyi hazırlamama yardım etmesini asla teklif etmezdim.

Maggie'yi tanımıyordu ama yine de kendi partisinden birkaç saat sonra benim için buradaydı.

"Nereden başlayabilirim?" diye sordu.

"Vee, ben çok kötüyüm. Lütfen eve git. Sana gelmemeni söylemeyi unuttum. Eve git ve yeni nişanlanan her normal çift gibi nişan sonrası seksi yap."

Beni başından savdı. "Bütün gece boyunca yaptık. Bir saat ara vermek iyi olacak. Bana iş ver."

Ayağa kalkıp ona sarılmak istedim ama o kadar rahatsızdım ki hareket etmek için yeterli enerjim olduğunu sanmıyordum.

Oturduğum yerden odayı işaret ettim. "Balonların düğümlenmesi, tüm mumların yakılması ve çiçeklerin yerleştirilmesi gerekiyor. Şuraya bir kokteyl barı kurulacak ve ben-"

"Dur, Ind." Stevie'nin kaşları çatıldı. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Öyle söyleme. Elbisemin ne kadar şirin olduğuna bak!"

Güldü. "Çok güzel ama hastasın."

"Sadece üşüttüm."

Bana şüpheyle baktı. "Bence eve gitmelisin."

"Gidemem. Lütfen düzenlememe yardım et." Oturduğum yerden kalktım, başım dönerken yüzümdeki kan çekilmeye başladı.

"Indy." Stevie beni tutup tekrar oturttu. "Bunun sadece soğuk algınlığı olduğunu sanmıyorum. Eve gitmen gerek. Buraları ben hallederim."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Eve gidemem."

Yatıştırıcı bir şekilde saçımı okşadı. "Neden gidemezsin?"

Çünkü kardeşin üzerime boşaldı, sonra da kaçtı ve ben onunla yüzleşemeyecek kadar korkağım.

"Ben... partinin mükemmel geçmesini sağlamak zorundayım. Bu çok önemli."

"Elbette öyledir ama hastayken ancak bu kadarını yapabilirsin."

"Vee, Alex ve ben hâlâ birlikteyken Maggie benden düğünü için yardım istemişti ve pişman olmasından endişeleniyorum. En azından bu şekilde bir katkım olacak."

"Indy," diye mırıldandı Stevie, göz teması kurabilmek için eğildi. "Senin gibi bir arkadaşa sahip olan herkes çok şanslı ve eğer burada onları bu konuda ikna etmeye çalışıyorsan, onlar senin gerçek arkadaşların değiller demektir."

"Sadece onları memnun etmek istiyorum."

Ne yazık ki aralarında alay konusuydum. Alex beni aldatmasına rağmen hâlâ onunla çok yakındılar. Belki bugün kusursuz geçerse düğünde beni kolumda Ryan'la gördüklerinde, sahte ya da değil, ne kadar iyi durumda olduğumdan etkilenirlerdi.

Gözlerim yaşlarla doldu çünkü evet, ben duygularımı yoğun yaşayan biriydim. Ne kadar hasta olduğumu ve vücudumun ne kadar ağrıdığını hissetmeye başlamıştım. Ayrıca onun haklı olduğunu fark etmeye de başlamıştım. Eski hayatıma ve eski arkadaşlarıma sıkıca tutunmaya çalışıyordum, peki neden? Her zaman onları tanıdığım için miydi? Kendim için yaratmaya çalıştığım hayatın bir parçası oldukları için miydi?

"Bugün neden günlük güncelleme alamadığımı öğrenmek ister miyim?" diye sordu, ses tonuna şüphe karışmıştı.

"Muhtemelen en iyisi bu soruları sormaman."

Kıkırdadı. "Pekâlâ. Güzel poponu bu sandalyeye sabitle ve biraz su iç. Komutlar vererek bana ne yapacağımı söyleyebilirsin, sonra seni eve bırakırım."

"Gidemem."

Sıkıntılı bir nefes verdi ama benimle daha fazla mücadele etmedi.

Balon standı kısa, gösterişsiz bir kule gibiydi ama iş görürdü. Mumlar yakıldı, pankart asıldı ve çiçekler yerleştirildi. Stevie beni burada bırakarak eve giderken çok isteksizdi.

Maggie, ailesi ve davetliler beni iltifat yağmuruna tutarken, mekânın her ayrıntısını inceliyorlardı. Bana söylediklerine göre yemekler çok lezzetliydi ve kokteyller su gibi akıyordu. Yemek yemeye çalışmak ya da davet sahibi rolüyle etrafı idare etmek bir yana, oturup gözümü kapamamak için tüm gücümü harcıyordum.

Yanımda oturan diğer nedimeler önümüzdeki hafta sonu Miami'de düzenlenecek toplu bekârlığa veda partisinin hazırlıklarından bahsederken, ben işim nedeniyle katılamayacaktım.

Bir yıl önce, erkek arkadaşım ve en yakın arkadaşlarımızla birlikte tatile çıkmayı çok severdim. Birlikte her zaman iyi vakit geçiriyorduk, sosyalleşmek için her türlü ortama açıktım ancak bazen öyle zamanlar oluyordu ki Alex benden sessiz kalmamı ya da her ne kadar konuyla ilgili onlardan daha çok şey biliyor olsam da arkadaşlarıyla sohbet ederken onu düzeltmememi istiyordu.

Ryan'la birlikte evde takılmaktan daha iyi bir hafta sonu düşünemiyordum. İstediğim kadar konuşabilir ya da yan yana kitap okurken huzurlu bir sessizlik içinde oturabilirdik. Hiç olmadığım biri olmak zorunda kalmazdım çünkü Ryan, beni ben olarak Alex'ten çok daha fazla seviyordu.

"Her şey çok güzel, Indy." Maggie yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Beğenmene sevindim."

"Bu tür şeylerde her zaman iyiydin." Beyaz şifon elbisesini düzeltti. "Seninle konuşmak istiyorum," diye söze girdi tereddütle. "Kev ve ben Alex'le oldukça fazla zaman geçiriyoruz ve seni özlüyorum."

"Beni özlemene gerek yok. Buradayım." Elimi dizine koydum. "Ben de seninle görüşmek istiyorum. Ne zaman birlikte takılmak istersen, hazırım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sizi *birlikteyken* özlüyorum."

"Biz artık birlikte değiliz."

"Ya bu durum değişirse? Alex'i, seni o adamla birlikte gördüğünden beri hiç olmadığı kadar üzgün görüyorum."

Sözleri beni kendime getirdi. Ne saçmalıyordu? Alex'i son gördüğümde bana her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. "Üzgün olması çok da önemli değil, haksız mıyım? Bizi bugün olduğumuz duruma getirecek tercihleri o yaptı."

"O bir hata yaptı. Tek bir hata."

"Onu savunuyor olamazsın."

"Onu savunmuyorum. Yaptığı şey doğru değildi ama burada Alex'ten bahsediyoruz."

Derin bir nefes alarak, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Dişlerim bile ağrıyordu. Eve gitmeliydim ama daha ayağa kalkacak gücü bile bulamıyordum. Yorgunluktan bitmek üzereydim, bugünü kusursuz hâle getirmeye çalışıyordum ve şimdi oturup bir de bu lafları mı dinlemek zorundaydım? Alex'le var olmayan geleceğimi bir kenara bırakmak için elimden geleni yapmıştım.

"Ciddi olamazsın. Peki Kevin bunu sana yapsaydı? Onu öylece affeder miydin?"

"Bilmiyorum ama ben olsam ilişkimizi tümüyle silip atmazdım. Bir gece için yirmi iki yıllık dostluk mu? Üstelik bu sadece onunla değil, hepimizle." Odadaki diğer kadınları işaret etti. "Dinamiklerin değiştiğini inkâr edemezsin."

"Tabii ki değişti! Alex'i yanınızda istediğiniz için beni davet etmeyi bıraktınız." Derin bir nefes alarak sesimi yük-

seltmemeye çalıştım. "Eğer beni düğüne davet etme sebebiniz bizi yeniden bir araya getirme çabanızsa, düğüne gelmemem gerektiğini düşünüyorum."

"Indy, hayatında istediğin her şeyi o da istiyor. Bir anlık bir zayıflık yaşadı. Evlenmek, çocuk sahibi olmak istiyor. O basketbolcuyla bunları gerçekleştirmene imkân yok. Gerçekten o adamla görüşüyor musun?"

"Ryan!" diye çıkıştım. "Onun adı, *Ryan*."

Etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Eğer hepsi rolse bana anlatabilirsin."

"Neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü," diye yarım ağız güldü. "Alex'i hayatın boyunca sevdin ve tanıdığım en sadık insansın. O ne yaparsa yapsın, senin başka biriyle olabileceğini düşünemezdim. Senin için her zaman Alex vardı."

Bu konuşmayı yapamayacak kadar hastaydım. Hayatıma devam etmek için çok erken olduğunu düşündüğümden, bunlar aylardır kendime tekrarladığım sözlerdi fakat işler değişmişti. Kalbim ve aklım ne zaman aynı noktada buluşmaya karar vermişti bilmiyordum ama sonunda buluşmuşlardı. Artık sadakatimi kazanan başka biri vardı ve o kişi Alex değildi.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Yavaşça ayağa kalkıp su almak için içecek standına ilerledim. Ellerim ve alnım ter içindeydi, kaslarım ağrıyor, yatmak için can atıyordum. Avuçlarımı içecek standının kenarına dayayarak gözlerimi kapattım, derin bir nefes alarak ağrı ve sızılarımı bastırmaya çalıştım.

Ön kapı hızla açıldığında Ryan içeri girdi ve yirmi kadın gözlerini odadaki tek erkeğe çevirdiğinde olduğu yerde durdu.

"Selaamm," diye seslendi orta yaşlı bir kadın arkadan. Kim olduğundan emin değildim ve dönüp ev arkadaşıma kimin asıldığını bulacak gücüm de yoktu.

Ryan, odayı tararken sonunda beni fark etti. Adımları benimle buluşmak için hızlanırken okyanus gözleri dehşetle irileşti. Yakışıklı ve hükmedici bir adamdı ama burada ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu da anlaşmamızın bir parçası mıydı? Eski arkadaşlarımın önünde korumacı bir erkek arkadaş gibi davranmak?

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdıktan sonra elinin tersiyle alnımın sıcaklığını ölçtü. Başımı sallayarak onu uzaklaştırdım ama o beni görmezden gelip elini yeniden alnıma bastırdı.

Sonunda teslim olup dokunuşuna boyun eğerek, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Seni eve götüreceğim. Hastasın, Mavi."

"Ben iyiyim ve kız kardeşin tam bir ispiyoncu."

Samimi bir kahkaha attı. "Evet, inatçı en iyi arkadaşı onu dinlemiyordu."

"Seni dinleyeceğimi kim söyledi?"

Neden sanki mücadele edecek enerjim varmış gibi davrandığımı bilmiyordum. Yorgunluktan göğsüne yığılmama iki saniye kalmıştı.

"Zorunda değilsin."

Ryan tek bir hareketle ve tek kolunu kullanarak beni kucakladı, bacaklarım kalçalarına dolanırken göğsüm göğsüne değiyordu. Karşı koymadan kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna yasladım.

Beni çıkışa doğru taşırken ceketimi alıp vücudumu örttü.

Ryan, kimseye veda etmem için bana zaman vermedi fakat bu durumdan gayet memnundum.

Mekândan çıkar çıkmaz Chicago'nun soğuk havası yüzüme çarpsa da yanan tenimi yatıştırmasını umarak bunu memnuniyetle karşıladım. Ryan, eve doğru ilerlerken dinlenmeye ihtiyaç duyarak gözlerimi kapattım.

"Benim yüzümden evden çıktın."

Derin bir iç çekti. "Evet, bunu senin için oldukça sık yapıyorum."

Elleriyle bacaklarımın altmdan tutarken yere inmemi engelliyordu. Neredeyse hiç gücüm kalmadığından yardımcı olamıyordum ama Ryan idare edebilecek gibi duruyordu.

Ona bakmak için hafifçe geri çekildim. Her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu ama bakışları endişeyle beni süzüyordu.

"Neden antrenmanda değilsin?"

"Katılmadım."

"Neden?"

"Sence neden, Ind?"

"Antrenmana gitmediğin için sorun ya da ceza almaz mısın?"

Bir elini başımın arkasına koyarak beni omzuna bastırdı.

"Sanırım, bu durumda zengin olmam iyi bir şey."

Derin bir nefes aldığımda Ryan'ın mis kokusu burun deliklerimi istila etti ve dün gece yüzünden hayal kırıklığı içinde olsam da kendimi ona bırakmaktan alıkoyamadım. "Sana pahalı bir kız arkadaş olacağımı söylemiştim."

"Tekrar hoş geldiniz, Bay Shay," dediğini duydum apartman görevlimizin. "Bayan Ivers."

"Teşekkür ederim, David."

"Şehriyeli tavuk çorbası sipariş etmemi ister misin?" Ryan'ın kollarındaki ölüye benzer bedenimi görünce yüzünde canlanan endişeli bakışları hayal edebiliyordum.

"Ben hallederim," dedi Ryan. "Yine de teşekkürler."

"Hoşça kal, Dave." Ryan'ın omzunun üzerinden güçsüz bir şekilde el salladım, yakında ona kahve almayı unutmamam gerektiğini de kendime hatırlattım.

Dairemizde, Ryan ceketimi kapının yanındaki askıya, anahtarlarının yanına astı. Oturma odasından geçerek yatak odasının kapısına doğru yöneldi.

"Benim odam, lütfen."

"Hayır."

"Ryan, sana hâlâ kızgınım."

"Tamam, yatağımda uyurken bana istediğin kadar kızabilirsin."

Kesinlikle mücadele edecek gücüm yoktu ki bu gerçekten utanç vericiydi. Onunla atışmak en sevdiğim şeylerden biriydi.

Odasına girdiğimizde Ryan beni yatağına taşıdı. Yatağı oldukça geniş ve konforluydu. Hem rahatlamak hem de ağrılarım için yatağa iyice gömüldüm.

Ayakkabılarımı çıkarırken alnımdan terler akıyordu. "Gerçekten hasta olduğunu buradan anlayabiliyorum. Bugün topuklu giymemişsin."

Çabucak başımı salladım. "Bunu işaretim olarak almalıydım."

İşlemeli spor ayakkabılarımı yere bıraktıktan sonra dolabından bir eşofman takımı çıkardı. Ayaklarımı içine geçirirken, pantolonu yukarı doğru çekti ve belini birkaç kez katladı. "Elbiseyi çıkarmamın bir sakıncası var mı?

Omuz silktim. "Daha önce görmediğin bir şey değil."

Normalde bu cümlemi biraz mizahla süslerdim ama dün gece yaşananlardan dolayı duygularım incinmişti ve bunu saklamaya çalışamayacak kadar bitkindim.

Ryan, sanki söylediklerim karnına bir yumruk indirmiş gibi nefes verdi. Kendi tişörtünü çıkararak göğsünü çıplak bırakmadan önce elbisemi çıkardı. Tişörtünü başımın üzerine geçirerek, beni sıcaklığı ve kokusuyla sardı.

"Sutyenini de çıkarmak ister misin?"

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "İngilizcedeki en seksi altı sözcüğü yan yana sıralamışsın."

Ona bakabilmek için tek gözümü açtım. Başını iki yana sallayarak bana bakıyordu fakat öpülesi dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Sanırım ateş başına vurdu."

"Benim ateşim yok."

"Aslında var. Ateşin var ve grip olduğuna oldukça eminim."

Ryan, çekinmeden ellerini sırtıma uzattı ve tek bir hareketle sutyenimi açıp tişörtün altından çıkardı. Elbisemi askıya asarken poposunu izliyordum, sutyenimi askının üzerine geçirdi ve bana dönmeden önce ayakkabılarımı kapının yanına düzgünce yerleştirdi.

Benim küçük düzen düşkünüm.

Yorganı çeneme kadar çekti. "Biraz uyumaya çalış. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp nemli alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu

"Ryan," diye seslenerek kapının eşiğinde durmasını sağladım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü insanlarla ilgilenmeyi seviyorum. Özellikle de seninle." Kapıyı arkasından kapattı.

Hayatımda ilk kez onun odasında tek başıma, etrafı inceliyordum. Odada fotoğraf ya da renkli herhangi bir eşya yoktu. Sadece Chicago şehir merkezine uzanan büyük bir pencere vardı. Ben taşınana kadar evinin geri kalanı gibi odası da sadeydi. Dört yıldan fazla süredir burada yaşıyor olmasına rağmen, sanki geçici bir süre için gelmiş gibiydi.

Düşününce üzücü bir durumdu. İnsan yaşadığı yere kök salmak isterdi. Eve geldiğinde evde gibi *hissetmek* isterdi.

Ateşim yüzünden halüsinasyon görüyor olmalıydım çünkü şifonyerinin üzerinde yeşil bir şey olduğuna yemin edebilir-

dim. Onu yeniden diktiğim saksıdan tanımıştım. Saksıda bir sukulent vardı ve renksiz odasındaki bu küçük yaşam belirtisi karşısında gülümsemeden edemiyordum.

Dudaklarımda bir sırıtış, damarlarımda dolaşan ateş ve üzerimde onun giysileriyle, oturma odamızdan yürüttüğü küçük bitkiye bakarak uykuya daldım.

Bir süre sonra, Ryan'm hazırladığı sebzeli çorbadan içmemin ardından, vücudum ter içinde titrerken duş alacak gücü kendimde buldum.

Ryan kendi banyosuna şampuanımla saç kremimi getirip suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra yanımdan ayrıldı. Acele etmeden, avuçlarımı duşun soğuk fayansına dayayıp ılık suyun sırtımdan akmasına izin verdim. Vücudumu ve saçlarımı yıkamam normalden çok daha uzun sürse de her saniyenin tadını çıkardım, suyun ılıklığının iliklerime kadar işlemesine izin verdim ve nihayet kendimi biraz olsun daha iyi hissetmeye başladım.

Sonunda üzerimi giyindikten sonra banyonun kapısını açtığımda onu kapının önünde zeminde otururken buldum. Başını kapının hemen yanındaki duvara yaslamıştı, ona ihtiyacım olup olmadığını duyabilmek için dikkatle bekliyordu.

Bana baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım, ayağa kalkarak banyonun kapısında beklerken elinde tuttuğu saç fırçamı bana uzattı.

Titreyen ellerimle tutamlarımı taramaya çalışıyordum ama yorgun ve halsizdim. Taramazsam, saçlarımın birbirine karışacak olması umurumda değildi.

Ryan mücadelemi izlerken kaşları endişeyle çatıldı. "Bırak ben tarayayım, Mavi."

Hiç karşı koymadan teslim oldum. Ryan, beni odasının köşesinde duran sandalyenin önünde yere oturttu. O da arkama geçerek bacaklarını vücudumun iki yanına uzattı.

Nazikçe saçlarımı taramaya başladı.

Saç diplerimi hafifçe çekiştirirken kendimi o kadar iyi hissediyordum ki kendimi tutamayarak başımı dizine yasladım.

"Bugün neden gittin?" diye sordu usulca.

"Gitmek zorundaydım."

"Neden gittin, Ind? Gerçek nedeni."

"Çünkü..." Gözlerimi kapatıp ona iyice yaslandım. "Onlar benim arkadaşlarım. Onlar arkadaşımdı. Artık bunu bilemiyorum."

Saçımı taramayı bıraktığında, arkamı dönüp Ryan'ın yakışıklı yüzündeki hayal kırıklığını görmeyi istemiyordum. Tıpkı Alex'le yaşadığım hayata tutunur gibi bu arkadaşlıklara da tutunduğumu biliyordu.

Maggie, Alex'in yaşananlardan nasıl pişman olduğunu söylediğinde içimi beklemediğim bir huzur kaplamıştı.

Üstelik ben hiç pişman değildim.

Alex beni aldatmasaydı, Ryan'ı bu şekilde tanıma fırsatım asla olmayacaktı. Bu adamın dünyasına dahil olma ve bunun ne kadar doğru hissettirdiğini asla öğrenme fırsatım olmayacaktı. Kendimi ne kadar evimde hissettiğimi.

Bir zamanlar istediğim o hayatın bir parçası olmak istemediğimi fark etmek zor olmuştu.

Ryan, saçlarımın kalan kısmını tarayabilmek için başımı diğer dizine yasladı.

Bana kendimi asla bir yükmüşüm gibi hissettirmiyordu. Kendimi fazlalıkmışım gibi hissetmeme neden olmuyordu.

Ona karşı tam olarak kendim gibi davranmıştım ve o da iyi ya da kötü her parçamı benimsemişti.

Bugüne kadar bunu tam olarak idrak edebildiğimi söyleyemezdim.

"Indy," diye fısıldadı arkamdan. "İlişkide, bir arkadaş, bir kadın, bir partner olarak, sadece kendin olarak sunduğun şey fazlasıyla yeterli. Eğer biri senin çok değerli olduğunu göremiyorsa, o zaman asıl eksik olan kendisidir. Sadık biri olduğunu biliyorum. Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri ama bunun da bir sınırı olmalı. Bazı insanlar senin sonsuz sadakatini hak etmiyor."

Kapalı gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı, bunun bir nedeni hasta oluşum, diğer nedeni de daha önce hiç kimsenin benimle böyle ilgilenmemiş olmasıydı, bedenim ve ruhumla. Bugün edindiğim farkındalıklar beni fazlasıyla etkilemişti ve gerçek Indy tarzında, ağlamak en sevdiğim yöntemdi.

"Daha önce kimse benimle ilgilenmedi," diyerek boğazımdaki yumruyu geçiştirmeye çalıştım. "Teşekkür ederim, Ryan."

Bir kez daha durduğunda nihayet omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?"

Başını iki yana sallayarak saçlarımı tarama işine geri döndü.

Ryan sahte samimiyetlerden hoşlanmıyordu ama hastayken saçımı taraması ve benimle ilgilenmesi şimdiye kadar yaptığımız her şeyden çok daha samimi hissettiriyordu.

"Rol mü yapıyorsun?" diye sorduğumda yüksek ateşin dilimi ele geçirdiğinden emin oldum.

"Hayır, Mavi. Rol yapmıyorum."

Sonra parmaklarının ıslak saçlarıma kaydığını, telleri üç eşit parçaya ayırdığını hissettim.

"Saçımı mı öreceksin?"

"Evet."

Tanrım. Bu adam. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Hafifçe kıkırdadı. "İkiz kardeşimin saçları doğuştan bukleli ve sen bana saç örmeyi nereden öğrendiğimi mi soruyorsun?"

Küçük Ryan'ın, küçük Stevie'nin saçlarını nasıl ördüğünü hayal ettim. Hastaydım, midem bulanıyordu ve kendimden geçmek üzere olsam da yeniden ağlamaya hazırdım.

Anın verdiği acizlikle sordum. "Dün gece yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Mükemmeldin."

"O zaman beni neden bırakıp gittin?"

Uzun bir nefes verdi. "Çünkü batırdım, Mavi."

"Hayır, batırmadın."

"Batırdım," diye çıkıştı. "Ben..." Uzun parmaklarıyla örgülü saçlarımı tutarken duraksadı. "Sen mükemmelsin, Ind ve böyle hissetmeni sağlayamadığıma inanamıyorum. Çok özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

Arkamı dönüp ona baktım. Mavi-yeşil gözlerinde özür dolu bir ifade vardı ve her ne kadar Ryan bazen az konuşsa da söylediklerinin anlamlı olduğunu fark ediyordum.

"Sana karşı nasıl normal davranabileceğimi bilmiyorum ve bu beni çok korkutuyor. Çabalıyorum. Artık verebilecek bir şeyin kalmadığını açıkça söylemiştin ve öte yandan, senin bile bilmediğin şeyler yüzünden hâlâ çok kötü durumdayım." Yüzü acıyla buruştu ve bana Ryan'ın geçmişine dair henüz çok az şey bildiğimi hatırlattı. "Dün gece her şey yüzüme tokat gibi çarptı."

Bu durumun belki de dün geceden beri beni etkilediğinden daha fazla onu etkilediği belliydi. Her ne kadar cevaplar almak istesem de bu konuşma oldukça önemliydi ve bu konuya

hak ettiği dikkati verebilecek zihinsel güce sahip olmadığımın farkındaydım. Onun hak ettiği ilgiyi.

Arkamı dönüp elimi bacağına koydum.

"Bunu başka bir gün konuşuruz," diye teklif ettim. "Kendimi daha iyi hissettiğimde."

Elini boynuma dolayarak yanağımı okşadı ve çaresizce başıma bir öpücük kondurup dudaklarını bir süre orada tuttu.

Sonra saçlarımı örmeye devam ederek konuşmayı erteledi.

Söyledikleri çaresizlik ve samimiyetle doluydu ama bir konuda yanılıyordu. Verecek bir şeylerim kalmıştı. Kısa sürede öğrendiğim bir şey vardı ki, rol yapmadığım zaman, özür dilemeden kendim olmaya cesaretlendirildiğim zaman, mükemmel bir maske takmanın verdiği yorgunluk da yok oluyordu. Birini sevmek için gereken enerjiye sahiptim ve kalbim de bunun karşılığında sevgiyi kabul edecek alana sahipti.

Alex, eski beni tüketmiş olabilirdi ama gerçek ben... Benim verecek çok şeyim vardı.

Eğer Ryan isterse, ona gerçek beni vermek hoşuma giderdi. Kalbime şefkatle yaklaşacağına inanıyordum.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

RYAN

Sabah antrenmanı rahattı ama sahadan çıktığımız anda bizimle konuşmak için bekleyen muhabirlerle doluydu. Üzerime düşeni yaparak, maç öncesi röportajlarında mikrofonun arkasına geçip, daha ayrıntılı sorulara yanıt vermeden önce onlara yeterli bilgiyi verdim.

Bu öğleden sonra, maç öncesi dinlenmek üzere eve gittiğimde Indy'yi seyahat için hazırlanırken buldum. Dinlenmek için kendine daha fazla zaman tanıyacağını ummuştum ama iyi hissettiğine yemin etmişti. Ateşi gece yarısı düşmüştü ve yirmi dört saatlik rahatsızlığı tamamen geçmiş gibi görünüyordu.

Onu o bekârlığa veda partisinde gördüğümde çok korkmuştum, terli ve çökmüş görünüyordu. Kendine dikkat etmesi gerektiğini birinin söylemesine ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim ama buna şaşırmamalıydım. Başkalarını mutlu etmek için o kadar çok çaba gösteriyordu ki, bu esnada kendi sağlığını göz ardı edebiliyordu.

Ninova

"Shay." Ron oyun öncesi röportajlarımı bitirdikten sonra koridorda beni durdurdu. "Dün antrenmanda yoktun."

Özel dikim takım elbisesinin içinde dimdik durmuş, tokalaşmak için elini uzatmıştı.

"Özür dilerim, efendim. Indy hastaydı ve onu yalnız bırakmak içime sinmedi. Mazeretsiz devamsızlık yaptığım için beni cezalandırmanız gerektiğini biliyorum. Sizi anlıyorum."

"Ailevi bir acil durum mazeret sayılır."

"Ama o benim ailem değil."

"Değil mi? Birlikte yaşıyorsunuz. Belli ki onu antrenmana gelemeyecek kadar seviyorsun. Ben buna aile derim. O senin için doğru kişi, Shay. Geçen sezon ya da ondan önceki hiçbir sezon antrenmanı kaçırmazdın."

Haksız değildi. Sahadaki değerli zamanımı aksatmaya cesaret edemezdim. Rakiplerimin de yapmayacağından emindim ve rakiplerim yoğun bir şekilde çalışırken ben nasıl en iyi olabilirdim ki?

Ancak Stevie beni arayıp Indy'nin ayakta duramayacak kadar hasta olduğunu söylediğinde ne rakibimi ne de maçı düşünmüştüm. Caddenin karşısındaki, ilgilenmek için neredeyse her şeyden vazgeçebileceğim sarışını düşünmüştüm.

"Patronum olarak beni antrenmanlarda istemiyor musunuz?"

"Dengeli bir hayatın olmasını istiyorum ve senin seviyendeki bir oyuncu için bu daha önce hiç olmamıştı. Yalan söylemeyeceğim, tüm bunlara şüpheyle yaklaşmıştım. Beni kandırmaya çalıştığım düşünmüştüm ama seni tanıyorum. Antrenmanda geçireceğin zamanı asla boşa harcamazsın. Bu hâlini sevdim, Shay. Böyle devam et."

Söylediklerinin doğruluğu karşısında içim bir tuhaf olmuştu. Ron'un benden ve sahte ilişkimden şüphelendiğini tahmin

etmiştim. Sonradan fark ettim ki, bize inanmasını sağlayan şey ilişkimizin rol yapmadığımız kısmıydı.

İşler karışmaya başlamıştı ve ben karmaşadan nefret ederdim.

İlişkimizin ne kadarı roldü?

Indy'yi yıllardır herhangi birini önemsediğimden çok daha fazla önemsiyordum ve tüm bunların temelinde sahte ilişkimiz yatıyordu. Bu oldukça rahatsız edici bir gerçekti.

"Caroline maç programına bakıyordu, izlemek istediği bir deplasman maçı bulmaya çalışıyordu. Raptors da bizimle aynı anda Phoenix'te olacak. Indy bizimle maça gelmek ister mi?"

"Müsait mi ve programı uygun mu diye kontrol ederim."

Bu onu kullanmak için ona ihtiyacım olan bir gece daha demekti. Bu anlaşmadan ne kazanacak ki? Onun ilgisinin bir saniyesini bile hak etmeyen bir grup arkadaşını etkilemek için bir düğün randevusu mu?

"Ama," diye devam ettim. "Çalışıyor olacak, o yüzden gelip gelemeyeceğinden emin değilim."

"Elbette," dedi Ron, tünelden geçerek ev sahibi takımın soyunma odasına doğru ilerlemeye başladığımızda elini omzuma vurdu. "Söylemek isterim ki, kulislerde birçok şey konuşuluyor. Henüz ocak ayında olduğumuzu biliyorum ama ligin En Değerli Oyuncusu ödülü için konuşulan tek bir isim var, o da seninki."

Olduğum yerde kalakaldım. "Yok artık?"

"Şaşırmış gibisin." İstemsizce güldü.

"Evet, şaşırdım. *Playoff*'larda oynamayan takımlardan birinin oyuncusunu düşünmelerini beklemiyordum."

"*Playoff*'lara çıkacağız. Böyle oynamaya devam ederseniz tabii. Bundan hiç şüphem yok. İyi gidiyorsun, Shay. Bu

sezon tam da istediğim gibisin. Yaptığım yatırımın karşılığını alıyorum." Telefonu çalmaya başladı. Omzuma bir kez daha vurarak, "Bu gece iyi şanslar, evlat," dedi ve gitti.

Tüm sezon duymak istediğim şey buydu, benim bu iş için doğru adam olduğuma inanıyordu. Indy ile oynadığımız tüm bu oyunun amacı da buydu, takımın beni kaptan seçerek doğru kararı verdiğini ispatlamak istiyordum. Birçoğu herhangi bir konuda yardıma ihtiyaç duyduklarında Ethan'a gitmeyi tercih ediyordu ama ben iki ay içinde bizi *playoff*'lara taşımayı başarmıştım. Üstelik bu yıllardır kulüpte görülmemiş bir başarıydı.

Isınmaya başladığımda Ron'un övgülerinin içimde yankılanmasına izin verdim ve sözlerini maça taşıdım. Bir başkasının bana işimi iyi yaptığımı söylemesine ihtiyacım yoktu. İşimi iyi yaptığımı biliyordum. Bu sezon asist ve sayı rekorlarımı kırma yolunda hızla ilerliyordum ama maaş çeklerimi imzalayan adamın onayını almanın egomu okşamadığını söyleyemezdim.

Bunun için çalışıyordum. Bunun için yalan söylüyordum.

✈

Üçüncü çeyreğin ortalarında, on sekiz sayı öndeydik ve Chicago taraftarlarının oluşturduğu kalabalık salonu coşturuyordu. Takım harikaydı, tamamen senkronize oynuyordu. Henüz kimsenin faul atışı sorunu olmamıştı ve tüm oyuncularımız çift haneli sayılara ulaşmıştı.

Eğer tempomuzu sürdürebilirsek, dördüncü çeyreğin tamamında kulübede keyifle oturuyor olacaktım ve Leon maçın kalan kısmında oyun kuruculuk görevini devralacaktı.

Kollarım, topu potaya sürerken hakemlerin düdük çalmaması nedeniyle kırmızı, kızgın çiziklerle kaplıydı. Kendimden

çok daha iri adamlara karşı verdiğim durmaksızın mücadeleden dolayı her yerim ağrıyordu. Yine de çok hızlı olduğum için vücuduma gelen darbelerin çoğundan kurtulabiliyordum. Ancak bazen öyle bir pozisyonda kalıyordum ki, herhangi bir En Değerli Oyuncu adayı için düdük çalınıp oyun durdurulabilirdi.

Bana gelince öyle olmuyordu. Cüssemden dolayı mıydı, yoksa henüz şampiyonluk kazanmadığım için miydi bilmiyordum ama nadiren benim için hakem tarafından koruma düdüğü çalınıyordu.

Sahada ilerlemeye başladığımda, ellerimi başımın üzerinde birleştirerek hücum pozisyonu çağrısında bulundum.

Forvet oyuncumuz, defans oyuncumuzun arkasına bir kalkan kurdu ve potaya doğru ilerlemeden önce bana hareket alanı açtı. Ethan'ın Dom'un oluşturduğu alandan geçerek turnike yapması için tam zamanında topu ona attım. Önce topu Dom'a attı, ardından pas bana geldi ve ben de üçlük attım.

Yirmi bir sayıyla fark açtığımızda tribünler ayaklandı. Gecenin geri kalan kısmında dinlenmem için yeterince fırsat vardı ve dün geç saatlere kadar Indy ile ilgilendikten sonra maçtan çıkacağım için daha fazla heyecanlanamazdım.

"İşte orada!" Ethan savunmaya doğru koşarken sırtımı sıvazladı.

"Tanrım," diye homurdandı Dom, koşarak yanımızdan geçerken. "Biriyle mi yattın yoksa? İki maç üst üste *triple-double* yaptın."

Bu suçlamanın ne kadar doğru olduğunu düşünerek güldüm ve savunma pozisyonuna döndüm. Rahatlamıştım, bundan kesinlikle emindim.

Koç yedek kulübesinden kalkıp sahaya doğru yaklaştı ve top dışarı çıktığı anda beni oyundan alacağını tahmin edebiliyordum.

"Solunda!" diye bağırdı Dom ve ben de Memphis'in oyun kurucusuna karşı savunmamı güçlendirdim.

Yanına iyice yaklaştığımda pivotları etrafımda set oluşturmaya çalışırken dev vücudunun etrafından dolanarak rakibimden bir adım öne geçtim. İri yapılı oyuncunun oluşturduğu saçma setten kurtuldum ancak Dom onun önüne geçecek kadar hızlıydı ve topa vurarak pası engelledi.

Top Dom'un eline geçtiği anda atağa geçtim. Ethan topu aldı ve bir anda hücuma geçtik, potaya ulaşmak için yolumuz boştu. Memphis'in oyun kurucusu peşimden koşuyordu ama Ethan topu ileriye doğru atarak, topu kontrol etmem ve potaya gitmem için bana alan sağladı.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attığımda aramızdaki mesafeyi hesapladım, topu kendimden emin bir hareketle potaya göndermeden önce topu sürdüm. Çok da büyük bir başarı değildi, nihayetinde yirmi bir sayı öndeydik ama aramızdaki farkı kapatma umudunu yok etmeye yeterdi.

Parmaklarım potayı kavradığı anda hemen geri indim. Bu taraftarlar bir şov için para ödemişlerdi ama topu kendinden emin bir şekilde potaya atmakla, yirmi üç sayı geride olan bir takıma karşı kaba olmak arasında ince bir çizgi vardı.

Ancak bunun gerçekleşebileceğini düşünmemiştim.

Adamın yaklaştığını görmemiştim çünkü çoktan sayı atmışken neden başka bir oyuncunun hızını kesmeyeceğini düşünecektim ki?

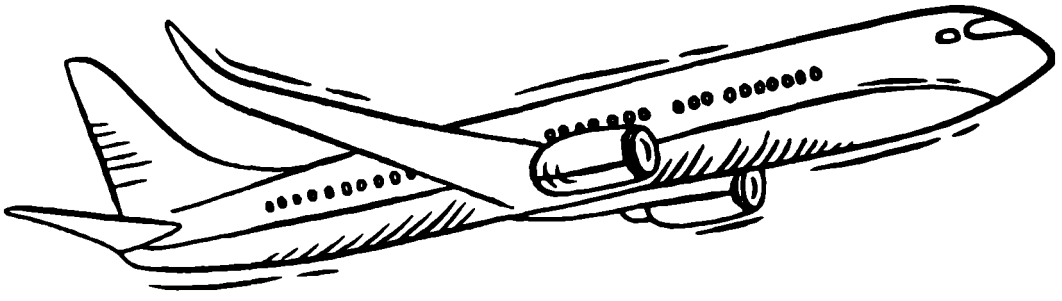
Memphis'in oyun kurucusu ben aşağı inerken hızla altıma girerek bacaklarımı kavradı ve yüzüstü düşmeme neden oldu.

Parkeye kafa üstü düştüğüm sırada dönmeye çalıştım, renkler gözümün önünden hızla akarken, Tanrı'dan doğru tarafa düşmeyi diledim.

Bir şekilde, önce parmaklarım yere temas etti. Sert zemine hazırlıksız bir şekilde çarpınca sağ dizime şiddetli bir ağrı yayıldı. Eklem bölgesinde belirgin bir acı vardı ve ne olduğunu anlar anlamaz, kalabalığın gürültüsü arasında bile kulaklarım sağır edici bir şekilde çınlamaya başladı.

Vücudum öne doğru savrulurken dizimi tutarak yere düştüğümde acı içime işledi, dizim anında zonklamaya başladı.

Takım doktorunun koltukların arasından hızla bana doğru koştuğunu gördüğüm anda tam olarak bittiğimi anladım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

INDY

Chicago O'Hare Uluslararası Havaalanı'ndaki özel havaalanımızda valizimi taşırken, Columbus'a yapacağımız bu gece yolculuğu için hazırlanan personellere el salladım.

"Merhaba, Margie." Danışmaya doğru eğildim. "Uçağa gitmem gerekiyor." Kim olduğumu bilmiyormuş gibi ona rozetimi gösterdim.

"Pilotlar dışarıda." Piste açılan kapıyı açmak için düğmeye bastı. "Buyurun."

"Teşekkür ederim! İyi haftalar."

Bavulumu ve uçuş çantamı alarak dışarı çıktım.

"Ah, Indy!" diye seslendi biri arkamdan. "Burada olmana çok sevindim. Ben de seni arayacaktım."

İnsan Kaynakları departmanımızdaki tek kadın olan Yvonne, beni karşılamak için hızla ofisinden çıktı.

"İyi haberlerim var," dedi sessizce ve beni kimsenin duyamayacağı bir yere çekti. "Sigorta kapsamımız yılın başında yeniden düzenlenmiş ve artık-"

Ninova

"Doğurganlık tedavileri mi? Ciddi misin sen? Ne kadarı karşılanacak?"

"Yüzde yüzü."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dudaklarında oluşan tebessümle başını iki yana sallarken şaka yapmadığını gösteriyordu. "Harika bir haber, değil mi?"

Eğildim ve ona sarıldım. Bu kadını çok az tanıyordum, sadece arada koridorda selamlaşıyorduk ama uzun zamandır aldığım en iyi haberi vermişti.

"Aman Tanrım," diye rahat bir nefes verdim, gözlerinin içine bakmak ve bana yalan söylemediğinden emin olmak için geri çekildim.

"Sana yüz yüze söyleyebildiğim için çok mutluyum." Omuzlarını silkti. "Çok keyifliydi. İyi yolculuklar."

İnanmayarak kahkaha attım. "İyi olacak. Teşekkür ederim!"

Sersem bir vaziyette uçağa vardığımda iki pilotumuzu uçuş öncesi kontrollerini yaparken buldum. Sessizce el salladım, az önce duyduklarım aklımı allak bullak etmişti.

Bu tüm şartlarımı değiştirebilirdi. Üç kuruşa muhtaç olmayacaktım. Ryan'a kira için para teklif edebilirdim.

Taşınabilirdim.

Ani bir aydınlanmayla olduğum yerde kalakaldım.

O daireden taşınma fikrinden nefret ediyordum. Taşınmam gereken zamanın geleceğini biliyordum ve Ryan ilk günden beri kendi evim için para biriktirmem konusunda kararlıydı. Ancak uyandığımda onunla kahvaltı edemeyeceğimi, buzdolabında benim için soğumaya bırakılmış bir kahve bulamayacağımı ve büyütmek için elinden geleni yaptığı hâlde öldürdüğü bir başka çiçeği çöpe atamayacağımı düşünmek çok

kötü hissettiriyordu. Evde olduğum her saniye onun varlığıyla boğulmamak... yalnızlık gibi geliyordu.

Üstelik daha önce çevremde kimsenin olmamasından kaynaklanan bir yalnızlık değildi, bana kendimi değerli ve yaşadığım alana layık hissettiren bir kişinin yokluğundan kaynaklanan bir yalnızlık gibiydi. Sesimin duyulmaya değer olduğunu hissettiren.

Ona bundan bahsetmeli miydim? Söylersem taşınmamı ister miydi?

Çantamı baş üstü bölmesine yerleştirerek yolculuğumuz için uçağı organize etmeye başladım. Bir süre sonra iki kız daha katıldı ve personel ekibi gelmeye başladı. Uçağın ön tarafına doğru ilerledim, uçağa binen yolcuları karşılamak benim görevimdi.

Her yolcu uçağa binerken el sallayarak, "Hoş geldiniz!" diyordum.

Oyuncular en son geliyor, teker teker yerlerine geçiyorlardı.

Rio'nun koyu renk buklelerinin merdivenleri tırmanırken onunla birlikte hareket edişini ve yanında kendine özgü müzik kutusunu taşıyışını heyecanla izledim. "Hey, Ind," dedi her zamanki şapşal ses tonundan çok daha ciddi bir şekilde. "Onunla konuştun mu?"

"Kiminle konuştum mu?"

"Ryan ile."

Ne? Rio onunla konuşmam gerektiğini nereden biliyordu? Geçen gece kanepede olanlardan haberi yoktu.

"O iyi mi?"

"İyi, sanırım?"

Zanders, onun arkasından merdivenleri hızla tırmanıyordu, Rio ise benimle birlikte ön kabinde dikiliyordu.

"Ind, seni arıyordum," diye zorlukla soludu, sanki arabasından uçağa koşarak gelmiş gibiydi.

"Telefonum çantamdaydı." Telefonu elime aldım ve hem Stevie'den hem de Zanders'tan gelen sayısız arama ve mesajı gördüm. "Sorun ne?"

Aynı anda Rio konuşmamıza ne kadar kayıtsız kaldığımı fark etti.

Beni bilgilendirmek için Zanders'a baktı.

"Sorun, Ryan. Maçta sakatlandı."

Sözlerini idrak edinceye kadar tekrar tekrar söylerken zaman durmuştu.

"Nasıl sakatlandı?"

"Şu anda hastanede. Stevie onunla. MR çekilecek. Dizinden sakatlandı. Ön çapraz bağım yırttığından endişeleniyorlar."

Hayır. Hayır, bu imkânsızdı. Ryan dengeli biriydi. Sapasağlamdı. Yıkılmazdı.

Spor sakatlanmaları hakkında Zanders'ın bana anlatmaya çalıştığı şeyin ciddiyetini anlayacak kadar bilgim olmasa da ela gözleri telaffuz edilmemiş kelimelerle bakarken, şu anın bu uçağa binmememi gerektirecek kadar kritik olduğu çok açıktı.

"Gitmeliyim, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Gitmelisin."

Titreyen ellerimle eşyalarımı topladım, ön kabine bakarken tamamen kaybolmuştum.

"Ben..." Şu anda ne yapmam gerekiyordu? Daha önce hiçbir uçuştan ayrılmamıştım. Pilotlarla konuşmak için kokpite girdim. "Ben... Benim gitmem gerekiyor. Bu yolculukta yerime bakması için yedek uçuş görevlisine ihtiyacım var."

Kaptan omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, değil. Yani, olabilir. Evet." Ryan ve benim karmaşık ilişki durumumuzu nasıl açıklayabilirdim ki? *Ev arkadaşım sakatlandı mı? Sahte erkek arkadaşım sakatlandı? Âşık olduğum adam şu anda hastanede ve onu görmem gerekiyor mu?*

Kendimi toparlayıp yeniden konuştum. "Ailevi acil bir durum söz konusu." Ne kadar doğru kelimeler kullandığımı bilmiyordum ama ağzımdan çıkarken doğru gibi gelmişti.

"Merkezi arayıp ekibi değiştirmelerini söyleyeceğim."

"Emin misiniz?"

"Evet. Bu yüzden nöbetçi bir uçuş görevlisi bulunduruyoruz. Git ve kendine iyi bak."

Diğer kızlardan birini ön tarafa çağırdım ve yolculuk için ihtiyaç duyabileceği tüm bilgileri ona aktararak görevlendirdim.

Zanders çantamı benim için uçağın merdivenlerinden aşağıya taşıdı. "Hastaneye girmek zor olabilir. Eminim dışarıda bir gazeteci ordusu vardır. Oraya vardığında Stevie'yi ara. Seni içeri alacaktır."

"Durumu nasıl?"

"O iyi. Elbette Ryan için endişeli ama aldığı darbe sonucu muhtemelen ayaklarının değil, kafasının üzerine düşmesi gerekirdi. Yani, her şey göz önüne alındığında, o iyi."

Bavulumu bana verip sarıldı ve uçağa döndü ama çok fazla uzaklaşmadan geri döndü.

"Indy, seni korkutmak istemem ama eğer yırtılmışsa bu sezon için işi bitmiş demektir ve Ryan tanıdığım herkesten daha fazla bu oyunun sahip olduğu tek şey olduğuna inanıyor. Ona iyi bak, tamam mı?"

Başımı sallayarak onayladım. En iyi yaptığım şey buydu.

Zanders haklıydı. Hastane önünde toplanan gazeteciler, süper star Ryan Shay'in son durumu hakkında ilk açıklamayı Devils yönetimi yapmayacakmış gibi ilk öğrenen olmak umuduyla bekliyorlardı. Takım doktorunun şu anda içeride olduğunu söyleyebilirdim.

Stevie'nin mesaj atmasını ve nereden gireceğimi söylemesini beklerken, ön tarafa park ettiğim arabamda oturuyordum. Telefonumu çıkarıp adını arattım.

Sayısız haber, sakatlığıyla ilgili spekülasyonlar ve olayın sayısız videosu ekranımı dolduruyordu. Kendimi hazırlayıp bir tanesini açtım ve oynat seçeneğine bastım.

Ancak üçüncü denemede gözlerimi kaçırmadan sonuna kadar izleyebildim. Elleri potadan ayrılırken altındaki gri formalı oyuncunun hücum ettiğini görmek gözlerimi kaçırmama neden olmuştu.

Zanders haklıydı. Ryan kafasının üzerine düşebilirdi ama bir şekilde, atletik yetenekleri sayesinde ayaklarının üzerine düşmeyi başarmıştı. Bundan dolayı biraz rahatlamak istesem de onu yerde acı içinde kıvranırken gördüğümde bu imkânsızdı.

Ryan güçlü bir kişiliğe sahipti, dolayısıyla zayıf bir anını görmek hiç hoşuma gitmemişti.

Takım doktoru ekranda ona ulaştığında, Stevie'den gelen mesajda özel bir girişin yol tarifi yer alıyordu. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde özel girişi buldum ve beni karşılamasını bekledim.

Kapıyı hafifçe aralayarak içeri girebilmem için yeterince alan sağladı. Sorduğum ilk şey, "O nasıl?" oldu.

Omuzlarını silkti. "Ryan işte. Metanetli davranmaya çalışıyor ama kendini kaybetmesine çok az kaldı." Koridorda durup bana sarıldı. "Gelmene gerek yoktu."

"Evet, vardı," dedim onu kucaklayarak.

Geri çekilirken yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi ve onun odasına doğru ilerlemeye başladık.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Şu anda kendimi oldukça hasta hissediyordum. "Buna nasıl cevap vereceğimden henüz emin değilim."

Koridor takımdaki sayısız görevliyle doluydu. Üzerlerinde hâlâ Devils formalarıyla dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler inceliyorlardı, kimi telefonda hararetli konuşmalar yapıyordu, kimi de koridorda volta atıyordu.

Ron telefonla konuşurken beni fark ettiğinde kaşlarını çattı. Bana yüzünde gergin bir ifadeyle gönülsüzce el sallamak dışında bir şey yapmadı.

O anda fark ettim ki tüm organizasyon bu MR sonucuna bağlıydı. Ryan'a bağlıydı. Zayıf bir adam bu baskı altında pes ederdi ama odasının kapısını açtığımda onu sakin, soğukkanlı ve toparlanmış göreceğimi biliyordum.

Stevie haklı olduğumu kanıtlamak için odanın kapısını açtı. Ryan, dizinde buz sarılı hâlde hastanenin özel bir odasında yatarken gözleri kapalıydı, sırtüstü uzanmıştı ve kulaklıkları dışarıdan gelebilecek her türlü sesi engelliyordu.

Henüz duş almadığı için alnında kuruyan ter tabakasını görebiliyordum. Çilli yanakları hafif pembeydi. Bunun dışında, sezonu bitirecek bir şey yaşadığını anlamanız mümkün değildi.

"Ryan." Stevie kolunu hafifçe sarsarak dikkatini çekerken kulaklığını çıkardı.

Gözlerini açıp sertçe ve boş gözlerle ona baktı, Stevie beni görebilmesi için önünden çekilene kadar herhangi bir duygu belirtisi göstermedi.

Ryan kaşlarını olabildiğince derin bir şekilde çattığında ve dudağındaki küçük titremeyi gizlemek için alt dudağını ısırdığında ifadesiz yüzü anında değişti.

"Ben..." Stevie elini omzuna koydu. "Ben koridorda olacağım."

Stevie kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Ryan gözlerini iş üniformamdan ayırmadan beni inceledi.

"Burada ne işin var?"

"Zanders bana neler olduğunu anlattı."

"Peki neden geldin?"

Mavi-yeşil gözleri ona doğru cevabı vermem için yalvarıyordu. Kız kardeşi dışında, koridordaki tek bir kişi bile onun için burada değildi. Onlar buraya, onu bir insan olarak değil, bir varlık olarak kontrol etmek için gelmişlerdi.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda kapı açıldı ve beyaz önlüklü bir adam içeri girdi, ardından Stevie ve takım doktoru olduğunu tahmin ettiğim kişi geldi. Koridordaki kaosu hızla arkalarında bırakarak hızlı adımlarla kapıdan içeri girdiler.

Doktor MR filmini ışıklı ekrana koyarken Stevie de Ryan'ın yatağının karşı tarafına geçti. Hepimiz sanki anlayacakmışız gibi görüntülere dikkatlice bakıyorduk. Gözlerimi kısarak baksam da siyah beyaz görüntülerden bir şey çıkaramıyordum.

"Açıkça görülüyor ki diziniz..."

Doktor anlatmaya devam ederken Ryan'ın yatağının yanında sallanan elimi tuttuğunu hissedince istemeden de olsa dikkatim dağıldı. Ona dönüp baktığımda, parmaklarımızı birbirine geçirirken gözlerini doktordan ayırmadığını fark ettim.

Tekrar doktora odaklanmadan önce onu cesaretlendirmek için elini hafifçe sıktım.

"Burada görebileceğiniz üzere," dedi doktor, görselin spesifik bir kısmını işaret etti. "Ön çapraz bağ gerilmiş ancak gözle görülür bir yırtık yok."

Ryan rahatlayarak derin bir nefes verdi, başını yatağına geri yaslayarak gözlerini kapattı.

"Birinci derece ama çok şanslısın. Eğer bacakların bu kadar güçlü olmasaydı, komple bir yırtılma, ameliyat ve sezon sonu sakatlığı ile karşı karşıya kalırdık. Bu konuda dikkatli olmalısın."

Takım doktoru sözü devralmadan önce Ryan başıyla onayladı. "Doğru tedaviyi alırsan sahalardan yalnızca üç veya dört hafta uzak kalırsın. Her gün fizik tedavi uygulayacağız. Sana bir tedavi planı hazırlayacağım, böylece sahaya dönmekten başka bir şey düşünmek zorunda kalmayacaksın."

Işıl ışıl gözlerle Ryan'a baktım. Bu güzel haberdi fakat o bunu pek de öyle karşılamamış gibi görünüyordu. Ciddi ve soğukkanlı ifadesi geri gelmişti.

"Bir ay mı?"

"Bir ay," diye yanıtladı doktoru.

Odada ağır bir sessizlik hâkimdi.

Ryan ellerimi daha sıkı tuttu. "Artık eve gidebilir miyim?"

Stevie araya girmeden önce odadaki herkes endişeli bir şekilde bakıştı. "Menajerin binaya girmenin güvenli bir yolu olduğundan emin olmak için çalışıyor. Bina da dahil olmak üzere her yerde basın var."

Başını sıkıntıyla salladı. "Tabii ki öyledir."

"Ron bir açıklama yapmak için basın toplantısına katılacak. Haber yayılınca kaos azalacaktır," dedi takım doktoru ve Stevie'ye bu geceki evde tedaviyi açıklayan bir not uzattı. "Birkaç saat burada kalalım, ortalık sakinleşince eve gidebilirsin."

Hastaneden eve dönerken binanın etrafında daha önce hiç görmediğim kadar insan topluluğu vardı. Zavallı Dave bile,

sadece kapıda durup işini yapmaya çalışırken Ryan'ın sakatlığıyla ilgili soru bombardımanına tutuluyordu.

İş üniformamı değiştirip eşyalarımı yerleştirirken televizyonda Ron'un basın toplantısını izledim. Taraftarların rahat bir nefes almasının yanı sıra, yıldızlarının bir ay boyunca sahalardan uzak kalmasının takımın *playoff* umutları için ne anlama geleceğine dair yorumlar da yapılıyordu.

Tüm bu işlerin nasıl işlediğini anlayamıyordum. Tek anladığım, Ryan'ın yalnız kalabilmek için hepimizden odadan çıkmamızı isterken takındığı ifadenin bir rahatlama ifadesi olmadığıydı. Hayal kırıklığı ve öfke doluydu.

İyileşme sürecinde ne olacağını öğrenmek için internette ön çapraz bağ sakatlıkları hakkında araştırma yapmaya çalıştım ama söz konusu profesyonel bir sporcu, özellikle de Ryan gibi formda bir sporcu olduğunda bu konuda pek bir şey yoktu. Yaptığım minimal araştırma sayesinde, durumunun daha kötü olmadığı için çok şanslı olduğunu öğrendim.

Ben döndükten birkaç saat sonra binanın önündeki kalabalık dağıldı ve Stevie kardeşini eve getirmek için gerekli izinleri aldı.

Beklemediğim şey onun koltuk değnekleriyle ön kapıdan içeri girmesiydi.

"Merhaba." Bakışlarım sarılı dizinde takılı kaldı.

"Selam," diye nefes verdi. Bana bakamıyordu, topallayarak odasına doğru ilerliyordu. "Ben yatmaya gidiyorum."

Stevie ve ben birbirimize baktık. Ryan'ın ihtiyacı olan son şey sessizlik içinde zihinsel olarak kendine eziyet etmekken o yalnız kalmak istiyordu.

"Aslında," diye sözünü kestim. "Kanepeyi senin için hazırlamıştım." Elimle işaret ettim. Bacağını desteklemesi için

pufun üzerine bir yastık koymuş, son okuduğu kitabı da kolçağın üzerine yerleştirmiştim.

Bana baktı. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Ben de istemiyorum." Bir kez daha kanepeyi işaret ettim. "Oturalım mı?"

Ryan gözlerini devirerek gönülsüzce kanepeye doğru ilerledi ve onun için hazırladığım yere oturup ayağını dikkatle yastığın üzerine uzattı.

"Harika." Hafifçe alkışladım.

Stevie, takım doktorunun yazdığı notu mutfak adasının üzerine koymadan önce kapı aralığından sessizce kıkırdadı. "Bunu sana bırakıyorum, Ind. Rosie'ye bir bakmam gerekiyor ve Ryan ilaçlarını içtikten sonra dönerim." Kapıyı arkasından kapatırken omzunun üzerinden, "Seni seviyorum, Ry!" diye seslendi.

Bu akşam için bana verilen görevi gözden geçirirken dondurucudan bir buz torbası aldım ve Ryan'ın dizini tereddütle açtım. Dizi, bir uzuvdan çok bir balon gibi görünüyordu.

"Biliyorum," diye inledi Ryan. "Korkunç görünüyor."

Buz torbasını dizine sabitleyerek yanına oturdum. "Çok daha kötü olabilirdi. Aslında iyi bir haber aldın. Neden bu kadar üzgünsün anlamıyorum."

"İyi haber mi?" İnanamayarak bir kahkaha attı. "Buna iyi haber mi diyorsun? Bir ay yatacağım, Ind."

"Sezon dışı kalabilirdin," diye karşılık verdim. "Ya da daha kötüsü, kafanın üstüne düşebilirdin ve sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum."

Başını iki yana sallayıp gözlerini benden kaçırdı. "Anlamıyorsun."

Çenesini kendime çevirerek bana bakmaya zorladım. "O zaman bana açıkla."

Bir an için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Ön çapraz bağ yırtılmasından tek bir hareketle kurtuldum. Bu da koca bir yıl sürecek bir tedavi süreci demek ve bu süreçten dönen çoğu adama ne olur biliyor musun? Bir sonraki sezon aşil tendonları kopar çünkü bacak gücü berbattır. İyileşme süreci iki yıla ulaşır. O zamana kadar neredeyse 30 yaşında olurum. Şu anda bulunduğum seviyeye geri dönebilmem imkânsız olur. Kariyerim biter."

"Anlıyorum ama bunların hiçbiri olmayacak."

"Ama olabilirdi. Aynen böyle," dedi ve parmaklarını şıklattı. "Kariyerim bitebilirdi ve sahip olduğum tek şey basketbol. Sadece basketbol. Tüm hayatım bu."

Sözlerinin neden olduğu acıyı gizlemeye çalışıyordum.

"Bir ay sahalardan uzağım. Bu sana önemsiz bir şey gibi gelebilir ama benim hayatımdan bir ay, belki de sezonun geri kalanı da olabilir. *Playoff* yolundaki varlığımızın sebebi benim. Bir ay boyunca hiç maça çıkamazsam? Mahvolduk demektir. Bunu hemen şimdi de söyleyebiliriz."

"Alçak gönüllü olduğunu düşündüğüm bir adam için bu kulağa çok kibirli geliyor."

"Bu kibirli olmak değil, Indy. Gerçeği bilmek. Tüm takım, tüm *kuruluş* bana güveniyor ve ben herkesi hayal kırıklığına uğrattım." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bütün haber kanallarında o lanet an tekrarlanıyor."

Kanepeden kalktım, gecenin geri kalanını odamda yalnız geçirmek istiyordum.

"Nereye gidiyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Bunu gerçekten dinlemek istemiyorum. Evet, bu berbat bir şey, Ryan ama bana kalırsa çok şanslısın. Tüm bu basketbol muhabbetini anlamadığım için

üzgünüm ama benim..." Elimi sallayarak onu işaret ettim. "Her neyse, beynin zarar görmediği için mutluyum."

"Maçlarda beynim hiçbir işe yaramıyor. Vücudum yarıyor."

Bu açıklamanın tümüyle saçma olması dışında, yanılıyordu. Spor hakkında fazla bilgim olmasa da gördüğüm kadarıyla sahadaki en zeki adam her zaman oydu. Her pozisyonu, her hareketi önceden hesaplıyordu. Olacakları önceden görebiliyordu. Bir sporcu olarak sahip olduğu en özel şey beyniydi ve zamanla vücudu da bu yeteneğine ayak uydurmuştu.

Kanepenin yanından geçtim ama beni durdurmak için bileğimden tuttu.

"Özür dilerim. Ben... basketbol olmadan bir ayı nasıl geçireceğimi bilmiyorum."

Beni yanına doğru çektiğinde kucağına oturdum. Elleri üzerimde geziniyor, sanki yeniden yanından ayrılmam düşüncesine dayanamıyormuş gibi beni sıkıca tutuyordu.

"Hastaneye neden geldin?" diye sordu usulca.

"Çünkü sakatlandın."

"Ron orada olduğu ve sen olmasaydın şüpheli görüneceği için mi?"

Hafifçe geri çekildim. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkerek gözlerini benden kaçırdı.

"Seni görmek için geldim. İster inan ister inanma, patronun umurumda değil ve başkaları için kim olduğun da önemli değil. Benim için sen... şey, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama sen... önemlisin. Oyuncu olarak değil, insan olarak önemlisin."

Yatıştırıcı bir tavırla avucumu yüzünde gezdirdim ama mutfağa doğru döndüğü için göz teması kuramadı.

Biraz kayarak göz göze gelmeye çalıştım. Yaşlarla dolu gözleri daha parlak gözüküyordu.

Ryan'ın, Stevie'nin mutluluğu için birkaç damla gözyaşı dışında ağladığını hiç görmemiştim. Acı, kıskançlık, endişe, keyif, şakalaşma gibi farklı hislerini istemeden de olsa yansıttığını görmüştüm ama hiç üzüldüğünü görmemiştim.

Gözyaşlarını bastırdı. "Bence uçağa binmeli ve hokey takımıyla yolda buluşmalısın. Stevie benimle ilgilenebilir."

"Hayır."

"Indy, lütfen," diye yalvardı göz teması kurmayı reddederek. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Nasıl?"

Çenesini hafifçe kavrayarak gözlerime bakmasını sağladım. Kirpiklerinin dibinde yaşlar birikmişti ama akmıyordu.

"Nasıl?" diye ısrar ettim. "İnsan olarak mı?"

"İnsan olmama izin yok."

Gözyaşları akmaya başladı ama yanaklarında hissedip kendini fazla kaybetmeden önce onları başparmağımla hızlıca sildim. "İşleri berbat etmeye iznim yok. Çizgiyi aşmaya iznim yok. Sakatlanıp bir ay izin almaya iznim yok. Her şeyi yeniden başlatmaya iznim yok. Üzerimdeki baskı," dedi, ardından sert ve titrek bir nefes aldı. "Boğucu hissettiriyor. Boğulduğumu hissediyorum."

Ağlamadan nefes almaya çalıştıkça göğsü titriyordu. Onu bu halde göreceğimi hiç hayal etmemiştim ve her şeyi berbat edip duygusuz kabuğuna geri çekilmesine neden olduğum için hem onurlu hem de korkunç hissediyordum.

"Neyi düzeltmek istiyorsun, Ry?"

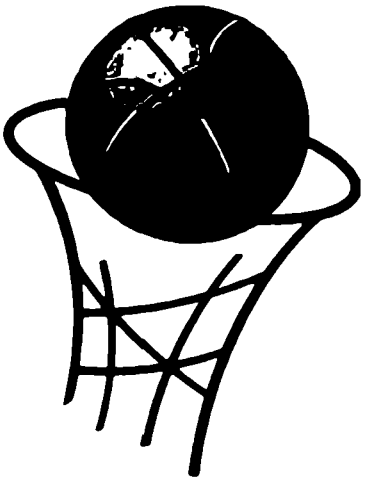
"Her şeyi. Olmayacağını bildiğim şeyleri istemeyi. Karşılık bulmayacağını bildiğim duyguları. Basketbolla hiçbir

ilgisi olmayan bir geleceği." Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülmeye devam ediyordu. "Bu hayatta sahip olduğum tek şey basketbol ve bu benim için yeterli olmak zorunda."

Neyden bahsediyordu?

"Ryan," diye mırıldanarak başparmağımı çilli yanaklarında gezdirdim. "Neyden bahsettiğini anladığımdan emin değilim."

Bana dikkatle bakıp derin bir nefes aldıktan sonra başını eğerek avucumu öptü. "Açıklayabilir miyim?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

RYAN

Indy başıyla onayladı ve tüm dikkatini bana verdi. Belini sararak bacaklarını kucağıma doğru çektim, böylece sadece kucağımda oturmakla kalmıyor, doğrudan bana bakıyordu. Uzun zamandır bu konu hakkında konuşmaktan kaçıyordum ve artık içimde tutamıyordum. Karmaşası ve şefkatiyle hayatıma girerek beni etkisi altına almıştı, bugün onu ne kadar çok istediğimi fark etmekle neredeyse her şeyi kaybetmek arasında sıkışıp kalmıştım. Ruhsal olarak darmadağınıktım.

Umulmadık bir şekilde özgürleştiriciydi. Yıllardır duygusal olarak hissizdim ve herhangi bir şeyi -neşe, üzüntü, sevgi ya da bu durumda korku- hissetmeyi reddetmek bir bakıma ölüm cezası gibi geliyordu.

Artık hissiz olmak istemiyordum.

Derin bir nefes alarak, kalan azıcık gücümü toparlamaya çalıştım.

Ninova

"Gençken geleceğimi düşündüğümde kendimi NBA'de oynarken görüyordum ama aynı zamanda bunu yaparken yanımda bir ailemin de olmasını istiyordum. Bunu Stevie ve ailem için söylemiyorum, bir eşim olsun istiyordum. Bir eşim, çocuklarım, sakin bir hayatım olsun istiyordum."

Indy'nin kahverengi gözleri bir an için büyüdü, sonra toparlanıp normale döndü.

"Şimdi öyle görünmediğini biliyorum ama gençken ben de senin gibiydim. İnsanlara güvenir, onları severdim. Stevie bana hep umutsuz bir romantik olduğum için kızardı çünkü insanların iyi yanlarını görürdüm ve düştüğümde de sert düşerdim. Lisede birkaç kız arkadaşım olmuştu ama ilk kez üniversitede gerçekten âşık oldum. Aslında, şimdiye kadar sadece bir kez oldum."

Kucağımdaki güzel kıza, konuyla ilgili herhangi bir rahatsızlık belirtisi var mı diye baktım ama Indy, beklediğim gibi bu konuşmaya odaklanmış görünüyordu.

"Olanları biliyorsun ama hikâyenin tamamını bilmiyorsun. Adı Marissa'ydı. Birinci sınıfın sonunda tanışmıştık ve ben ona çok çabuk âşık olmuştum. Ancak o insanların birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyordu, bu yüzden bunu bir sır olarak sakladık. Dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gitmişti. Takımım ulusal şampiyonluğu yeni kazanmıştı ve insanlar beni sıradan bir adam olarak değil, yıldız basketbolcu olarak görmeye başlamıştı. Seçmelere katılmadan önce etrafımdaki insanların beni kullanmak istediklerini fark etmiştim. Ama Marissa..." Başımı iki yana salladım. "O öyle biri değildi. Kız arkadaşım olmanın getirdiği ilgiyi istemiyordu ve ailesi son derece inançlıydı, bu nedenlerden dolayı çok fazla kişiye söylememiştik. Fakat mezun olduğumuzda evlenme teklif

edeceğimi ve onun endişelendiği pek çok şeyin artık sorun olmayacağını biliyordum.

"Hamile kalmaya çalıştığını biliyordun. Nitekim öyle de oldu. Son senemde."

Indy hafifçe doğruldu, sessiz ama sert bir nefes aldı.

"İkimiz de çok heyecanlanmıştık. O yaz, seçmelerden kısa bir süre sonra doğum yapacaktı. İkisine de bakacak maddi durumum olduğunu biliyordum ve istediğim tek şey bu aileydi. Baba olacağımı söyleyebileceğim tek kişi, Stevie'ydi. Marissa kimseye söylemek istemedi. Bebeğimiz olana, nişanlanana ve sonunda hangi şehirde oynayacaksam orada yaşamaya başlayana kadar ailesinin öğrenmesini istememişti.

"Seçmelerin yapıldığı hafta Chicago'ya ilk sıradan girdim. Ertesi gün buraya geldim ve bu evi nakit olarak satın aldım, mobilyaları yaptırıp yakında nişanlanacağım eşim ve çocuğumun eve gelmesi için hazırladım. Sonra Marissa doğuma girdi. Hemen Kuzey Carolina'ya giden bir uçağa atladım ve hastaneye gittim. Doğum odasına alınmak için çok geç kalmıştım, bu yüzden saatlerce cebimde bir nişan yüzüğüyle bekleme odasında volta attım. O hafta hayatım bir rüya gibiydi. İstediğim her şeye beş ya da altı gün içinde kavuşacaktım.

"Bekleme odasında bir adamın bana bakıp durduğunu hatırlıyorum ama o anda bunu görmezden gelmiştim. Günlük hayatımda giderek daha fazla insan beni tanımaya başlıyordu, ben de bunu önemsemedim. Çok heyecanlıydım, Ind. Çok hevesliydim, gergindim, mutluydum ve korkuyordum. O anda hissetmeyi hayal edebildiğim her duyguyu hissediyordum. Bebek doğduktan sonra bir hemşire gelip beni aldı. Marissa sağlıklıydı ama doğum odasına girer girmez bir şeyler ters gitmeye başladı.

"Marissa gözlerimin içine zar zor bakıyordu ama kızı bana verene kadar bunu fark edemeyecek kadar telaşlıydım ve o küçük kızı elime aldığım anda onun benim olmadığını anladım."

Indy derin bir nefes aldı ve kırmızı ojeli tırnaklarıyla dudaklarını kapattı.

"Marissa da biliyordu ve bunu yapmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama o anda her detayı anlattı. Bekleme odasındaki adam. Evet, o onun gerçek erkek arkadaşıydı. Çocuk onundu. Her şeyden haberi vardı. Sözde ilişkimizin hepsi bir düzmeceydi. İkisi beni oyuna getirmişti, zaten hamile kalmaya çalışıyordu. Benden on sekiz yıllık nafaka almaya çalışıyorlardı." Dört buçuk yıl önceki o günü hatırladıkça kelimelerin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek keyifsizce güldüm. "İlgi odağı olmaktan korkmuyordu ve ailesi inançlı değildi. Kimsenin bir ilişkimiz olduğunu bilmesini istemiyordu çünkü başından beri benimle oynuyordu."

Başım omuzlarımın arasına düştü. "Bunu çok istiyordum, Mavi. Tüm bu senaryo hayallerimdeki hayattı. Bunun için çok hazırdım. Çocuğunu tribünden alıp sahada gezdiren havalı, genç bir baba olacağımı düşünüyordum. Her gün eve, onların yanına gelmek istiyordum ama kandırılmıştım."

Indy bir elini ensemde dolaştırarak yatıştırıcı bir şekilde okşuyordu. "Ryan," dedi, söyleyecek başka bir sözü yoktu.

Ağlamayı bir süre önce bırakmıştım ama Indy bu işi devralmıştı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç şeylerden biri."

Yanaklarını sildim. "Bu yüzden insanlara güvenmekte bu kadar zorlanıyorum. Beni sevdiğini düşündüğüm tek kişi tarafından manipüle edildim. Eğer yeterince yaklaşmalarına izin

verirsem kaç tane normal, sıradan insanın beni kullanmaya çalışabileceğini bir düşün."

"Bu evi bir aile kurabilmek için aldın." Avucuyla ağzını kapattı. "Aman Tanrım, odam sarıya boyanmıştı. O odanın-"

"O odadan nefret ediyorum."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Neden burada yaşıyorsun? Bu daire senin için bir hapishane gibi. Zaten zar zor dışarı çıkıyorsun, bir de burada sıkışıp kalıyorsun. Burası, planladığın hayat için satın aldığın ev."

Yapbozun parçalarını bir araya getirmesini izlerken sessiz kaldım.

"Bu yüzden mi... O zamandan beri kimseyle birlikte olmadın mı?"

Kalçalarını avuçlarımın arasına alıp, parmaklarımı taytının üzerinde gezdirerek ikimizi de sakinleştirmeye çalıştım. "Evet. Gündelik bir ilişki yaşamaya çalıştım ama bu hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Olanlardan sonraki iki yıl boyunca toplamda belki üç kadın olmuştur. Rastgele partnerler. Tanıdığım kimse yoktu."

Yanaklarını sildim.

"Lütfen devam et," diye yalvardı, kahverengi gözleri yaşlarla parlıyordu.

Nefes vererek devam ettim. "Yirmili yaşlarının ortasında bir erkek olarak seks yapmamak benim için çok garip, değil mi? Deniyordum ama ne zaman biriyle birlikte olsam, sürekli kafamın içinde bunu bana karşı nasıl kullanabileceklerini düşünüp duruyordum. O kadar kafayı sıyırmıştım ki, Mavi, bu tarz birkaç ilişki yaşadığımda, kullanılmış prezervatifi yanıma alarak başka bir yere atıyordum. İşte bu kadar paranoyaktım. Öyle bir noktaya gelmiştim ki hiçbiri buna değmezdi. Bunu

yapmak zorunda olduğumu düşündüğüm için yapıyordum, bu yüzden kendime denemeyi bırakmak için izin verdim."

"Geçen gece bu yüzden mi gittin?"

Başımı salladım. "Beni korkuttu."

"Seni kullanmaya çalış-"

"Hayır," diyerek daha cümleyi tamamlayamadan sözünü kestim. Hayır, beni herhangi bir şekilde kullanmaya çalışacağını sanmıyordum. "Sadece çok uzun zamandır kendime birini arzulama hakkı vermemiştim. Beni korkutan da buydu."

Yumuşak bir gülümsemeyle devam etmem için beni teşvik etti.

"Ama..." Tereddüt ettim. "O gün hayatımın en kötü günlerinden biri olsa da beni mahveden tek şey o değildi. Daha çok dünyaya karşı kim olduğumu fark etme ve uyanış çağrısıydı." Göz teması kuramayarak yan tarafına baktım. "Daha önce hiç akıl sağlığı sorunu yaşamamıştım ama sonrasında iki yıl boyunca oldukça ağır bir depresyona girdim. İstediğim her şey o gün elimden alınmıştı ve asla sahip olamayacağımı da anlamıştım."

Hafifçe geri çekildi. "Ryan, istediğin her şeye sahip olabilirsin. Eğer bir aile istiyorsan, buna sahip olabilirsin."

"Gerçekten mi, Ind? Geçen gece yaşadıklarımızı bile korkmadan yapamıyorum. Nasıl olur da biriyle daha fazlasını yaşayacak kadar güvenebileceğimi düşünüyorsun? Onunla bir aile kuracak kadar?" Başım öne eğildi. "Tanrım, bu utanç verici."

"Neden utanıyorsun? Yanlış bir şey yapmadın."

"Yanlış bir şey yapmaya iznim yok! Kimse bunu bilmemeli. İnsanlar benden mükemmel olmamı, hiçbir şeyi mahvetmememi bekliyor. Fakat hiç kimse iki yıl boyunca beni yataktan kaldıran tek şeyin antrenman ve maçlarda bulunma zorunlu-

luğu olduğunu bilmiyor. Bunun dışında, günlerimi uyuyarak geçiriyor, hatırlatıldıkça yemek yiyordum. Dairem," dedim etrafa bakınarak. "Berbat bir hâldeydi. Neden bu kadar temizlik delisi olduğumu sanıyorsun? İki yıl boyunca pislik içinde yaşadım çünkü temizleyecek enerjiyi kendimde bulacak zihinsel kapasiteye sahip değildim. Hiç bitmeyen bir karanlık döngüsü içindeydim ve tek bir kişi bile maç bittikten sonra basketbolun değerli altın çocuğunun eve gidip acı içinde yaşadığını bilmiyordu."

Gözlerim nihayet onunkilerle buluştu. "Kahretsin," diye nefes verdim, yüzünü kavradım ve başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Ağlama, Mavi. Seni üzmek istememiştim."

Yüzünü saklayarak omzuma yasladı. Dokunuşumla erirken kollarımı sırtına dolama fırsatını değerlendirdim.

"Keşke bilseydim," diye inledi. "Daha çok ortalığı toparlardım. Sadece ne kadar dağınık olduğum konusunda bana zorluk çıkartmaya çalıştığını düşünüyordum. O günleri hatırlatmak istemezdim."

"Ah, Ind. Hayır, hayır, yapmadın. Bu konuda sana yalnızca takılıyorum." Hafifçe döndüm, ona sarılırken sessizce konuştum. "Sanırım bu benim için iyi bir şey. Senin burada olman kontrolü biraz elimden bırakmama yardımcı oldu."

Indy kollarını boynuma doladı, yüzünü omzuma daha da gömdü ve kalçalarını benimkilerin etrafında sıktı.

"Ama yine de kendimi açıklamak istiyorum. Basketbolun sahip olduğum tek şey olduğunu söylediğimde ciddiydim. Kulağa ne kadar acınası gelirse gelsin, her şeyin darmadağın oluşunun sorumlusu olsa da beni kurtaran oydu. Birkaç yıl önce kendimi bu işe adayana kadar bir sarmal içindeydim. Kendimi o çukurdan çıkardım, toparlandım ve kameralara ışıl-

tılı bir gülümseme takındım. Hayatıma yeni insanların girmesine müsaade etmedim ama aynı zamanda yalnız kalmamak için kız kardeşimi Chicago'ya taşıdım. Tüm zamanımı spor salonunda geçirmeye başladım çünkü orada kimse benimle uğraşamazdı. Kontrolümü geri kazandım. Dünya benden en iyisi olmamı bekliyordu, ben de en iyisi oldum ama yakınımdaki hiç kimsenin ondan bir parça almasına izin vermedim. Benden."

Doğrulup yüzünü sildi. "Neden her şey ya hep ya hiç olmak zorunda? Neden en iyisi olamıyorsun ve dışarıda seni desteklemek için ön sıralarda oturmaktan başka bir şey istemeyen insanlar olduğuna güvenemiyorsun?"

"Çünkü öyle bir şey yok. Hayatıma benden bir şeyler elde etmek istemeyen kimse girmedi. Beni kullanmayı, benden faydalanmayı istemeyen hiç kimse."

Sana kadar, diye eklemek istedim. *Sen daireme girip dünyamı altüst edene, kendimi inandırdığım her düşünceyi altüst edene kadar. Bir zamanlar inandığım her şeyi yok ettin.*

"Ah," dedi boğuk bir sesle, gözlerini hızla kırpıştırarak. "Tamam." Başını iki yana salladı. "Sanırım o zaman bu senin için iyi haber. Yazın yaptırmam gereken ameliyatı sigorta karşılayacak, yani artık para biriktirmeme gerek yok. Taşınabilirim."

"Bekle. Ne?"

Boğazını temizleyerek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve kendini toparladı. "Senden faydalandığımı düşünmeni istemiyorum. Tanrım, bu düşünmeni isteyeceğim son şey, Ryan ama sana yardım etmek istiyorum. Bu yüzden işe gitmeyeceğim. Senin için de uygunsa birkaç gün kalabilirim. Koltuk değnekleri olmadan yürümeye başladığından emin olduktan sonra kendime bir yer bulurum."

"Hayır. Siktir, hayır. Indy, kastettiğim bu değildi."

"Kahretsin," dedi Stevie kapı aralığından, bakışları üzerimizdeydi. "Burada olmamalıydım."

Başım hızla ona döndü. İkimiz de onun kapıyı açtığını duymamıştık. Indy kucağımdan fırlayıp kanepenin diğer tarafına geçti.

Hayatımı sikeyim. Stevie'yle en yakın arkadaşına olan hislerim hakkında konuşma fırsatım olmamıştı ve az önce içeri girdiğinde onu kucağımda otururken görmüştü. Sadece bu da değildi, ev arkadaşım taşınacağını söylemişti çünkü bu güvensizliklerimin onun için geçerli olmadığını anlatamamıştım.

Stevie anlayış gösterecektir diye düşündüm. Bu konuda benimle aynı fikirde bile olabilirdi ama şu anda, kafası daha fazla karışmadan önce Indy'ye kendimi açıklamam gerekiyordu.

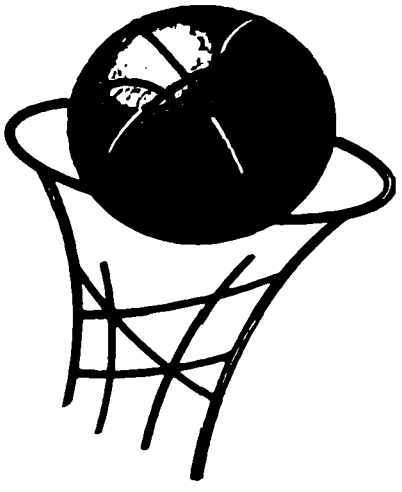
Omzunun üzerine dokunarak, "Ben gidiyorum," dedi Stevie.

"İyi fikir."

"Hayır!" diye girdi araya, Indy. "Lütfen kal."

Başımı ona çevirdiğimde gözlerimin içine bakmıyordu. Indy kanepenin köşesine oturup dizlerini göğsüne çekmişti, anlaşılan konuşmamızdan rahatsız olmuştu. Daha önce hiç kimseye bu kadar ayrıntılı anlatmamıştım ve şimdi orada oturmuş, onun burada yaşamasının benden faydalanmak anlamına geldiğini düşündüğümü sanıyordu.

Bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

RYAN

Tüm günü antrenman salonunda geçirmek ve izlemek dışında hiçbir şey yapamamak tam bir işkenceydi. Takım doktorlarıyla antrenörleri dizime bakıp dururken, ben de bir masanın üzerine kıçımı dayayıp cam pencereden takımın antrenmanını izliyordum.

İlk günden sahalara dönmek için sabırsızlanıyordum. Dört hafta boyunca kenardan izlemeyi kaldırabileceğimden emin değildim.

Ron ve antrenörüm, sakatlığım süresince deplasman maçlarına gitmeme seçeneği sunmuşlardı, muhtemelen bu teklifi kabul edecektim. İç saha maçlarında bile yedek kulübesinde durabilir miydim bilmiyordum. Bu çok zorlayıcı bir durumdu ve açıkçası benim boktan durumum, saha kenarındaki yokluğumdan daha kötü olabilirdi.

Stevie, Zanders'ın arabasıyla antrenman alanının hemen önünde beni bekliyordu. Birkaç gün daha araba kullanama-

Ninova

yacaktım ama antrenörler son yirmi dört saat içinde şişliklerimin bu kadar inmesinden etkilenmişlerdi. Bunun için Indy'ye teşekkür etmeliydim. Çok sevecen, şefkatli ve ilgiliydi, etrafındaki herkesle ilgilenmek gibi tipik bir Indy davranışı sergilemişti. Ancak yalan söylemeyecektim, gece boyunca onun ilgi odağı olmak hoşuma gitmişti.

Koltuk değnekleri olmadan yürümek için dizime biraz ağırlık vermeme izin verilmişti ama Zee'nin *G-Wagon*'ına binerken çok yavaş hareket ediyordum.

"Şu hâline bak! Koltuk değnekleri yok!" Stevie sürücü koltuğundan neşeyle bağırdı.

"Bunun neşelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum, Vee."

"Tamam, huysuz. Sana kahve aldım." Orta konsolu işaret etti. "Ne dediler?"

"Şişliğimin bu kadar azalmasından çok etkilendiler. Hafifçe üzerine basmamı istiyorlar ama önümüzdeki haftaya kadar ciddi bir hareket yapmayacağım."

"Bu heyecan verici!" Arabayı vitese takıp bizi eve doğru yola çıkardı.

"Öyle mi?"

"Peki. Anlaşılan şu anda hiçbir şey senin için yeterince iyi değil." Konuyu değiştirdi. "Takım yemeğine saat kaçta gitmen gerekiyor? Seni bırakmamı ister misin, yoksa Harold mı götürecek?"

"İptal ettim."

"Ne? Neden?"

Gözlerimi yolcu camından ayırmadan yolu izledim. "Sence neden, Vee? Kafam pek yerinde değil. Şu anda yapmak istediğim son şey çocukları yemeğe götürmek ve onları hayal kırıklığına uğratmamışım gibi davranmak."

Sessiz kaldı, gözlerini yola diktiğinde dudakları sert bir çizgi hâlindeydi.

"Bak," diye devam ettim. "Kendi ikizim bile bana sinir oluyor. Diğer insanlar için ne kadar kötü olacağımı bir düşün."

Bu sözler dudaklarında küçük bir gülümsemeye neden oldu. "Sana gıcık değilim ama takımının sana hâlâ ihtiyacı var. Sen hâlâ onların kaptanısın."

Onu tersledim. "Ethan onların kaptanı. Ben yalnızca halkın önünde bu unvanı taşıyorum."

Stevie konuyu irdelemiyordu ya da bana ne kadar yanıldığımı anlatmaya çalışmıyordu ki bu da en iyi arkadaşım bana ulaşamıyorsa kimsenin ulaşamayacağının bir başka işaretiydi.

"Ee," diye konuyu değiştirdi. "Dün gece hakkında konuşalım mı?"

Stevie'nin ikiz beyni benimle senkronize olmuş gibiydi, göz ucuyla yüzündeki ifadeyi yakaladım, bilmiş bilmiş sırıtıyordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum masummuş gibi davranarak.

Güldü. "Saçmalıyorsun. Bu konuyu rahatça konuşabilmek için Harold yerine seni eve bırakmamı istediğin belli, o yüzden konuşmaya başla, Süperstar."

Kahretsin, birbirimizi bu kadar iyi tanımamız bazen korkutucu olabiliyordu. "En iyi arkadaşın konusunda bir şeyler hissediyor olabilirim."

"Ha!" diye bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, Ry. Tekrar denemek ister misin?"

Gözlerimi devirdim. "Evimde yaşayan sarışına vurulmuş olabilirim."

Stevie kendi kendine güldü. "Kariyerinin en büyük haberini alırken elini tutuyordun. Eğer ona tamamen âşık olduğunu söyleseydin, sana daha çok inanırdım."

"Ona Marissa'dan bahsettim."

Tanrı'ya şükür kırmızı ışıkta durmuştuk çünkü kız kardeşim kafasını bana çevirmiş, gözlerini yoldan ayırmıştı. "Gerçekten mi?"

"Dün gece. İçeri girdiğinde bunu konuşuyorduk."

"Ryan." Gözleri yumuşadı. "Bu gerçekten önemli bir olay."

Sonraki yıllarda yaşananları anlatmamıştım. Stevie'yi dünyadaki herkesten daha çok sevsem de o bile karanlık günler hakkında bilgi sahibi değildi. Indy, bunları bilen ilk kişiydi ve kalanını konuşabilmek için eve gitmek istiyordum. Kalmasını ne kadar istediğimi bilmesi gerekiyordu. Kalmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu.

"Onu istiyorum, Vee. Yaşadığı onca şeyden sonra nerede olduğunu ya da ne hissedebileceğini bilmiyorum ama bana sunabileceği her şeyi kabul ederim." Yola konsantre olmuş bir şekilde sürmeye devam ederken ona baktım. "Bu senin için sorun olur mu?"

Dudaklarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim. "Benim iznime ihtiyacın yok."

"Yine de istiyorum. O senin en iyi arkadaşın ve ikimiz de bugüne kadar arkadaşlıklarının yürümemesinin benim hatam olduğunu biliyoruz."

"Bak, başka birinden de bahsediyor olabilirdin ve kendini tekrar açtığını duymak beni çok mutlu ederdi ama Indy ile?" Bana baktı. "Seni koruyacağından ve senin de onu koruyacağından şüphem yok."

Ona belli belirsiz bir gülümsemeyle baktım. "Teşekkürler, Vee."

"Ama bu işi halletmelisin. O kadını gördün mü?" Alay ediyordu. "Bütün hokey takımı ona âşık."

"Tamam. Hatırlatmana gerek yok."

"Sadece söylüyorum. Acele et, dostum. Zaten birlikte yaşıyorsunuz ve ben bir yenge istiyorum."

"Yüce Tanrım," diye bir kahkaha attım. "Sana asla bir şey söylememem gerekirdi. Hiç sakin değilsin."

Stevie binamın önüne park etti. "Bana bir şey söylemene gerek yok." Eliyle başına hafifçe vurdu. "İkiz beyni. Her şeyi biliyorum zaten."

Henüz içeri adımımı atmadan Indy'nin sesini duydum. Kapıyı açtığım anda evim karmakarışık, sandalyeler duvarın kenarına dizilmiş, oturma odamızın ortasında iki uzun katlanabilir masa vardı. Kanepe de duvara doğru itilmişti. Boş karton kutular yerlerdeydi.

Indy konuşurken mutfak adasının üzerine telefonunu koymuştu. Beni duymamış olmalıydı çünkü arkasını dönmedi ancak annesi telefon ekranından beni fark etti.

"Selam, Ryan!" El salladı.

Indy arkasını döndüğünde beni kapının girişinde gördü. "Selam, Abigale. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Indigo'ya yemek tarifi veriyorum."

Indy önündeki kesme tahtasını işaret etti, tüm mutfağım onun hazırladığı yiyeceklerle kaplıydı.

Işıl ışıl parlıyordu, dün gece olduğundan çok daha mutluydu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu annesi.

"İyi olacağım. Umarım sen ve Tim ziyarete gelene kadar sahalara dönmüş olurum."

"Her halükârda seni destekleyeceğiz. Ben sizi yalnız bırakayım. Yakında görüşürüz, Ryan! Hoşça kal, tatlım."

Indy telefonu kapattı. "Neden annem senin yeni kankan gibi konuşuyor?"

Omuzlarımı silktim. "Anneler beni sever."

Bana şüpheyle baksa da annesi ve benim bu derece rahat olmamızın nedenini anlamamıştı çünkü ailesiyle ilk kez bu mutfakta bir video görüşmesi sırasında tanıştığımdan beri birkaç kez sohbet etmiştim.

"Dairenin karışık olduğunun farkındayım ama bu geceden sonra temizleyeceğim." Indy vücudumu inceledi. "Koltuk değneği yok mu? Bu heyecan verici!"

"Sen iyi misin?" Şaşkınlıkla sordum. Dün gece aşırı tepkili ve mesafeliydi ama bugün sanki hiç konuşmamışız gibiydi.

"Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki?"

Belki de dün söylediklerimi yanlış anladığın ve taşınmanı istediğimi düşündüğün için?

Etrafa bakınıp, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Takım yemeğine ev sahipliği yapıyoruz."

"Hayır, yapmıyoruz."

"Annie aradı ve her şeyi iptal ettiğini söyledi."

"İptal ettim."

"Ben de Ethan'a iptal etmemesini söyledim ve takımı buraya davet ettim."

"Indy, bunu neden yaptın? İnsanların benim alanıma girmesi konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Dün gece o adamların her birini hayal kırıklığına uğrattığımdan bahsetmiyorum bile. Onlarla yüzleşmeye hazır değilim."

Başını eğip ses tonunu yumuşatırken sebzeleri doğramak için kullandığı bıçağı elinden bıraktı. "Ryan, sen kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın ve bir anlaşmamız vardı. Daha iyi bir lider olmana yardım etmem gerekiyordu."

"Hayır, sen sadece Ron'u öyle olduğuma ikna etmeme yardım etmelisin."

"Neden gerçekten yapmıyorsun? Bir ay boyunca oynayamayacaksın. Neden bunu vites değiştirmek ve başka şekillerde katkıda bulunmak için bir fırsat olarak değerlendirmiyorsun? Takımdaki en zeki adam sensin. Beynini hâlâ saha kenarında kullanabilirsin."

Bu mantığa itiraz edemezdim. İyi bir lider böyle yapardı. "Bundan emin değilim, Ind. Herkesin burada toplanması..."

Onunla yalnız olacağımızı düşünmüştüm, böylece onu taşınmamaya ikna edebilirdim. Bütün gece boyunca. Belki de dilimi kullanırdım.

"Bu konuda bana güvenebilir misin?" diye yalvardı. "Eğer buraya geldiklerinde bu sana fazla gelirse, onları dışarı atarım ama bence bu harika olabilir. Sana yeni tabaklar ve çatal bıçak takımı aldım, böylece herkese yetecek kadar tabağımız oldu. Onları sen aldın. Senin kredi kartını kullandım tabii ki."

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. "Elbette."

Gözleri pişmanlıkla kısıldı, suçüstü yakalanmış gibiydi. "Onlar için sana geri ödeme yapacağım."

"Lütfen, bunu yapma. Lütfen bu konuda dikkatli davranma. Kendi takım yemeğimin parasını bana geri ödemeyeceksin."

"Ayrıca birkaç masa ve sandalye kiraladım." Bana şakacı ve temkinli bir gülümsemeyle baktı. "Buraya kişisel bir hapishane gibi davranmayı bırakıp yeniden yaşamaya başlamalısın. Bu gece iyi bir başlangıç."

Tabii ki, Indy geçmişimle ilgili her şeyi öğrendiği anda iyileşmem için bana yardım etmeye çalışacaktı. İlgili ve şefkatli biriydi.

Ev hazırdı ve oldukça heyecanlıydı. Fırında ne pişiyorsa olağanüstü kokuyordu ve Indy'nin iyi niyetini bildiğimden, bu gecenin bana iyi geleceğine inanıyordu.

Güvenli alanıma bu kadar çok insan gireceği için muhtemelen anksiyete krizi geçirecektim ama onun hatırına denemeye çalışacaktım.

Tüm anlaşmalarımızı buzdolabına sabitleyen mıknatısları çıkardım. Takım arkadaşlarımın, iyi bir erkek arkadaş olmayı öğrenmek için bir yapılacaklar listem olduğunu ya da birlikte yaşadığım kız arkadaşımın bir kira sözleşmesi olduğunu öğrenmesine gerek yoktu.

"Bunları saklayacağım." Tüm ilişkimizi kapsayan rastgele kâğıt parçalarını gösterdim.

Kıkırdadı ama sebze doğramaya geri dönmeden önce dudaklarına düşen hüzünlü tebessümü fark ettim.

Onu öpmek ve hiçbir yere gitmesine izin vermediğimi söylemek istiyordum. O buradayken, burayı bir ev gibi hissettirirken gidemezdi ama kapının çalınmasıyla bunu yapamadım.

✈

Dom, bugüne kadar yediğim en güzel parmesanlı tavuğu yiyordu. Gözleri faltaşı gibi açılırken yüksek sesli bir inilti daha duyuldu. "Lanet olsun, Shay. O yalnızca senin kız arkadaşın ve sen tüm bunlara sahip misin? Evlenmek için yeterli bir sebep." Indy, ona bir kadeh şarap daha doldururken gülmemeye çalışıyordu. "Indy, eğer o seninle evlenmezse, ben evlenirim. Hemen şimdi." Sanki onun önünde diz çökecekmiş gibi oturduğu yerden kalktı.

Masanın başından, "Kıçını sandalyene geri koy," diye seslendim.

Beni görmezden gelerek yeniden göz alıcı sarışına odaklandı. Sessizce, "Sen ve ben. Ara beni," dedi Dom.

Indy kıkırdadı ve bu benim en sevdiğim sesti.

Indy neredeyse hiç oturmamıştı, sürekli mutfaktan geçici yemek odasına daha fazla yemek ve içecek getiriyordu. Ethan'ın evindeki akşam yemeklerimizden beri, bu adamları hiç bu kadar rahat görmemiştim. Yemekler olağanüstüydü ama keşke Indy yanımdaki boş koltuğa oturup bizimle birlikte yemek yiyebilseydi. Kendine tek porsiyon parmesanlı patlıcan hazırlamıştı ancak henüz tadına bakmamıştı.

"Shay, evin inanılmaz," dedi Leon, son takım yemeğinden çok daha açık sözlü bir şekilde.

Onunla bire bir çalışmaya başlamayı planlıyordum ama sakatlığım sebebiyle artık bu mümkün değildi.

"Teşekkürler, dostum."

"Neden bizi şimdiye kadar davet etmedin? Bu yemekler..." Takdirle başını salladı. "İnanılmaz."

"Emin değilim. Sanırım şimdiye kadar bana doğru gelmiyordu."

Neden bu kadar rahat hissettiğimi anlayabilmek için gözlerim mutfağa yöneldi. Şaşırtıcı bir şekilde, çocuklar gelmeye başladığından beri kendimi endişeli hissetmiyordum. Yaklaşan maçlar ve görüştükleri kızlar hakkında konuşuyorlardı. Kimse benim alanıma burnunu sokmaya çalışmıyordu. Bunun yerine, iş dışında birlikte olmanın tadını çıkarıyorlardı.

Hem benim odam hem de Indy'ninki kilitliydi, herkes mutfak ve oturma odasında toplanmıştı ve ayrı yatak odalarımız olduğundan tamamen habersizlerdi.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu Leon.

"Dört buçuk yıldır."

"İnanılmaz." Başını iki yana salladı. "Bir gün böyle bir evim olmasını çok isterim."

Böyle bir ev onun gibi bir adam için mantıklıydı. Bekârdı. Gençti. Sanırım ben de bekâr ve gençtim ama hayatımın artık böyle bir apartman dairesine uyacak pek bir yanı kalmamıştı. Daha geniş bir eve geçme isteğim giderek artıyordu. Açık havada ve rahatsız edilmeden yaşayabileceğim bir ev. Bir zamanlar yaşadıklarımı daha az hatırlatan bir ev.

"Önümüzdeki ay boyunca işleri iyi idare edebilirsen, eminim bir sonraki sözleşmende güzel bir zam alırsın," diye güvence verdim.

Gülüp geçti. "Evet, öyle bir şey olmayacak. Ryan Shay'in yerine geçmeye henüz hazır değilim."

Ethan konuşmamıza kulak misafiri olduğunda gözlerimiz buluştu.

Çatalımı ve bıçağımı bırakıp arkama yaslandım. "Öylesin. Öyle olmalısın."

Leon dikkatini tekrar bana yöneltmeden önce takım arkadaşlarımıza baktı ve ses tonunu alçalttı. "Bunu yapamam. Ben bir yedek oyuncuyum."

Leon benim yedeğimdi, yalnızca maçın son çeyreklerinde oynayabiliyordu. Sadece o ve Ethan'ın duyabileceği şekilde öne doğru eğildim. "Evet, yapabilirsin. Sana yardım edeceğim."

"Bunu yapar mısın?"

"Biz bir takımız ve senin artık sahada lider olman gerekiyor. Sen ve ben, planladığımız gibi antrenmandan sonra birlikte çalışacağız. Her şeyi birlikte gözden geçireceğiz. Maçlar sırasında yardım etmek için kenarda olacağım. Bunu başarabilirsin."

Ağzımdan çıkıncaya kadar böyle bir karar verdiğimi fark etmemiştim ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum iyi bir lider böyle yapardı. Kolejdeyken bana iki ulusal şampiyonluk kazandıran lider de böyle yapardı.

"Sen bizi *playoff*'lara taşıyacaksın ve ben de sana yardım edeceğim." Leon kendinden emin bir şekilde nefes alırken başını salladı.

"Sonra," diye devam ettim. "Bir ay içinde yerimi geri alacağım."

Üçümüz birden neşeli bir kahkaha attık. Ethan'ı bana bakarken yakaladım, başını sallıyor ve gözleri gururla parlıyordu.

Omzuna anlayışla vurarak onun ve masada iyi vakit geçiren diğer çocukların yanından geçtim. Indy'yi mutfakta, evimizdeki sonsuz aç on dört basketbolcu için daha fazla yemek hazırlarken buldum.

Arkasından, ellerimi önümüzdeki tezgâha dayayarak vücudunu kendi vücuduma hapsettim.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Harikayım."

Bana bakmak için başını yana yatırdığında dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu. Gözleri dudaklarıma yöneldi ama ben "siktir et" deyip onu öpemeden tekrar yemeğe döndü ve tüm dikkatini oraya verdi.

"Bana güvenebileceğini söylemiştim."

Omzuna bir öpücük kondurdum, bu gece beni iç dünyamdan çıkarttığı için ona sonsuza dek minnettar olmaktan başka söyleyecek bir şeyim yoktu. Tuhaf bir şekilde misafir ağırlamak rahatlatıcı bir histi. Kendimi kontrolden çıkmış, paranoyak hissedeceğimi sanıyordum ama öyle olmamıştı. Kendimi oldukça sakin hissediyordum.

Elini elimle kapatarak hareketlerini durdurdum. "Gel, birlikte yiyelim."

"Henüz yapamam. Daha fazla yiyecek ve içecek getirmem lazım."

"Herkes mutlu. Biraz ara ver ve benimle yemeğe gel."

Gönülsüz bir şekilde elindeki servis malzemelerini bırakıp beni masaya kadar takip etti, ben de Ethan'ınkiyle benimkinin arasına onun için bir sandalye çektim. Masaya yemek tabaklarını yerleştirdim, ardından kırmızı şarap şişelerini getirdim. Koca adamlar, kendilerine servis yapabilirlerdi.

Indy'nin yanında oturmak her zaman olduğu gibi iyi hissettiriyordu ama bu gece ekibimle sohbet ederken, onun benim olduğuna inandıkları için içimde bir gurur hissi uçuşuyordu. Öyle olabilirdi. Olmasını istiyordum. Hayatta ne kadar zahmetsizce ve savunmasızca ilerlediğini gördükçe ona daha çok ihtiyaç duyuyordum.

Hayatın olumsuz yönlerini umursamayan neşeli bir kız değildi. Gökkuşağı saçmıyor ya da tek boynuzlu atlara inanmıyordu ancak her şeyi hissedebiliyordu. İyi ya da kötü her duyguyu kabul ediyordu ve yalnızca bu sebepten dolayı bile hayatıma yeni bir soluk getirmişti. Hayat doluydu, bu yüzden ona hem hayranlık duyuyordum hem de inanılmaz derecede kıskanıyordum.

Dün gece kucağımda oturup geçmişimin en kötü yanlarını anlatmamı dinlediğinde, onu geleceğimin bir parçası olarak istediğimi fark etmiştim.

"Indy," diye seslendi Dom masanın diğer ucundan. "Beni bir kız arkadaşa ihtiyacım olduğuna inandırıyorsun."

"Senin bir sürü kız arkadaşın var," diye karşılık verdi Indy.

Dom'dan yalnızca bir ya da iki kez bahsetmiştim ancak Indy'nin söylediğim her şeyi, tıpkı benim de onun söylediklerini unutmadığım gibi unutmadığını kısa sürede öğrenmiştim.

"Hayır, *gerçek* bir kız arkadaştan bahsediyorum."

Ekipten bir kahkaha tufanı patladı çünkü... Dom tek kadınla birlikte olabilecek türden bir adam değildi.

"Siktirin gidin, çocuklar. Ben değişebilirim. Shay değişti." Beni işaret etti. "Şu sevgi dolu orospu çocuğuna bakın. Şimdi evinde muhteşem bir güzellik yaşıyor. Evimde yaşayan bir Indy olsun istiyorum."

"Dikkat et," diye çıkıştım. "Kızın İşletme Yüksek Lisansı var ve çok da komik."

Indy'nin yanakları kızardı, yalnızca görünüşüyle değil zekâsıyla da övülmekten utanıyordu.

Dom muzip bir gülümsemeyle yemeğini yukarı kaldırdı. "Ve o harika bir aşçı."

"Kesinlikle öyleyim," diye kabul etti Indy.

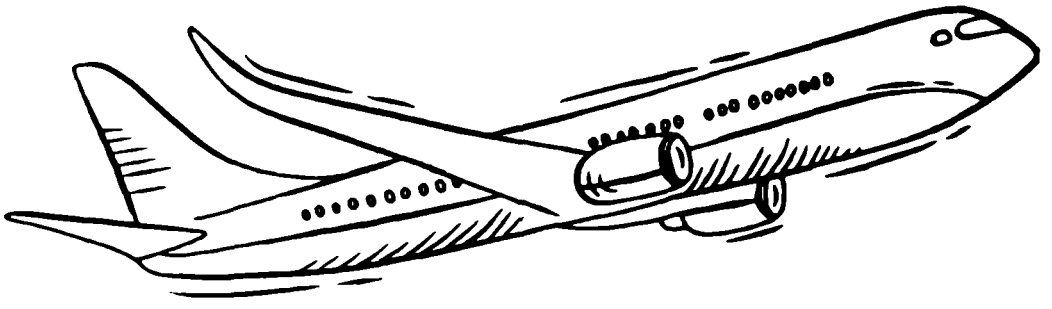
"Benim evim Shay'inkinden çok daha büyük. İstediğin kadar kalabilirsin."

Lanet olası pislik.

"O hiçbir yere gitmeyecek." Kelimeleri Dom'a söylerken gözlerimi Indy'den ayırmıyordum.

Bana bakmadı.

Onun burada yaşaması çok doğru geliyordu. Burası onun ait olduğu yer, benimle, bu daireydi. Eğer bir saniyeliğine bile buradan taşınabileceğini düşünüyorsa, aklını kaçırmış demekti.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

INDY

Ben: *Günlük Güncelleme: Evden uzaklaşmam lazım. Geceyi senin evinde geçirebilir miyim?*

Stevie: *Her şey yolunda mı?*

Ben: *Hayır.*

Stevie: *Yakında görüşürüz.*

Ryan antrenmandayken valizimi hazırlayarak, o dönene kadar evden çıkmayı planlamıştım. Ancak Annie, Ryan'ın takım yemeğini iptal ettiğini söylemek için aradığında, hemen gidemeyeceğimi anlamıştım.

Eğer gerçekten kaçmaya çalışıyorsam, muhtemelen Zanders ve Stevie'nin evinden daha uzağa gitmeliydim ama gerçekten istiyor muyum bilmiyordum. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, evin her tarafı onunla doluydu ve boğuluyordum.

Ninova

Onu istemek beni boğuyordu. Onu önemsemek beni boğuyordu.

Yalnızca birkaç ay içinde ona duyduğum sevgi beni boğuyordu.

Dramatik görünebilirdi ama dün geceki farkındalıklar beni altüst etmişti. Ryan, sevildiğini düşündüğü kadın tarafından kendisinden hamile kaldığını, geleceklerini ve bir aile kuracaklarını düşünerek kandırılmıştı. Dokuz ay boyunca kendisinden olmayan bir çocuğu sevmişti. İnsan böyle bir şeyden nasıl kurtulabilirdi? Tedbirli ve güvensiz olmasına şaşmamak gerekirdi.

Yalnızca bir dinleyici olarak, birilerinin Ryan'ı en acımasız şekillerde nasıl kullanmaya çalıştığını, etrafındaki herkesin ondan faydalanmaya çalıştığını düşündüğünü duymak benim için dayanılmazdı.

Net bir şekilde dile getirdiği gibi beni bu durumun dışında bırakmamıştı ve ben bir kez daha işaretleri görmezden gelmeyi reddediyordum. Geleceğim olmayan bir ilişkide kaldığım gibi, benim için olmayan bir evde kalmayı da reddediyordum.

İstediğim son şey benden önceki kadınla kıyaslanmaktı. Ryan'ı böyle düşünmesine izin vermeyecek kadar çok önemsiyordum, o yüzden bunu kanıtlamaya karar vermiştim. Taşınacaktım. Bu şekilde, onu kullandığıma inanmayı sürdüremezdi.

Ethan'la Dom hariç herkes evden ayrıldıktan, Ryan'ın dikkati dağıldıktan sonra ben de çıktım. Ancak çantamı misafir yatak odasına taşırken ve daha pijamalarımı bile giyememişken, koridorun sonundan onun sesini duydum.

Ryan, kız kardeşine ve Zanders'a, "Bu gece geveze bir sarışın gördünüz mü? Uzun bacakları ve etkileyici zekâsı olanı?" diye sordu.

Nişanlısıyla konuşurken Zanders'ın ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bu durumu bizim için seviyorum, Vee. Kardeşinin aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi kıvranmasını izlemeyi. Duygusal orospu çocuğu."

"Siktir git." diye cevap verdi Ryan.

Stevie, Zanders ve köpekleri Rosie ile birlikte oturduğu kanepeden güldü. "Misafir odasında. Bir dakika içinde gelecektir, eminim."

Buraya geleceğini ya da en azından arayacağını biliyordum ama beklediğimden çok daha hızlı davranmıştı.

Elimde diş fırçamla koridora doğru utangaç bir tavırla ilerledim.

Ryan üzgün görünmüyordu, yalnızca biraz şaşırmıştı. Omzunu oturma odasının köşesindeki duvara yaslayıp ellerini ceplerine sokmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, hiç istifini bozmadan bekliyordu.

"İşte, kaçak."

"Merhaba."

Gözler yumuşadı. "Merhaba, Mavi."

Zanders koltuktan bir ergen gibi cıyakladı.

"Seni biraz yalnız bırakacaktım," diye açıkladım sormadan önce.

"Neden yalnız kalmak isteyeyim ki, özellikle de sen varken?"

"Dün gece-"

"Dün gece, söylemeye çalıştığım şeyi tamamlamama izin vermedin."

Aramızdaki mesafeyi hızla aşıp odanın diğer ucuna geldi. Aynı hızla geri çekildiğimde, o güzel vücuduyla beni sıkıştırarak alanıma girdi.

Kısık gözleri bana bakarken alt dudağını ısırdı. "Konuşmamızı şimdi bitirebilir miyiz?"

Sesli bir şekilde yutkundum ve başımı salladım.

"Hiç kimse, karşılığında benden elde edebileceklerini hesaplamadan hayatıma girmedi," diye tekrarladı dün geceki sözlerini, sanki unutabilirmişim gibi. "Sana kadar."

Geri çekilirken omuzlarım duvara değdiğinde, Ryan söylediklerini duyduğumdan tamamen emin olmayı amaçlayarak ellerini başımın üzerinde birleştirip beni hapsetti.

"Sen renkli, dağınık ve son derece baştan çıkaran kızınla evime taşınana kadar. Senin tarafından bir kez bile kullanıldığımı hissetmedim. Aslında, hatırlarsan kira ödemeni istemeyen bendim. Para biriktirmeye ihtiyacın kalmadıysa da umurumda değil, gitmeyeceksin."

"Bu kulağa adam kaçırma gibi geliyor."

"Beni kışkırtma."

Başımı eğdiğimde parlak pembe diş fırçamın hâlâ elimde olduğunu gördüm. Romantik beynim bu olayın çok daha farklı gelişeceğini düşünmüştü. Bu itiraf, en iyi arkadaşımın evinin ortasında diş fırçamı tutarken değil de belki bir yağmur fırtınasının ortasında ya da milyonlarca insanın önünde duyurulurdu.

"Dinleyicilerimiz var," diye fısıldarken kanepedeki kulak misafiri çifte doğru başımı salladım.

"Güzel. İstedikleri kadar izlesinler, umurumda değil." Ryan diş fırçamı nazikçe alıp yakındaki bir masaya koydu ve kollarını omuzlarına attı. "Geçen yıl bana yaşattıklarından sonra, bunu hak ediyorlar."

İçimden bir kahkaha yükseldi.

Duyduğu ses yüzünden dudaklarına yerleşen tatlı bir tebessüm, gamzelerini belirginleştirdi. "Pekâlâ, taşınman hakkındaki tüm bu saçma konuşmayı bitirdik mi?"

Okyanus gözleri dudaklarıma düştü.

"Ama senin paranın çoğunu ben harcıyorum."

"Birinin harcaması gerek."

"Ben dağınık biriyim. Dağınıklığı sevmiyorsun."

"Senin dağınıklığını seviyorum."

"Ayrıca ben yardıma muhtacım. Nasıl yalnız kalınacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Güzel. Yalnız olmanı istemiyorum. Benimle olmanı istiyorum."

Yutkunduğum sırada gözleri boynuma takıldı.

"Benimle eve gel, Mavi."

Belli ki yarım saniye tereddüt etmek için çok uzun bir süreydi çünkü Ryan konuşmaya devam etti. "Açıkça belirtmem gerekirse, hayır desen bile seni omzuma atıp eve götüreceğim ama dizimdeki bir sakatlıkla mücadele ederken kendi özgür iradenle gelmeni tercih ederim."

Dudakları seğirirken, tehdidini güçlendirmek için düz bir çizgi hâlinde tutmaya çalışıyordu.

Bu adamın ne kadar komik olduğunun bilincinde olduğunu sanmıyordum. Ciddi ve ağırbaşlı biri olduğunu düşünüyordu ama beni tanıdığım herkesten daha çok gülümsetmişti.

"Beni eve götür, Shay."

Derin bir nefes verdi ve çantamı kaptığı gibi elini benimkiyle birleştirip beni kapıya doğru yönlendirdi.

Stevie kanepeden, "Indy, açıkça söylemek gerekirse, yarın tek bir günlük güncelleme mesajı bile istemiyorum!" diye seslendi.

"Detayları sabah mesaj atarım!"

"Numaramı değiştireceğim."

"Şimdiye kadar gördüğünüz en tatlı dört kişilik aile değil miyiz?" diye araya girdi Zanders.

"Hepinizi seviyorum," diye kapı aralığından cevap verdi Ryan, ardından beni arkasına çekti. "En çok da Rosie'yi tabii ki." Ryan'ın Rosie'yle her birlikte olduğunda alerji ilacı kullanmak zorunda olduğunu ama yine de sırf onların evinde vakit geçirmek için bunu seve seve yaptığını düşününce bu biraz ironik bir durumdu.

Sokağın karşısındaki dairemizin kapısından içeri girdi, beni hızla kucağına aldı ve yatağına götürüp yatağın üzerine fırlattı. Ancak odaya girmeden önce, ilişkimizi açıklayan kâğıt parçalarını buzdolabına iliştirdiğini fark etmiştim.

Beni evinde ve yatağında görmek onu sakinleştirmiş gibi rahat bir nefes verdi. "Ait olduğun yerdesin." Bakışları beni boydan boya süzdü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için. Bu gece için. Galiba her zaman takımın ve insanların evime gelmesini istiyordum ama bu beni korkutuyordu. İnsanların hayatıma girmesine izin vermek beni korkutuyordu." Yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, tepemde dikiliyordu. "Ama sen, senin burada olman, evimde olman konusunda ne kadar şanslı olduğumu herkesin görmesini istiyorum."

Sırtüstü yatarken Ryan'ın gömleğini dolaba asışını izledim. Bunu sayısız kez düşünmüştüm, her küçük şeyi ait olduğu yere koymadan soyunamayacağını biliyordum ama neden böyle davrandığını anlamak farkındalık kazandırmıştı.

Manzara da hiç fena değildi. Tüm bunlar, bana onun kaslı göğsüne ve güçlü kollarına hayranlıkla bakmak için fazladan zaman kazandırıyordu.

Çok yakışıklı, koruyucu ve becerikliydi. Nasıl olur da onun kıymetini bilmeyen biri olabilirdi, aklım almıyordu.

Ryan yatağa açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi döndü. Elleriyle saçlarımı suratımdan uzaklaştırıp avuçlarını şakaklarıma bastırdı. "Teşekkür ederim, Indigo."

Kollarımı omuzlarına atarken bacaklarım tereddüt etmeden onun etrafında açıldı. "Önemli değil."

"Şimdi, lütfen. Tanrı aşkına, öp beni."

"Emin misin? Çünkü geçen gece biz... şey, öpüşmedik."

Gözleri gözlerimden uzaklaşırken vücudumda gezinmeye başladı. "Çünkü ne istediğini bilmiyordum. Sadece boşalmak mı istiyordun, yoksa beni mi istiyordun bilmiyordum."

Kaşlarım çatıldı. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim? Ne kadar arzulandığının söylenmesine ihtiyacı olduğunu nasıl fark edememiştim? Başka biri sizi seviyormuş gibi, sizi istiyormuş gibi davrandığında, elbette ikna edilmeye ihtiyaç duyardınız.

Çenesini kavrayarak göz teması kurmaya zorladım. "Seni istiyorum, Ryan. Seni hep istedim ama sana sahip olabileceğim için ne kadar şanslı olabileceğimi bilmiyordum."

O çarpıcı gülümseme geri geldi. "O zaman öp beni, Mavi."

Ben de öyle yaptım, tırnaklarımı boynunda gezdirerek yumuşak ve usul usul onu öptüm. Yüzümü kavradı, parmakları saçlarıma dolanırken her zamankinden daha fazla vakit geçirdik. İlk kez, bunun gerçek olup olmadığına dair bir şüphe hissetmiyordum. Gerçek olduğunu biliyordum.

Yine de sordum.

"Sadece rol mü yapıyorsun?"

Geri çekildi, samimi ve içten bir kahkaha attı. "Rol yapmayı uzun zaman önce bıraktım, Ind."

"Ben... yalnızca uygun bir aday olduğum içinse bunu istemiyorum. Bilirsin, sonuçta burada yaşıyorum."

Belki bana özgüvensiz diyebilirdiniz fakat uygun, rahat bir ilişkide çok uzun zaman geçirmiştim ve bunu tekrar yaşamayı kesinlikle kabul edemezdim.

Gözleri bakışlarımı incelerken yumuşadı. "Bunu mümkün olan en nazik şekilde ifade ediyorum ama sen Mavi, başıma gelen en uygunsuz şeysin."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Uygunluk arıyor olsaydım, bir kadına dokunmadan yıllarımı geçirmezdim. Uyanıp seni düşünmek, uykuya dalıp orada olmanı dilemek, lanet olası derecede dikkat dağıtıcı, yorucu ve çileden çıkarıcıydı ama dünyaları verseler senden vazgeçmezdim."

Bana güzel şeyler, hoş ve romantik sözler söylenmişti. Ancak Ryan'ın, kaderinde olduğunu varsaydığı yalnız hayatı yaşamaya devam edemeyeceğini kabul ettiği için bana uygunsuz olduğumu söylemesi, duyduğum en romantik şeylerden biriydi.

Dudakları tekrar dudaklarıma temas etmeden önce çenemde, boynumda ve göğsümde gezindi.

"Dün gece beni dinlediğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı tenime karşı.

Suçluluk duygusuyla kıvrandım. "Bana teşekkür etme. Tek kelime etmedim. Bana inanılmaz derecede önemli bir şey anlatıyordun, olduğun kişi hakkında önemli bir şeydi ve ben tek kelime etmedim."

Doğrulup göğsünü benimkine yaslayarak yatağın dışına uzanan bacaklarıyla bedenimin üzerine uzandı. Sağ dizini henüz kıramadığını aklıma not ettim ve az sonra dizine buz torbası koymam gerektiğini düşündüm.

"Harikaydın," diye güven verdi.

"Bilmeni isterim ki beni korkutan senin hikâyen değildi. Gitmemi istediğin düşüncesiydi."

"Biliyorum."

Başparmağım çilli yanağında gezindi. "Bunun hakkında konuştuktan sonra nasıl hissediyorsun?"

"Daha hafif. Hiç önemi yokmuş gibi."

Daha az önemli, hatta hiç önemli olmadığını bile söyleyebilirdim. Sırf birileri, onu insan olarak değil de geliri ya da ismiyle değerli olduğuna inandırdığı için bu doğru olmuyordu. Belki de bunu anlamaya başlıyordu.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi öpmek için eğildiğinde dudaklarımız birbirine karıştı. Dillerimiz birbirine dolanıyordu, ellerim keşfederken bacaklarım beline sarıldı. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldığında, bir eliyle yanağımı kavrayarak beni sabit tutuyordu.

Öpüş şekli beni çılgına çeviriyordu. En son ne zaman biriyle öpüştüğümü hatırlamıyordum ama Ryan Shay ile yataktayken kendimi ilk öpücüğünü almış bir genç kız gibi hissediyordum.

Bazı açılardan bu bir ilkti. Hiç Ryan'ın beni gördüğü gibi görülmemiştim. Hiç gözlerinin bana taptığı gibi değer görmemiş, Ryan'ın olduğum kişiyi takdir ettiği gibi kendim olmam için hiç cesaretlendirilmemiştim.

"Ne istiyorsun, Mavi?" Sesi boğuk çıksa da lafı hiç dolandırmadan ne demek istediğini anlıyordum. Birbirine sürtünen ve kıvranan bedenlerimiz de biliyordu.

Beni becermesini istiyordum. Ereksiyonunun bacağımın üzerinde hareket edişini hissedebiliyordum. Onu içimde istiyordum ama dün geceden sonra her şeyden çok, benim o kadın olmadığımı anlamasını sağlayacak bir hızda ilerlememizi tercih ederdim.

"Tempoyu senin belirlemeni istiyorum."

Başını göğsüme koyup beni öpmeden önce kaşlarını çatarak duraksadı. Parmaklarını benimkilere dolayıp vücudunu bana yaslayarak ellerimi başımın üzerinden yatağa bastırdı. Karnımın altına doğru devam ederken, elbisemin üzerinden yavaşça süzülen öpücükler konduruyor ve bir yandan da kumaşı yukarı çekiyordu.

Yataktan sarkan yaralı bacağını bükemiyor, ağırlığını desteklemek diğer bacağını kullanıyordu. Bacaklarımın altına dolanan elleri beni sabit tutarken, bir yandan da iyice aralıyordu.

"Hiçbir fikrin yok, Indy." Kapalı karnıma taparcasına bir öpücük daha kondurdu. "Benim üzerimdeki gücün hakkında."

Elbisemi kaldırıp popomun üzerinden açarken sırtım onun vücudunun altında kıvranıyordu.

"Tek düşünebildiğim gülümsediğini görmek ve bunun için senin sebebin olmaya çalışıyorum." Bu kez sıcak dudakları iç çamaşırımın üzerinden tenimle buluştu. "Eve döndüğünde yüzünün ışıldadığını görebilmek için o lanet çiçekleri yeterince sulamaya çalışıyorum." Tangamın kenarını ısırarak tenimi okşadı. "Sırf o ukala dudaklarından adımın döküldüğünü duymak için seni boşaltmaya..."

Ryan kadınlığımın merkezine derin bir öpücük kondurdu. Kokumu içine çekerken boğazından bir inilti yükseldi ve yüzünü o noktaya bastırdı.

Kalçalarımı ona doğru iterek daha fazla sürtünme ihtiyacından kendimi alamıyordum.

"Sırılsıklam olmuşsun, Ind. Benim zeki kızım ne kadar çekici olduğunun söylenmesinden hoşlanır mı?"

Kalçalarım onun etrafında gerilirken, beni şımartmasını ne kadar çok sevdiğimi ifade etmek için kelimeleri bulamıyordum.

"Kelimeler, Indy."

"Evet," diye nefes verdim. "Seviyorum."

Ondan önceki adamı düşünmek istediğimden değildi ama o adamla altı yıl birlikte olmama rağmen, bana sadece yalvardığım zamanlarda oral yapıyordu. Anlaşılan, ona göre oral seks için karşılık beklemek gereksizdi. Çok geçmeden istemeyi bırakmıştım. Zaten bu işte hiç iyi değildi ve ben de onun ağzına hiç boşalmadığıma son derece emindim.

Ryan ise sanki bütün geceyi orada geçirebilirse bundan keyif alacakmış gibi yüzünü hevesle bacaklarımın arasına bastırıyordu.

Umarım öyleydi.

"Ry, bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?"

"Oral yapmaktan hoşlanıyor muyum?" Dili kadınlığımın uzunluğunda kayarken, iç çamaşırımın kumaşı klitorisime karşı enfes bir sürtünme yaratıyordu. "Ya sana birlikte kahvaltı yaptığımız her sabah, seni mutfak adasına yatırmak ve senden bir ziyafet çekmeyi düşündüğümü söyleseydim? Ya da ne zaman o muhteşem kıyafetlerinden birini giysen, eteklerini başımın üzerine kaldırıp dizlerimin üzerine çökmeyi ve ev arkadaşımın mükemmel küçük amını tatmayı hayal ettiğimi." Doğrulup çamaşırımın köşelerini bacaklarımdan aşağı sıyırdı, dikkati çıplak merkezime odaklandığında memnun bir nefes verdi. "Evet, oral yapmayı sevdiğimi söyleyebilirsin ama asıl sorduğun bu değil, öyle değil mi? Bana doğru soruyu sor, Mavi. *Seninkini* yalamaktan hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmek istiyorsun."

Tanrım, o ağzı... Her ne kadar edepsiz konuşmalar beni tahrik etse de yalnızca ihtiyaç duyulduğunda konuşan Ryan'ın ağzından çıkınca farklı bir etki yaratıyordu.

"Sor bana, Ind." Dudakları üzerimde geziniyordu. "Yoksa bölüm birincim bunun yerine uygulamalı bir ders mi ister?" Çıplak klitorisime yumuşak, minnettar bir öpücük kondurdu. "Oral dersi."

Boğazımdan bir inilti yükseldi, başını bacaklarımın arasına gömerken dolgun dudakları uyarılmamdan dolayı parlıyordu.

Dudaklarıyla etrafını sararak emmeye başladığında, aniden yataktan sıçradım.

"Ah, lanet olsun." Başımı tekrar yastığına gömdüm.

Aşağıya baktığımda, hassas tenimi yalayarak tadına bakan dilinin her dışarı çıkışında dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesini izledim.

Gülümsüyordu. Beni becerirken *gülümsüyordu.*

Ryan Shay'in dili kadar her şeyi tüketen bir şeyi daha önce vücudumda hiç hissetmemiştim.

Uzun ama kontrollü darbeler her santimimin tadına bakıyordu. İnliyor, emiyor, tadıyor ve beni tahrik ediyordu. Elleri kalçalarımın üzerinde, sanki yeterince yakınında değilmişim gibi beni dudaklarına bastırıyordu. Dili, kontrollü bir hassasiyetle dikkatini klitorisime veriyor, fiske atmakla tekrar ağzına almak arasında gidip geliyordu.

İnliyordum. Ağlıyordum. Tamamen bu adamın kontrolü altındaydım çünkü beden dışı bir deneyim yaşadığıma oldukça emindim.

Beni yataktan kaldırırken dili popomdan klitorisime doğru uzun, ıslak bir yol oluşturdu.

Şaşkınlıkla irkilsem de bu hissiyatı sevdiğimi fark ettim, daha önce hiç bu kadar detaylı bir şekilde tadıma bakılmamıştı. *"Siktir*, Ryan."

"Tekrar söyle."

"Neyi?"

"Adımı. Tekrar söyle. Dilim içine gömülürken duymak istiyorum. Benim olduğunu unutmamanı istiyorum. O yüzden, adımı tekrar söyle."

Ryan gözlerini ayırmadan bana bakarken kelimelerimi bekliyor, o çok sevdiğim elleri kalçalarıma dokunuyordu.

Doğrulup dizlerimi kırarak elbisemi başımın üzerine çıkardım ve tüm dikkatini üzerime çektim.

"Ryan," dedim olabildiğince masum bir ses tonuyla. "İstediğin gibi davranabilirsin." Sutyenimi çözüp yere attım. Yavaşça. Bilinçli bir şekilde. "Beni nasıl istersen öyle kullan."

"Şaka yapıyor olmalısın." Mavi-yeşil gözleri lacivert gölgelere dönüşmeden önce başı yenilgiyle düştü. "Yatağın kenarına sürtünerek ve seni izlerken boşalacağım."

Kalçalarının yatağa sürtünmesini izledim ve bu durum karşısında gülümsemekten kendimi alamadım.

Saçlarını okşayarak tırnaklarımı saç derisine geçirdim. "Lütfen boşalmama izin ver."

"Bu gece çok kibarsın, bebeğim." Bacağımın iç kısmını öpücüklere boğarak kadınlığıma doğru ilerledi. Bir eliyle yukarı uzanıp mememi sıkarken, işaret ve orta parmakları alt dudağımı okşayarak içeri girmek istedi. "Benim için ağzını aç ve yala."

Parmaklarını ağzıma aldım, sanki vücudunun farklı bir bölgesiymiş gibi emdim.

"*Evet.*" Ryan'ın çenesi kasılırken beni izliyordu.

Dilimi parmaklarının uzunluğunca gezdirdikten sonra boğazıma değene kadar ağzıma aldım.

"Lanet olsun," diye hayranlıkla nefes verdi. "Kafamda çizdiğin resmi görmelisin. Dizlerinin üzerinde çok güzel görüneceksin." Parmaklarını ağzımdan çıkardı. "Ama önce uzan ve itaatkâr bir kız gibi ağzıma boşal."

Beni tekrar yatağa doğru ittiğinde, dudakları bir kez daha ıslak parmaklarıyla senkronize olarak beni kavradı. İlk kez kendi parmaklarım olmadan bana gerçekten dokunuyordu ve bu his çok fazlaydı. Onları içeri sokmadan önce dudaklarıyla okşayıp öne doğru kıvrıldı ve fazla zorlanmadan G noktamı buldu.

Mükemmel bir hızda hareket ettirdiğinde nefesim kesildi.

Yıllardır hiçbir kadınla birlikte olmamış bir adam için tecrübesiz gibi görünmüyordu.

"Çok sıkısın, Ind." İçime girip çıkan parmaklarına hayranlıkla baktı. "Mükemmel."

Karnımın alt kısmına bir sıcaklık hücum ederken titriyordum.

İnanılmaz hissettiriyordu. Çok yetenekliydi. Parmakları içeri girip ön duvarımı bir kez daha okşadığında, vücudumdaki her kas yaklaşan orgazmla birlikte kasılıyordu.

Ryan geri çekilirken orgazm olmama yarım saniye kalmıştı, parmaklarının hızı yavaşlayarak orgazmımı hafifletti.

"Ryan," diye yalvardım. "Hayır. Hayır, durma."

"Bana taşınmayacağını söyle."

"Ne?"

"Beni duydun. Boşalmak mı istiyorsun? Bana taşınmayacağını söyle."

Acı içinde kıvranırken bir yandan da kalçalarımı onun bedenine doğru itmeye çalışıyordum.

"Ryan, dizine buz koyman gerek. Lütfen boşalmamı sağla ki seninle ilgilenebileyim."

"Bana taşınmayacağını söyle, ben de tam olarak bunu yapayım."

Kimi kandırıyordum ben? Hiçbir yere gitmek istemiyordum, özellikle de artık kalçalarımın arasında nasıl göründüğünü biliyorken. Dilinin ne kadar sert ama bir o kadar da yumuşak hissettirdiğini biliyorken.

"Hadi, Mavi. Bana duymak istediklerimi söyle." Klitorisime doğru bir nefes üfleyerek beni bir kez daha yaklaştırdı.

"Ben..." Nefes almakta güçlük çekiyordum, orgazmım sınırlarda dolanıyordum. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Piç kurusu küstahça sırıtıyordu. "Lütfen," diye yalvardım.

"Kibar bir kız olmanı böyle mi sağlayacağım? Orgazmla kışkırtarak mı?"

"Kapa çeneni ve boşalmamı sağla."

Bir parmağını daha ekleyip beni emmeden önce göğsü bir kahkahayla sarsıldı ve beni orgazmın neden olduğu bir boşluğa bıraktı.

Orgazm olmamı sağlayan şey onun sesiydi. Kahkahası, yüzündeki rahatlamaydı. İlk taşındığımda yüzünde göremediğim o muhteşem gülümsemeydi. Ryan'ı benim yanımda rahat görmek aklımı başımdan alıyordu.

Kalçalarım yanaklarının etrafında gerilip sırtım yataktan yükselirken dudakları beni okşuyordu. Durmadı. Sanki bütün gece orada kalmaya tümüyle hazırmış gibi yalamaya, tadıma bakmaya devam ediyordu.

Bedenim yatağın üzerinde gevşerken tamamen tatmin olmuştum. Daha birkaç hafta önce, vücudumun bozulduğunu düşündüğüm gerçeğini düşündüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. Bozulmadığım kesindi ancak dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, onun sayesinde başarmıştım.

Ryan tüm ıslaklığımı yalarken kıçıma attığı bir tokat ve kibirli bir gülümsemeyle tadıma bakıyordu. "En sevdiğim karmaşa türü."

"Fiziksel dokunuş," diye nefes verdim, bir şekilde konuşma gücünü kendimde bulmuştum.

"Ne dedin?"

"Fiziksel dokunuş. Bence senin aşk dilin fiziksel dokunuş olabilir."

Seksi bir kahkaha attı. "Evet, bebeğim, sanırım haklı olabilirsin."

Kısık bakışları vücudumda geziniyordu ve bu memnuniyet dolu bakışlar karşısında saklanma ihtiyacı hissetmiyordum. Doğrusu, Ryan Shay'e karşı hiçbir zaman saklanma ihtiyacı hissetmemiştim. Buraya geldiğim ilk günden beri kendim gibi davranıyordum.

Yatağın ucunda durup avuçlarını kalçalarımın üzerinde gezdirdi. "Nasıl hissediyorsun?" Başımla bacağını işaret ettim.

"Ind, hâlâ ıslaksın ve dizim için mi endişeleniyorsun?"

"Dizini sorduğumu kim söyledi?"

Etkileyici bir sırıtış dudaklarına yerleşti. "Eğer dizimden bahsediyorsan, sorun yok. Eğer aletimden bahsediyorsan, acı verecek kadar sert."

Yatağın kenarına oturup bacaklarımı onun etrafına sardım. Tek eliyle yüzümü kavrayıp, çenemi yukarı kaldırarak beni öperken, parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve kendimi onun dudaklarına bıraktım.

İçime doğru inledi. "Seni öpmeye bayılıyorum."

Çıkardığı sesleri yutarak dilimi ağzına soktum.

Biz öpüşürken pantolonunun kemerini çözüyordum. Parmaklarım kemerinin üstündeki tüyleri okşuyordu, Ryan'ın karnı dokunuşumla gerildi.

Keskin bir nefes alarak dudaklarını çekti, başını omzuma yasladı ve aşağıya, keşfetmeye çalışan parmaklarıma baktı.

"Bana ne istediğini söyle, Ind."

Avuç içimi pantolonunun üstünde gezdirdim.

"Kelimelerini kullan, Mavi."

"Onu istiyorum."

"Nerede?"

"Ağzımda."

"Mmm," diye memnun bir ses çıkararak mırıldandı ve saçlarımı uzaklaştırdı. "O zaman onu çıkar ve bana neler yapabileceğini göster."

Kemerini hızla çözdü ve pantolonu yere düşer düşmez, parmaklarım iç çamaşırını indirerek aletini serbest bıraktı.

Ayak bileğinden çıkarabilmek için sakat bacağını kullanmak zorunda kaldığında yüzünü buruşturdu.

"Ryan, otursana." Odasının köşesindeki sandalyeyi işaret ettim.

Bir rahatlama hissiyle sarsıldı. Anın içinde olmaya çalıştığını biliyordum. Kontrolün onda olmasını istediğini de biliyordum ama acı çekiyordu.

Ryan bir kolunu sandalyenin üstüne koyarak arkasına yaslanıp oturdu. Bacaklarını sanki aletini yalatmak için bekleyen bir kral gibi açmıştı ve zihnimde tam olarak öyleydi.

Tanrım, gerçekten güzel adamdı. Tümüyle erkekti. Tamamen benimdi. Kalın bacaklar, kaslı kollar, karnındaki kasların iç kıvrımlarını gösteren gölgeler. Büyük, pürüzsüz ve sertti, daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Bakışlarım nihayet onunkine ulaştığında, alt dudağını dişlerinin arasına alıp sırıttı. "Neye bakıyorsun sen?" Elini aletinin etrafına sarıp birkaç kez okşadı.

Oyun oynamayı ya da onu ne kadar istediğimden şüphe etmesini reddediyordum. "Sana."

Göğsü kabardı. "Daha önce aklımda oldukça güzel bir görüntü canlandırmıştın ancak şimdi gerçeğini istiyorum."

Bacaklarının arasına doğru ilerlerken dizlerimin üzerine çöktüm, minnettar bakışları altında parıldıyordum. Avuçlarım uyluklarının üzerinde gezinirken gözlerim üzerinde, onu ezberliyordum. Cüssesi bu açıdan bakıldığında göz korkutucuydu, aletinin uzunluğu sert bir şekilde yukarı doğru uzanıyor ve boşalmak için yalvarıyordu.

Başparmağım aletinin tepesinde gezinerek damlayan meniyi topluyordu.

"*Siktir.*" Ryan'ın başı arkasındaki sandalyeye düştü.

İnlemeleri ve mırıltıları, bana ona uzun zamandır dokunulmadığını hatırlattı, üstelik ben bunu değiştirme ayrıcalığına sahip bir kadındım.

Her anın tadını çıkarmalıydım.

Ellerimin kalçalarıylam karnında gezinmesine izin vererek, kaslı vücudunun her eğimini ve kıvrımını hayranlıkla inceledim. Ryan ellerini saçlarımın üzerinde gezdirirken, hepsini tek bir hamlede toplamadan önce usulca okşayarak kısık gözlerle beni izliyordu.

Sonunda, parmaklarımı onun uzunluğunun üzerinde gezdirdim. Sıcak, pürüzsüz ve sertti. Ryan, yalnızca bu nedenle bile inliyordu. Uzun süre dayanmasına imkân yoktu, ben de dayanmasını istemiyordum. Titremeye başladı ve kırmızı ojeli tırnaklarım genişliğinin etrafını saramadığında, daha önce hiç tecrübe etmediğim kadar büyük olduğuna dair şiddetli bir uyarı mesajı aldım.

"Bak, elin etrafımda ne kadar güzel görünüyor, Ind."

Bunu inkâr edemezdim. Ona bakarken hissettiklerim harikaydı, hatta daha da fazlasıydı. Her anı hatırlamak zorundaymış gibi beni izlemesini seviyordum.

Yavaşça, dibinden ucuna kadar yalamadan önce tepesine bir öpücük kondurdum.

"*Ah, siktir*," diye küfrederken, bu kontrollü adamın çıldırmanın eşiğinde olduğunu sezerek ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Dilin daha da iyi görünüyor."

Dudaklarım bir halka oluşturarak onu olabildiğince derine alıyor, yeniden yukarı doğru yalıyordu. Ucundan çoktan akmaya başlayan menileri, dilimle bir hamlede temizledim. Dudaklarımı üzerinde gezdirirken başımı aşağı doğru hareket ettiriyordum.

Kelimeleri güçlükle ve boğuk çıkıyordu. "Gözlerini benden ayırma, Indy."

Kafamı kaldırdığımda, karanlık gözleri ve titreyen çenesiyle bana baktığını, bir nevi kontrol sağlamaya çalıştığını gördüm. Kalçaları titriyordu, kendini serbest bırakmaktan, kontrolsüzce ağzıma boşalmaktan kaçıyordu. Elimi kalçasına koymuş, dengede durmaya çalışırken yakında boşalacağını hissediyordum.

"Lanet olsun," diye nefes verdi. "Dizlerinin üzerinde çok güzel görüneceğini biliyordum, Mavi."

Övgüsü, yalamaya devam etmeden önce onun etrafında inlememe neden oldu.

Ryan'ın elleri yanaklarımı kavradı. "Daha fazlasını alabilirsin." Kalçalarını hafifçe dışarı çıkararak ağzıma daha fazlasını itti. "Neler yapabileceğini biliyorum. Parmaklarımı boğazına soktum. Hadi, Ind. Yapabilirsin."

Ağzıma almak bir yana, göründüğünden bile daha büyüktü ama vücudumun ona verdiği tepkiye bakılırsa, sanki onun için yaratılmış gibiydi. Bu yüzden çenemi gevşetip onu daha da derinlere aldım.

"İşte böyle," diye övdü. "İşte benim kızım." Bu ifade karşısında gururlanırken etkisi altında eridim.

Bu tür kontrolü seviyordum. O güçlü bir adamdı ama benim karşımda zayıftı.

Dizlerimin üzerinde yeniden pozisyon alarak, topuğuma sürtünmek için doğru açıyı buldum.

"Evet, Indy. Ben seninle ilgilenene dek kendini rahatlat. Aynen böyle. Dudakların inanılmaz hissettiriyor, bebeğim."

Dilimi tepesinin alt tarafında gezdirdim, bu adamın kontrolünün parçalandığını görmek istiyordum.

Ağzıma boşaldığında öyle olacaktı. Sert. Tek yapabildiğim gözlerimi ondan ayırmadan beni istediği gibi kullanmasına izin vermekti.

"Mavi," diye uyardı, kolumdan tutup çekerek uzaklaştırmaya çalıştı ama ben kalçalarına tutunup öylece kaldım.

Dağılmaya başlamasını izliyordum. Bugüne kadar sadece kontrollü ve otoriter olarak tanıdığım bu adam etrafımda parçalanmaya başlamıştı. Benim yüzümden kendini toparlayamadığının farkına vardığımda onu biraz daha ağzımın derinliklerine doğru ittim.

"Lanet olsun, Indy." Parmakları saçlarıma dolanarak beni olduğum yerde sabitledi.

Nabzı boğazımda atarken, sıcak akıntılar genzime doluyordu. Ryan gözleri kapanana ve başı geriye düşene kadar beni izledi. Sunduğu her damlayı yutarken dilimde bıraktığı tadı sevmiştim, kendini bana vereceği her şekilde ona ihtiyaç duyuyordum.

Yumuşadığında, hâlâ dilimin üzerindeyken ağzımı kapalı tutarak ondan uzaklaştım.

Göğsü kabarmış ve çenesi gevşemiş halde bana bakıyordu. "Yut," diye emretti.

Öne doğru eğildi, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyordu. "Yut," diye tekrar mırıldandı. Tek bir avucuyla boğazımı nazikçe kavrayarak, yutkunmama yardımcı olurken boynumun uzunluğunda gezindi.

"İşte benim kızım," diye övgüler yağdırırken gözleri hayranlıkla parıldıyordu. "Çok iyiydin."

Emir cümlelerinden şefkat cümlelerine hızla geçiş yaparken elimi tutup kucağına oturmam için beni kucakladı. Elleri kalçalarımı ve sırtımı okşayarak sıcak tenimde gezindi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı dudaklarıma.

Tüm bunlar çıplak, muhtaç bedenimi onunkine sürtmeme neden oldu.

Bu adama takıntılıydım, onun için her şeyi yapardım ve az önce bana oral seks için teşekkür etmişti.

Yavaşlamaya ve onun hızında hareket etmeye çalışıyordum ama elini belime doladığında, parmaklarını altımdan geçirip şişmiş klitorisimi bulduğunda, daha fazlasını istemekten başka bir şey düşünmek zordu.

"Ryan, eğer durmak istiyorsan, bence şimdi tam zamanı çünkü çok iyi hissettiriyorsun. Seni çok arzuluyorum ve saygılı olmaya çalışıyorum-"

"Mavi, eğer sen de durmamı istemiyorsan bırakmaya hiç niyetim yok."

"Öyle mi?" Ellerimi omuzlarına dolayarak ensesini kavradım.

"Evet, Ind. Her şeye yeniden hayat verdin ve ben de seni istemiyormuşum gibi davranmaya devam edemem." Beni yavaşça öptü, dudaklarıma gülümsemeden önce anın tadını çıkardı. "Sadece bana karşı dikkatli ol, tamam mı?"

Şaka yaptığını biliyordum ama Ryan Shay'in kalbine sahip olmama izin verdiği sürece ona karşı dikkatli olacağımı da inkâr edemezdim.

Başımı sallayarak karşılık verdim.

"Şimdi kelimeleri kullan ve bana seni ilk kez nasıl becermemi istediğini anlat."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

RYAN

Sırtımı yatağa yaslayarak bacaklarımı yatağın üzerinde açtım çünkü istediği buydu. Üstümdeydi. Onu dilediği her şekilde becerecektim ama sakatlığım konusunda temkinli davrandığının farkındaydım. Yine de şu anda acı hissetmiyordum, yalnızca içine girmek için dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyordum.

"Buraya gel," diye ısrar ettim çatallaşan sesimle.

Her zaman olduğu gibi Indy büyüleyiciydi ama şimdi onu tanıdıkça, onun en savunmasız yanlarını gördükçe, daha önce bu güzellikte bir insanla karşılaşmadığımı hissediyordum. Çıplak bedeniyle üzerime çıktığında işim bitmişti.

Neyse ki az önce boşalmamı sağlamıştı, eğer bunu yapmasaydı, onun içinde on saniyeden fazla dayanmamın imkânı yoktu.

Başparmağımı kullanarak klitorisine küçük daireler çiziyor, yeniden orgazm olmaya hazır olmak için kendime zaman tanıyordum.

Teyit etmek için, "İstediğin bu mu?" diye sordum.

Indy'nin göz kapakları titrerken avuç içlerini göğsüme dayadı. "Seni istiyorum."

Seni istiyorum.

Bu cümleyi defalarca duymuştum ama bu zamana kadar aynı anlamı taşımıyordu. Takımlar beni yeteneklerim için, menajerler ismim için ve kadınlar da sunabileceklerim için istiyordu.

Indy, beni *ben* olduğum için istiyordu.

"Senin istediğin buysa, ben de istiyorum," diye devam etti, kalçalarını parmaklarıma doğru iterken çene hattım boyunca sıcak öpücükler konduruyordu. "Eğer beklemek istiyorsan, bekleyebiliriz ama Ryan, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seni istediğim kadar çok istemedim." Bu sözleri, sanki son kez öpüyormuş gibi dudaklarımı öperek ve yanaklarımı okşayarak sonlandırdı.

Ancak bu geceden sonra geri dönüş yoktu. Her şeyimle hazırdım.

Bunu inkâr etmek için çok uğraşmıştım. Yeryüzünde beni değiştirebilecek, dikkatimi dağıtabilecek, bana bir zamanlar istediğim her şeyi anımsatabilecek bir kadın olmayacağına kendimi tamamen ikna etmiştim. Ancak hayat dolu dikkat dağıtıcım Indy Ivers karşıma çıkmıştı ve ben, tüm kırık parçaları tek başına onaran o değilmiş gibi davranamayacak kadar zayıf bir adamdım.

Bir zamanlar birini sevdiğimi sanmıştım ama hissetmem gereken duygular böyleyse, kalbimin daha önce hiç bu kadar dolu olmadığına emindim. Sahip olacağımı zannettiğim hayatın hayalini sevmiştim, oysa Indy'yle birlikte, günlerimizin geri kalanını bu dairede baş başa geçirecek olsak bile hayatı dolu dolu yaşayan mutlu bir adam olarak ölürdüm.

"Indy." Ona bakmak için geri çekildim, kaşlarım çatılmıştı ve gözlerim yalvarır gibi bakıyordu. "Bunun basit bir şey olmasını istediğini biliyorum ama seninle gündelik bir ilişki yaşayamam. Benim için önemli değilmişsin gibi davranamayacak kadar yoğun hissediyorum."

"Gündelik bir şey istemiyorum." Hızla başını iki yana salladı. "Hiç istemedim, seninleyken asla. Buna inanmana izin verdiğim için özür dilerim. Sen kalbime ışık oldun ve o andan itibaren işim bitmişti. Kafa karıştırıcıydı."

Bu sözlerle birlikte aletim iyice sertleşti ve kalçalarına doğru uzadı. "Artık kafan karışık değil mi?"

"Hayır. Benim için yaratıldığın gün gibi ortada."

"Siktir, Ind." Başımı tekrar yastığa bıraktım. "Bunlar şimdiye kadar güzel dudaklarından çıkan en güzel kelimeler." İltifatım karşısında gözleri ışıldadı, yeniden sürtünmeye başladı.

Komodine uzanıp Dom'un yemekten sonra verdiği prezervatifi çıkardım. Birkaç yıldır seks yapmadığım için prezervatifim olmadığını söyleyemezdim, bu yüzden bittiğini ve sakatlandığım için almaya fırsatım olmadığını söyledim. Adam, her zaman yanında çok sayıda stok bulunduruyordu.

Avucumu omurgasından yukarı kaydırarak boynunu kavradım ve dudaklarını kendime doğru çekerek birkaç ıslak, heyecanlı öpücük kondurdum. Göğüsleri göğsüme sürtünürken, poposu da aletime sürtünüyordu ve ona muhtaçtım.

"Lütfen," diye yalvararak prezervatifi eline tutuşturdum.

"Yalvarıyor musun, Shay?"

"Evet," diye güldüm. "Senin için yanıp tutuşuyorum, Mavi."

"Güzel." Folyo paketi yırtıp açtı. "Herkes için kontrollü olmandan hoşlanıyorum ama benim için kontrolden çıkmanı

istiyorum." Vücudumdan aşağı doğru kayarak kalçalarıma oturdu. "Bunu benim için yapabilir misin?"

"Senin için her şeyi yapabilirim, bebeğim."

İhtiyaç duyduğu şeyi dile getirmesini seviyordum. Indy, hayatını herkesi memnun etmeye odaklamıştı ama benimleyken bencil olmasını istiyordum. İstediğini almasını istiyordum.

Prezervatifin ucunu ortalarken ikimiz de dikkatle bakıyorduk, aşağı yuvarlamak için eliyle aletimi kavradığında burnumdan derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Biraz yavaş hareket etmelisin," diye rica etti. "Daha önce hiç görmediğim kadar büyüksün."

"Konuşmaya devam et, Ind. Bir erkeğin egosunu okşamakta çok iyisin."

Gülümseyerek kalçalarımm üzerinden geri tırmanırken, ben de ellerimi kalçalarında gezdirerek vücuduna olan hayranlığımı gösteriyordum. Başparmaklarım sivri meme uçlarını okşuyor, avuçlarım karnını ve kalçalarını sararken parmaklarım kıçını kavrıyordu.

Çok etkileyici ve zekiydi, beni istiyordu.

Indy, eğer gerçekten erkeklerin ayaklarına kapanmasını isteyecek bir tip olsaydı, bunu yapabilirdi fakat beni arzuluyordu.

Kendini kaldırarak kadınlığını aletimin uzunluğu boyunca sürttü. Yalnızca bu bile çok iyi hissettiriyordu.

Fiziksel olarak yapamayacağım için konuşamıyordum. Parmak uçlarım kalçalarına gömüldüğünde, yarına izler kalırsa hiç şaşırmazdım. Beklenti acı vericiydi, aletimin ucu klitorisine değdiğinde dudaklarından şimdiye kadar duyduğum en güzel inilti yükseldi. Daha içine girmeden boşalmamak istiyorsam, hayatımda gördüğüm en seksi kadının kucağımda çırılçıplak olmasından başka bir şey hayal etmem gerekiyordu.

Yıllardır seks yapmamıştım ve bu kadın felaketim olmak üzereydi.

Dizlerinin üzerinde doğrulurken aletimi ortaladı. Ucu girişine sürtünür sürtünmez başı geriye düştü ve olduğu yerde uzun süre duraksadı. Bakışlarımı temasımızdan ayırıp başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini gördüm. Onu tanıyordum, iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

İyi olmaktan çok daha fazlasıydım, göz göze geldiğimizde kahverengi gözleri parlıyordu, kalçalarına tutunup içeri girdim.

Sessizliğin hâkim olduğu odadaki tek ses nefeslerimize aitti. "O kadar dar ki," diye inledim onu yavaşça doldururken.

"Ryan, bu çok fazla."

"Alabilirsin," diye güvence verirken bir yandan da hareketlerimi yavaşlatarak uyum sağlaması için zaman tanıyordum.

Hazır olduğunda arkamdaki yatak başlığına tutundu ve tamamen yerleşip etrafımda kasılana kadar birkaç santim alçaldı.

"İşte böyle. Çok iyisin, Ind."

Göğüsleri benimkilere yaslanmıştı, ikimizin göğüsleri ahenkle yükselip alçalırken onu sabit tuttum.

"Biliyordum," dedim nefes nefese kulağına doğru.

"Neyi biliyordun?"

"Benim için yaratıldığım. Birbirimize mükemmel uyum sağladığımızı hissedebiliyor musun?"

Başıyla onayladıktan sonra kalçalarını yavaşça hareket ettirmeye başladı. Yavaş hareket ediyordu ve daha hızlı olmaması beni mahvetse bile istediği hızda devam etmesine izin verecektim. Kontrolün onda olduğunu bilmesini istiyordum çünkü daha önce böyle bir şey yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum.

Saçlarını savurarak dudaklarını kendime doğru çektim, o da hızını artırıp kendini tekrar aşağı bırakmadan önce ucuna kadar kaldırdı.

"Siktir," diye nefes verdim. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Dudaklarıma doğru inlediğinde muhtaç bir adam gibi sesi içime çektim. Doğrusunu söylemek gerekirse, ikimiz de etrafımızdaki duvarlardan yankılanan inlemeyle sızlanmalar eşliğinde pek sessiz değildik.

Karnıma ve kollarıma tutunup arkasına yaslandığında göğüsleri öne çıktı, başı geriye doğru düşerken bana hayatımda gördüğüm en güzel manzarayı sundu.

Indy'nin göğüslerinin onunla birlikte zıplamasını, altın sarısı teninin kızarmasını ve ıslanmasını izliyordum. Sarı saçları alnına yapışmıştı, dudakları şişmiş ve koyu pembeydi.

Tanrım, o olağanüstüydü.

Onu izlerken, karşı konulmaz bir duygu gözlerimi yakıyordu. Kendimi ağlamanın eşiğinde hissediyordum çünkü dört yıldır ilk kez, bu kadını ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünmüyordum.

Kendimi özgür hissediyordum.

Yeniden kendim gibi hissediyordum.

"Benimle kal, Ryan." Indy başparmaklarını yanaklarımın üzerinde dolaştırdı. "Benimle kal."

Kollarımı sırtına dolayarak göğsünü kendime çektim ve süregelen duyguları derin bir nefesle uzaklaştırdım. "Seninleyim, Mavi. Bunun için endişelenmene gerek yok."

Kendimi ona iterek doğru noktaya bastırdığımda nefesi kesildi, kollarını boynuma doladı.

Kalçalarını tutup, onu uzunluğum boyunca yukarı ve aşağı hareket ettirirken ıslak teninin sesi odayı dolduruyordu. Boynumla yanaklarımı ılık nefesler ve sıcak öpücüklerle okşuyor, ben göğüslerini emerek onu tekrar tekrar doldururken, tırnaklarını tenime geçiriyordu.

Bedenlerimiz birleştiğinde her kasım gergindi ama zihinsel olarak hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Hiç şu anda olduğu kadar doğru hissetmemiştim.

Başka hiçbir insanla kendimi böylesine uyumlu hissetmemiştim.

Yaşananların ne olduğunu yanlış anlamak mümkün değildi. Burada seks yapmıyorduk. Bu çok özeldi, seks denemeyecek kadar bağlayıcıydı.

Onun için ne kadar önemli olduğumu, her fırsatta beni seçeceğini, beni ne kadar çok istediğini hatırlatan sözler fısıldarken, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı fark ediyordum.

"Ry," diye haykırdı boğuk bir nefesle.

Başparmağım klitorisini bulup etrafında daireler çizerek onu benimle birlikte sınıra doğru çekiyordu.

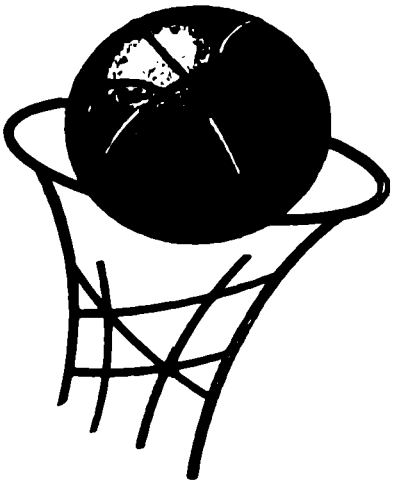
"Bekle. Boşalmanı istiyorum," dedi Indy.

"Kimseyi düşünme, Ind. İhtiyacın olanı al. Hemen peşindeyim."

Başını geriye atarak o ince boynunu gözler önüne serdi. Isırıp emmem için yalvarıyordu ve boşalırken ismime taparcasına inlediğinde, dudaklarımda kelimelerin yankısını hissediyordum.

Etrafımda kasılıyor, darlığı beni daha da kavrıyordu ve zevkten dudakları aralandığında ben de onunla parçalanıyordum. Prezervatifin içine boşaldım. Kendimi serbest bıraktım. Tamamen çözülerek çok uzun zamandır ilk kez kendimi bir başkasının kontrolüne teslim ettim. Birkaç küfürle birlikte ismi dudaklarımdan minnet dolu bir dua gibi döküldü çünkü tam olarak öyleydim.

Minnet doluydum.

BÖLÜM OTUZ

RYAN

Bir süredir uyuduğum en huzurlu geceden beni uyandıran hafif, tatlı bir melodi kulağıma çalındı.

Kendime geldiğimde Indy'yi kollarını bana dolamış bir şekilde altımda uyurken buldum. Bedenlerimiz birbirine karışmıştı, bağımlılık derecesinde sarılmaya ihtiyaç duyuyordum ve siyah yastık kılıfımla tezat oluşturan dağınık sarı saçlarını görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Dudakları şişmişti. Ateş gibi parlayan teni, dün gece yaşadığı dört orgazmın etkisiyle hâlâ ışıldıyordu.

Bu konuda kendimle gurur duyuyordum. Son sekiz ayda bir kere bile orgazm olamamış bir kadına göre, onu bu noktaya getirmekte hiç zorlanmamıştım.

Kokusu benim için tıpkı bir uyuşturucu gibiydi ve tadı kısa sürede en sevdiğim alışkanlık hâline gelmişti. Seks sonrasında hemşirelik oynayarak dizime buz koyarken onu yüzüme oturtmuş, üç numaralı orgazmı yaşatmıştım. Ardından, gecenin bir

Ninova

yarısı bedenlerimiz birbirine dolanmışken, onu uyandırarak elimi bacaklarının arasına kaydırıp dördüncü kez boşalmasını sağlamıştım.

Bütün bir geceyi Indy ile yatağımda geçirmek ve zihnimi endişeli düşüncelerden arındırmak oldukça özgür hissettiriyordu.

"Mmm," diye mırıldanarak uyandı. "Çok ağırsın."

"Umurumda değil." Yüzümü tekrar boynuna gömerken kollarımı sırtının altından geçirdim.

"Bırak beni." İtiyormuş gibi yaptı.

Daha sıkı tuttum. "Hiç şansın yok."

Dizlerini kırarak bacaklarını belime doladı ve bileklerini çaprazlayarak beni kendine yaklaştırdı. Bu hareketi, iç çamaşırımla gizlediğim sabah ereksiyonumu uyluklarının zirvesine bastırmaktan ve giydiği tişörtüm dışında tamamen çıplak olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Kalçalarımı tekrar kalçalarına doğru hareket ettirdiğimde boğazımdan güçlü bir inilti yükseldi.

Zamanım ve prezervatifim olsaydı, çoktan sevişiyor olurduk.

"Ne zaman karşılık vermeme izin vereceksin?" diye fısıldadı kulağıma, bu beni daha da sertleştirmişti.

Çaresizlikle başımı kaldırıp dikkatimi komodinin üzerindeki saate yönelttim ve bir şekilde erken uyanmış, Indy'nin dudaklarının yeniden aletimin etrafında gezinmesini izleme ayrıcalığına sahip olmak için Tanrı'ya dua ettim. Dün gece iki kez boşalmamı sağladıktan sonra gecenin geri kalanında da aynı şeyi yapmasını dilemiştim.

Bu sabah, özellikle maçtan sonra deplasman maçı için seyahate çıkacağımı bildiğimden, kendimi biraz daha bencil hissediyordum.

Saate baktığımda başımı göğsüne yaslayarak çaresizce sızlandım. "Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde basın toplantısı için alınmak zorunda olmadığım bir zaman."

Altımdayken derin bir iç çekti. "Kahvaltıyı sen mi hazırlarsın, ben mi?"

✈

Dizüstü bilgisayarım açıkken bir gözüm ocaktaki yumurtalardaydı. "Hey, Ind. Bir saniye buraya gelebilir misin?"

Üzerinde yalnızca tişörtümle mutfakta dolaşırken elini çıplak belime doladı ve yanağını omzuma yaslayarak geldiğine dair beni bilgilendirdi.

"Bu ayakkabılar hakkında ne düşünüyorsun?" Bu yılın potansiyel spor ayakkabısının maketinin ekranda belirdiği bilgisayarıma doğru başımı sallayarak sordum.

"Ben... *beğendim*."

"Çok kötü bir yalancısın."

"Pardon? Aylardır patronuna başarılı bir şekilde yalan söylüyordum."

"Peki bunun ne kadarı yalandı?"

Kıçıma muzip bir şaplak attı. "Kapa çeneni."

Bir kez daha bilgisayar ekranına doğru başımı salladım.

"Biraz sıkıcılar," diye samimiyetle itiraf etti. "Bence biraz renklendirilebilirler."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. Benim renkli kızımın siyah-beyaz bir spor ayakkabıdan hoşlanmayacağını biliyordum. "Tabii ki öyle beğenirsin. Ne renk olmasını tercih ederdin?"

Düşünceli bir şekilde boynunu eğdi. "Belki kırmızı, takımınızın renkleri gibi."

"Ya da mavi?"

"Neden mavi? Kırmızı, maviden daha anlamlı."

Başımı çevirdiğimde dudaklarım saçlarının tepesini okşadı. "Çünkü mavi renk, favorim olma yolunda hızla ilerliyor."

"İkisinden biri." Omuz silkti, belli ki anlamamıştı. "Neye karar verirsen ver güzel görünecektir."

Eğilip kolumun üst kısmına tek bir öpücük kondurduktan sonra beni ocağın yanında bırakıp gitti.

Elimi beline dolayarak onu durdurdum ve tekrar kendime çektim. Bakışlarımız birbiri arasında gidip gelirken, bu mutfakta sayısız kez aynı kahvaltıyı paylaşmış olsak da bugünün farklı olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Dün gece yaşananların yatak odasının dışında da devam ettiğinden emin olma ihtiyacıyla, parmaklarımı altın sarısı saçlarına geçirip başını geriye doğru eğmek için hafifçe çekiştirdim.

"Günaydın," diye mırıldandım dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce.

Kendinden geçmiş ve rahatlamış bir hâlde beni sardı. "Kahvaltıda beni kaç kez öpmeni istediğimi tahmin bile edemezsin."

Sebzeli omletler hazır olana kadar bunu defalarca tekrarladım.

Buzdolabından kahvesini çıkardı ve iğrenç derecede tatlı kremalardan birini ekledi. "Belki de sevgi dilin bir şeyler ikram etmektir. Bu senin sevgi dilin olabilir. Her sabah kahvemin soğuk olduğundan emin oluyorsun, böylece buz eklediğimde sulanmıyor. Bunu hep fark etmiştim." Bana baktı, başını eğdi ve tatlı bir sesle konuştu. "Teşekkür ederim."

Belki de haklıydı. Belki de bu benim sevgi dilimdi çünkü buzdolabına kolayca soğuk kahve alabilecek olmama rağmen, fincanını çıkardığında ve onun için bir tane hazırladığımı fark ettiğinde yüzünde oluşan gülümsemeyi seviyordum.

Bir noktada, tahmin yürütmekten vazgeçmesi için ona sevgi dilimin o hangisini isterse o olduğunu söylemem gerekecekti. Bu kızın ihtiyaç duyduğu şekilde sevildiğinden emin olacaktım.

Indy yanıma oturarak tabağımın yanına bir dosya bıraktı.

"Nedir bu?"

Yanakları kızardı. "Haddimi aşıyorsam görmezden gelebilirsin ama kampa gittiğimiz o gün, bana kendi vakfını kurmak istediğini söylediğinde bunu düşünmeden duramadım. Bunun çok zor olduğunu söylemiştin, ben de düşündüm ki belki seni doğru yöne yönlendirmek konusunda yardımcı olabilirim."

Dosyayı açtığımızda, yeni bir sivil toplum kuruluşu için gereken tüm ayrıntıları içeren sayfalar dolusu kâğıt yer alıyordu. Başlangıç maliyetleri, kaynak yaratımı ile ilgili tahminler, açıklama ve kapsamlı bir pazarlama planı. Her ayrıntı dikkatlice düşünülüp planlanmıştı, geriye yalnızca ayrıntılı iş planını tamamlayacak bir isim kalmıştı.

Bunun ne olduğuyla ilgili edindiğim bilgiler genzimi yakarken konuşmamı engelliyordu.

Indy benim yerime konuşmaya başladı. "Küçük adımlarla başlayacağız. Birçok çocuğun yaz aylarında okul döneminde olduğu gibi gidebilecekleri uygun bir yerleri yok. Üstelik okul tarafından karşılanan öğünleri de yok ve bu nedenle bazı çocukların o günlerde yemek yiyemediğini düşünüyorum. Peki onları belirli bir program dahilinde meşgul edecek bir yaz kampı düzenlesek nasıl olur? Yemek ve oyun oynayabilecekleri güvenli bir ortam sağlarız." Sayfaları hızla karıştırıyordu ama ben tek kelime bile okuyamıyordum. Ona bakıyordum. "Chicago çevresindeki bazı açık alanları temizletiriz. Anlaşman kapsamında spor ayakkabı bağışları da var. Giyecek bir

şeyleri olacak. İşler büyüdükçe, okul sonrası programlar oluşturarak eğitim dönemine de dahil oluruz. İşte benim planım." Bir tabloya doğru işaret etti. "Tahmin ettiğim hızla büyürsek, beş yıl içinde kaç çocuğa yardım edebileceğimizi gösteriyor."

Dudaklarından dökülen her kelimeyle büyülenmiş bir halde sessiz kaldım.

Gerginlik ve yerleşik hâle gelmiş güvensizlik harekete geçti. Ellerini kucağına koyup dosyayı mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. "Eğer istersen, demek istedim. Üstelik bu sadece kaba bir taslak-"

Doğuştan gelen kendini geri çekme ihtiyacı devreye girmeden önce ateşli bir öpücükle sözünü kestim. Gerginliği de onunla birlikte eriyip gitti.

"İnanılmazsın," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Bu hiçbir şey değil."

"Her şey."

"Beğendin mi?"

Beğendim mi? Bayılmıştım. Özellikle planı anlatırken kaç kez *biz* kelimesini kullanmasına bayılmıştım.

"Beğenmek, yeterince doğru bir kelime değil, Mavi. Bu benim için her şey demek, gerçekten. Teşekkür ederim."

Kendisini dizginlemesi için uyarılmak yerine, parlak zekâsı için takdir edildiğinde dudaklarında beliren gururlu tebessümü kaçırmadım. Güvensizliğinin yok olduğunu görene kadar hayatımın geri kalan her gününü ona ne kadar zeki olduğunu hatırlatarak geçirmek istiyordum.

Her bir sayfada harcadığı emek ve özen, sayfaları karıştırdıkça kelimelere de yansıyordu.

"Okula bunun için mi gittin?"

"Evet. İşletme mezunuyum, finans ve yönetim konularında yüksek lisans yaptım. Mezun olduktan sonra bu alana girmeyi planlıyordum."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü çoğu zaman zengin insanlarla onları daha da zengin etmek için çalışacağımı ve bu şekilde sayıların oldukça sıkıcı olduğunu öğrendim."

Indy, kahvaltısından bir ısırık aldığında ona bakmaktan kendimi alamadım. Çoğu insanın görmesine izin verdiğinden daha zekiydi. Yüzüne mutluymuş gibi bir maske takmak ve etrafındaki herkesin kendini iyi hissetmesini sağlamak konusunda oldukça başarılıydı. Zenginlerin egolarını ve ceplerini okşamanın ne kadar yorucu olacağını hayal edebiliyordum.

O her zamanki gibi romantik yönü ağır basan, idealizm ve mantığın ilginç bir karışımıydı.

Sevgi dolu tarafı, her şeyi hissetmesine ve herkesi önemsemesine neden oluyordu. Sayıların ardında bir duygu bulmanın onun için zor olduğuna emindim.

Ancak çocuklara yardım etmenin bir yolunu bulurken, bu iş planına ne kadar tutkuyla bağlı olduğunu anlayabiliyordunuz.

"Yani onun yerine uçuş görevlisi mi oldun?"

"Mm-hmm," dedi keyifli bir şekilde. "İşimi seviyorum. Bütün gün insanlarla birlikteyim ve dünyayı gezebiliyorum. Bir gün bir aile kurmadan önce görebildiğim kadar çok yer görmek istiyordum." Gözleri benimkilere kaydığında, boğazını temizleyerek konuyu hızla değiştirdi. "Bu akşam maça gidecek misin?"

Sakatlığımdan bu yana ilk kez gidecektim ve her ne kadar gitmemek için gerekli izinler verilmiş olsa da Leon'a ona yardım etmek için orada bulunacağıma söz vermiştim. Ona

yardım etmek istiyordum. Puan getiren ben olmasam da kazanmamızı istiyordum.

"Evet. Ya sen?"

"Beni orada istiyor musun?"

"Seni orada istiyorum."

Seni her yerde istiyorum.

"O zaman orada olacağım."

Bu sabahki basın toplantısı sakatlığımdan sonraki ilk ve kariyerimin açık ara en uzun toplantısıydı. Her zamanki gibi sonsuz soruları olabildiğince diplomatik bir şekilde yanıtladım.

Ne zaman döneceğim? Umarım üç ya da dört hafta sonra.

Nasıl hissediyorsun? Harika. Olaydan bu yana geçen birkaç gün içinde ilerleme kaydettim.

Takımın sensiz bir ay geçirebileceğini düşünüyor musun? Adamlarıma güveniyorum.

Eğer dürüst olabilseydim, gerçeği söylerdim. Bütün bir kuruluşu, bütün bir şehri hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum. Fakat her zaman mükemmel olmak zorundaydım ve buna basın toplantıları da dahildi. Zorlandığımı görmelerine izin veremezdim.

Saha kenarındayken değnek kullanmak zorunda olmadığım için ne kadar şükretsem yetmezdi. Gözlerin üzerimde olması ve spekülasyonlar yeterince kötüydü. Kameraların bana odaklandığını, muhabirlerin yayınlarında benden bahsettiklerini hissedebiliyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Ethan omzuma vurarak, "İyi misin, dostum?" diye sordu.

"Olabildiğince iyiyim."

"Burada olman büyük bir şey. Nasıl bir lider olduğunun anlaşılacağı bir dönem. Ron için sahte davranmıyorsun. Onlar için buradasın." Takımı işaret etti.

Son birkaç ayımı patronumu iyi bir lider olduğuma ikna etmek için hayatımı kurgulayarak geçirmiştim. Ancak bugün, takımın yanında olmaya karar verdiğimde aklımda patronum yoktu ve uzun zamandır ilk kez kendimi üniversitedeki eski hâlim gibi hissetmeye başlamıştım. Takımını iki ulusal şampiyonluğa taşıyan adam gibi. İnsanların niyetlerini sorgulamadan onlara güvenen adam gibi.

Eski beni özlüyordum ve o adama kavuşma umuduyla içim kıpır kıpırdı.

Koç ekibinden sonra yedek kulübesindeki ilk koltuk benimdi ve yerimden kalkmamaya çalıştığım için ayaklarım ilk çeyrek boyunca enerjiyle zıplayıp durmuştu.

Leon maça dahil olmuştu ama zorlanıyordu. Daha çok savunmadaydı. Çok iyi bir şutördü ve sahadaki diğer yetenekleriyle birlikte oyun kurabiliyordu ama karşısında, Toronto'nun ilk beşiyle ligin en iyi oyun kurucularından biri vardı.

Sahayı benim gördüğüm gibi görmesi henüz onun için zor olsa da yılların tecrübesi insana bunu kazandırıyordu. Şimdilik onun gözleri olabilirdim.

Leon, ilk çeyreğin sonunda oyundaki ilk molasına çıkmak üzere kenara geldi ve yanımdaki adama doğru yaptığı otoriter bir "hareketle" sağımdaki sandalyenin onun oturması için açılmasını sağladı.

İyice yaklaştı, hınca hınç dolu salonda beni duymaya çalışıyordu. "İyi gidiyorsun," diye güven verdim.

Derin bir nefes verdi. "Her seferinde benden bir adım ileride."

"Çünkü onun sağa gitmesini bekliyorsun ama o solu tercih ediyor. Her seferinde. Üstelik evet, o senden daha hızlı. Bu bir gerçek, bu yüzden kumar oyna ve o tarafa doğru hamle yap. En iyi senaryoda, onun şeridi kullanmasını engellersin. En kötü senaryoda, seni sağdan geçmesine izin verirsin ve bir dahaki sefer için ders alırsın. Ayrıca, çok önemli bir ipucu var. Hangi yöne gitmeye çalışırsa çalışsın, o ayağının topuğunda bir an için ağırlığını hafifçe kaydırıyor. Neredeyse gözle görülmeyecek kadar. Buna dikkat et." Sırtını sıvazladım. "Bu iş sende."

Leon sahaya döndüğünde, sol kanadı kullanarak Toronto'nun oyun kurucusunun dengesini bozdu ve topu elinden kaçırmasına neden oldu. Ondan sonraki seferde, rakibinin ayaklarını dikkatle izleyip ağırlığını değiştirdiği anda, Leon onun önünü kesti ve kötü bir pas atarak Devils'ın top kaybı yaşamasına neden oldu.

Sahada olmayabilirdim ama bu duygu, sanki oyunu ben kuruyormuşum gibi heyecan vericiydi.

Bir sonraki hücum atışında Leon ilk sayısını atmış heyecanlı bir çocuk gibi bakıyordu. Çok sevimli ve tatlıydı, onunla gurur duyuyordum.

Koçum omzumu sıvazlayarak yanımdan geçti. "İyi işti, Shay."

✈

Maç sonrası soyunma odasında yapılan röportajlar ve kutlama konuşmalarından sonra, takım otobüsüne binip havaalanına gitmeden önce Indy'yi bulabilmek için bavulumu yanıma alarak çıktım. Onu kendi mekânımda görmek istiyordum. Buraya yakışıyordu.

Her yere yakışıyordu.

Soyunma odasından çıkıp köşeyi döndüğümde, Indy'yi aile bekleme odasının dışında bulmak hoş bir sürpriz olmuştu.

Stevie ve ailem buraya sayısız kez gelmişlerdi ama beni bekleyen başka biri olabileceğini hiç düşünmemiştim. Üstelik Indy, kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Benim formamı giyen bir afetti.

"Nerede durmam gerektiğini bilmiyordum. Annie onunla gitmemi önerdi ama o ve çocuklar çoktan eve gittiler, şu an davetsiz misafir gibi hissediyorum," diye hızla açıkladı Indy, ben aramızdaki boşluğu kapatırken.

"Tam olarak doğru yerdesin."

Bavulumu bırakıp kollarımı omuzlarına attığımda, avuçlarını sırtımda gezdirdi. "İyi oyundu."

"Teşekkür ederim." Ona oynamadığımı hatırlatmak istiyordum ama zaten biliyordu. Bunun yerine iltifatını kabul ettim.

Geri çekilerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Gülümserken, onu burada istediğimden emin bir şekilde bana baktı.

Geriye çekilip ona dikkatlice baktım. "Soyadımı taşımak sana çok yakışmış, Mavi."

Indy, beni kendine çekerek öpüşmemizi derinleştirirken yüzündeki muazzam gülümseme daha da genişledi, sırtı bekleme odasının duvarına çarparken Ethan'ın çocuklarının burada olmadığına daha fazla sevinemezdim.

Bu anla ilgili hiçbir şey uygun hissettirmiyordu ama daha az umursayamazdım. Etrafta bunu görecek kimse yoktu ve bir uçağa binip ondan bir haftalığına uzaklaşmam gerekiyordu.

Birinin, "Shay," diye seslendiğini duydum koridorun karşısından. Indy'den uzaklaşarak omzumun üzerinden Ron Morgan'a baktım.

Boğazımı temizleyerek ve dudaklarımı silerek toparlandım. "Buyurun, efendim."

"Bu gece iyi iş çıkardın. Sayende Carson harika bir iş çıkardı. İşte aradığım lider buydu." Başıyla kızımı işaret etti. "Indy, seni görmek ne hoş."

Patronum tarafından öpüşürken yakalandığı için kızarmış yanaklarını saklamaya çalışıyordu. "Sizi de, Bay Morgan."

"Pekâlâ, siz ikiniz." Bizi başından savarak arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. "Sizi bundan alıkoymama izin vermeyin. Umarım Phoenix'te görüşürüz, Indy!"

Birbirimize bakarak gülerken alnı göğsüme düştü. Şaşırtıcı bir şekilde ilk defa, bunların hiçbiri Ron'un görmesi için planlanmamıştı.

Bizim içindi.

Kollarını boynuma dolayarak mutlu bir iç çekti. "Phoenix'te ne var?"

"Sen. Ben. Seyahatlerimiz bir günlüğüne orada çakışacak. O ve Caroline, eğer senin programına uyarsa bir araya gelmeyi umuyordu."

"İstiyor musun?"

Bunu bana birkaç ay önce sorsaydı, anında evet derdim. Patronumu etkilemek, ona beni sandığı kadar yalnız biri olmadığımı göstermek isterdim. Şimdi, hâlâ evet demek istiyordum ama sadece onunla daha fazla zaman geçirmek anlamına geldiği içindi.

"Sadece sen istersen istiyorum. Çalışacağını biliyorum ama eğer boşsan, evet, seni görmek isterim."

"Ve Morganları."

Gözlerimi devirdim. "Ve Morganları."

Yere baktığımda Indy'nin bu gece işlediği *Converse*'lerini giydiğini gördüm. Onu topuklu ayakkabılar ve elbiseyle de seviyordum ama aynı şekilde bu salaş hâlini de seviyordum.

Ayağımı onunkilerin arasına sıkıştırdığımda, ayakkabısına yeni eklenmiş bir detayı fark ettim. Sol ayak bileğinin iç kısmında, üzerinde benim numaram ve ortasına işlenmiş bir kalp bulunan basketbol topu vardı.

"Bu oraya ne zaman işlendi?" İsmimin ve numaramın üstünde görünmesine bayılarak sordum.

"Bu öğleden sonra. Zamanının geldiğini düşündüm."

Bakışlarım ayaklarından ayrıldığında onu gururla gülümserken yakaladım, en sevdiğim duygusu olan neşeyi taşıyordu.

"Tam zamanıydı."

Eğilerek tekrar dudaklarını araladım. Bu kızı öpebilme ayrıcalığına alışabileceğimi hiç sanmıyordum. O kadar uzun zamandır bir kadını öpmemiştim ki, onun tarafından dokunulmak, onun tarafından arzulanmak fazla geliyordu. Onun beni istemesini hak edecek ne yapmış olabilirdim ki?

"Benimle takım otobüsüne kadar yürür müsün?" Bir elimde valizim, diğer elimde eli vardı.

Arenanın arka girişinden yeni çıkmıştık ki henüz adamı görmeden sesini duydum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Indy'nin kolunu kavradı.

"Indy."

Adını duyunca elimi sıkıca kavradı. "Alex," dedi nefes nefese. "Burada ne işin var?"

Hâlâ dirseğini tutuyordu, nazikçe. Özlemle.

Sesimi sakin ve dengeli tutmaya çalışarak adamın elini onun üzerinden uzaklaştırdım. "Sakın ona dokunma."

İçgüdüsel olarak hareket ederek ikisinin arasına girdim.

Mecazi ve fiziksel olarak, onların arasında olmak istiyordum. Ona ulaşmak için beni geçmesi gerekiyordu ve bu asla gerçekleşmeyecekti.

"Tamam." Dikkatini arkamdaki sarışın güzele yöneltmeden önce ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Indy, konuşmamız gerek."

"Hayır, konuşamazsın." Bir mağara adamı gibi onun yerine konuşuyordum. Kendi adına konuşabilirdi ama söz konusu bu adam olunca konuşmak zorunda kalmamalıydı. Konuşulacak bir şey yoktu.

"Ryan, sorun yok," diye telkin etti elimi okşayarak. "Alex, konuşmamız gerektiğini sanmıyorum. Şimdi ya da hiçbir zaman."

"O gece hakkında hiç konuşmadık. Kendimi açıklamam gerekiyor."

Indy kahkaha attı ama bunu yaparken ne kadar acı hissettiğini anlayabiliyordum. "Neyi açıklayacaksın? Neden başka biriyle yattığını mı?"

Alex yere baktı, elleri cebindeydi. "Evet, aynen öyle ama seninle yalnız konuşmak istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak," diye araya girdim.

"Indy. Yirmi iki yıl. Beni dinlemek zorundasın."

Manipülatif pislik, tanıdığım en sadık kadınla geçmişini bir satranç taşı olarak kullanıyordu.

Indy derin bir nefes aldığında onu ikna ettiğini anladım. Bundan nefret ediyordum.

"Tamam. Beş dakika."

"Mavi," diye itiraz ettim omzumun üzerinden.

"Sorun yok, Ryan." Tekrar Alex'e döndü. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Hareket etmeyi, aralarından çekilmeyi reddediyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü Indy etrafımda döndü ve bana baktı.

"Sorun yok. Müsait olduğumda seni ararım. İyi uçuşlar."

Gözlerimden ateşlenen öfkeli bakışlar, arkasında duran pisliğin üzerine düştü. *Ona dokunursan seni öldürürüm. Onu üzecek bir şey söylersen hayatını mahvederim. Ona uygunsuz bir şekilde bakarsan seni öldüresiye döverim.*

Bakışlarımdan tüm bunları algılayabildi mi bilmiyordum ama anladığını umuyordum.

Ellerim Indy'nin yüzünü kavrarken sessizce eve gitmesi için yalvardım fakat o bu konuşmayı yapmakta kararlıydı.

Konu Indy olduğunda sahiplenici bir adamdım, bu inkâr edilemezdi ve kendi hayatımda kontrolcü olsam da onu ya da kararlarını asla kontrol edemezdim.

Rahatlayarak dudaklarımı şakağına bastırdım ve olabildiğince uzun süre öyle kaldım.

"Ryan!" Ethan arkamdaki takım otobüsünden seslendi. "Gitmemiz gerek!"

Şu anda ona söylemek istediğim çok fazla şey vardı fakat en çok bana karşı duygularının endişelenmemem için yeterli olup olmadığını bilmek istiyordum. Gerçekten iyi olup olmadığını da bilmek istiyordum. Bu adam yüzünden kalacak yeri olmadığından, kapıma ayakkabı fırlatmadan önce oturma odamızda ağlamasının üzerinden çok zaman geçmemişti.

Ne yazık ki beni bekleyen bir otobüs ve pistte yolculuğumuz için hazır bekleyen bir uçak varken tek bir soru bile soracak vaktim yoktu.

"Müsait olduğunda beni arar mısın?" Otobüse doğru geri geri yürürken sordum.

Başını aşağı yukarı sallarken, otobüsteki basamakları tırmanana kadar gözlerimi ondan ayırmadım ve neredeyse koşarak koltuğuma geçip, camdan dışarı baktığımda ikisini arenanın dışındaki kaldırımda otururken buldum.

Neden oturuyorlardı? O kadar zamana ihtiyaçları yoktu. Aslında, hiç zamana ihtiyaçları yoktu.

Sakin, soğukkanlı ya da kontrollü bir parçam yoktu. Tamamen kontrolden çıkmış durumdaydım. Aslmda bu kız evime girdiğinden beri kontrolden çıkmış durumdaydım ama bu sefer kontrolsüzlük beni özgürleştirmiyordu. Uzaklaşırken kendimi altüst olmuş hissediyordum.

Aramızda her ne oluyorsa çok yeniydi. Bunu tam olarak konuşma fırsatımız olmamıştı ve başlangıçta bu kadar doğal bir ilişkiye etiket yapıştırmak tuhaf görünüyordu.

Fakat şimdi, keşke konuşsaydık diye düşünüyordum. Böylelikle o adama söyleyebilirdi ama daha da önemlisi, *bana* nerede olduğumuzu söyleyebilirdi.

İçimdeki güvensizlik duygusu tüm bedenimi sararak mantıklı hislerimin önüne geçiyordu.

Onun için yeterince önemli miyim?

Ona geri dönecek mi?

Her zaman o muydu?

Beni gerçekten istiyor mu?

Bu dört soru beni ele geçirerek içimi kemiriyordu, sevdiğim kadının başka bir adamla birlikte oturduğunu izlerken tekrar tekrar zihnimde yankılanıyordu. Ayrıca bir uçağa binmem, Chicago'dan ayrılmam ve yeterli olduğuma inanmam gerekiyordu.

Havaalanına yirmi dakika mesafedeyken onu aramadan önce biraz zaman tanıdım.

"Merhaba," dedi yutkunarak.

Duygularını bastırmaya çalıştığını bilecek kadar onu iyi tanıyordum. "İyi misin?"

Otobüsten indikten sonra diğer çocuklar uçağa binerken pistte oyalandım.

Ağlamaklı bir sesle konuştu. "Evet."

"Indy." Derin bir nefes vererek gözlerimi kapattım. "Siktir."

Üzgün olduğunu duymaktan nefret etmek bir yana, tam olarak nedenini bilmemek içimi kemiriyordu.

Elimle başımı ovalayarak hızla boşaltılan pistte volta atıyor, kesik kesik nefes alışını ve burnunu çekişini dinliyordum.

"Ben iyiyim, Ryan," dedi sonunda.

Sözlerinde bir tuhaflık vardı ama onu rahat bırakmamı mı istiyordu, yoksa sadece etkilenmemiş gibi mi görünmeye çalışıyordu anlayamıyordum.

Hattın diğer ucunda gerginlik devam ediyordu.

"Seni geri istiyor, değil mi?"

Cevap vermediğinde kalbim onun gürültülü sessizliği karşısında paramparça oldu.

"Tam olarak ne dedi?"

"Önemli değil."

"Bunun önemli olmadığını nasıl söylersin, Ind? Senin için önemli olduğu çok açık. Üzgünsün."

"Üstesinden gelmeye çalışıyorum. Veda etmek için oldukça fazla yıl var."

Siktir. Bunların hiçbiri duymak istediğim şeyler değildi ama ne beklediğimden de emin değildim. Gerçekten telefonu

açıp bana, ona siktirip gitmesini söylediğini ya da onu hiç etkilemediğini söyleyeceğini mi ummuştum?

Indy hassas biriydi. Aslında başlangıçta bu beni rahatsız etse de nihayetinde ona bu kadar âşık olmamı sağlayan şey, onun hissetmeye açık olmasıydı. Elbette bu konuşma onu etkilemiş olmalıydı. Etkilemeseydi o Indy olmazdı.

Ancak bana söylemesini istediğim şey, aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğiydi ve anlaşılan o ki bunu söyleyemeyecekti.

"Shay, gidelim!" diye bağırdı ekip çalışanlarından biri uçağın merdivenlerinin en üstünden.

"Mavi..." diye söze başlasam da bir türlü doğru kelimeleri bulamadım.

Ona, onu ne kadar çok istediğimi söylemem gerekiyordu. İzin verirse ona her zaman istediği hayatı verebileceğimi söylemem gerekiyordu. Ona aynı anda hem yetersiz hem de çok fazla olduğunu hissettirmekten başka bir şey yapmamış bir adamla yaptığı o lanet konuşmayı unutturacak herhangi bir şey söylemem gerekiyordu.

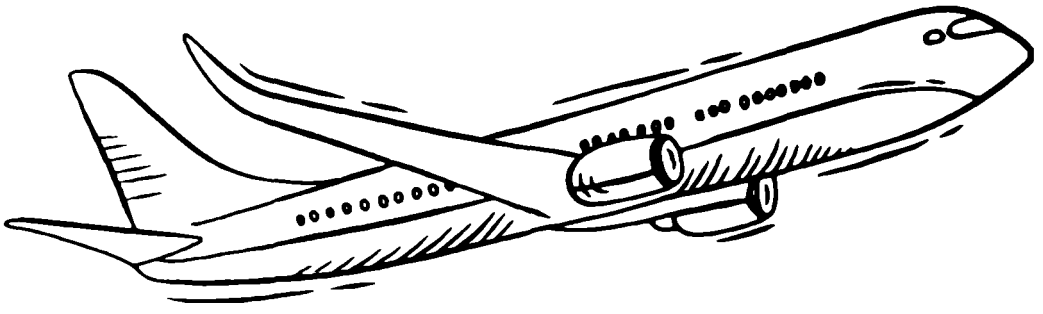
"Gitmelisin, Ryan."

"Shay!" diye bağırdı biri yeniden.

"Kahretsin." Derin bir nefes alarak uçağa giden merdivenleri tırmanmaya başladım. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa düşün, Indy. Anlıyorum ya da en azından anlamaya çalışıyorum. Yarın güvenli bir uçuş geçirmeni diliyorum."

Telefonu kapattım çünkü bu anın benimle alakalı olmadığını anlayacak kadar ona değer veriyordum. Kontrolsüzlük ve bilinmezlik beni mahvederdi fakat ona bu süreci atlatması için zaman tanımazsam, bencilce davranmış olurdum.

İyi bir adam olmak için çaba gösteriyordum. Ancak daha önce başka bir kadınla yaşadığım gibi, aşk acısı çeken bir aptal gibi her şeyi yanlış değerlendirmiş olabileceğimi fark etmek, kalkış için koltuğuma yerleşirken içimi kemiriyordu.

BÖLÜM OTUZ BİR

INDY

Ben: *Senden günlük güncelleme almam lazım. Ryan iyi mi? Benimle neredeyse hiç konuşmadı.*

Stevie: *İtiraf etmek istemese de sanırım korkuyor.*

Ben: *Korkacak bir şeyi yok ve benimle konuşursa bunu anlayacak.*

Stevie: *Biliyorum, Ind ama güven eksikliği bu şekilde işlemiyor.*

İş için seyahat ediyor olmama ve etrafımın arkadaşlarımla çevrili olmasına rağmen birkaç gündür çok yalnız hissediyordum.

İnsanlarla dolu bir odada olmamın artık bir önemi yoktu. Ryan yanımda değilse, yalnız hissediyordum. Üstelik şu anda yalnızca etrafımda olmamakla kalmıyor, benimle konuşmuyordu da.

Bana kızgın değildi ya da benden uzaklaşmıyordu, sadece Alex'le olan konuşmamı değerlendirmem için bana zaman tanıyordu. Benim zamana ihtiyacım yoktu. Kendisine bunu defalarca söylememe rağmen, son birkaç gündür yaptığımız konuşmalar olanları açıklayabilmem için yeterli uzunlukta olmamıştı.

Bir yanım, bana açıklamam için yeterince zaman tanıdığında, eski sevgilime geri döneceğimi düşündüğünü söylüyordu. Ancak Ryan bana zaman tanısaydı, ona bu konuşmayı nasıl yürüttüğüm konusunda kendimle ne kadar gurur duyduğumu söyler ve birlikte yaşadığım adama ne kadar bağlı olduğumu bir kez daha kanıtlardım.

Ona, Alex ağlamaya başladığında eski hâlimin onun üzgün olduğunu görür görmez yardımına koşacağını, onu mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını ama yeni hâlimin artık bu sorumluluğun yükünü hissetmediğini söylerdim.

Alex, neden başka biriyle yattığını anlatmıştı; çok uzun zamandır birlikteydik, beş yaşından beri en iyi arkadaştık ve benim dışımda kimseyle birlikte olmamıştı. Temelli bir yuva kurmadan önce keşfetmek istiyordu ve bu onun hayatındaki en büyük pişmanlıktı. Ryan'a da Alex'e söylediğimi söyleyecektim; bu başıma gelen en iyi şeydi.

Alex, bana birlikte olduğum son kişinin kendisi olup olmadığını sorduğunda ona yanlış soruyu sorduğunu çünkü onu başka bir kadınla yakaladığım geceden önce ya da sonra hiç kimse olmadığını söylemiştim. Sevdiğim son kişi olup olmadığını sorması gerekirdi ama ne olursa olsun, ikisinin de cevabı hayır olacaktı.

Ayrıca Ryan'a, Alex onunla eve gitmemi istediğinde ona evimin şehir merkezindeki bir binanın yirmi ikinci katında

olduğunu söylediğimi anlatırdım. Birkaç ay öncesine kadar sade ve kasvetli olan bu daire, şimdi mutfak adasmda paylaşılan kahvaltılar ve ikimizin de okumaya vakit bulamayacağı kadar çok kitapla dolup taşıyordu.

Ona, o kaldırımda otururken tamamen duygusuz olduğumu ama beni aradığında çok etkilendiğimi söylerdim. Aslında üzgün değildim ama ilişkimiz bittiğinden beri ilk kez o ilişkinin yasını tutma fırsatım olmuştu. Aldığım cevaplar hayatımın o dönemini tamamen kapatmam için bana bir şans vermişti. Her ne kadar şu anda olduğum kadın onun nedenlerini umursamasa da o anda, aylar önce bu cevaplara çok ihtiyacı olan üzgün kız için yas tutmuştum. Gözyaşlarım o hayatı geri istediğim anlamına gelmiyordu.

"Bu arenaya ilk kez geliyorum." Caroline heyecanla alkışlayarak, Ryan'ın Arizona'daki maçında saha kenarında otururken beni anıların arasından çekip çıkardı.

"Bu benim Chicago dışındaki ilk maçım." Kendimi zorlayarak gülümsedim, gözlerimi ziyaretçi takımının tüneline dikmiş, Ryan'ın çıkmasını bekliyordum.

Hem Raptors hem de Devils Phoenix'teydi ve maçları bu geceydi. Ron'la Caroline beni arayıp onlarla oturmam için davet etmişlerdi ama sadece ilk yarı için kalabilecektim. Bu gece hokey takımını evlerine uçurabilmek için devre arasında havaalanına gidip uçağı hazırlamam gerekiyordu.

Ryan gelmek zorunda olmadığımı söylemişti. Morganların bir davetine katılmadığım için bunu sorgulamayacaklarını söylemişti. Ancak ben buraya rol yapmak ya da onları gerçekliğimize ikna etmek için gelmemiştim. Onun için gelmiştim.

Sonunda iki takım da ısınma hareketleri için sahaya çıktığında, saha dev basketbolcuların esneme hareketleri ve koşula-

rıyla doldu. Oyuncuların karmaşasının ardında Ryan'ı sahanın diğer tarafında, kendi takımının kulübesinin önünde, normal kıyafetlerini giymiş ve gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde dururken buldum.

O çok iyi bir adamdı, onu bu kadar endişeli görmek kalbimi acıtıyordu.

Mutlu görünmüyordu. Stresli görünüyordu.

Geniş göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarıyla Ryan'ın dudakları bir tebessümle aralansa da gamzelerini sergileyecek kadar büyük değildi.

"Ryan iyi mi?" diye sordu Caroline.

"Emin değilim." Dikkatimi ondan ayırmadım ama o yeniden takımına ve oynayamayacağı maça yoğunlaştı. "Birkaç gün önce geçmişimden biriyle bir konuşma yaptım ve Ryan'a bunun hiçbir şey ifade etmediğini açıklama fırsatım olmadı. Sanırım bu konu onu strese soktu."

"Eh," diyerek elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Çünkü seni seviyor. Seni kaybetmek istemiyor."

Dudaklarımdan zoraki bir kıkırdama yükseldi. "Bunu bana henüz söylemedi."

"Söylemedi mi?"

Ah, lanet olsun. Sanırım bunu Caroline'a söylememeliydim. Ryan ve benim birbirimize âşık olduğumuzu sanıyordu. İşler bizim için tersine dönmüştü. Birlikte yaşamak, birbirimizi seviyormuş gibi yapmak, sonra gerçek duygular hissetmek.

Belki de bunu yüksek sesle söylememeliydim ama şu anda yalan söyleyemeyecek kadar savunmasız hissediyordum.

"Biliyorsun, Indy. Ryan yüksek sesle konuşacak bir adam gibi gelmiyor bana. Seni sevdiğini çatılardan haykırmamış

olabilir ama her gün bunu kelimelere dökmeden söylediğine dair iyi bir paraya bahse girebilirim."

Buzdolabında beni bekleyen soğuk kahve.

Her yolculuktan sonra evde mutfak adasında beni bekleyen, bazen onları canlı tutmaya fazla çabaladığı için solmuş taze çiçekler.

Sevdiğim yiyeceklerin var olduğundan emin olmak.

Hatta Alex'le yaptığım konuşmanın değerlendirilmesini yapmam için bana zaman vermesi.

"Bazen en sessiz aşk, en gürültülü olandır," diye devam etti.

On sekiz bin taraftarla çevrili saha kenarında otururken şiddetli bir acı gözlerimi ve burnumu yaktı. Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. Önceleri Alex'in aşkını yüksek sesle ifade etmesinin, bana gösteriş yapmasının ve bunu her gün söylemesinin birini sevmek anlamına geldiğini düşünüyordum. Ancak bu inancım, eylemleri artık sözleriyle örtüşmediğinde hızla yok olmuştu. İflah olmaz bir romantik olsam da artık abartılı ilanlara ihtiyacım yoktu. Bana söylenmesine bile ihtiyacım yoktu. Sadece onu hissetmek, onun tarafından tüketilmek istiyordum ve Ryan taşındığım günden beri beni tüketiyordu.

Isınma hareketleri son bulurken bu farkındalık içimi kapladı. Ron, Caroline'in yanında otururken takım tanıtımının ardından yirmi kadar ilkokul çağındaki çocuk sahaya çıktı.

Ryan'ın da aralarında bulunduğu oyuncuların her biri yaşları yedi ile on bir arasında değişen çocuklarla eşleştirildi. Bu yirmi çocuğun yerel bir ilkokuldan olduğu ve okulları tarafından en başarılı öğrenciler listesine seçildikleri için onurlandırıldıkları anlaşılıyordu.

Öğrencilere eşleştirildikleri oyuncular tarafından birer forma hediye edilirken, bir fotoğrafçı da grubun etrafında dolaşarak bu anı ölümsüzleştiriyordu.

Söylemem gerekirse oldukça sevimli görünüyorlardı. Boyları 1.90 ile 2.00 metre arasında olan bu adamlar dev gibiydi. Öğrencilerin bazılarının kafaları oyuncuların bel hizasına bile yetişmiyordu ama aynı kareye dahil olmak için verdikleri garip pozlar bu anı daha da sevimli kılıyordu.

Ryan, aralarından en küçükleri olduğu anlaşılan bir kızla eşleşti. Kız, Ryan'ın yanında dururken ona tek kelime etmeden, adını söylemeden ya da sormadan duruyordu. Kocaman açılmış gözlerle onun yüzüne bakıyordu. Gergin olabilirdi. Yedi yaşında olmak ve binlerce kişilik bir kalabalığın önünde, onca insanın arasında Ryan Shay'in yanında durmak oldukça ürkütücüydü.

Fotoğrafçı onun dikkatini çekmek için ısrarla seslendiğinde ve Ryan ona doğru işaret edene kadar yüzünü fotoğrafçıya dönmediğinde, irileşmiş gözlerinin Ryan'ın dudaklarına odaklandığını ve Ryan konuştuğunda onları okumaya başladığını fark ettim. Kız, işitme engelliydi.

Şaşırtıcı bir şekilde Ryan da bunu fark etmişti.

Fotoğrafçı fotoğrafını çeker çekmez Ryan eğilerek onunla göz hizasına geldi.

Eliyle alnına dokunup dışa doğru sallayarak, "merhaba" işareti yaptı. Ardından elini göğsüne koydu, her iki elinin işaret ve orta parmaklarını birbirinin üzerinden geçirip iki kez vurarak, "benim adım" anlamına gelen işareti yaptı.

Sonra Ryan parmaklarıyla adını heceledi. Yavaş ve dikkatli bir şekilde.

İşitme engelli olan herkes, onun her bir işareti hatırlamaya zaman ayırmasından acemi olduğunu anlayabilirdi ama önemli olan bu değildi.

Küçük kız onu seyrederken gülümsüyor ve yavaşça kendi adını işaret ettiğinde acemiliğini anlamış gibi görünüyordu.

Sarah.

Küçük kız, ismini parmaklarıyla tekrarlarken bir yandan da doğrulamak için kelimeyi dudaklarıyla söylüyordu.

Kız büyük bir heyecanla başını sallarken yüzündeki gülümseme genişledi.

Yeniden kendini işaret etti, ardından açık avucundan başına bilgi alıyormuş gibi görünen bir hareket yaptı ve bunu, işaret parmaklarının birbirinin etrafında geri yönde dairesel hareket ettiği "işaret" hareketiyle tamamladı.

İşaret dilini öğreniyorum.

Kelimeleri dudaklarıyla da tekrarladı ama yaptığı işaretler o kadar belirgindi ki, Sarah zorlanmadan anlayabiliyordu.

Sarah neşesini saklayamayarak Ryan'ın ellerini sıkıca kavradı, parmak ucunda yükseldi ve Ryan'a iyi bir iş çıkardığını söylemek için iki kez baş parmağım salladı.

İkisi bir anı paylaşırken Ryan etkileyici gülümsemesiyle ışıldıyordu. İşitme engelli biriyle iletişim kurabileceğini bilmiyordum. Hatta işaret dili öğrendiğinden haberim bile yoktu ama bu an onun için çok özeldi, bunu görebiliyordum. Bakışlarındaki gurur, neşeli tavırları, elleri sayesinde bir başkasıyla başarıyla konuşmanın mutluluğu.

"Ryan'ın işaret dili bildiğini bilmiyordum," dedi Caroline yanımda.

"Bilmiyor. Yani bilmiyordu. Öğrenmeye başladığını da bilmiyordum." Bakışlarım ona kilitlendi. "Ona öğretmeyi teklif etmiştim ama henüz başlamamıştık." Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Babam, işitme engelli."

"Ah, Indy." Elini benimkinin üzerine koyduğunda ikimiz de Ryan ve Sarah'yı izliyorduk. "O adam seni seviyor. İşte bu gerçek aşk."

Yeniden dikkatimi onlara verdiğimde Sarah, Ryan'a bir şeyler anlatıyordu. Eliyle önce çenesini işaret etti, sonra elini alnına götürdü. Ryan'ın kafası karışmıştı, henüz anne ve baba işaretlerini bilmiyordu, bu yüzden onun kolunu çekiştirerek anne ve babasının durduğu, el salladıkları ve kızları için çok heyecanlı oldukları saha kenarını işaret etti.

"Affedersiniz." Hızla yerimden kalkarak, on sekiz bin kişinin ve Ryan'ın patronunun önünde ağlamaya başlamadan önce sahadan çıkıp tuvalete koştum.

Ellerim lavabonun yanında dururken kendimi kaybettim. Ryan Shay tarafından sevildiğim gibi bir sevgi yaşamadan yirmi yedi yıl geçirmiş olmanın ezici duygusuyla gözyaşlarım akıyordu. Oysa şimdi böylesine içten, böylesine özenle sevilme ayrıcalığına sahiptim.

Hayatımdaki hiç kimse babamla iletişim kurabilmek için onun dilini öğrenme konusunda çaba sarf etmemişti. Ne uzun yıllardır arkadaş olduğum insanlar ne de altı yıllık erkek arkadaşım. Birkaç aydır tanıdığım bu adam, hayatımı tersine döndürmüş ve sevginin ne demek olduğunu göstermişti.

Bunu ne onun söylemesine ne de benim duymama gerek vardı. Ben zaten biliyordum. O kadar sessizce, o kadar zahmetsizce olmuştu ki.

Üstelik kendi içinde eski sevgilime dönmem konusunda beni sorguluyordu. Aylarca onun beni sevdiği gibi sevildikten sonra başka biriyle birlikte olmak isteyeceğimi nasıl düşünebilirdi?

Her ne kadar aramızda bir şeyler başladığından beri sadakatimi sorgulamasına neden olacak hiçbir şey yapmamış ol-

sanı da Ryan'ın büyük güven problemi yaşadığını biliyordum. Ben de benzer şeyler deneyimlemiştim ancak onun etkilendiği kadar etkilenmemiştim. Bu yüzden, artık bunu sorgulamasına gerek kalmayana kadar ona güven veren, ne kadar arzulandığını hatırlatan kişi olmam gerekiyordu.

Belki de sevgi sözcükleri onun sevgi diliydi. Ya da belki iyi vakit geçirmekti. Emin değildim ama Ryan onu ne kadar çok sevdiğimi hissedene kadar uğraşacaktım. Onu soyadı için değil, kalbi için ne kadar sevdiğimi öğreninceye kadar.

Gerçi bir gün soyadını da almak isterdim.

Kendimi ancak ilk çeyreğin sonlarına doğru lavabodan çıkabilecek kadar toparlayabilmiştim. Ağlamaktan gözlerim şişmişti, ağladığımı gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Makyajım tamamen akmıştı ama istersem uçuştan önce yeniden yapabilirdim.

Yerime oturur oturmaz, Ryan beni fark etti. Kaşları çatılsa da maçın uğultusu arasında gözleri yumuşaktı. Koç ekibinin hemen yanındaki ilk sandalyede otururken öne doğru eğildi, dizlerini dirseklerine dayadı, yedek kulübesindeki diğer adamların aksine oyunu izlemiyordu.

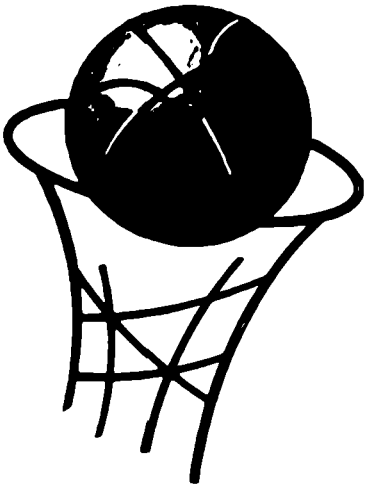
Onu rahatlatmak için hafifçe gülümsedim.

"*İyi misin?*" diye salonun öbür ucundan dudaklarını oynattı.

Başımı sallayarak onaylarken yeniden gülümsedim, avazım çıktığı kadar "*Seni seviyorum!*" diye haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. Tam karşısında dururken ona söylemek istiyordum. Gündelik eylemlerimde bunu görmesini istiyordum. Kelimelerin ardındaki niyeti anlamasını istiyordum.

Ryan, sanki bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibi alt dudağını ısırdı fakat yeniden oyuna odaklandı.

Devre arasında hızla havaalanına doğru yola çıktım, Chicago'ya ne kadar erken dönersem ona o kadar erken söyleyebileceğimi biliyordum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

RYAN

Korkağın tekiydim.

Günlerdir Indy'nin telefonlarından kaçıyor, cevap verecek cesareti kendimde bulamıyordum. Onunla aynı ortamda bulunmayı bile hak etmeyen eski sevgilisiyle barıştığını söylemek için arıyor olma ihtimalinden korkuyordum.

Fakat iki gece önce onu maçımda saha kenarında otururken görmek, cesaretimi toplamamı ve bunu bilmesini sağlamam gerektiğini hatırlatmaya yetmişti. Beni istemese bile, benden önceki hayatına geri dönmeye karar vermişse bile, ona hayatımda ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordum. Hem benim için hem de dünya için.

Romantik Indy.

Bunu hak ediyordu. Yüksek sesle sevilmeyi hak ediyordu. İstediği şekilde sevilmeyi hak ediyordu.

Eğer bir an için kibirli konuşacak olursam, benim tarafımdan sevilmeyi hak ediyordu.

Onu her şeyden önde tutardım. Ona hep hayalini kurduğu hayatı verirdim. Ne kadar özel olduğunu, başkalarının yanında rol yapmak zorunda olmadığını bilmesini sağlardım. Onun kaotik ve duygusal hâlini seviyordum. Dağınık olmasını seviyordum.

Elbette bunları söyleyecek cesareti kendimde bulamadım, karşılığında beni kıracak bir şeyler söylemesinden korkuyordum.

Maç sırasında hızla tuvalete giderken döktüğü gözyaşları, benimle ilişkisini bitirdiğinde canının çok yanacağını bildiği için duyduğu suçluluktan mı kaynaklanıyordu? Güvensizlik duygusu, göğsüme çarparak bana öyle olduğunu haykırmak istiyordu.

O adamla konuşmasına engel olmalıydım. Ona ne kadar değerli olduğunu anlaması için hayatında olmamasının yeterli olduğunu, diğer yandan istediğim her şeye onun varlığıyla kavuştuğumu hatırlatmalıydım.

Indy, dün Chicago'ya döndükten sonra arkadaşlarının düğünü için benden bir gün önce yola çıkmıştı. Prova yemeği dün akşamdı ve bütün bir günü Alex'le geçirmeden önce ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyemeyecek kadar cesaretsiz olduğumu fark ettim.

Sanki içimdeki endişeyi artıracak bir şeye ihtiyacım varmış gibiydi.

Düğünün yapılacağı otele gitmek için şehir dışına çıkmam iki saatimi aldı ve fizik tedavi randevum sarktığı için neredeyse geç kalıyordum. İyi haber, önümüzdeki hafta düşük yoğunluklu antrenmanlara başlayabilecek olmamdı ve işler yolunda gider de dizim iyileşmeye hızla devam ederse, kısa bir süre sonra sahalara dönmüş olacaktım.

Birkaç konuk, park hâlindeki arabamın yanından hızla geçerek geç kalma korkusuyla otele doğru koşturuyordu. Diğer yandan ben, *Audi*'mde oturmuş, derin nefesler alarak gerginliğimi bastırmaya çalışıyordum. Indy'ye beni burada istemediğini söyleme şansı vermemiştim, bu yüzden neyle karşılaşacağım hakkında en ufak fikrim yoktu.

Arabamı geri vitese takarak hızla uzaklaşmak istiyordum ama bir anlaşma yapmıştık. Bu düğünde ona eşlik edecektim ve her ne kadar artık bir şeyler kanıtlamak ya da arkadaşlarını iyi olduğuna ikna etmek için bana ihtiyaç duymasa da düğüne geleceğime dair söz vermiştim. Benim onu istediğim gibi o beni istemese bile, ona verdiğim sözleri yerine getirecektim.

Kafamı eğerek otelin lobisinden içeri girdim ve arka taraftaki büyük etkinlik salonlarından birine doğru ilerledim. Gelen son konuk ben olabilirdim, içeri gizlice girmeye çalışırken herkes çoktan yerlerine oturmuştu.

İşe yaramamıştı.

İçeri girdiğim anda beni fark eden birkaç davetli yanındakilere beni işaret etmiş ve ben daha ne olduğunu anlamadan herkesin gözü benim üzerimde, salonun arka tarafına yönelmişti.

Bundan nefret ediyordum.

Fısıltılar ortalıkta gezinirken, gizlenmeyi umut ederek sondan ikinci sıraya geçtim. Çok fazla insan vardı, hiç tanımadığım ve her hareketimi izleyen insanlar. Indy olmayan ve bana onun verdiği huzuru vermeyen insanlar. Başımı eğmiş, elimdeki düğün programını okuyormuş gibi yaparak ve giderek yükselen sesleri duymamaya çalışarak ayak parmaklarımı kıvırdım.

Müzik değiştiğinde kalabalık sakinleşti ve sonunda odak noktası burada olmalarının asıl sebebine yöneldi.

Sağdıçlar içeri girdiğinde dikkatimi çeken ilk kişi o herif olmuştu. Kız arkadaşının kendisinden daha zeki olmasını hazmedemeyen sarı saçlı aşağılık adam. Kız arkadaşını, kendisinde bir sorun olduğuna inandıran pislik.

Başıma gelen en güzel şeyi tam olarak kapıma getiren adam.

Küstah bir gülümseme takınmıştı ve doğal olarak mı bu kadar sinir bozucuydu, yoksa aslında hiç hak etmediği hâlde birini geri kazanmanın kibri mi vardı çözemiyordum.

Ardından başka bir kapı açıldı ve işte oradaydı. Eflatun elbiseli bir melek. Sarı saçları bukleli ve geriye tutturulmuş, elinde ve saçında beyaz çiçekler vardı. Uzun olmasına rağmen topuklu ayakkabı giymesine bayılıyordum.

Koridorda yanımdan geçip giderken gözlerimi ondan alamadım. Kendinden emin bir şekilde ilerliyordu, başı dimdikti ve dudaklarında ışıltılı bir gülümseme vardı.

Nefes kesiciydi.

Alana ulaştığında, aynı elbiseyi giyen diğer kadınlar önünde dizilirken o en solda durdu.

Alex'in bakışları ondaydı ancak herifi suçlayamazdım. Manyetik bir kadındı.

Karşılıklı olarak birbirlerine baktıkları sırada Indy'nin yüz ifadesini okuyamıyordum. Bakışlarının ne anlama geldiğini anlayamıyordum.

Burada olduğumu, arka taraflarda saklandığımı bilmiyordu ama kapılar açılıp gelinin koridorda yürümesi için müzik değiştiğinde bile benim görebildiğim tek kişi oydu. Diğer davetlilerle birlikte ayakta dursam da baktığım tek kişi, salonun ön tarafında kalbimin sahibi olan uzun boylu sarışındı.

Indy gülümseyerek arkadaşlarının heyecanını seyrediyordu ama gözlerinin kalabalığın arasında gezindiğini fark ettim. Ba-

kışlarının tüm kalabalığı dolaşması biraz zaman aldı, sonunda kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

Yüzündeki zarif gülümseme bir anda ışıl ışıl bir gülümsemeye dönüşürken ne durumda olduğumuzu ya da bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyordum ama Alex'in bu gülümsemeyi almadığından adım gibi emindim.

Bakışlarını benden kaçırmadı, yanakları hafifçe kızardı. "Merhaba," dedi kimsenin dikkatini çekmeden sessizce.

"*Çok güzelsin*," diye karşılık verdim.

Yeniden gelinin yürüyüşüne odaklandığında dikkatim sağdıçlara geri döndü. Hiç kimsenin bize dikkat etmediğini düşünmemem gerekirdi çünkü Alex ters ters bana bakıyordu ve ben bu tür bir ilgiye bayılıyordum.

Ona göz kırparken, bakışlarım tekrar sevgilime döndü.

Geçmiş yaşamıyla dolu bir odada, tüm tören boyunca gördüğüm tek kişi oydu. Ortam aydınlatmasından parlayan altın teni, dik tuttuğu çenesi ve arkadaşları yeminlerini ederken takındığı samimi gülümseme.

Kelimeler dudaklarından dökülürken, iyi ve kötüden, hastalıktan ve sağlıktan, zenginlikten veya fakirlikten bahsederken Indy bana bakıyordu. İlgisi benim üzerimdeydi. Ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim çünkü romantik olmayan kalbim, eski sevgilisiyle yaptığı konuşmanın bir saniyesini bile düşünmediği ve bu sözleri söyleyebileceği kişi olarak yalnızca beni hayal ettiği bir sürü senaryo üretiyordu.

Kalabalığın alkışlarıyla birlikte tören sona ererken, sözde arkadaşlarının koridorda yürümek için Indy'yi Alex ile eşleştirdiğini fark ettiğimde tüm vücudum alev almıştı. Buradaki dengeyi yanlış anlayacak kadar kalın kafalı değildim. Arkadaşları onları tekrar bir araya getirmek istiyordu.

Alex eğilerek Indy'nin kulağına bir şeyler söylerken Indy kolunu kibarca Alex'in koluna doladı fakat karşılık vermedi. Sadece kalabalığa gülümsemekle yetiniyordu. Mükemmel mutluluk maskesiyle.

Ancak bu ışıltılı maskenin altında ne olduğunu bilecek kadar ayrıcalıklıydım ve odadan çıkmadan önce ona son bir kez baktım.

Tören ve kutlama arasında geçen sürede burada bir yerlerde fotoğraf çektiğini ve yanımda olmadığını bilmek acı vericiydi. Onunla konuşmak, ona sarılmak, peşimden ayrılmayan diğer insanlardan saklanmak istiyordum.

Sayısız imza verdiğim sırada profesyonel gülümsememi takınmıştım ve sorulan sorulara diplomatik bir şekilde cevap vermiştim.

Yakında sahalara döneceğim.

Dizim harika durumda.

Gelini ve damadı nereden tanıdığım sorulduğunda, *ev arkadaşım da davetli* diyordum. Doğrusu, yalnızca ev arkadaşı olmadığımızın farkındaydım ama Indy'nin kendimi nasıl tanıtmamı istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bu insanlar onun arkadaşlarıydı, onların neye inanmalarını istediğini bilmiyordum.

O ve ben, bir zamanlar düşündüğüm kadar farklı değildik. Dünyanın geri kalanı için ikimiz de insanların ne duymak, görmek istediğini bilerek davranıyorduk ama evimizde kendimiz gibi davranıyorduk ve ona ait bu parçaya tanık olmayı seviyordum.

Otuz dakika "aktif" takıldıktan sonra, saklanmak için bekleme alanının dışında küçük, gizli bir köşe buldum. Tek

odaklanabildiğim Indy'nin benimle birlikte olmak isteyip istemediğini öğrenmekken hayranlarımın gerçek hayattaki Ryan Shay'den beklentilerini karşılamak zordu.

Ellerim ceplerimde ve başımı önümde kendimi dengelemek için birkaç dakika bekledim, oraya geri döndüğümde profesyonel davranmam gerektiğini biliyordum. Herhangi bir yere gittiğimde.

Etrafta o kadar çok yabancı vardı ki, her hareketimin izlendiğini bilmek midemi bulandırıyordu ama Indy istediği takdirde bunu yüzlerce kez yapar ve burada olurdum.

"Saklanıyor musun, Shay?"

Başımı kaldırdığımda Indy'nin boynunu eğmiş, elindeki beyaz çiçek demetiyle beni izlediğini gördüm. Her zamanki gibi zarifti. Mutluydu ve bunun tek sebebinin ben olduğumu umuyordum.

"Beni çok iyi tanıyorsun, Ivers."

"Seninle saklanabilir miyim?"

Başımı duvara yaslayarak, yakınlığından dolayı derin bir nefes aldım. "Benimle sonsuza kadar saklanabilirsin, bebeğim."

Kimsenin görmemesi için benimle birlikte küçük alana gizlendi. "Aramalarıma cevap vermiyorsun."

"Evet."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Önce ben."

"Ryan-"

"Söylemem gereken bir şeyler var, Ind. Henüz açıklığa kavuşturamadıysam, nerede durduğumu ve ne istediğimi bilmeni istiyorum. Bu konuda fikrimi söylemem gerekiyor."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Ancak söylemek zorundaydım. Geçmiş hayatından insanların bulunduğu bir odadayken bilmesi gereken şeyler vardı.

Elini tutup parmaklarımızı birleştirdim, birlikte nasıl göründüğümüzü hafızama kazıdım.

"Seni istiyorum, Indy. Bizi istiyorum. Rol yaptığımızı sandığımız zamanlarda bile yarattığımız küçük hayatımızı istiyorum. Seni evimizde istiyorum çünkü orayı bir yuva hâline getirdin. Dağınıklığını ve kaosunu istiyorum. Kız kardeşimin, hokey takımının ve benim yanımdayken takındığın gerçek gülümsemelerini istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum ve bunun sebebi ben olmak istiyorum. Beni seçmeni istiyorum."

"Ry-"

"Neyle karşı karşıya olduğumun farkındayım. Geçmişinde yer almadığımı biliyorum ama geleceğini istiyorum."

"Ryan-"

"Büyük jestleri, özel anları hak ediyorsun. Şov yapma konusunda pek iyi sayılmam. İlgiden pek hoşlanmam ama seni ne kadar çok istediğimi anlaman için buna ihtiyacın varsa, yaparım. Kahretsin, bunu saklanıp söylemek yerine bir kalabalığın önünde ya da yağmurun altında romantik bir şekilde yapmalıydım. Tanrım..." Espriden yoksun bir şekilde kıkırdadım. "Berbat halısı ve boktan duvar kâğıdı olan rastgele bir odada saklanırken, hayatıma giren en iyi şeyin sen olduğunu söylüyorum-"

"Ryan!"

Yutkundum. "Efendim?"

Dudakları kıvrıldı, yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama artık konuşmayı kesmelisin."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken küçük bir kahkaha göğsümde yükseldi. Elini boynuma dolayarak bakışlarımı kendi bakışlarına yöneltti.

"Hiçbir şey söylemene gerek yoktu. Ben zaten biliyorum. Unuttuysan söyleyeyim, bu ilişkide konuşkan olan benim ama bugün söylemem gereken yalnızca iki kelime var."

Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesli sözcükleri sıraladı.

"Seni seviyorum."

Kahverengi gözleri benimkilerin arasında gidip geliyordu. "Bu hafta telefonlarımdan yalnızca birine cevap vermiş olsaydın, Alex'e söylediklerimin aynısını sana da söyleyecektim. Evim, kalbim, her şeyim seninle. Bir an bile şüphe duymadım, Ryan. O konuşmadan sonra telefonda ağlamamın tek nedeni, kendimi gerçekten özgür hissetmem ve daha da önemlisi kafamın daha net olmasıydı. Değişmeni istemiyorum. Çatılardan bağırmana ya da bana şov yapmana gerek yok. Sadece sessiz sevgine ihtiyacım var çünkü benim için o anlar duyduğum en yüksek sesli cümlelerdi. Seni olduğun gibi istiyorum. Sana âşığım, Ryan Shay ve bunun gerçek olması için tüm dünyanın bilmesine ihtiyacım yok."

Derin bir oh çektiğimde içim rahatlamıştı fakat şaşkınlıkla sessiz kaldım.

Tüm bu haftalar boyunca, Indy'nin benim ona hissettiklerimi hissetmesinin biraz zaman alacağına kendimi ikna etmiştim. Bunu ilk itiraf edecek kişinin o olacağını hiç düşünmemiştim. Sessiz kalmayı, itirafımın onu ürkütmeyeceğine emin olana kadar yaptıklarımla onu sevmeye devam etmeyi planlamıştım ama işte o, benim romantik kızım, ayaklarımı yerden kesmişti.

Topuklarının üzerinde geriye doğru yaslanırken, sessizliğim onu gerginliğe sürüklemişti.

Sertçe yutkundu. "Sessizliğini sevdiğimi söylediğimin farkındayım ama şu an, bir şeyler söylemek için harika bir zaman."

Kıkırdadım. Kendine güvenen kızım, savunmasız ve gergindi.

Saçlarını kulaklarının arkasına iterek yanaklarını okşadım ve bana odaklanmasını sağladım. "Sonunda benimle aynı fikirde olmana sevindim."

Dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Biri, sevilmesi zor biri olduğuna seni inandırdığı için üzgünüm çünkü Mavi, bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi." Başımı iki yana salladım. "Tanrım, seni seviyorum. Sanırım bir bakıma, ilk kahvaltımızdan beri seni seviyorum. Beni hayata döndürdün, Ind ve sen izin verdiğin sürece seni seveceğim."

"Söz mü?"

Onu kendime çekerek dudaklarına yapıştım. "Buzdolabının üzerine bile ekleyeceğim."

✈

Indy, davet boyunca her zaman yanımda olmaya çalışsa da ne zaman yalnız kalsak gelinin ona ihtiyacı oluyordu.

O ve ben dans etmeye başladığımızda Maggie'nin elbisesi için yardıma ihtiyacı oluyordu.

Pasta keserken kucağıma oturduğunda, Maggie makyajını tazelemek için onun yardımına ihtiyaç duyuyordu.

Akşam yemeğinde de birlikte oturmamıştık fakat bu, o eski sevgilisiyle aynı masayı paylaşırken bile odanın öbür ucundan göz göze gelmemizi engellememişti.

Arkadaşlarının ikisini tekrar bir araya getirmek için aldığı sıkı önlemler gülünçtü. Bugünden önce olsa kıskançlık krizine girebilirdim. Fakat bugün, Indy beni seviyordu.

O *beni* seviyordu.

Onu eve götürebilmek için bu düğünün bir an önce bitmesini istiyordum. Indy her şeyi geride bırakmıştı, bu çok açıktı. Önceki hayatıyla şu anki hâlini birbirinden ayırarak geçirdiği gözle görülür değişimi görebiliyordum. Sanırım bunun için Alex'e teşekkür etmeliydim. Bu kapanışı yapmasaydı, kızımın hayatına tamamen devam etmesi ne kadar sürerdi bilmiyordum.

Arkadaşları, sanki birlikte yaşamıyormuşuz gibi onu benden uzak tutmak ve oyalamakla o kadar meşguldüler ki, Alex'e yüz yüze teşekkür etmek için bolca vaktim vardı.

Dirseklerimi bar tezgâhına dayayarak barmene, "Onun içtiğinden alacağım," dedim.

"Ah, Tanrı aşkına," diye sızlandı Alex yanımda.

Birkaç arkadaşı ağızları açık kalmış hâlde diğer tarafında oturuyordu.

Bakışlardan, ilgiden nefret ederdim fakat bu adamın hayranım olmaktan nefret etmesine bayılıyordum. Onun ve tüm arkadaşlarının.

Barmen bir bardak kehribar rengi sıvıyı tek bir küre buzla birlikte önüme koydu. Bir yudum aldığımda dilimi ve boğazımı en güzel şekilde yaktı.

Adam ağzının tadını biliyordu. Eski kız arkadaşı sayesinde bunu zaten fark etmiştim.

"Ne yazık ki, Indy'nin eski arkadaşları aynı zamanda senin de arkadaşların. Etrafında olacaksın, bunu anlayabiliyorum fakat eğer onu bir daha ağlatırsan, hayatını cehenneme çevirmek

için elimden gelen her şeyi yaparım. Gittiğin her yerde karşına çıkarım. Beni lanet kâbuslarında bile görürsün. Hayatında sahip olabileceğin en iyi şeyi elinin tersiyle ittiğini sana her gün hatırlatırım. Anladın mı?"

Dümdüz karşıya bakmaya devam etse de gözlerindeki gerginliği görebiliyordum.

"Anladın mı?" diye tekrarladım.

Onaylarcasına başını salladı ve ben de onu bununla baş başa bırakmayı planlıyordum ama o lanet olası ağzını açmaya karar verdi.

"Senin NBA'in iyi adamı olman gerekmiyor mu? Beni takip etmenin altın çocuk imajın için iyi olacağından şüpheliyim."

Küçümseyici bir kahkaha attım. "Bunu, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kadınla konuşabilmek için iş yerimin önünde kamp kuran adam mı söylüyor? Şunu açıklığa kavuşturalım, söz konusu o olduğunda itibarımı zedelemek konusunda hiçbir sorunum yok. Onu korumak için dünyayı yakarım ve kibriti gururla sallarım, böylece herkes bunu yapanın ben olduğumu bilir."

Indy'yi bulmak için bardan ayrıldım ama sonra bir şey daha ekledim. "Hani şu üzerinde soyadımın yazılı olduğu forma var ya? Onu gardırobunda her gördüğünde, yakında onun da soyadı olacağını sana hatırlatmasına izin ver."

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum, bazen ben de bir pislik olabiliyordum ve sonra kız arkadaşımı aramaya koyuldum.

Tek başınaydı çünkü ben yokken arkadaşlarının onunla vakit geçirmek için bir nedeni yoktu, bu yüzden o sahte gülümsemesini takınıp konuklarla konuşurken arkasından gizlice yaklaştım.

Avucum beline dolanır dolanmaz elini elime koydu, parmaklarımı birbirine geçirdi.

"İnanılmaz," diye araya girdi konuştuğu yaşlı beyefendi. "Ryan Shay. Sizin büyük bir hayranınızım. Sahalara dönmen için sabırsızlanıyorum. Takımın sana ihtiyacı var."

Bir kez daha profesyonel gülümsememi takındım. "Çocuklar bensiz harika iş çıkarıyor."

"Çünkü sen saha kenarındasın ve hâlâ her maça katılıyorsun." Samimi bir kahkaha attı. "Bizi hayal kırıklığına uğratma, evlat. *Playoff*'lara çıkmamız gerek. Çok uzun zaman oldu ve yaşlanıyorum."

"Evet, efendim. Elimden geleni yapacağım."

"İzninizle," diye araya girdi Indy. "Erkek arkadaşımı bir süreliğine çalacağım."

Erkek arkadaş.

Beni çekerek doğruca çıkışa doğru yönlendirdi.

"Erkek arkadaş, öyle mi?"

"Ah, hoşuna gitmedi mi? Başka bir şey mi tercih ederdin? Tatlım? Balım? Ya da sevgilime ne dersin? Millet," diyerek arkasını döndü ve arkamızdaki kalabalığa anons ediyormuş gibi yaptı. "Şimdi sevgilimle sevişmeye gidiyorum!"

Onu omuzlarından tutup çıkışa doğru yönlendirdim. "Tamam, takma isimlere gerek yok."

"Yani sadece sen mi lakap takabilirsin?"

"Evet, benimkiler güzel."

Mavi.

Ind.

Yataktayken, *bebeğim.*

Bayan Shay de gelecekte listeye eklemek istediğim bir diğer isimdi.

"O zaman sana nasıl hitap etmemi istersin?" diye sorarak adımlarımızı durdurdu.

Yanaklarını kavrayarak, görmek isteyen herkes görebilsin diye onu öptüm. "Bana "benim" diyebilirsin."

Gülümseyerek bana baktı. "Artık beni eve götürebilir misin?"

"Burada kalmak istemez misin?"

Bu gece için üst katta bir odası vardı ve bugün işler yolunda gitmezse diye arabaya bir çanta koymuştum.

"Şehre geri dönmek istiyorum, evimizde yalnızca sen ve ben olalım."

Bizim evimiz.

"Kulağa hoş geliyor."

"Gidiyor musunuz?" Maggie biz daha kapıya ulaşmadan seslendi.

Gece sona ermiş, davetlilerin çoğu gitmişti ve diğer nedimelerin büyük kısmını bir saatten uzun süredir görmemiştim, bu yüzden onların da gittiğini varsayıyordum.

"Mags, beni gerçekten burada istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum."

"*Beni* demek istiyorum. *Beni* burada istiyor musun? Alex'in kız arkadaşı ya da grubun bir parçası olarak değil."

Maggie uzun süre sessiz kaldı.

"Bak, seni seviyorum. Hayatımız boyunca arkadaştık ama artık seninle aynı grupta değilim ve bunu sorun etmiyorum. Eğer arkadaşım olmak, gizli saklı işler çevirmeden gerçekten arkadaşım olmak istiyorsan, bu hoşuma gider ama kocan, eski sevgilimle arkadaş olduğu için birlikte vakit geçiremeyeceksek, benim için sorun yok." Elini Maggie'nin kolunda

gezdirdi. "Bugün çok güzel görünüyorsun ve senin adına çok mutluyum."

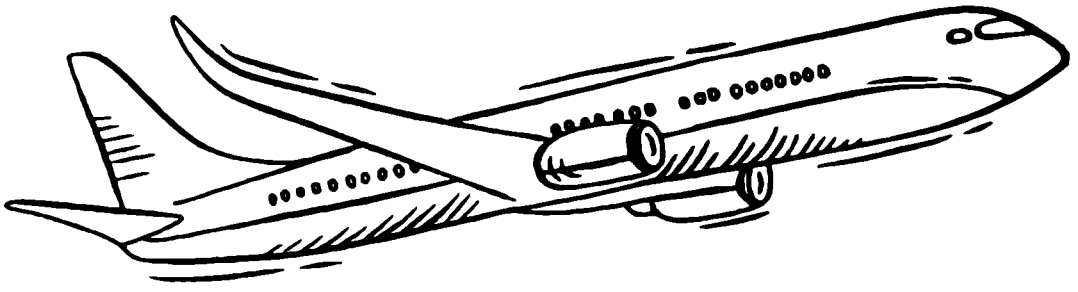
Gerçekten de öyleydi. Bunu yüzünde görebiliyordum. Kıskançlık ya da üzüntü yoktu. Indy son derece mutlu görünüyordu.

Indy ona sarılmak için eğildi. "İstersen bunu başka zaman konuşabiliriz ama ben mutluyum, Maggie ve senin de benim adıma mutlu olmanı çok isterim. Eğlenmene devam et, tamam mı?"

Elini tutarak onu çıkışa doğru yönlendirdim.

"Indy," diye seslendi Maggie. "Senin adına çok mutluyum."

Indy ona ufak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve lanet düğünden nihayet ayrıldık.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

INDY

Ben: *Günlük Güncelleme: Kardeşine âşığım.*
Stevie: *Şimdiye kadar aldığım en iyi günlük güncelleme.*

Eve dönmek için eşyalarımı toplamaya otel odama döndüğümüzde, Ryan'ın kolları belime dolandı ve dudakları boynumda gezinmeye başladı.

Kadınlardan neredeyse nefret ettiğini düşündüğüm bir adama göre, bulduğu her fırsatta bana dokunmaktan hiç çekinmiyordu.

"Hadi toparlan da seni eve ve yatağıma götüreyim."

Ben spor çantamı dün giydiğim kıyafetlerle doldururken o da banyodan eşyalarımı topluyordu.

"Ryan?" diye seslendim.

"Efendim?"

"İşaret dilini ne zaman öğrenmeye başladın?"

Banyodan başını uzattı, kapının pervazı uzun bedeninin yarısını örtüyordu. "Ailenle tanıştıktan birkaç gün sonra annen

seni kontrol etmek için bana mesaj attı. O da bir yetişkinken öğrenmeye başladığı için ondan öğrenmeye başlamanın en iyi yolu hakkında tavsiye istedim. O zamandan beri haftada bir görüntülü sohbet ediyoruz ve birlikte bana öğretiyorlar."

Gözyaşlarım gözlerime hücum ediyordu çünkü bu adam beni olabilecek en iyi şekilde duygusal bir enkaza dönüştürüyordu.

"Annen ayrıca online bir kursa kaydolmama da yardımcı oldu." Odanın diğer ucundan beni izlerken dudakları güzel, yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ağlama, Mavi."

"Elimde değil." Derin bir nefes aldım. "Sana bayılıyorum."

Yavaşça bana doğru ilerledi ve gözlerimin altını okşarken gülümsedi.

"Bu yüzden geçen gün annemle konuşurken o kadar rahattın," diye tahminde bulundum.

"O komik biri. Onu çok seviyorum."

"Ama benim kadar komik değil, değil mi?"

Tekrar gülümsedi. "Tabii ki değil."

Parmak uçları yanaklarımı okşadıktan sonra boynumdan aşağı indi.

"Neden?"

"Ne neden, bebeğim?"

"Neden işaret dilini öğreniyorsun?"

Nedenini bildiğimden oldukça emindim ama onun ağzından duymak istiyordum.

"Çünkü onlar senin ailen, sen de benim ailemsin ve bunu sorman bile şaşırtıcı. Ailenle iletişim kurmayı öğrenmek, olması gereken en temel şey, Ind."

Ryan Shay hayatıma girip çıtayı sessizce göklere yükseltene kadar çıtanın yerlerde olduğunu bilmiyordum.

"Seni seviyorum ve bunu babana ilk söyleyen ben olmak istiyorum."

Parmak uçları köprücük kemiğimin üzerinde gezinerek göğüslerimin üst kısmını okşuyordu. Ryan'ın gözleri her yerimde gezinirken, göz bebekleri büyüdükçe kararıyordu. Elleri öylesine hükmedici ve kontrol sahibiydi ki, sanki tenimin her santiminin tadını çıkarıyormuş gibi usulca dokunuyordu.

Orta parmağı göğüs kafesimde dolaşarak straplez göğüs dekoltemin üzerindeki geziniyordu.

"İki saatlik yolculuk oldukça fazla sürecek."

Yalnızca boğuk sesi bile bacaklarımın arasındaki sıcaklığın artmasına neden olmuştu.

"Çok uzun," diye kabul ettim. Ona doğru bir adım atarak, avucumu etkileyici bir çıkıntının bulunduğu pantolonunun fermuarının üzerinde gezdirdim. "Bununla araba kullanmak çok rahatsız edici olurdu."

"Bununla ilgilenecek misin, Mavi?"

Kemerini çözdüm. "Sen benimle ilgilendiğin sürece."

Sıcak dudakları kulağımın altındaki yumuşak tüylerle buluştu. "Seninle her zaman ilgileneceğim."

Bunu her ne kadar cinsel anlamda söylüyor olsak da Ryan'ın her zaman benim ona baktığım gibi bana bakacağını ve beni koruyacağını biliyordum.

Yapım itibariyle ilgiye ihtiyaç duyan biriydim ve geçmişe dönüp baktığımda, kişiliğimin bu yönünün geçmişte istismar edildiğini görebiliyordum ancak Ryan bir kez bile benden faydalanmamıştı. Çok uzun zamandır yalnızdı ve onunla ilgilenmek benim için ayrıcalıktı.

Ellerimi gömleğinin altına uzatarak pantolonundan çıkardım ve sıcak tenini avuçlarımla buluşturdum. Bu adama dokunmaktan asla sıkılmayacaktım. Tırnaklarım karnının üzerinde gezinirken nasıl kasıldığını hafızama kazımaya çalışıyordum.

Nedime elbisemin fermuarını hızla açarken dudakları boynuma ve köprücük kemiğime öpücükler konduruyordu. Straplez sutyen sayesinde elbise kalçalarıma kadar indiğinde çırılçıplak kaldım.

Ryan memnun bir ifadeyle hırıltılı bir ses çıkarırken, çıplak göğsüme ve dik meme uçlarıma bakıyordu. Başparmağım bir tanesinin üzerinde gezdirmeye başladı.

"Bu muhteşem göğüsler, Ind." Hafifçe sıktığında boğazımdan alçak bir inilti yükseldi. "Ve bu meme uçları. Parmaklarımın arasında çok güzeller."

"Dilinde daha da güzel görünüyorlar."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bu gece ilgi istiyor musun, Mavi?" Saçlarımın arasından beyaz bir çiçek koparak onunla oynamaya başladı, yapraklarını göğsümün üzerinde gezdirmeden önce parmaklarının arasında döndürdü. "Çünkü bu dünyada yalvarışını duymaktan daha çok hoşuma giden bir şey yok ve inan bana bebeğim, bunu duyana kadar durmayacağım."

Bu gece Ryan'da bambaşka bir enerji hissediyordum ve seks yaptığımız gecenin yalnızca bir ısınma turu olduğunu şimdi anlıyordum. Sanki yıllarca bekledikten sonra üzerindeki tozu atmıştı. Bunun farkına varmak hem çok heyecan verici hem de çok ürkütücüydü.

Yaprakların yumuşak dokunuşu meme ucumu hafifçe okşarken, bu his ısınan tenime fazla geliyordu.

Titredim ama konuşmadım.

Diğerine doğru ilerledi. "Sana istediğin her şeyi vereceğim ama o yetenekli ağzını kullanman ve istemen gerekecek. Geçen gece kibarlığın hoşuma gitmişti, o yüzden bunu yaparken 'lütfen' demeyi de ihmal etme."

Dengeleyici bir nefes aldıktan sonra kollarımı omuzlarına doladım, o da sertleşmiş göğüslerimin üzerindeki çiçekle oynamaya devam etti. "Benimle istediğin gibi ilgilenecek mi-

sin, Ryan? Bana her zaman yapmak istediğin şeyleri yapacak mısın?"

Tek kaşını kaldırdığında, "Lütfen," diye ekledim.

"Bu çok fazla şey demek, Mavi."

"O zaman sanırım birlikte yaşıyor olmamız ve bolca zamanımızın olması iyi bir şey ama Shay, eğer o çiçek yerine dilini kullanmazsan, bu gece 'lütfen' diye bir şey duymayacaksın, doğrudan sana edilen bir yığın küfür duyacaksın."

Beni kaldırmadan önce bir kahkaha attı, bacaklarım kalçalarına dolanmıştı. "Seni sertçe becerirken konuşabileceğini düşünmen çok tatlı."

Beni odanın diğer ucuna götürürken, dudakları dudaklarıma temas ettiğinde sırtım duvara çarptı. Çılgın öpücükler, çarpışan dişler. Kontrollü Ryan'ı seviyordum ama *kontrolsüz* Ryan beni güçsüz kılıyordu.

Vücudunun benimkine sürtünmesinde ve beni öpme şeklinde planlanmış hiçbir şey yoktu. Karmakarışıktı ve ben buna bayılıyordum.

Sonunda göğüslerimi ağzına aldığında ıslak sıcaklık etrafımı sardı. Dişlerini geçiriyor, tenimi çekiştiriyor ve beni ısırıyordu. Muhtemelen sabah olduğunda vücudumda rengârenk izler kalacaktı ama bu benim için fazlasıyla uygundu. Ne de olsa mor benim en sevdiğim renkti.

"Şu anda sana dokunursam, benim için ıslanmış olacak mı?"

Çabucak başımı salladım. "Dokun ve öğren."

"Bu bir soru muydu?"

"Tanrım," diye nefes verdim. "Nedir bu? Bilgi yarışması mı?"

Ryan güldü. "Sorarken kendini duymanı istiyorum, Ind."

Mücadeleyi bir kenara bıraktım çünkü bana dokunmasına ihtiyacım vardı. "Bana dokunup senin için ne kadar ıslak olduğumu öğrenecek misin?"

Kalçalarını kullanarak beni duvara sabitledi, elbisemi yukarı çektiğinde şifon kumaş belime dolandı. Aşağıya, aramızdaki boşluğa bakarken kumaşı yolundan çekti. Ten rengi tangamın sırılsıklam olmasına hiç şaşırmamıştım.

"Mmm," diye mırıldandı memnuniyetle. "Aferin kızıma. Sırılsıklam olmuşsun."

Başım arkamdaki duvara doğru düşerken, parmaklarının üzerimde gezindiğini hissediyordum. Tangamı kenara itmek için aletini kullanıyor ve zonklayan merkezimi serbest bırakıyordu. Islaklığımı ağzına götürmeden önce klitorisimin etrafında daireler çiziyordu.

Beni tatmasını izlerken, "Yüce Tanrım," diye nefes verdim.

"Kime dua ediyorsun?"

"Emin değilim."

Tadıma bakarken inliyordu. "Sana çığlık attırdığımda gerçek adımı kullandığından emin ol."

Ryan beni yatağa götürüp üzerine yatırdı. Boyum bir kadına göre uzundu ve daha önce hiç savrulmanın zevkini tatmamıştım. Farklı pozisyonlarda eğilmek istiyordum. Kucağa alınıp zıplatılmak istiyordum. Hükmedildiğimi hissetmek istiyordum.

Ryan bir yırtıcı edasıyla yatağa doğru yaklaşırken bunların olacağından hiç şüphem yoktu.

Tepemde dikilirken gömleğinin düğmelerini çözüyor, geniş göğsünü ve karın kaslarını yavaşça ortaya seriyordu. "Benden ne istediğini söyle."

"Beni becermeni istiyorum."

Tepki vermedi, yalnızca benim için soyunmaya devam etti.

"Lütfen, beni becerir misin?" Hiçbir yönlendirme olmadan düzelttim.

Okyanus gözleri bana gururla bakıyordu. "Görüyorum ki benim akıllı kızım öğreniyor."

"Bu hoşuna gidiyor mu, Ryan? Her küçük şey için yalvarmam hoşuna gidiyor mu?"

Şaşırtıcı bir şekilde gömleğini yere fırlattı. "Sen seviyor musun?"

Yanaklarım alev aldı. "Evet."

Fermuarını indirip pantolonunu çıkardı ve ne kadar etkileyici olduğunu bir kez daha hatırlattı. "Çünkü isteyebileceğin her şeyi sana vereceğimi biliyorsun. Kendi ihtiyaçların için endişelenmeyi uzun zaman önce bıraktın, Indy ama istediklerini söylemeni ve almanı izlemek istiyorum."

Lanet olsun. Bu adamın sadece sözleriyle bile beni orgazm edebileceğine emindim.

Ancak doğru söylüyordu. Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama istediğim şeyleri dile getirmenin ve karşılığında bunları beklemenin yarattığı bir kırılganlık vardı. İstediğim hayatı talep etmek, umut etmek için yıllarımı harcamıştım. Sanki söylediklerim hiç duyulmamıştı, ben de istemeyi bırakmıştım.

Ryan, istememi ve karşılığında bir şey beklememi söylüyordu çünkü bunu yerine getirecekti. Sadece yatak odasından değil, bu duvarların dışındaki hayatımızdan da bahsettiğini biliyordum.

"O yüzden benden ne istiyorsan dile getir, Indy."

"Bana yapacaklarını tüm ayrıntılarıyla anlatır mısın?" Dudaklarımı yalarken, kendimi bu kelimelerin tadını çıkarırken buldum.

Kalçalarımda toplanan elbisemi tuttu ve beni yatağın kenarına çekerek bacaklarımın arasından aşağı kaydırdı. Pantolonuyla gömleği zeminde buluştuğunda, anı yaşadığı ve bunları umursamadığı için onu takdir etmek istiyordum.

Dudaklarında muzip bir tebessüm belirdi. "Önce..." dedi oturmam için beni bileklerimden tutup çekerek. "...bunları üzerimden çıkaracaksın." Parmak uçlarımı iç çamaşırına yerleştirdi. "Sonra aletimi içine sokarken o çok sevdiğim güzel seslerden çıkaracaksın. Saçlarını çekeceğim. Sana ne kadar iyi aldığını, etrafımı sıkıca sararken ne kadar güzel göründüğünü söyleyeceğim. Seni önce sırtüstü sonra dizlerinin üzerinde becereceğim. Ben sana izin verdikten sonra boşalacaksın."

Kalçalarım birbirine sürtünürken Ryan onları ayırarak bir adım daha yaklaştı.

"Ayrıca tüm bu süre boyunca, sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim çünkü seni seviyorum."

Ellerini saçlarıma dolayarak vaat ettiği şeyi yaptı ve beni öpmek için başımı geriye çekti. Acele etmeden, her anın tadını çıkarırken dilinin yumuşak vuruşları dilime çarpıyordu. Hiçbir şey için acele etmiyordu, ben çamaşırını aşağı indirip aletinin ucunu parmaklarımla okşayana kadar.

Ben okşarken, Ryan'ın öpücükleri daha derin, daha tutkulu bir hâl alarak hırıltı ve inlemelerle süslendi. Kontrol ondaydı ancak ikimiz de gerçekten kimin söz sahibi olduğunun farkındaydık. Eğer kontrolü ele almak isteseydim, bana memnuniyetle izin verirdi ve bu dinamiği seviyordum. Beni istediği gibi kullanmasına izin vermeyi *seçen* bendim.

Ryan, iç çamaşırımı hızla çıkararak bir kenara attı ve bacaklarımı onun etrafına sararak onu kendime çektim. Ryan'ın aleti kadınlığıma karşı sürtünürken arkama yaslandım.

İkimiz de inliyorduk.

Bu hareketi tekrarlarken, ıslaklığım aletini kaplarken gözlerini ayırmıyordu. Ten tene. Sert ve yumuşak. Onun tam olarak çıplak ve içimde olmasını o kadar çok istiyordum ki bu canımı yakıyordu ama bunu asla söylemeyecektim. En azından şimdilik.

"*Siktir*," diye nefes verdi aletini içime sokarken. "Bak, üzerindeyken ne kadar güzel görünüyor, Mavi."

Aleti sert ve ateşliydi, damarları boydan boya uzanıyordu. Basit bir hareketle içime girip beni doldurabilirdi. Aklından geçenleri görebiliyordum, hayranlıkla izliyordu. Prezervatif takmak için bile durmak istemiyordu.

Mümkün olduğunca hareketsiz kalarak kararı onun vermesi için bekledim ama sırtımın konumu ve nefesimin kesilmesi bunu yapmamı zorlaştırıyordu.

Kalçalarını geri çekerek nefesinin altında küfretti ve gözlerini kapatıp geri çekildi.

Ben farkına bile varmadan prezervatifi taktı. Ryan bacaklarımın arasındaki yatakta ilerlerken başımı yastığa koyup geri çekildim.

"Benim için bacaklarını iyice aç, Ind." Dizlerinin üzerine oturarak ellerini kalçalarımın altından geçirdi ve bacaklarımı araladı. "Aferin kızıma. Sırtüstü çok güzel görünüyorsun. Şimdi içine al."

"*Sorman* gerekmiyor mu?"

Gülüşü karanlıktı. "İzin verdikten sonra tekrar izin istememi gerektiren bir durum yok. Seni tanımıyormuşum gibi davranıyorsun ama ben seni tanıyorum, Mavi. Sana ne yapacağını söylediğimde ne kadar ıslandığını görebiliyorum. Sana hükmetmemi istiyorsun ve zoru başardığında övülmek

istiyorsun. Senin için yüksek sesle yalvarmam gerekmiyor çünkü senin için ne kadar zayıf olduğumu zaten biliyorsun."

Adam haklıydı. Kibarlık istemiyordum. Benden istemesini ve sonra da ne kadar iyi yaptığımı söylemesini istiyordum.

"Şimdi sikimi içine sok. Kendimi içine gömülürken izlemek istiyorum."

Onu içime almak için birkaç kez sürtündüğümde ve aletinin başını klitorisime değdirdiğimde Ryan'ın başı geriye düştü.

"Bana bakar mısın, Ryan?"

Tereddüt etmeden, irileşmiş göz bebekleri benimkilerle buluştu. Derin nefeslerle göğsü inip kalkıyor ve ben onu içeri yönlendirirken yoğun bakışlarını benden ayırmıyordu.

Dudaklarımız aynı anda aralandı.

Yalnızca bir kez birlikte olduktan sonra onun büyüklüğüne alışmamın imkânı yoktu. Ryan, klitorisimi okşayarak yavaşça içeri girerken beni gevşeterek vücudumun uyum sağlamasına izin verdi.

"Çok iyisin," diyerek nefes verirken bakışları aramızdaki bağlantıya yöneldi. "Beni çok iyi alıyorsun, Ind. Çok dar ama mükemmel."

Etrafında gerildiğimde inanılmaz hissediyordum. Ellerini ellerime dolayarak yatağa doğru bastırdı. Dudaklarımı kavradı ve ben kalçalarımı doğrultup isteyinceye kadar hareket etmedi.

Geri çekilerek içime girerken yatak başlığı arkasındaki otel duvarına çarptı.

"Ah, *siktir*, Ryan."

Şimdiye kadar duyduğum en ateşli sesle inledi. "Çok iyi hissettiriyorsun, Mavi."

Tekrar içime girdi. Bu esnada başlık yeniden duvara çarpıyordu, bir yandan yan odadakiler için üzülsem de diğer yandan,

onunla birlikte olduğum için pek de empati kuracak durumda değildim.

Gözlerimiz hiç ayrılmazken, birbirimiz üzerindeki etkimizi izliyorduk.

Ellerimi bırakarak kalçalarımı kavradı ve dizlerimi göğsüme doğru bastırdı. Açıdaki hafif değişiklik daha derine ilerlemesine neden olmuştu, daha fazlasını kaldıramadığımı anladığımda gözlerim geriye yuvarlanmıştı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu derin, acımasız hamlelerle.

Ryan, içime girdiğinde konuşamayacağımı söylerken haksız değildi. Kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden olan şey, tam da doğru noktaya vurmasının verdiği karşı konulmaz yoğunluktu. Gözlerim kararmıştı. Düzgün düşünemiyordum. Tek yapabildiğim hissetmekti. Çok fazla şey hissediyordum. Cevap vermediğimde Ryan hafifçe geri çekildi, itişlerini düzenli ama daha az şiddetli tutuyordu.

"Daha sert," diye yalvardım, topuklarım omuzlarına batıyordu. "Beni daha sert becerir misin?"

Bir süre beni izledi, alnı terden parlıyordu. Bir an sonra dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

İçimden çıktı ve beni anında karnımın üzerine yatırdı. "Dizlerinin üzerine çök."

Avuç içleri kalçalarımı sararak yukarı çekerken kendimi dört ayak üzerinde buldum. Ryan'ın yapmak istediği asıl şeyin bu olmadığı, başım yatağa gömülene ve yalnızca popom havada kalana kadar kürek kemiklerimi itmesinden anlaşılıyordu.

Klitorisimin etrafında daireler çiziyordu. "Çok ıslaksın, Ind. Savrulmak hoşuna gidiyor mu?"

Omzumun üzerinden onu izlerken başımı salladım.

Koyu renk gözleri yumuşadı, avuçlarını popomda ve sırtımda gezdirdi. "Kendini görmelisin, bebeğim. Nefes kesicisin."

"Ryan?"

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Artık beni becerecek misin?"

Ortam yine değişmeden ve evcilleşmemiş canavar tekrar sahneye çıkmadan önce kıkırdadı. Saçlarımı okşayan elini bir kez avucuna doladı. İki kez.

Bacaklarımın arasından uzanarak aletini kavradım ve içime doğru yönlendirdim.

Boştaki eli içime girerken kalçamı kavrıyordu. Bu pozisyonda o kadar derine girdi ki leğen kemiği kıçıma sürtünüyordu.

Odanın içi, yatağın gıcırtısı ve ikimizin karışık inlemeleriyle doldu. Bu pozisyonda Ryan baskın ve kontrolcü olsa da boğazından yükselen iniltiler, ikimize de konu ben olduğumda hiçbir kontrolü olmadığını hatırlatıyordu.

Saçlarımı çekiştirerek sırtımı göğsüne doğru kaldırdı. Dudakları kulağımla buluşurken tek kolu belimi sardı. "Senin için buradayım, Ind. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Dudaklarımız buluştu. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Bu söz karşısında inledi, alnını alnıma yasladı. Onun yumuşak ve kırılgan hâli, kasılmama neden olmuştu.

"Henüz değil. Ben söyleyene kadar sakın gelmeye kalkma."

"Ryan," diye yalvardım temposunu değiştirdiğinde.

Beni tekrar içine alırken bacaklarımı iyice aradı. "İşte benden, Mavi. İşte çünkü sana istediğin her şeyi vereceğim."

Göğsündeki ve karnındaki her kas kasılırken, vücudu titriyordu. Anlaşılan o da boşalmak üzereydi ama beni ancak ben istedikten sonra boşaltacağına dair verdiği sözü tutmaya çalışıyordu.

Onu kendime çekebilmek için kollarımı boynuna doladım, teninin tenime değmesini, mümkün olduğunca yakın olmasını istiyordum.

"Ryan, lütfen beni boşaltır mısın?"

Tekrar tekrar içime girdi ve tek kelime etmese de parmağının ucuyla klitorisimde daireler çizdiğinde, bunun onun sessiz onayı olduğunu biliyordum.

"İşte benim kızım," diye övgüler yağdırdı. "İşte böyle."

Kör edici bir coşku içime aktı, o beni becerirken sırtımı yataktan kaldırdım ve etrafımı düzgün görebildiğim anda, daha boşalmadan çekildi.

Yerlerimizi değiştirip sırtüstü yattığında üzerine çıktım. Her iki elimi de tek bir eliyle tutarak, beni yüzüne oturtacak şekilde konumlandırırken sırtımdan destekledi.

"Ryan," diye haykırdım dilini hassas klitorisime değdirdiğinde. "Tanrım, bu çok fazla."

Durmuyor ve dinlemiyordu çünkü bir önceki orgazmın hemen ardından bir yenisinin gelmesinden şikâyet etmeme rağmen, hâlâ kendimi ağzına sürtmeye devam ediyordum.

Yalarken ve emerken beni kontrol altında tutuyordu.

Dilini içime daldırdığında öne doğru düşerek inledim. Tüm vücudumu titreten, memnuniyet dolu bir mırıltı çıkardı.

"Benim için tekrar gel, Mavi. Bunu yapabilirsin." Klitorisimi okşadı ve dilinin üzerine boşalmaya başladım.

Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı açtığında iki dakikadan kısa bir süre içinde iki orgazmın etkisiyle hâlâ titriyordum. Ağır ağır yeniden içime girerken, kasılmış duvarlarımın nabzı onun etrafında attığında gözleri parlıyordu.

Ryan parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek üzerime düştü. Temposunu düşürürken kulağıma doğru eğildi,

yavaşladı ve artık sevişmiyorduk. Sırılsıklam tenlerimiz birbirine sürtünürken birbirimizi ne kadar sevdiğimize dair sözler söylüyorduk.

"Ind, bir tur daha istiyorum."

"Yapamam."

Bedenim perişan ve bitkin hâldeydi ama iki kez orgazm olmama rağmen üçüncüye hazır bir şekilde sözlerime ihanet ediyordu.

"Bir kez daha gel, bu sefer ben de seninle geleceğim."

İçime girerken aynı zamanda dudaklarımı da öpüyordu, bir yandan beni doldururken bir yandan da mahvediyordu.

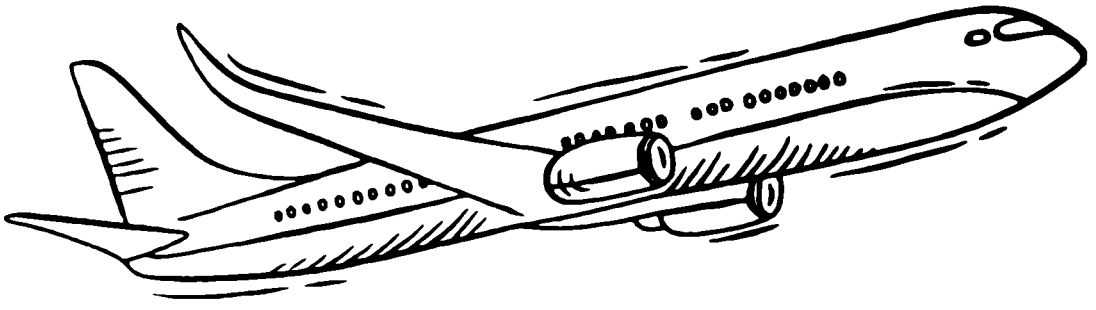
Bu adamı çok seviyordum ve benim için dağılmasını seyretmeye bayılıyordum.

"Beni boşaltacak mısın, Ryan?" diye fısıldadım dudaklarına karşı.

Vücudunu hareket ettirmeden önce elleri benimkilerin etrafında kenetlendi, ritmik bir tempoyla klitorisime çarpıyordu.

Yeniden boşaldığımda tüm vücudu titremeye, kasları gerilmeye ve karnı kasılmaya başladı. Başını boynumun kıvrımına gömerek orgazmı boyunca bana sarıldı ve nefes nefese beni ne kadar sevdiğini tekrarladı.

İkimiz de ter içinde kalmıştık, sadece onun ve benim var olduğumuz kendi dünyamızda tamamen kaybolmuştuk. Mutlu, kaygısız ve birbirimize tamamen âşıktık.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

INDY

Ben: *Günlük Güncelleme: Dün gece havaalanından eve döndüğümde kardeşin beni neredeyse parçalara ayıracaktı. Tanrım, bu adam.*

Stevie: *Indy, beni bu ızdıraptan kurtar. Artık birlikte olduğunuza göre bunun sona ereceğini düşünüyordum.*

Ben: *Hayır, bebeğim. Hiç şansın yok.*

Stevie: *Ben de bu akşam görüştüğümüzde seni düğünüme davet etmeyi planlıyordum.*

Ben: *BEKLE!! Lütfen beni çağır! Gelmiş geçmiş en iyi nedime olurum. Sana en destansı bekârlığa veda partisini düzenlerim ve sen işerken elbiseni bile tutarım.*

Lütfen!

Stevie: *Sıkı pazarlık yapıyorsun.*

Ben: *Kardeşinle birlikte yürüyebilir miyim?*

Ninova

Stevie: *Durama bağlı. Koridorun yarısında onun üstüne atlamayacağına söz verebilir misin?*

Ben: *Söz veremem.*

Ben: *Bekle. Bu gece görüşecek miyiz?*

Stevie: *Ryan evde mi?*

Ben: *Henüz değil...*

Maggie'nin düğününden bu yana geçen birkaç hafta içinde Ryan'ın ve benim yaşamımız eskisinden çok farklı değildi.

Yalnızca artık birbirimize ne hissettiğimizi açıkça söylüyor, rol yapmıyor ve her gece onun yatağını paylaşıyorduk. Odam devasa bir giyinme odasına dönüşmüştü ve bu da kapsamlı gardırobum için oldukça faydalı olmuştu.

Evde olduğumuz zamanlarda sabahları birlikte kahvaltı yapmaya devam ediyorduk ama çoğu zaman, neredeyse çıplak bir şekilde ve ben onun kucağında oturuyordum.

Dördümüz de şehirdeysek, hemen hemen her akşam Zanders ve Stevie ile ya onların evinde ya da bizimkinde akşam yemeği yiyorduk. Ev dışında yaptığımız tek aktivite buydu.

Yapılacaklar listesinden bir şeyleri eksiltmeye kararlı olan Ryan, kurgusal erkek arkadaşlarıma meydan okuduğunu düşünecek olursak, bizim için bir akşam yemeği randevusu planlamıştı. Hem de herkesin içinde. Kısa sürede fanlarıyla basının istilasına uğramıştık ve bunun yarattığı stres gecemizin tadını büyük ölçüde kaçırmıştı.

Ryan için evden çıkmak kolay değildi ama önemli değildi. Bu dört duvar arasındaki küçük hayatımızı seviyordum.

"Ind!" diye seslendi sabah antrenmanından çıkıp ön kapıdan içeri girdiğinde.

"Buradayım!"

Yatak odasına girdiğinde yorganın altında kıvrılmıştım ve henüz güne başlamaya hazır değildim. Yolculuktan eve ancak sabah ikide dönmüştüm. Ryan da beni bekliyordu ve ikimiz de güneşle birlikte hâlâ uyanıktık.

Elindeki taze çiçek buketiyle kapının pervazına yaslandığında dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. "Pek keyifli görünmüyorsun."

"Bunlar benim için mi?"

Çiçekleri komodinin üzerine koymadan önce omzunu silkti. "Belki."

"Romantik Ryan." Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. "Şakayıklara bayılırım. Teşekkür ederim."

Kollarımı açtığımda Ryan emekleyerek yatağa gidi ve bana doğru sokuldu. "Eve, senin yanına gelmeyi seviyorum."

Tırnaklarımı ensesinde gezdirip yanağına birkaç öpücük kondurdum. "Bu harika çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Burada bedava yaşıyorum. Her hafta çiçek alıyorum ve düzenli olarak sevişiyorum. Rüya gibi bir hayat yaşıyorum."

Göğsü benimkine karşı kabardı.

"Bir de sana âşık olmamla ilgili bir şey var."

"O küçük bir detay."

Dudakları benimkilerle buluştu.

"Bu akşam maça gelecek misin?" diye sordu.

"Tabii ki geleceğim." Şehirde olduğum zamanlarda hiçbir maçı kaçırmamıştım. "Bu gece Annie ve kızlarla birlikte aile tribününde oturacağım."

"Tamam, o zaman Morganların saha kenarı biletlerini istemezsin herhâlde."

Ona daha iyi bakabilmek için uzaklaştım, fazla heyecanlanmamaya çalışıyordum. "Biletlerini sana mı verdiler?"

"Evet, belki sen, Zanders ve kız kardeşim bu gece tekrar kadroda olduğum için iyi bir yerde oturmak isteyebilirsiniz diye düşünmüşler."

"Ryan!" Göğsüne bir yumruk attım. "Ciddi misin sen?"

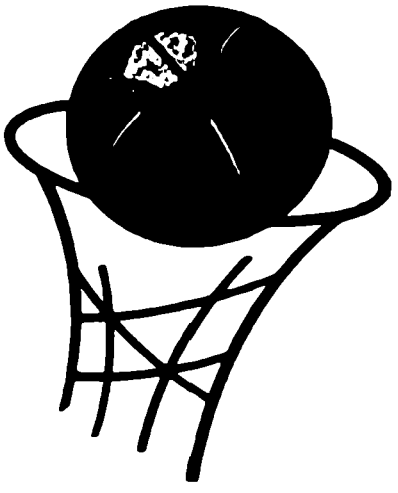
Tepkime kahkahalarla güldü. "Bu sabah onay aldım."

"Ryan Shay! Bu muazzam bir şey! Heyecanlı mısın? Ben çok heyecanlıyım!" Koridorun karşısındaki eski odama koştum. "Ne giyeceğime karar vermeliyim!"

Yatağında öylece uzanırken attığı kahkahayı duyabiliyordum.

Arkamı dönerek odasının kapısına doğru ilerledim. "Mutlu musun, Ry?"

Ellerini başının altında kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı ve dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. "İsteyebileceğim her şeye sahibim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Mavi. Şimdi tek yapmam gereken *playoff*'lara kalmamızı sağlamak."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

RYAN

"Devils'ın playoff'lara kalabilmesi için önümüzdeki beş maçın dördünü kazanması gerekiyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Artık sahalara döndüğüne göre telafi etmen gereken çok şey var. Tüm şehir senin takımını playoff'lara taşıyacağına güveniyor ve sen bir ay süren bir sakatlıktan yeni çıktın. Hiç ayrılmamış gibi geri dönmek ve birkaç galibiyet almak için üzerinde baskı hissediyor musun?"

"Ryan, oyuna alışmak için zamanın yok. Kazanmak zorunda olduğumuz bir dönemdesiniz. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Bu konuda ne mi düşünüyordum? Endişeli ve stresli hissediyordum. Bu kadar insanın bana güvendiğini sürekli olarak hatırlatmalarına ihtiyacım yoktu. Her gün kendime bu yönde baskı yapıyordum ama sakatlıktan sonraki ilk maç öncesi, basın toplantımda bunu sürekli hatırlatıyorlardı.

Bu akşam gözlerden uzak olmak istiyordum. Kendime oyunu hissetmek ve güç kaybetmediğimden emin olmak için zaman tanımak istemiştim ancak kazanmam gereken bir durumla sahaya dönüyordum. Alışmak için zamanım yoktu ve maç öncesi basın toplantısı da bu gerçeği hissetmemi sağlamıştı.

Tünelde ayak parmaklarımın üzerinde zıplayıp takımımla birlikte koşmaya hazırlanırken sorular zihnimde sürekli dönüp duruyordu.

Leon Carson, son dört haftada takımın liderliğini benim yerime üstlenerek harika bir iş çıkarmıştı. Hem yenmiş hem de yenilmiştik ve henüz hazır olmadığı hâlde ilk 5'te sahaya çıkan bir çaylaktan isteyebileceğim tek şey buydu.

Peki ya bu gece? Bu gece geri dönüyordum. Bu gece, önümüzdeki iki saati arkadaşım olan adamlarla sevdiğim oyunu oynayarak geçirecektim. Bu gece, her ne kadar üzerimde baskı yarattıklarını tüm benliğimle hissetsem de endişelenmemeye çalışacaktım.

"Geri dönmene sevindim, Kaptan." Ethan enseme hafifçe vurdu. "Hazır mısın?"

Maç için tünelden çıkmadan önce hızlı bir moral konuşması için takımı toparlarken boynumu gererek omuzlarımı silktim.

Başımı iki yana sallayarak elimi kaldırdım. Takımın geri kalanı da bana katıldı ve ellerimizi bir dairenin ortasında birleştirdik.

"Pekâlâ, çocuklar," diye bağırdım. "Geri döndüm." Takım tezahüratlarla haykırıyordu.

"Ekip olarak elinizden geleni yaptığınız için teşekkür ederim ama yapmamız gereken bazı işler var. Kazanmamız gereken bir konumdayız."

Takım konsantre bir şekilde sessizleşti. Herkes başını sallayarak ve göz teması kurarak maça odaklanmış durumdaydı.

"Ama biraz eğlenmeye ve bildiğimiz gibi oynamaya ne dersiniz?"

Şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bu adamlar sert ve acımasız olmama alışkınlardı ama takım arkadaşlarınıza pislik gibi davranmak ve omuzlarına daha fazla yük bindirmek onların daha iyi oynamasını sağlamıyordu. Bu yüzden şimdilik bu yükü tek başıma taşımaya karar vermiştim.

"Adamı duydunuz!" Ethan tuhaf sessizliği bozarak söze girdi. Enerji bir kez daha yükseldi, on dört adam birden adrenalin patlaması yaşıyordu.

"Üç deyince Devils!"

Isınma hareketleri için koşarken tünel tezahüratlar ve bağırışlarla yankılanıyordu.

Kalabalık oldukça gürültülüydü ama ben tünelden çıktığımda sağır edici bir hâl aldı. Kenarda oturmak yerine sahaya çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Sert zeminin ayaklarımın altında verdiği hissi özlemiştim. Chicago için kırmızı, siyah ve beyaz giymenin verdiği hissi özlemişim.

Eve dönmüş gibi hissediyordum ve bu his, kız arkadaşımın formamı giydiğini gördüğümde daha da güçlendi, o da tıpkı kalabalığın geri kalanı gibi tezahürat yapıyordu. Tek fark, Indy'nin çılgın gibi vahşi olmasıydı.

Tam da sevdiğim gibi.

Isınma hareketleri için tamamen hazır durumdaydım, tezahüratları duymuyordum ve oyun öncesi ritüelim olan sahanın kenarındaki top kontrolü antrenmanlarına odaklanmıştım.

Fakat şimdi, tek başıma olmak yerine Leon da bana eşlik ediyordu ve birlikte çalışıyorduk.

Milli Marş okundu, ısınma hareketleri tamamlandı ve başlangıç anonsu yapılırken adrenalin geri döndü.

Neden gergin olduğumu bilmiyordum. Sayısız kez anons edilmeme rağmen, dört haftadır maçlardan uzak kalmak bana bunun ne kadar özel bir şey olduğunu hatırlatıyordu. Bu kadar çok sevdiğim bir şeyde kariyer yapmanın ne kadar ayrıcalıklı olduğunu. Bu işi ne kadar özlediğimi ve şimdi sahip olduğum her saniyenin tadını çıkarmak istediğimi.

Ayrıca evet, hâlâ kazanmak istiyordum. Her şeyden çok.

Arena kararmış, başlangıç kadrosunun geri kalanı anons edilirken spot ışıkları karanlık parke üzerinde dans ediyordu. Ethan bacağıma vurup beni yedek kulübesindeki son oyuncu olarak bıraktı, ardından takımın geri kalanının yaptığı derme çatma tünelden koşarak geçti ve sonunda diğer ilk beş oyuncularıyla buluştu.

"Ve son olarak, bu gece kadroya geri dönüyor," diye anons edildi hoparlörlerden. "Beş numara, bayanlar ve baylar, oyun kurucunuz, Ryan Shay!"

Yedek kulübesinden kalkarken, taraftarların kulakları sağır eden tezahüratları kulaklarımda beyaz gürültüye dönüştü. Arena titriyor, dönüşümü alkışlamak ve bağırmak için ayağa kalkan kapalı gişe seyircinin yarattığı titreşimler parkeden yayılıyordu.

Takım arkadaşlarımın arasından koşarak geçerken her birinin eline vurmaya özen gösterdim ve diğer uçta bekleyen ilk beş oyuncularına ulaştığımda yanlarından koşarak geçip sahanın karşı kenar çizgisine gittim.

Forma üzerimdeyken odağımı asla kaybetmezdim. Kalabalığa bakmazdım. Oyun dışında kimseye dikkatimi vermezdim. Fakat son dört hafta içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da saha kenarında benim için oturan üç kişi olmadan bu maçın pek bir önemi olmadığıydı.

Indy'nin dünyanın onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacı yoktu, bunu kendisi söylemişti ama bu onların bilmesini istemediğim anlamına gelmiyordu.

Elimi uzatarak Zanders'ınkiyle birleştirdim.

Eğilip Stevie'nin yanağına bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum," dedi.

"Seni seviyorum, Vee."

Kız kardeşimin yanında en iyi arkadaşı, kalbimin sahibi kahverengi gözlü güzel oturuyordu. Çenesini yukarı kaldırdım ve eğilip dudaklarından öptüm. "Seni seviyorum."

Bana gülümsedi. "Git onlara günlerini göster, Beş Numara."

Takımıma doğru koşarken Zanders arkamdan bağırdı. "Peki ya ben? Beni sevmiyor musun?"

"Seni de seviyorum, kardeşim!"

Kendimi ritme sokmam ilk çeyreğin yarısını almıştı.

Dizim tamamen iyileşmişti. Güçlü ve dengeli hissediyordum ama başka bir sakatlık korkusuyla sol tarafımı tercih etmekten kendimi alamıyordum. Yaptığım çok sayıda top kaybı yüzünden kısa sürede bu seviyede korkarak oynaya-

mayacağımı anladım ve ikinci çeyrekte kendimi yeniden eski benliğimde hissetmeye başladım.

Dördüncü çeyreğe on sayı önde girmiştik. Normal saha süremden ortalama on dakika daha az süre oynayacaktım. Koçum beni oyuna alıştırmaya çalışıyordu ama sürekli yapılan hatırlatmalar sonucunda oyuna alışacak zamanım yoktu. Beş maç kalmıştı ve *playoff*'lara katılmak için en az dördünü kazanmamız gerekiyordu.

Leon her ne kadar idare ediyor olsa da bu geceyi sonlandırmaya hazır değildim. Mücadeleyi çok özlemiştim.

Sonraki iki savunmada, Dom blok yaparken Ethan da top çaldı ve maçın bitimine dört dakika kala on dört sayı öne geçtik. Şüphesiz üçümüz de oyundan çıkarılacaktık ama gece bitmeden önce bir kez daha kendim gibi hissetmek istiyordum.

Savunmamı sıkılaştırıp hızımı kontrol ettim ve tıpkı eskiden olduğum gibiydim. Rakibim topu sürerek ilerleyip topu başka bir oyuncuya attı. Atış yaptılar ama kaçırdılar ve Dom ribaundu kaptı.

Çabucak pozisyon değiştirdik. Kendi hücum alanımıza doğru ilerledim ve Dom'un topu Ethan'a bırakmasına izin verdim, o da hızlı bir şekilde topu bana attı.

Defans oyuncumu arkamda hissediyordum, topu potaya taşırken zihnimde canlanan sahne çok tanıdıktı. Ayaklarımı yerden kesmek istemiyordum. Güvende olmak, topu potaya sokana kadar kimsenin altımdan geçmediğinden emin olmak istiyordum.

Karar vermem gereken yarım saniye içinde bütün bu düşünceler aklımı kemiriyordu.

Korkarak oynayamazdım.

Hızlı bir hareketle havalanıp tek elimle çemberi kavradım ve topu fileye soktum. Ayaklarım güvenli bir şekilde tekrar yere bastığında rahat bir nefes aldım.

Savunmadaki adam beni kolumdan tutarak aşağıya doğru çekerken faul yapmıştı ama düdük çaldı mı? Hayır ve bu benim için yeni bir şey değildi.

Korku içinde oynamadan yalnızca işimi yaptığım için kendimle gurur duyuyor ve tek kelime etmeden savunmaya geri dönüyordum. İşlerini bok gibi yapsalar bile hiçbir zaman hakemlere şikâyet eden bir oyuncu olmamıştım.

"Hey!" Indy oturduğu yerden fırladı ve ben yanından koşarak geçerken hakemlere bağırdı. "Bu da ne böyle? Kör müsünüz siz? Bu bir basket faul! Neden oyunu bitireceğine o düdüğü çalmıyorsun?"

Kızımın suratı kıpkırmızı ve öfkeliydi, hakemleri azarlamaya devam ederken kırmızı topuklu ayakkabılarının üzerinde tepiniyordu.

Diğer takımın topu oyuna sokmasını beklerken, ellerimi kalçalarıma dayamış onu izliyordum. Ethan ve Dom da bana katılarak iki yanımda duruyorlardı.

"O bir En Değerli Oyuncu adayı, Tanrı aşkına! Adama biraz değer verin! Size ne diye para ödüyorlar?" diye Indy devam etti ve birkaç renkli küfür daha ekledi. "Lanet olsun. O kararı verdiğin için dizlerin sızlıyor mu?"

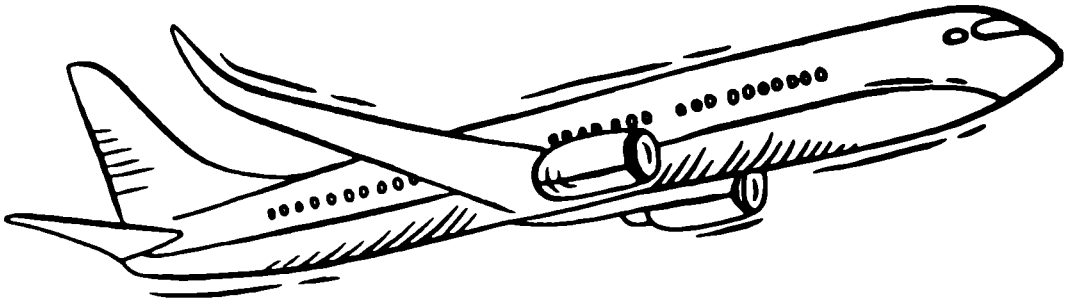
Neşeli bir gülümseme kurtulmak için mücadele ediyordu ama onu izlerken sadece başımı sallıyordum.

Dom bir taraftan, "Senin kız bazen korkutucu olabiliyor, Shay," diye yorum yaptı.

Ethan diğer taraftan gülüyordu.

"Biliyorum," diye gururla itiraf ettim. "Ve buna bayılıyorum."

On yedi farkla kazandık.

BÖLÜM OTUZ ALTI

INDY

Anahtarlarımı alarak kapıya yöneldim. "Ry, ben Michael'a gidiyorum."

Elinde bir kitapla kanepeye oturmuş, ayaklarını sehpaya uzatmış olan Ryan, kitabını yavaşça kucağına indirmeden önce kaskatı kesildi.

"Tekrar söyle."

"Michael'a gidiyorum."

"Peki Michael da kim?"

Ne?

Ne olduğunu anladığımda gülmemek için kendimi zor tuttum. Kıskanç Ryan çok seksiydi, bu yüzden Michael's'ın kanaviçe işlemek için iplik aldığım el sanatları dükkânı olduğunu itiraf etmeden önce bu olayı akışına bıraktım.

"Bu konuda endişelenme."

Ninova

Kaşları çatıldı. "Ah, endişelenme mi? Tamam o zaman."

"İkimiz de çıplak değilsek bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Kitabını tekrar eline alarak dikkatini sayfalara verdi. "İyi eğlenceler ama bu gece Michael'ın başına geleceklerden sorumlu olduğunu bil. Aslında..." Sanki umurunda değilmiş gibi kanepeye yayıldı. "Bu bana daha sonra yapacak bir şey verir."

O anda kahkahalarla iki büklüm oldum. "Sen delisin."

Ryan kitabının üzerinden göz ucuyla baktı.

"Michael's bir el sanatları mağazası, seni psikopat."

Söylediklerini inkâr etmeden omzunu silkti ve bu gece Michael adında gerçek bir adamla görüşecek olsaydım, sözünün arkasında durmakta hiçbir sakınca görmeyeceğini belirtti.

Kahkahalarıma engel olamayarak kucağına oturdum. "Benimle gelmek ister misin, böylece ben yeni bir nakış kasnağı ve iğne alırken sen de Michael'la yüzleşebilirsin?"

Elindeki kitabı kanepeye bırakıp kollarını belime doladı. "Michael'ı yerden yere vurmak üzereydim."

Başım omzuna düşerken, sonunda Ryan da kendine gülmeye başladı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Benimle her yere gelmesini istiyordum ama bu durumda evden çıkması zaten yeterince zordu ve şimdi sezon sonuna yaklaşırken bunu yapması neredeyse imkânsızdı.

İlginin onun için bunaltıcı olduğunu, geri dönüşünden bu yana medyadan, taraftarlardan ve üst yönetimden gelen baskının ona zarar verdiğini söylememe gerek yoktu. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama bunun onu yıprattığını fark etmiştim.

"Sorun değil. Yarın sen seyahate çıktıktan sonra giderim."

Ryan'ın büyüleyici gülümsemesi ışıldadı. "Benimle okur musun?"

"*Tanrım.*" Başım geriye düştü. "Benimle edepsiz şeyler konuşmaya ne dersin?" Bir bacağımı kucağına atıp üzerine çıktım.

Öne eğilmeden önce elini sırtıma koydu ve sehpadan son okuduğum kitabı aldı.

"Bu ne hakkında?" diye sorarak kitabı uzattı.

"Bir mafya patronu, ödeme için kızını kullanarak başka bir mafya patronuyla anlaşma yapıyor. Çıkar evliliği. Sıradan şeyler."

Kitabımı açıp kaldığım yerden devam etmeye başladım.

"Kurgu okumayı neden bu kadar çok seviyorsun?" diye sordu hiçbir yargılama imasında bulunmadan.

"Başka türlü nasıl sadece tek bir hayat içinde binlerce hayat yaşayabiliriz ki? Kurgunun güzelliği, bazı şeyleri içgüdüsel düzeyde hissettirmesinde saklı. O karakterlerle birlikte ağlayabilir, onlarla birlikte gülebilirsin. Başkasının bakış açısından bakmayı, empati kurmayı öğretir. Kurgu olmayan şeylerde hissetmek yerine sadece bir şeyler öğrenmiş olursun."

"Zaten tanıdığım çoğu insandan daha fazla hissediyorsun." Ryan kitabını kapatıp başını eğdi ve ilk taşındığımda var olduğunu bilmediğim bir şefkatle beni izledi. "Son zamanlarda pek kitap okumuyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Çünkü başka birinin gerçekliğinde yaşama ihtiyacı hissetmiyorum. Bugünlerde kendi gerçekliğimden çok daha fazla keyif alıyorum."

Ryan avuçlarını kalçalarımda gezdirirken göz alıcı gülümsemesi, gamzeleri ve her bir parçasıyla yeniden ortaya çıktı.

"Kitabını biraz okuyabilir miyim?"

"Gerçekten mi?"

Heyecanla başını salladı.

"Tamam, hoşuna gidebilecek bir şey bulmama izin ver-"

Sayfaları karıştırmamı engelledi. "Okuduğun sayfaya bakmama izin ver."

Şey... bu ilginç olacaktı.

Ryan kanepeye yaslanıp kitabımı okumaya başladığında onu dikkatle seyrediyordum. Başlar başlamaz mavi-yeşil gözleri irileşti çünkü kadın baş karakterin mafya patronunun masasında bir adamı soğukkanlılıkla öldürdükten hemen sonra oral seks yaptığı detaylı bir sahneydi.

"Kahretsin," diye nefes verdi Ryan, sanki tüm kitabı bitirecek kadar uzun süre orada kalmayı planlıyormuş gibi kendini koltuğa daha da gömdü. "Bu çok ateşli."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum!"

Bir eliyle kitabımı tutarken, diğer eliyle belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Bacaklarım onunkilerin etrafında açıldığında bu sadece ona karşı sürtünmeme neden olurken, onun istediği şeyin de bu olduğunu çabucak fark ettim.

"Bu, bir kadını nasıl memnun edeceğinin kılavuzu gibi. Nasıl oluyor da bunları daha çok erkek okumuyor?"

Bir kolumu kanepenin arkasına yaslayarak kendimi onun üzerinde sabit bir pozisyonda tutuyordum. Kalçalarımı onunkilere doğru hareket ettirerek dikkatini çekene kadar Ryan'ın

gözleri sayfalara takılı kaldı. Bana baktığında okyanus gözleri kararmaya başladı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olabilir," diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" Ryan kitabımı bir kenara bırakıp ellerini saçlarıma götürdü ve beni öyle güzel öptü ki, vücudumun her zerresinde yoğunluğunu hissedebiliyordum.

Dudaklarımın içinde inlerken bu çaresiz ses beni ona karşı harekete geçiriyordu. Ryan'ın çıkardığı sesler ve kontrolsüzlüğü onu benim için bu kadar seksi yapan şeylerden yalnızca biriydi. Kendinden emindi ve onun üzerindeki etkimi bilmeme izin vermekten korkmuyordu.

Elim gömleğinin altına kaydı ama henüz teninin sıcaklığını hisseder hissetmez kapımız çalındı.

"Hayır," diye karşı çıktım dudaklarına. "Olmaz. Dört günlüğüne gideceksin. O kapıyı açma."

Dudaklarıma doğru güldü.

Kapı tekrar çaldı.

Gözlerimi devirerek kucağından inip yanındaki kanepeye geçtim ve kapıyı açmak için ayağa kalkmasına izin verdim.

"David'in aramaması çok garip," dedi Ryan gözetleme deliğinden bakarken.

"Ah, benim, Kai."

Dave'in aramamasına şaşırmamak gerekti. Kai de bu binada yaşıyordu. "Selam, dostum."

"Selam." Kai bana el salladı. "Selam, Indy."

"O, beyzbolun Clark Kent'i değil mi? Bu onuru neye borçluyuz?"

Kapı aralığında dikilirken, takma isim karşısında dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. Kai Rhodes yakışıklı biriydi. Oldukça uzun boylu, koyu dalgalı saçları ve siyah çerçeveli gözlükleri vardı. Çoğu kadını oracıkta tavlayacak büyüleyici gülümsemesinden bahsetmiyordum bile. Bu özellikler ve beyzbolun en iyi isimlerinden biri olması, nasıl olup da bekâr olduğu konusunda kafamı hep kurcalıyordu.

Kucağındaki en sevdiğim ziyaretçim olan sevimli bebeğinden bahsetmiyordum bile.

"Sizden çok önemli bir iyilik isteyeceğim. Bu akşam bazı kombine sahipleriyle sezon öncesi yemeğimiz var ve bakıcımı kovdum."

"Yine mi?"

"Evet, yine." Kai göz temasından kaçınıyordu çünkü bu onu tanıdığımdan beri kovduğu altıncı bakıcıydı.

Ryan, Kai'nin koçları ve menajeri, takımın geri kalanı da dahil olmak üzere, oğluna yeterince güvendiği bir bakıcı bulması ve haftada bir onları kovmaması için ona baskı yapıyorlardı. Üstelik şimdi, beyzbol sezonu başlarken doğru kişiyi bulmak daha da büyük bir zorunluluktu. Kai, bekâr bir baba olduğu için beyzbol takımının çılgın programı kapsamında takımla birlikte seyahat etmeye istekli birine ihtiyacı vardı ve dürüst olmak gerekirse, bu iş için doğru kişiyi bulacağına dair umudumu kaybetmiştim.

"İki saatten kısa bir süre içinde dönerim. Hızlıca hallederim. Max çoğunlukla uyuyor olacaktır," diye devam etti Kai.

Ryan dönüp bana bakarak fikrimi öğrenmeyi bekliyordu. Gecemiz bambaşka bir hâl almak üzere olsa da Max'i kucağıma alabileceğim tüm fırsatlara atlıyordum.

"Evet!" Kanepeden ikimiz adına söyledim. "Ona bakmayı çok isteriz. İstediğin kadar kalabilirsin, Kai."

"Çok iyisiniz." Bebek çantasını omzundan indirip Ryan'a uzattı. "İhtiyacı olan her şey içinde. Bir saat sonra mama içebilir ve yemeğini yedikten sonra ben eve dönene kadar uyuyacaktır. Lütfen bir şey olursa beni arayın. Eğer uyumaz ya da yemek yemezse hemen gelirim. Çantasında acil durumlarda aranacak kişilerin bir listesi var ama lütfen önce beni arayın-"

"Kai." Koltuktan kalktım. "Sorun yok. İşine git ve bizim için endişelenme."

Bunu yapmak için doğduğumu da eklemek isterdim ama böyle bir şey söylemek Ryan'ı büyük ihtimalle korkutacaktı.

"İlacıma ihtiyacım var." Kollarımı tutan Kai, uykulu oğlunu bana uzattı.

"Beni arayın," diye tekrar yalvardı Kai.

Güven verircesine, "Ararız. Sonra görüşürüz," dedi Ryan.

Kapıyı kapattıktan sonra Ryan bebek çantasını mutfak adasının üzerine koydu, ben de Max'in babası gittiği için huysuzlanmasını engellemeye çalışıyordum.

"Gecemizin tam olarak böyle geçeceğini hayal etmemiştim."

Ryan'a anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdim çünkü dört günlüğüne gitmek üzereydi ve adam bu gece seks yapacağını düşünüyordu. Hem de defalarca.

Max'in başını okşayarak dairenin içinde turlamaya devam ederken Ryan şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bize yemek hazırlayayım."

Ryan'ın yemeği hazırlamasının üzerinden on dakika geçmeden Max tiz çığlıklarla ağlamaya başladı. Kulağına bir şeyler söyleyerek ve sırtını sıvazlayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama faydasızdı. Çok sinirlenmişti.

Ryan ocağın başında dururken omzunun üzerinden bize doğru baktı. "Denememi ister misin?"

Buraya taşındığımdan beri Max'a birkaç kez bakmıştık ve Ryan onu bir kez bile kucağına almamıştı.

"Gerçekten mi? Ondan korktuğunu sanıyordum."

Ryan tiz bir kahkaha attı. "Lütfen. Onu senden almamamın tek sebebi, onunla vakit geçirmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyor olmam ama sen buraya taşınmadan önce Max'e birçok kez tek başıma baktım. Korkmuyorum, Mavi."

Bu adamın beni daha ne kadar şaşırtacağını gerçekten bilmiyordum ama bir şeyleri söylemesi gerekinceye kadar sessiz kalmak tam Ryan'a göreydi.

Max bir kez daha ağlamaya başladı ve her ne kadar canımı sıksa da şu anda onun istediği kişi ben değildim.

Ryan uzanarak bebeği benden alırken Max'in başını omzuna yerleştirdi. Hiç zorlanmadan onu tek koluyla tutarken sanki hiçbir şey değişmemiş gibi bize yemek hazırlamaya devam ediyordu. Ryan Max'in kulağına bir şeyler fısıldarken yumuşacık sesi mutfakta yankılanıyordu. Yumurtalıklarımın alarma geçtiğine yemin edebilirdim çünkü Ryan Shay'in bana yemek pişirirken bir bebeği kucağında tutması, hayatımda gördüğüm en seksi manzara olabilirdi.

Onu sakinleştirip, kafasına yumuşak öpücükler kondurduktan sonra iki dakika içinde Max, Ryan'ın boynunun kıvrımına sokulmuş, tamamen mutlu bir şekilde yatıyordu.

Erkek arkadaşım, omzunun üzerinden bana muzip bir gülümsemeyle bakarak kendisiyle gurur duyduğunu gösteriyordu ve itiraf etmeliydim ki ben de onunla aynı fikirdeydim.

Ben onları izlerken, Ryan yemek pişirmeye devam ediyordu ve birkaç kez Max'ten sevimli bir kıkırdama bile duymuştum. Yardım etmeyi teklif etsem de Ryan reddederek her şeyi halledebileceğini söyledi, bu konuda beni ikna etmek için fazla uğraşmasına gerek yoktu. Bu konuda doğuştan yetenekliydi ve yeteneğinin yarattığı en büyük etki, bu hayatı onunla birlikte yaşamak istediğimi fark etmem olmuştu.

Her zaman anne olmak istemiştim. En başta buraya taşınmamın tek nedeni, bu hayali gerçeğe dönüştürecek kadar para biriktirebilmekti. Ancak artık sadece içgüdüsel bir ebeveynlik isteği değildi. Onunla birlikte çocuk yetiştirmek istiyordum.

Bencilce olsa da bir bakıma çocuk sahibi olmak konusunda kendime güveniyordum. Anne olmak istiyordum. Çocuk sahibi olmak istiyordum ve hayatımda ilk kez, bu işi gerçekleştirirken yanımda hayal ettiğim başka biri vardı.

Yemeğimizi kanepeye taşıdık, ben Ryan yemek yerken Max'e biberonuyla mama vermeyi teklif ettiğimde reddetti. Onu kendisi besledi, benim de yemeğim hâlâ sıcakken yemem için ısrar etti.

Max, babasının söylediği gibi biberonu tamamen bitirmeden uykuya daldı ve Ryan kanepeye yaslanarak tatlı bebeğin göğsünde uyumasına izin verirken bir yandan da yemeğini yiyordu.

Bir çatal makarna alan Ryan, ağzı dolu ve göğsünde uyuyan bebekle bana gülümsedi.

Bir şeyler söylemek istiyordum. Ne kadar iyi göründüğünü ya da onu bir bebekle bu kadar samimi görmenin ne kadar seksi olduğunu söylemek istiyordum ama çenemi kapalı tutuyordum. Ryan'ı korkutup uzaklaştırmaktan, ona beni sorgulaması için bir neden vermekten çok çekiniyordum. Adam yıllarca seksten uzak durmuştu çünkü kimseye ondan faydalanma şansı vermek istemiyordu.

Korkuyordu.

Ancak hayatta arzuladığım şeyleri asla istemeyecek olmasından da aynı derecede korkuyordum ve onu bu gece böyle görmek, geleceğini benim istediğimden ne kadar farklı gördüğünü dile getirmesinin üzerinden çok zaman geçmediğini hatırlatmaktan başka bir şeye yaramıyordu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

RYAN

"Dün gece kaybettiğinizin farkında mısınız?"

"Kesinlikle." Bu sabahki basın toplantısında üçüncü sırada oturan gazeteciye gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Bu da demek oluyor ki önümüzdeki iki maçtan birini kaybederseniz Chicago Devils *playoff* yarışının dışında kalacak."

"Bir sorunuz var mı?"

Gazetecilerin bulunduğu odayı küçük bir kahkaha tufanı sardı. Kariyerim boyunca basına karşı takındığım en sert tavır buydu. Genelde soğukkanlı, diplomatik davranırdım ancak dün gece kaybetmiştik, gece geç saatlerde geri uçmuştuk ve evime gidemeden bu sabah bir basın toplantısına çağrılmıştım.

Uykusuz bir şekilde mağlubiyetimin üzüntüsünü yaşarken ihtiyacım olan son şey bir muhabirin bariz ifadeler kullanmasıydı.

Ninova

"Bu konuda ne hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Harika hissetmiyorum. Bu mağlubiyetin sorumlusu benim, bunun farkındayım. Sakatlık dönüşü omuzlarımda ne taşıdığımı biliyorum ve görevimi yerine getiremedim."

Sacramento'ya iki sayı farkla kaybetmiştik ve maçı kazandıran üçlüğü kaçıran bendim.

Odanın dört bir yanında eller havaya kalkarken takımın medya koordinatörü sorusunu sormak için bir sonraki muhabiri seçti.

"Ligde, takım bu sezon *playoff*'lara kalamazsa olası bir transfer hakkında söylentiler dolaşıyor. Önümüzdeki iki maçı kazanmanız için üzerinizde nasıl bir baskı hissediyorsunuz?"

Bakışlarım arka tarafta kollarını kavuşturmuş bir şekilde ayakta duran Ron Morgan'a kaydı. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu ve ne düşündüğünü anlayamıyordum. Gerçekten beni transfer etmeyi düşünüyor muydu? Dedikodu değirmenleri tüm hafta boyunca bu konuyla çalkalanmıştı.

Yani evet, sadece şehrin ve Devils takımının *playoff*'lara kalma baskısını hissetmiyordum, aynı zamanda kız arkadaşımın, kız kardeşimin ve müstakbel eniştemin Chicago'da yaşıyor olması da üzerimde bir baskı yaratıyordu.

Hayatımda iki maç için hiç bu kadar stresli hissetmemiştim.

"Baskı hissetmiyorum," diye yalan söyledim. "Ne yapmam gerektiğini ve takımın bu işi başarmak için ne yapması gerektiğini biliyorum. Başaracağız da."

Ron'a dönüp baktığımda bana başıyla onay verdi.

"Sıradaki soru," diye devam etti koordinatörümüz, ben de cevaplamak istemediğim sorularla taciz edilmeye hazır bir şekilde sandalyeme gömüldüm.

✈

Bavulumu ön kapıdan içeri sürüklerken nihayet eve varmıştım.

Ayakta duracak gücüm yoktu, dün geceki mağlubiyet aklımda sürekli tekrarlanırken uçakta gözümü bile kırpmamıştım. Tek yapmak istediğim Indy'yi bulmak, onunla birlikte bütün günü uyuyarak geçirmekti.

"Ind!" diye seslendim ama cevap vermedi. "Mavi, ben geldim. Neredesin?"

Odamı, eski odasını, duşu ve mutfağı kontrol ettim. Evde değildi. Onu aramak için telefonumu elime aldığımda, beni bekleyen bir mesaj vardı.

Mavi: *Eve döndüğümde sana söylemem gereken bir şey var ve seni göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki uyuyamadım! Ben dönmeden önce evde olursan, iki kahve almaya gittim, biri bizim için, biri de Dave için!*

Yüzümde oluşan tebessümle girişteki banka oturup ayakkabılarımı çıkardım. Bunu yaparken ayakta duramayacak kadar yorgundum ve kız arkadaşım eve gelip beni yatağa götürene kadar burada oturacağımdan oldukça emindim.

Aşağı uzanıp ayakkabılarımı bankın altına sıkıştırdım ama eğildiğimde ayakkabılığın altına sıkışmış, mavi kapaklı beyaz

plastik bir çubuk görünce olduğum yerde kalakaldım. Sanki oraya konmuş ve unutulmuş gibiydi.

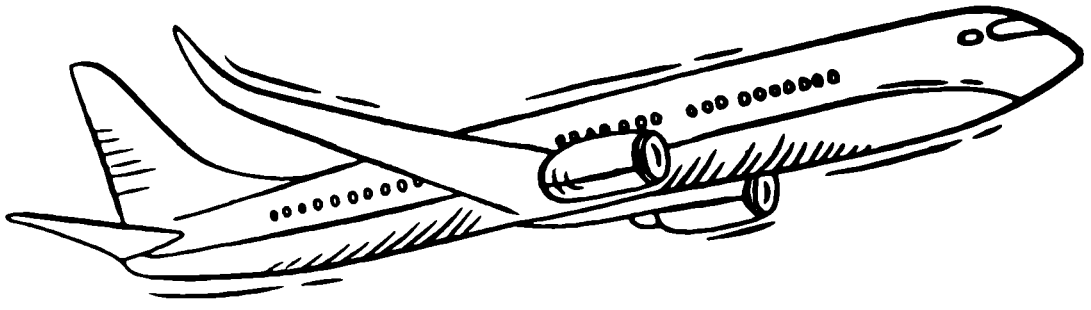
Aslında evimi çok düzenli tutardım ve bu konuda Indy bile giderek daha iyi bir hâle gelmişti, o yüzden bu kadar alakasız bir şeyi fark etmek çok kolay olmuştu.

Ne olduğunu elime alır almaz fark etmiştim ve düzensiz kalp atışlarım ne olduğunu bildiğime dair bir his uyandırmıştı. Şaşkınlık içinde elimde tutarken tüm kanıtlar önümde duruyordu.

Böyle bir şey olamazdı. Nasıl mümkün olabilirdi? Yani, *nasıl* olduğunu biliyordum ama her zaman korunuyorduk. Her zaman dikkatli davranıyorduk. Doğal yollardan olmasının mucize olacağını söylemişti. Nasıl olabilirdi? Ayrıca bu neden buradaydı? Benden saklamak için mi?

Belli ki eve döndüğünde bana söyleyecek bir şeyi olduğunu söylerken yalan söylemiyordu çünkü ellerimde, kalın harfleriyle pozitif kelimesini âdeta haykıran bir hamilelik testi tutuyordum.

Indy'nin pozitif hamilelik testi.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

INDY

Elimde kahve paketiyle neredeyse koşarak ön kapıdan girdim çünkü Ryan'ı dört gündür görmemiştim ve onun ilgisine muhtaç bir sürtüktüm. Ayrıca ona, ailemin bir uçak bileti ayarladığını ve yakında ziyarete geleceklerini söyleyecektim. Yüz yüze tanışmaları için sabırsızlanıyordum.

Ancak onu girişteki bankta oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını öne eğmiş hâlde bulmak için fazla ilerlememe gerek kalmadı.

"Merhaba! Seni çok özledim!"

Kafasını kaldırdı ama bana bakmadı, tavana odaklandı, okyanus gözleri anlam veremediğim pek çok duyguyla doluydu.

"Sorun nedir?" Elimdeki paketi mutfak adasına bırakıp bacaklarının arasında durdum ve elimi saçlarında gezdirdim. "Dün geceki maç yüzünden üzgün müsün?"

Mizahtan yoksun bir kahkaha attı ama ona eşlik eden bir gülümseme yoktu. "Hayır."

"Tamam," dedim. "Canını sıkan ne?"

Başını iki yana salladı, hiçbir şey söylemiyordu.

Konuşmanın havasını değiştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Sana heyecan verici bir şey söyleyeceğim!"

Elini bedenlerimizin arasından uzatıp görmem için küçük plastik bir çubuk uzattı. "Ben zaten biliyorum."

"Neymiş o?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Bu bir hamilelik testi mi?"

"Belli ki, Ind. Ne zamandır biliyordun?"

Bekle. Ne?

Gözleri nihayet benimkilerle buluştu. Dün geceki maç için üzgün olmadığını şimdi anlayabiliyordum. Aslında, üzgün değildi, korkmuş gibiydi. Sanki tüm güvensizlikleri şu anda önündeymiş ve ben de tüm bunların yüzülymüşüm gibi bakıyordu.

Ses tonumu yumuşattım. "Söyleyecek bir şey yok, Ryan."

"Bunu sen mi yaptın-" diye söze başlarken kendini durdurup başını iki yana salladı.

Gözlerimi açarak bir adım geriledim ve ellerimi savunmak için kaldırarak ondan uzaklaştım.

"Siktir." Bana doğru uzanırken sesinde pişmanlık vardı ama kendimi ondan uzaklaştırdım. "Hayır, Ind, öyle demek istemedim."

"Sorunu sor, Ryan."

Ayağa kalktı, yavaşça bana doğru adım atarken başını iki yana salladı ama ben de onun hareketlerini taklit ederek aynı hızla geri çekildim.

"Hayır, bebeğim, öyle demek istemedim."

Korku içimi sardı. "Sor şu lanet soruyu, Ryan!"

O konuşmayı reddederken ben ağlamayı reddediyordum. Ağlayamayacak kadar öfkeliydim. En başından benimle aynı şeyleri istemediğini açıkça belli etmiş olan bir adama âşık olduğum için kendime çok öfkeliydim.

"Bunu bilerek mi yaptığımı sor," dedim onun yerine. "Merak ettiğin şey bu, değil mi?"

Ryan'ın gözleri doldu, pişmanlık her yanını sarmıştı. "Bunu senin üzerine yıkmıyorum, Indy. Sadece korkudan aklımı kaçırmak üzereyim, ayrıca çok yorgunum ve doğru düzgün düşünemiyorum. Doğru şekilde tepki veremiyorum."

İlişkimizde ilk defa duygusal olan ben değildim. Ağlamak üzereydi ve bunun sebebinin hamile olduğumu düşünmesi mi, yoksa ona ihanet ettiğime inanması mı olduğunu bilmiyordum.

Yanıma gelebilmek için mutfak adasının etrafında döndü ama ben mesafeyi korumaya devam ediyordum.

"Mavi, lütfen."

Acı çektiği kadar üzgün de görünüyordu ve bir yanım ona sarılmak istese de diğer yanım, onu bir saniyeliğine bile olsa tuzağa düşürdüğümü sandığı için öfkeliydi.

"Korkmana gerek yok, Ryan. Hamile değilim. Böyle bir şey olursa bu bir mucize olur, hayatta en son isteyeceğin şeyin en çok arzuladığım şey olduğunu hatırlattığın için teşekkür

ederim." Huzursuz bir kahkaha attım. "Hiç aynı fikirde olmadık, değil mi?"

Ryan'ın dudakları aralanırken kaşları çatıldı. "Indy." Burnunun köprüsünü sıktı. "Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Ben... Ben bunu beklemiyordum."

Hamile olmadığımı söylediğim kısmı anlamadığı belliydi. Belki de şok geçiriyordu. Belki de bunların hiçbirini anlayamıyordu. Korkularına anlayış göstermeye çalışsam da hayatımı başka bir erkeği benim istediğim şeyleri istemeye ikna ederek geçirmeyi reddediyordum.

"Bazen keşke normal bir işin olsaydı diye düşünüyorum çünkü o zaman, belki seni severken art niyetli olmadığıma güvenebilirdin." Mutfak adasından anahtarlarımı alarak hızla koridora çıktım. "İstediğin kadar zamanın var, Ryan."

"Indy!" Kapıdan bağırdığını duydum ama arkamı dönmedim.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

RYAN

Peşinden gitmem gerekiyordu ama yapamadım. Ben korkudan ne yapacağımı bilemezken ayaklarımın yapmak istediği tek şey oturma odasını boydan boya adımlamaktı.

Tamamen kendimden geçmiştim. Söylediklerinin yarısını bile hatırlamıyordum ama her şeyi berbat ettiğimi biliyordum.

O şekilde tepki vermek istememiştim ama *Tanrım*, yüzündeki ifade. Ağlamamıştı bile ve en korkutucu kısmı da buydu. Benim duygusal kızım o kadar da duygusal değildi. İncinmişti ve buna ben sebep olmuştum.

İstediğim şey buydu. Sadece bu kadar çabuk beklemiyordum. Ben bir planlayıcı ve hazırlık yapan biriydim. Ailesiyle tanışacak, ona evlenme teklif edecek, sonra da anne olması için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Planımın bozulmasına alışık değildim. Hayal kurmaz ve en iyisini ummazdım.

En azından o gelmeden önce hayal kurmuyordum.

Ninova

Sadece bir anlığına Marissa'nın karşımda durduğunu düşündüm. Bana hamile olduğunu söylediği o günü yeniden yaşadım. Baba olacağımı düşündüğüm o dokuz ay boyunca hissettiğim her duyguyu tekrar tekrar hatırladım. Hastanede kızının benden olmadığını öğrendiğim o geceye geri döndüm. O gün yaşadığım her acı dolu saniye, sis dağılıp Indy'yi karşımda görmeden önce gözlerimin önünden geçmişti.

Onlar aynı kişiler değildi. Hiçbir zaman aynı olmamışlardı ve ben Indy'ye öyleymiş gibi davranmıştım.

Tanrım, benim sorunum neydi? Bu gerçeği öğrendiğim için hem çok mutluydum hem de hayatımızın en güzel günlerinden biri olması gereken günü mahvettiğim için dehşet içindeydim.

Çok üzülmüş olmalıydı. Bu onun istediği her şeydi ve ben onu istemediğime inandırmıştım.

Tam onun peşinden gitmek için kapıdan çıkarken, birden kapı açıldı ama evimize giren kız arkadaşım yerine kız kardeşimdi.

"Vee? Burada ne işin var?"

Kafasını kaldırıp bana bakmadı ya da cevap vermedi, sadece aceleyle evimin içinde koşturdu, yastıkları kaldırdı ve çekmeceleri karıştırdı. Koşarak banyoya girdi ve ben de onu takip ederek her yeri karıştırmasını izledim. Banyodaki çöp kutusunu çılgınca karıştırmaya başladığında onu durdurdum.

Onunla birlikte eğilerek çöpü elinden aldım. "Stevie, neler oluyor?"

Benimle birlikte durdu, yüz hatlarını panik ve endişe kaplamıştı. Çenesi titremeye başladığında mavi-yeşil gözleri parıldıyordu.

"Ryan, ben-" Dikkati elime kaydı. "Bunu nereden buldun?"

Aşağı baktığımda Indy'nin hamilelik testinin kapattığım elimden gözüktüğünü fark ettim.

Siktir. Bu şekilde öğrenmemeliydi. Indy de burada olmalıydı ama kendimi en savunmasız hissettiğim anda kardeşime yalan söyleyemezdim.

Yüzümü incelerken gözleri kısıldı. "Ağlıyor muydun?"

"Vee, Indy hamile."

Stevie gözlerini kapattı, gözyaşları çilli yanaklarından aşağı süzülürken derin bir nefes aldı. "Hayır, değil Ryan." Gözlerini açtığında kirpikleri yaşlarla doluydu ama aynı zamanda dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben hamileyim."

"Ne?"

"Bu benim testim." Gülümsemesi genişledi fakat bir yandan da özür diliyordu. "Zee dün evdeydi ve Indy de işlerini halletmek için dışarıdaydı. Evin boş olduğunu biliyordum, o yüzden test yapmak için buraya geldim. Şey, aslında altı tane test." Kıkırdarken gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam ettiğinden onları gömleğinin koluyla sildi. "Bu sabah sadece beşini bulabildim ve altıncısını bulanın Indy olmasını istemedim."

Bu testin Indy'ye ait olmadığını fark ettiğimde midemde tuhaf bir boşluk oluştu. Hayal kırıklığıyla sarsıldım ama kız kardeşimin az önce söylediklerini aklıma getirerek silkindim.

"Stevie." Gözlerimden yaşlar süzülürken sesim çatladı. "Hamile misin?"

Hızla hıçkırıklara dönüşen bir kahkahayla başını salladı.

"Hey. Hey," diye sakinleştirdim, sarılıp başını göğsümde hapsettim. "Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen neden ağlıyorsun?"

"Çünkü ikiz kardeşim anne olacak ve dayı oluyorum."

"Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Çünkü ben tüm hayatımı senin gibi bunun hayalini kurarak geçirmedim. Zee ile tanışana kadar çocuk düşünmüyordum."

"Stevie. Siz en iyi ebeveynler olacaksınız. Yani, babaları gibi olurlarsa başımız belaya girebilir ama..."

Stevie nihayet gülerek göğsümü okşadı. "Umarım tıpkı onun gibidirler."

"O biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Henüz bilmiyor. Bugün söyleyeceğim." Kendini geri çekip yüzünü temizledi. "Bana bir iyilik yapar mısın? Indy'ye benim söylememe izin ver. Ben... bilmiyorum. Bunu benden duymasını istiyorum. Mutluyum, çok mutluyum ama bunu onun yüzüne vurmak istemiyorum. Bu onun her zaman istediği şeydi."

Sis bulutu dağıldığında üzerime tsunami büyüklüğünde bir pişmanlık dalgası çöktü, sözlerinin her biri zihnime geri döndü.

Hamile değilim.

Böyle bir şey olursa bu bir mucize olur.

Hayatta en son isteyeceğin şeyin en çok arzuladığım şey olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim.

Hiç aynı fikirde olmadık, değil mi?

"Stevie." Ellerimi başımın üzerine koyarak arkamı döndüm ve ciğerlerimi dolduracak kadar derin nefesler almaya çalışarak yatak odama yürüdüm. "Stevie, her şeyi berbat ettim. Indy bana bir şey söylemek için heyecanla eve geldi ve ben de bunu ona ait sandım. Üstesinden gelemedim. Bunu bilerek mi yaptığını soracağımı sandı. Bunu sormayacaktım ama sorup sormadığımdan da tam olarak emin değilim."

"Hayır, Ryan."

"Marissa'yla ilgili her şey bir anda aklıma geldi ve korktum. Çıldırdım ve o çok incinmişti. Ağlamadı bile, Vee. Bana sanki ona tamamen ihanet etmişim gibi baktı. İhanet ettim. Sanırım ona ihanet ettim. Bu onun istediği her şey ve ben ona bunu istemediğimi hissettirdim."

Kız kardeşim elleriyle yüzünü gizledi. "Ryan, Indy muhtemelen doğal yollarla hamile kalamaz."

"Bunu biliyorum! Tanrım, ben bir aptalım. Düşünemedim." Acıyla gözlerini kapattı. "Çok üzgün olmalı."

"Onunla aynı geleceği istemiyormuşum gibi hissetmesine neden oldum. Muhtemelen bunca zamandır ona istediği hayatı vermek gibi bir planım olmadığı için onu oyaladığımı düşünüyordur."

"Öyle mi?" Stevie usulca sordu. "Ryan, seni seviyorum. Benim için dünyadaki herkesten daha değerlisin ama eğer onun istediği şeyleri istemiyorsan, o zaman gitmesine izin vermelisin. Onu oyalayan biriyle çok fazla zaman harcadı ve bunu ona tekrar yapmana izin veremem."

Stevie her ne kadar benim diğer yarım olsa da onun bile bilmediği şeyler vardı. Indy'ye istediği geleceği vermek için

attığım adımlar. Benim de istediğim bir gelecek. Her zaman bir aile kurmak istemiştim ama bunu kız kardeşimle aynı anda yapabileceğimi bilmek, Indy'nin hamile olduğuna dair o hızlı ama heyecanlı inançla birleşince, bunu şimdi her zamankinden daha çok istiyordum.

"Aynı fikirde olmasaydım bu noktaya gelmemize asla izin vermezdim. Neler yaşadığını gördüm ve bunu ona asla yapmazdım."

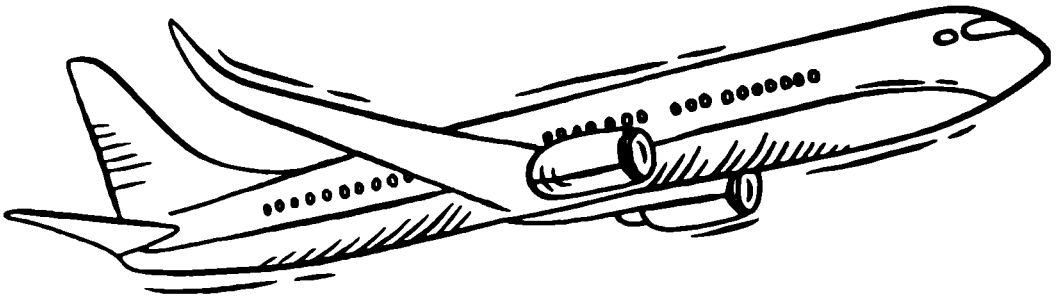
Stevie başını salladı.

"Onu bulmam gerek. Onunla konuşmalıyım. Özür dilemeliyim. Sence senin evine mi gitmiştir?"

"Bundan emin değilim. Ne kadar zeki olduğunu biliyorsun. Bunun benim testim olduğunu hemen anladığına eminim. Sanırım nerede olabileceğini biliyorum ama Ryan, önce onunla konuşmam gerek."

Kız kardeşimi tekrar sarıp sarmalayarak bukleli saçlarının tepesinden öptüm. "Senin adına gerçekten çok mutluyum, Vee. Harika bir anne olacaksın ve Zanders da harika bir baba olacak."

"Sen de öyle olacaksın, Ryan. Zamanı geldiğinde." Daha sıkı sarıldı. "Ve bu arada sen de harika bir dayı olacaksın. Bunu biliyorum."

BÖLÜM KIRK

INDY

Rio'nun evi buram buram erkek kokuyordu. Çamaşır yığınları ve boş bira kutularıyla dolu olan ev, Rio'yla birlikte gürültüden geçilmiyordu.

Hokey takımından üç kişi daha evindeki büyük ekranda *Xbox* oynuyordu.

Yine de şikâyet edemezdim. Ön kapıyı açıp kan çanağına dönmüş gözlerimi görür görmez takım arkadaşlarını dışarı çıkardı ve bana misafir odası için yeni bir çarşaf takımı getirdi.

"Ind, bir ziyaretçin var," dedi Rio kapı aralığından.

Öğlen olmasına rağmen yatağa uzanırken sırtımı kapıya döndüm. "Ryan'la konuşmak istemiyorum."

"Peki ya benimle?"

Stevie'nin sesine karşılık omzumun üzerinden baktığımda onu Rio'yla birlikte kapının pervazına yaslanmış buldum. Buk-

Ninova

leleri gür ve canlıydı ama ikizine benzeyen gözleri bana sadece bu sabah onun gözlerinde gördüğüm korkuyu hatırlatıyordu.

Ryan'ın yüzündeki o dehşet ifadesini unutabilir miydim bilmiyordum ve o test benim olmadığı için daha fazla şükredemezdim. Her ne kadar bir aile kurmak istiyor olsam da partnerimin kendini tuzağa düşürülmüş hissetmesindense yalnız kalmayı tercih ederdim.

"Olur."

Rio bizi yalnız bırakırken dudaklarına bir tebessüm yerleşti.

Stevie yatağa girerek kollarını omuzlarıma doladı.

"Bu çok güzel," diye iç geçirdim. "Kardeşin buna küçük kaşık diyor."

Stevie'nin göğsü arkamda titredi. "Bugün bana günlük güncelleme göndermedin."

"Günlük Güncelleme: Vee, kardeşin benimle aynı hayatı istemiyor ve bu durumda nasıl bir yol izleyeceğimizi bilmiyorum."

Elini yatıştırıcı bir şekilde kolumda gezdirdi. "Bunu o mu söyledi?"

Gözyaşlarım yüzümden yastık kılıfına dökülüyordu. "Onu görmeliydin, Stevie. Çok korkmuştu." Derin bir nefes alarak konuşmak için yeterli oksijeni bulmaya çalıştım. "İlişkimiz boyunca bu konuyu açmaktan çekindim, zamanı geldiğinde açık olabileceğini umuyordum ama bu sabah, asla olmayacağını belli etti."

Stevie duraksadı ve bir süre sessiz kaldı.

"Seni seviyorum ama bu konuşmayı seninle yapmamalıyım," diye devam ettim. "Ryan'ın sana ihtiyacı var."

"Indy, sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın."

"O da öyle. Benim için onun iyi olduğundan emin olur musun? Ona göz kulak olur musun? Şu anda bunu yapamam."

Beni daha sıkı sardı. "Tabii ki yaparım."

Yatakta dönüp ona baktım. "Gerçekten hamile misin?"

Stevie'nin okyanus gözleri buğulandı. Konuşamadan sadece başını salladı.

"Vee..." Ona sarıldım. "Bu inanılmaz. Senin adına çok mutluyum. Bu bebeğin genetiği mi? Yüce Tanrım, muhteşem olacak."

Birbirimize sarıldığımızda hem gülüyor hem de ağlıyorduk. O muhtemelen hormonsal sebeplerden, ben de ben olduğum içindi.

Burnunu çekti. "Sana söylemekten çok korkuyordum."

"Neden?"

"Sence neden, Ind? Ryan da varsayımlarda bulunmuş. Tanrım, kendimi berbat hissediyorum."

"Sakın buna yeltenme." Ona bakmak için geri çekilerek buklelerini kulağının arkasına ittim. "Sen ve Zanders adına çok mutluyum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki mutluyum! Bu bebeği fazlasıyla şımartacağım. Umarım yeterince büyük bir giysi dolabı olur çünkü babaları ve benim aramda, hayal edilebilecek en abartılı gardıroba sahip olacak."

Onu kötü hissettirmek istemediğim için bunu asla söylemeyecek olsam da en iyi arkadaşımın, hayatımın aşkının ikiz

kardeşinin bir aile kurmak üzere olduğunu bilmek, benim de onunla birlikte bunu yapmayı arzulamama neden olmuştu.

"Ryan'la birlikte olmasam bile Ind Teyze olmaya devam edeceğime söz ver."

"Her zaman Ind Teyze olacaksın." Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Sadece onunla konuş, tamam mı? Hazır olduğunda."

Başımı sallayarak ıslak yanaklarımı silerken o da aynısını yaptı. "Ne kadar zavallıyız, değil mi?" diye güldüm.

"En zavallıları." Beni tekrar kucakladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Bir fantezinin gerçekleşmesi gibi! İkiniz yatağımda birbirinize sarılıyorsunuz. Tanrım, merhamet et!"

Kapıya bir yastık fırlattım. "Rio, çık dışarı!"

Yastığın şaşkın suratına çarpmasına izin verdi. "Seni görmek isteyen başka biri daha var."

Stevie anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Henüz hazır değilsen bunu yapmak zorunda değilsin."

Rio'ya dönüp baktım. "Hazır değilim. Burada olmamalı. Antrenmana gitmesi gerekiyor."

Rio sanki ünlü idolüne gitmesini söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı, zaten tam da öyle yapacaktı. Kendini hazırlayarak bizi bir kez daha yalnız bıraktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Su. Yemek. Nasıl hissediyorsun?"

"Gidip Zee'ye baba olacağını söylemem gerek."

"Ne?" Ayağa kalktım. "Stevie Renee Shay, şaka mı yapıyorsun? Ondan önce ben mi öğrendim?!"

O da yatağa uzandı. "İyi olduğundan emin olmalıydım."

"Lütfen git ve Zee *Daddy* Zanders'a gerçek bir baba olacağını söyle."

"Telefonumdaki ismi yepyeni bir anlam kazanmak üzere, ha?"

"Hadi ama dostum. Bırak da onunla konuşayım. Bu sabah beni bir kez uzaklaştırmana izin verdim zaten."

Öğleden sonra uyumadan önce biraz ağladığım Rio'nun misafir odasından Ryan'ın sesini duyabiliyordum. Telefonum bütün gün kapalı olduğu için saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Hayatını sevdiğin insanla birlikte geçiremeyeceğin fikrini kabullenmeye çalışmak, anlaşılan oldukça yorucuydu.

"Ryan, üzerinde yürüdüğün zemine neredeyse taptığımı biliyorsun, bu yüzden sana evime gelmemeni söylemek ya da oyun odamda asılı olan posterini imzalamanı istemek için direnmek sınırlarımı sonuna kadar zorluyor. Fakat o hazır değil ve aynı zamanda en sevdiğim insanlardan biri, bu yüzden bu sefer onun tarafını tutacağım."

"Üzgün olduğunu biliyorum ama onunla konuşabilirsem her şey yoluna girecek-"

"Seninle konuşmak istemiyor."

Ryan duraksadı. "Öyle mi dedi?"

"Harfi harfine." Garip bir sessizlik daha. "Ona biraz zaman ver. Eminim hazır olduğunda sana gelecektir."

"Kahretsin," diye nefes verdi Ryan ve sanki bu gece konuşmayacağımız gerçeğini kabulleniyormuş gibi sessizlik bir süre daha devam etti. "Benim için ona göz kulak olur musun? İyi olduğundan emin olur musun?"

"Elbette."

"Yiyebileceği bir şeyler var mı?" Önündeki pis hokey derneği evinde gözleri dolaşırken yüzündeki dehşeti hayal edebiliyordum. "Biraz yiyecek göndereceğim. O vejetaryen. Kahvesini buzlu sever, o yüzden sabahları buzdolabına onun için biraz koyabilirsin. Bunu benim için ona verir misin?"

Yatak odamın kapısı açılmadan önce son duyduğum şey ön kapının kapanışıydı.

Rio elinde bir spor çantasıyla kapıda durdu. "Ona kızgın olduğunu biliyorum ama bu anı kendimle ilgili hâle getirmeme izin ver. Indy, bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Ryan Shay ön verandamda dikilmiş içeri gelmek istiyordu ve ben hayır dedim. Stevie gerçekten bir kenara çekilmeli çünkü eğer bu en iyi arkadaş unvanını hak etmiyorsa, başka ne hak eder bilemiyorum."

"Teşekkür ederim. Sana bunu yaptırdığım için özür dilerim."

Spor çantasını yatağın üzerine bıraktı. "Bunu senin için getirdi." Rio çıkmak üzere döndü ama misafir odasının kapısında bir kez daha durdu. "Yıkılmış durumda, Ind."

Bu duyguyu çok iyi anladığım için başımı salladım. "Ben de öyle." Sempatik bir gülümsemeyle beni gece boyunca yalnız bıraktı.

Buradaki asıl acı gerçek, Ryan'ı bu sabah sevdiğimden daha az sevmediğim ama aynı fikirde olmadığımızı bilmenin canımı daha çok yaktığıydı. Gelecekle ilgili planlarımızın aynı olmaması ona karşı duyduğum sevginin yok olduğu anlamına gelmiyordu.

Çantayı açtığımda en üstte bir pijama takımı buldum. Kampa gittiğimiz ve ilk kez aynı yatağı paylaştığımız gece giydiğim ipeksi takımdı. Altında da kıyafet, iç çamaşırı ve çorap vardı. İş için seyahat ederken kullandığım el çantam. Son kanaviçe işimi ve güncel kitabımı da koymuştu.

Her bir eşyayı çıkardığımda gözlerimden daha fazla yaş süzülüyordu çünkü onu seviyordum ve onun da beni sevme şeklini seviyordum. Çok özenli. Sessizce.

Bugün sorun olan kelimelerdi.

Bilerek hamile kalmaya çalışıp çalışmadığımı sorgulayan, dilinin ucuna kadar gelen kelimeler. Beni, ona hayatının en büyük acısını yaşatan biriyle kıyaslamasını aklım almıyordu.

O hayatı ne kadar çok istediğimi biliyordu ve bu hayatı zorla elde etmeye çalışmakla suçlanmak yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

İçinde bulunduğum gerçeklikten bir kaçışa ihtiyaç duyarak kitabımı açtım ve en son kaldığım yerden okumaya başladım. Ancak kaldığım yeri tutan ayracım değil, yırtılmış ve üzerine hızla bir şeyler karalanmış bir kâğıt parçasıydı.

Mavi,

Kelimelerle aram pek iyi değildir, bu nedenle lafı uzatmayacağım. Seni seviyorum. Bana bu ayrıcalığı tanıdığın sürece

ve hatta ondan sonra da seni seveceğim. Sana istediğin hayatı yaşatmak için elimden geleni yapacağım. Umarım bana izin verirsin.

Eve döndüğünde bu kâğıdı buzdolabına bile ekleyebilirsin.

-Ryan

Neredeyse hiç uyumamıştım. Onun olmayan bir yataktaydım. Bizim olmayan bir evdeydim. Üst üste istiflenmiş yastıklar zihnimi aldatmak için yeterli değildi çünkü vücudumun her parçası Ryan'ın orada olmadığını biliyordu.

Karanlık ve yalnız misafir odasından dışarı çıktığımda Rio'yu mutfakta, müzik setinin sesini sonuna kadar açmış bir hâlde buldum.

Rio'yu mutfakta kahvaltı hazırlarken görmek, uyandırdığı anılar yüzünden göğsümün sızlamasına neden oldu.

Yirmi dört saat olmuştu ve Ryan'ı daha önce hiç kimseyi özlemediğim kadar çok özlemiştim. Ayrı geçirdiğim bir gece, kendim için tasarladığım geleceğin Ryan orada olmadığında buna değip değmeyeceğini sorgulamamı sağlamıştı.

Rio gururla bana bir fincan uzatmadan önce müziğin sesini kıstı. "Soğuk kahve."

Bir yudum aldığımda neredeyse acılığından boğuluyordum, içindeki telveden bahsetmiyordum bile. Yine de ona gülümsedim çünkü uğraşmıştı.

"Güzelmiş."

"Bok gibi, değil mi?"

"Eh, şimdi sen öyle söyleyince..."

"Ben hiç kahve hazırlamadım. Ben kahve içmem. Bana bir bak." Vücudunu işaret etti. "Yardım almadan da yeterince enerjik biriyim. Kahve makinem olmasının tek nedeni, takımdaki diğer çocuklar gelip isterse kullanmak için."

Rio her zamanki gibi beni gülümsetmeyi başarmıştı. Bütün gece yastığıma gömülüp ağladıktan sonra gülümsemek garip hissettiriyordu.

"Bana hazırlamana gerek yoktu ama teşekkür ederim. Tahmin edebileceğinden çok daha minnettarım. Kalmama izin verdiğin için de teşekkür ederim."

"Elbette, İndigo. Sen benim kızımsın. Her zaman yanındayım."

Birkaç vejetaryen sosisin ocağın üzerinde kızardığı ocağa döndü ve sormasam da Ryan'ın yiyecek bir şeyler gönderdiğini anlayabiliyordum.

"Yanılıyorsun bu arada," dedi.

"Hangi konuda?"

"Ben sana kahve yapmak zorundaydım. Ryan Shay kapımda dikilmiş, bana kız arkadaşının kahvesini nasıl sevdiğini anlatıyordu ve bunu söylerken bana attığı bakışın *'uyandığında ona kahve yaparsan iyi edersin'* diye haykırdığını düşünmüyorsan yanılıyorsun, bebeğim."

Dudaklarımdan sesli bir kahkaha yükseldiğinde bu ses karşısında neredeyse şok geçiriyordum. Rio her zaman yüzümü nasıl gülümseteceğini biliyordu. Tıpkı Stevie ve Zee'nin bildiği gibi. Benim Ryan'ın yanında her zaman gülümsemem gibi. Son bir buçuk yılda oluşturduğum bu aile hayatımda yeni

olmasına rağmen, tüm hayatım boyunca edindiğim arkadaşlarımdan çok daha önemli bir yere sahipti.

Bazen doğru insanlar hayatınıza girdiğinde geçmişin hiçbir değeri kalmıyordu.

"Ryan Shay'den bahsetmişken," diye söze girdi Rio. "Garajımın önünde uyuyan bir basketbolcu var, hayatım boyunca göremeyeceğim kadar para ediyor."

"Geri mi geldi?"

"Hiç gitmedi. Adam arabasında uyuyordu ve dürüst olmak gerekirse, eğer erkeklerden hoşlanıyor olsaydım, bu beni azdırırdı."

Gülerek başına vurdum. "O zaten kapıldı, bu yüzden aklından bile geçirme."

Ryan'a ne söyleyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Onsuz geçirdiğim saatler kafamı daha da karıştırmıştı. Bütün bunlar onun yokluğuna değer miydi?

Her şeye rağmen, arabasında uyumamalıydı. Önünde kariyerinin en önemli iki maçı vardı ve uykusuzluk gibi önemsiz bir şeyin en iyi performansını gösterememesine sebep olmasına göz yumamazdım.

Ön kapıya yönelip ceketimi aldım.

"Lütfen ona kahvemin ne kadar boktan olduğunu söyleme!" Rio mutfaktan bağırdı.

Ryan'ın *Range Rover*'ı evin önündeki kaldırıma park hâlinde, camları kapalı duruyordu ama onu sürücü koltuğuna uzanmış, paltosuna sarılmış halde görebiliyordum.

Cama vurarak onu uyandırdım.

İrkilerek bir an için etrafına yeniden alışmaya çalışırken dikkati pencerenin hemen dışındaki bana yöneldi. Dudaklarından rahat bir nefes çıksa da kaşları çatıktı.

Konuşabilmemiz için camını indireceğini düşünmüştüm ama onun yerine Ryan kapısını açtı ve beni anında kendine çekti. Çenesini başıma yaslarken beni asla bırakmayı planlamıyormuş gibi sarıldı.

"Rahat uyuyabildin mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Sen uyudun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Sana bir fincan kahve getirmek isterdim ama Rio'nun kahvesi seninkine kıyasla berbat."

Kahkahası göğsünde gürlerken beni görebilecek kadar uzaklaştırdı. "Lütfen eve gel."

Gözyaşları gözlerimi tırmalıyordu. "Ryan, gelemem."

"Lütfen, Ind."

"Birlikte kahvaltı ettiğimiz ilk sabah bana ne dediğini hatırlıyor musun? Bana bir geleceğe hazır olmak için asla birine yalvarmak zorunda kalmamam gerektiğini söylemiştin. Ve yalvarmayacağım. Asla. Bunlar senin sözlerin, Ryan."

Avucunu yüzünde gezdirirken gözleri kapandı. Tekrar açıldığında tıpkı benimkiler gibi buğuluydu.

"Yalvarmana gerek yok, Ind. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Ona inanmayı çok isterdim. Eğer inansaydım her şey daha iyi olurdu ama içten içe bunun sadece acılarımın artmasına neden olacağını biliyordum. Ryan benim istediğim aileyi is-

tediğine dair herhangi bir sinyal vermemişti ve ben de bunu fark etmemiş gibi körü körüne yüz çevirmiştim. Ne zaman çocuklardan bahsedilse, onlara olan arzusu hep geçmiş zaman kipindeydi.

"Senin istediğin bu mu? Yoksa sırf ben istiyorum diye benden çocuk mu yapacaksın? Ryan, eğer bu hayaller senin de hayallerin değilse, hayatının geri kalanını benim her dileğimi yerine getirerek geçirmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum seni."

"Öyle," diye yalvardı anlamam için. "Sana söyledim, ben de istiyorum."

Canımı acıtsa da söylediklerinin sadece benim duymak istediğim güzel sözler olabileceğini anlamasını başka nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

"Ryan, altı yılımı tam da bu sözleri duyarak geçirdim."

Başı arabasına doğru düşerek sarsıldı. "Ben, o değilim."

"Olmadığını biliyorum. Sadece ne demek istediğimi anlamanı istiyorum. Dün olanlar beni korkuttu, Ry."

"Öyle söylemek istememiştim. Seni onunla karşılaştırmadım. Bunu gerçekten düşünmedim bile."

Ryan kendi duygularından çok benim duygularımla ilgilenircesine gözlerimin altını sildi.

"Benden çocuk sahibi olmak istediğini söyleyebilirsin ama ya o test benim olsaydı? Ya gerçekten hamile olsaydım? Hamile olduğumu düşünerek neredeyse üzülüyordun. Ryan, bu tepki gerçek olduğunda sözlerin pek bir anlamı kalmıyor."

Âdemelması derin bir yutkunmayla hareket etti. "Biliyorum. Her şeyi berbat ettim ve bunu kabul ediyorum."

"Biraz düşünelim, tamam mı?"

"Düşünmeme gerek yok! Ne istediğimi biliyorum."

"Ama benim düşünmeye ihtiyacım var," dedim usulca. "Seni seviyorum, Ryan. Çok seviyorum ama kapıdan girdiğim anda her şeyi unutacağımı bildiğim hâlde o eve geri dönemem çünkü orada seninle olmak beni mutlu ediyor. Sağlıklı düşünmek için kendime zaman borçluyum. Bu benim hayatımın geri kalanı. Senin de."

Derin bir nefes vererek gözlerini benden kaçırırken, bugün onunla eve gitmeyeceğimi kabullenmeye çalışıyordu.

Ryan kollarını omuzlarıma dolayarak alnımdan öptü ve öylece bekledi. "Seni seviyorum." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken, ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı. "Bizden vazgeçmeyeceğine söz ver."

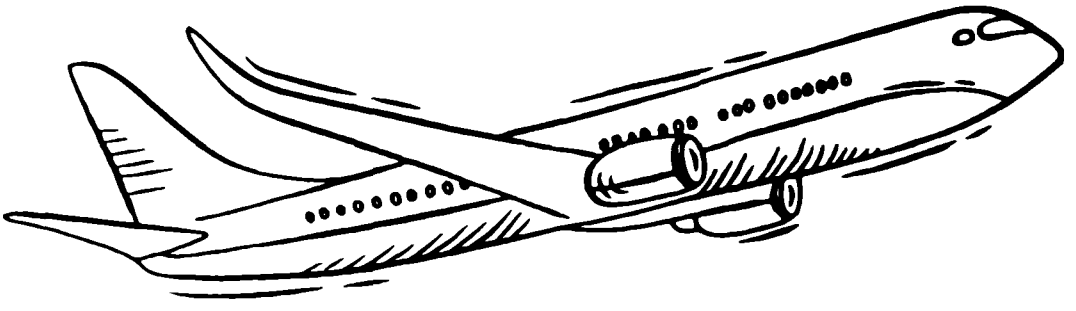
"Vazgeçmiyorum."

Eğilip sıcak ve aralık bıraktığı dudaklarıyla beni öptü, ben de ona doğru eğilerek öpüşmemizi derinleştirdim. Parmakları saçlarıma dolanarak beni tuttuğunda teslim oldum ve dudaklarının her hareketini, boğazından yükselen her sesi ezberledim.

Uzaklaşıp yanağıma, ardından alnıma bir öpücük daha kondurduktan sonra eve dönmek üzere ondan uzaklaştım.

Ben içeri girerken, kollarını arabasının üstüne dayayıp beni izliyordu. "Rio'ya söyle, eğer kahve yapamıyorsa senin için alsın!"

Yüzümde küçük bir gülümsemeyle ön kapıyı arkamdan kapatırken, dışarıdaki adamdan otuz dakikadan kısa bir süre içinde bir kahve alacağımı biliyordum.

BÖLÜM KIRK BİR

INDY

Kadın doğum kliniğinin bekleme odası bir hastanedekinden çok da farklı değildi. Beyaz duvarlar, korkunç döşemeli koltuklar, modası geçmiş ahşap mobilyalar ve altı ay önce çıkmış dergiler.

Oturmuş, titreyen dizlerimde evraklarımı tutarken adımın çağrılmasını bekliyordum. Randevunun zamanlaması bundan daha kötü olamazdı ama buz hokeyi sezonunun sona ermesiyle birlikte, Stanley Kupa Finali'nden sonraki hafta ya da gelecek hafta hazır olmam gerekiyordu.

Bu randevu sağlıklı olduğumdan ve tüm kadınlık organlarımın uygun olduğundan emin olmak için yapılan bir ön muayeneydi. Hokey sezonu biter bitmez hemen iğnelere başlayacaktım. Aslında tam olarak anlayamadığım bir sürü tıbbi açıklama vardı ama bu sürecin yumurtalarımın olgunlaşmasını

sağlayacağını, dolayısıyla onları alabileceklerini ve dondurabileceklerini biliyordum.

Bekleme odasında üç aile daha vardı. Biri yeni doğmuş bir bebekle, diğeri yürümeye başlayan bir çocukla ve diğeri de ilk bebekleri için umutlu görünen bir çiftti. Burada yalnız olan tek kişi bendim.

Ryan'a randevumun bugün olduğunu söylememiştim çünkü ben de burada olup olmamam gerektiğini bilmiyordum.

Eğer Ryan'la birlikte olmayacaksa, ne anlamı vardı ki? Her zaman çocuk istemiştim ama onsuz olmazdı. Bu sabah buraya gelmek için arabama binerken bu farkındalık üzerime çığ gibi düşmüştü ve şimdi burada tek başıma otururken hâlâ kendime aynı şeyi soruyordum.

Eğer o bunu istemiyorsa, ben yine de istiyor muydum?

Sigorta kapsamında olduğunu öğrenmeden önce bunun para kaybı olacağından endişeleniyordum çünkü işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Şimdi de zaman kaybı olup olmadığını merak ediyordum. Kendimi o olmadan düşünemiyordum.

"Indigo Ivers," diye seslendi danışmadaki yaşlı kadın.

"Benim." Ona doğru ilerlemeden önce evraklarımı elime aldım.

Ben diğer tarafta ayakta beklerken o da bazı bilgilerimi dolduruyordu.

"Günün nasıl geçiyor?" Kendi düşüncelerimi bastırmaya çalışarak sordum.

"Harika gidiyor, bebeğim, seninki nasıl?"

"Nasıl gittiğinden pek emin değilim."

Güldü. "Gergin misin, tatlım?"

"Sanırım öyleyim."

"Bugün yalnız mısın?"

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Evet."

"İyi yapmışsın," dedi, uzun tırnaklarını klavyeye vurarak yazmaya devam ederken. "Kendin için ileriye dönük plan yapmak akıllıca. Doğru insanla ne zaman karşılaşacağını asla bilemezsin."

"Çoktan tanıştım bile."

Gözleri monitörün üzerinden kalktı ve dudaklarının bir tarafında sinsi bir gülümseme belirdi. Aynı hızla dikkati bilgisayarına geri döndü ve tüm kişisel bilgilerimi sisteme ekledi.

"Bugün ödemem gereken ek bir ücret vardı."

Başını sallayarak ekranına dikkatle baktı. "Yok."

"Gerçekten mi? Bu çok garip. Sigortamı kullanırken her zaman ek ödeme yaparım."

"Ah, sigortanı kullanmıyorsun."

"Kullanmam gerekirdi. Lütfen kontrol eder misiniz?"

Tık. Tık. Tık.

"Hayır, bebeğim, sigorta poliçen bunların hiçbirini karşılamıyor."

Benimle dalga mı geçiyordu? Bunu cebimden ödememin imkânı yoktu. Aylar önce, ocak ayında sigorta yardımlarımın yılbaşıyla birlikte değiştiğini öğrendiğimde birikim yapmayı bırakmıştım.

Nefes verirken tüm vücudum kaskatı kesildi. "Emin misin?"

"Eminim. İstersen sana gösterebilirim."

"Hayır, gerek yok."

Lanet olsun. Kendime asla yapmayacağıma dair söz vermiş olmama rağmen, borç almak için ailemi aramanın eşiğindeydim. Kendi ailemi kurmak için ailemin yardımına ihtiyaç duymak tuhaf hissettiriyordu ama artık çaresizdim. Para biriktirecek zamanım kalmamıştı.

Bir kez daha kendime tüm bunlara değip değmeyeceğini sordum.

Gergin bir şekilde banka kartımı çıkardım. "Bugün ne kadar ödeme yapmam gerekiyor?"

Tık. Tık. Tık.

"Hiç. Tümüyle ödenmiş."

"Ama demiştin ki-"

"Sigorta tarafından değil. Aylar önce kredi kartıyla tüm masraflar ödenmiş."

Yapmadı.

Gözlerimi kapatarak, söyledikleri kafama iyice oturana kadar tekrar tekrar düşündüm. Bana kartın üzerindeki ismi söylemesine gerek yoktu, zaten biliyordum.

Dirseklerimi masaya koyup yüzümü ellerimin arasına aldım. "Bana ne zaman ödendiğini söyleyebilir misiniz?"

"Aralık ayının ortalarında gibi görünüyor."

Kampa gittikten hemen sonra, ona neden para biriktirdiğimi ilk söylediğim zamanda. "Sigorta yardımında değişiklik" olmadan hemen önce.

"Tatlım, ağlıyor musun?"

Ellerimle yüzümü kapatarak başımı salladım. "Bu benim olayım."

İçten ve samimi bir şekilde gülümsedi. "Doğru insanla çoktan tanıştığım söylediğinde haklıymışsın gibi görünüyor."

"Indy." Rio arkamdan uzanarak elimdeki kitabı kapattı. "Bak, seni seviyorum, bunu biliyorsun ama sonsuza kadar burada kalamazsın."

"Sadece birkaç gündür buradayım ve sen istediğim kadar kalabileceğimi söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim."

Başımı omzumun üzerinden çevirerek ona şaşkınlıkla baktım.

"Bugün seni ev bakmaya götürmek için emlakçım gelecek."

"Ne? Hayır, ev bakmak istemiyorum." Kanepeden kalkıp onunla yüz yüze geldim. "Ryan'ın evinden taşınmayı planladığımdan bile emin değilim. Sadece birkaç güne ihtiyacım vardı."

"Birkaç gün oldu."

Geri çekilerek ona baktım. "Bir kız mı gelecek? Beni evden göndermeye mi çalışıyorsun? Mesele bu mu? İstersen gidip misafir odasında saklanabilirim."

Ters ters baktı. "Keşke bir kız gelseydi. Şimdi git bir duş al ve üzerine spagetti soslu üç günlük tişört dışında bir şey giy." Yüzünü buruşturdu. "Emlakçı için... iyi görünmen gerekiyor."

Misafir odasına doğru yavaş adımlarla ilerlerken, gözlerimi omzumun üzerinden ona diktim. "Şu anda çok garip davranıyorsun."

✈

Rio'nun emlakçısı Cindy, bizi şehrin otuz dakika kadar dışına doğru götürürken, "Şehrin bu kısmını seviyorum," dedi. "Gerçekten sessiz. Çocuk yetiştirmek için iyi bir yer. Harika bir okul bölgesi."

"Ben sadece kendim için bakıyorum."

Aslında hiç de bakmıyorum.

"Şehrin bu kısmı harika bir güvenlik puanına sahip. Yürüyerek gezilebilir. Şirin marketler ve bir sürü arazi bulunuyor. Çok sayıda yürüyüş noktası var. Birkaç ay sonra tüm kasaba yeşillik ve çiçeklerle kaplanacak. Çok güzel bir yer."

"Kulağa hoş geliyor."

Eğer baksaydım.

Bizi gezdirmeye devam ederken haklıydı. Sakin bir kasabaya benziyordu, Chicago'nun karmaşasından otuz dakika uzaklıktaydı. Ryan burayı severdi. Muhtemelen tek başına markete gidebilir ya da medya peşinde olmadan dışarıda uzun bir yürüyüşe çıkabilirdi.

"İşte geldik."

Göz alıcı bir evin önündeki geniş araba yoluna girdi. Siyah döşemeli beyaz bir dış cephesi vardı. Yol boyunca sıralanan karaağaçlar zorlu kış sonrası yeniden yeşermeye başlamıştı. Ön kapının yan tarafında, salıncak bulunan geniş bir veranda

duruyordu. Etrafta başka bir ev yoktu, sadece önünden bile arka bahçenin geniş ve neredeyse sonsuz olduğunu anlayabiliyordum.

"Sanırım burası yanlış adres," dedim ona. "Yalnızca ben yaşayacağım. Bu kadar büyük bir ev aramıyorum ve arıyor olsaydım bile bunu karşılayamazdım." Dudaklarımdan tatsız bir kahkaha yükseldi, doğru adrese gitmesi için emniyet kemerimi çıkarmadım.

"Hadi içeri girip bir bakalım, olur mu? Büyüleyici bir ev. Öylece çekip gitmekten nefret ederim."

İtiraz etmek için fırsat bulamadan Cindy arabadan inmişti bile. Emniyet kemerini çözerek, ön verandaya çıkan büyük merdivenlere kadar onu dikkatle takip ettim.

Uzaktan gelen kuş cıvıltıları haricinde etraf sessizdi. Chicago şehir merkezindeki yirmi ikinci kattaki daireden tamamen farklıydı. Şehrin göz kamaştırıcı ışıkları olmadan, burada kaç yıldız görebileceğimi merak etmekten kendimi alamadım.

Merdivenleri çevreleyen küçük tomurcuklu bahçe bitkileri, toprak ve yağmurun yaratacağı güzellik için hazır bekliyordu.

Cindy eve açılan çift kanatlı kapının kilidini açmak için anahtar kullanmadı. Sadece tokmağı çevirdi ve kapıları açtı. Ön verandada durarak beni içeri davet etti.

Taze kahve ve Fransız tostunun kendine özgü tatlı kokusu beni sardı.

Geniş merdivenler girişi kuşatmıştı. Sağımda ve solumda odalar vardı. Ev tadilatta gibi görünse de biri kesinlikle oturma odası, diğeri ise yemek odasıydı.

Tam karşımdaki mutfakta tüten sobanın buharını buradan bile görebiliyordum.

Cindy kapıyı kapattı ve arkama baktığımda onu hiçbir yerde göremedim. Beni içeride yalnız bırakmıştı.

Kokuyu takip ederek evin arka tarafındaki dev mutfağa ulaştım. Beyaz dolaplar, paslanmaz çelik aletler ve altı kişilik bir ailenin kahvaltı edebileceği büyüklükte bir mutfak adası vardı.

Ancak evin en güzel yanı; sırtı bana dönük, ters şapkası, kapüşonlu kazağı ve eşofmanlarıyla ocağın başında duran adamdı.

Evde olduğu kadar rahat ve huzurlu görünüyordu, kıçımı kaldırıp saçımı taramamı sağladığı için Rio'ya daha fazla minnettar olamazdım.

Ayrıca anlaşılan o ki, emlakçı aracılığıyla bakabileceğimiz bir ev yoktu. Sadece beni buraya getirmesi gerekiyordu.

"Ryan?" Etrafıma baktım. "Neler oluyor?"

Yüzünü bana döndüğünde, büyüleyici gülümsemesiyle gamzeleri ortaya çıktı. "Otursana." Mutfak adasını işaret etti.

Şaşkınlıkla bir sandalye çekip oturdum, gözlerim adanın ortasındaki renkli bukette geziniyordu.

"Bunları tam üç gün boyunca canlı tuttuğumu bilmeni isterim." Sesindeki rahatlık dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

Ryan önüme bir tabak koydu. Fransız tostu, yumurta ve meyve vardı ama kendisi için başka bir tabak yoktu. Bana bir buzlu kahve uzatıp denemem için naneli çikolata parçacıklı bir krema ekledi.

"Neler oluyor? Neredeyiz?" Soruma cevap vermedi.

"Geçen gün söylediklerim yanlıştı," dedi onun yerine. "Ve duyman gereken başka şeyler de var."

Yutkunarak tüm dikkatimi ona verdim.

"Sen gelene kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Bunca zamandır, sen dairemdeki o dört duvarın dışındaydın. İhtiyacım olan her şey dairemin dışındaydı. Sonra sen içeri girdin, beni hayata döndürdün ve ben senden önceki dünyama geri dönmek istemiyorum. Senden önceki hayatıma geri dönmeyeceğim, Ind."

"Ben de sensiz bir hayat istemiyorum, Ryan ama bazen her şey bu kadar basit olmuyor. Hayat siyah ve beyaz değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Daireme girdiğin andan beri siyah ve beyaz görmedim. Şimdi pembe ojeli ayak parmakları, mor giysiler, yeşil bitkiler ve o lanet olası sarı perdeler var." Başını iki yana salladı. "Ve çok fazla mavi var. Tek gördüğüm mavi."

Tercümesi: Tek gördüğüm *sensin*.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda daha fazla ağlayabildiğime şaşırıyordum.

"Aşk romanlarını bir şeyler hissetmek için okumanı seviyorum. Çiçekleri ve bitkileri sevmeni seviyorum çünkü bir şeyi besleyip büyümesini sağlamak senin doğanda var. Her duyguyu tüm vücudunu ele geçirecek kadar sert yaşamana bayılıyorum. En sevdiğin kitaplarda hissettiklerini sana hissettiren kişi olmak istiyorum, bebeğim. Doğurup büyüteceğin çocukları sana veren ben olmak istiyorum. Beni düşündüğünde, hissetmeni istediğim tek duygu koşulsuz, sarsılmaz bir

sevgi. Çünkü sana baktığımda tüm geleceğimi görüyorum ve senin de bana baktığında aynı şeyi görmediğin bir dünyada yaşamak istemiyorum."

Yanaklarımı silerek kuruladım. "İstiyorum, Ryan, bunu biliyorsun. Sadece seni istemediğin bir hayatın içine çekmekten çok korkuyorum. Ya da geçen güne kadar istemediğin. Bu senin planının bir parçası değildi."

"Ya senin için planlarımı değiştirdiysem?"

Cevap boğazımda düğümlendi.

"Seni gördüm, Mavi. Geçen sabah kelimelerin sadece kelimelerden ibaret olduğunu söylediğinde haklıydın. İkimiz de doğru olmayan pek çok şey duyduk ve bu yüzden seni davranışlarımla sevdim. Onların benim adıma konuşmasına izin verdim."

Sessiz sevgi. Her zaman en gürültülüsüdür.

Gözlerim hızla, kira sözleşmemizin ve yapılacaklar listemizin asılı olduğu buzdolabına kaydı, yanında bir yığın kâğıt daha vardı.

"Sana âşık olduğumda neyi kabul ettiğimi biliyordum. Başından beri hayatının nasıl olmasını istediğini açıkça belirttin ve ben de sen farkında değilken bile bunu gerçekleştirmek için adımlar atıyordum. Yani hayır, Ind, bir gelecek için bana yalvarmana gerek yok çünkü başından beri istediğim şey buydu."

Daha önce hiç görmediğim yeni kâğıtları buzdolabından çıkarıp tabağımın yanına koydu. "Bu evi bize ocak ayında aldım." Tapu senedi olduğunu anladığım son sayfayı çevirerek son satırı işaret etti. "Eğer bana inanmıyorsan, senin adın tam orada."

Evet, doğruydu. Evin tapusuna kendi adının yanına benim adımı da yazmıştı ve tarih ocak ayını gösteriyordu. Dizinden sakatlanmasından birkaç gün sonra.

"Hep biliyordum, Ind. Dünyama girdiğinden ve bana kim olduğumu hatırlattığından beri senin istediğin her şeyi istiyordum. Gerçek bir eş, bir aile, çocuklar gibi konularda beni umutlandırdın. Kendimi asla sahip olamayacağıma ikna etmiştim çünkü kimse beni olduğum adam için gerçekten sevmeyecekti, sadece ismim için sevecekti.

"Buranın insanların bir araya geldikleri bir yer olmasını istiyorum. Takım yemeklerinin burada düzenlenmesini istiyorum. Arkadaşlarımızın gelmesini istiyorum. Çocuklarımızın arkadaşlarının gelmesini istiyorum. Burada nefes alabiliriz, Ind. Binanın dışında bekleyen taraftar ya da medya olmayacak. Geceleri yıldızları görmelisin. Olağanüstü ve bahçede izleyebileceğimiz birçok alan var. Koca bir bahçemiz ya da seramız olabilir. Tıpkı apartmanda yaptığın gibi bu evi de bir yuvaya dönüştürmeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Yakışıklı yüzünde çarpıcı bir gülümseme ışıldıyordu. Şehrin ağırlığı, maç yoğunluğu çok uzaktaydı ve onu bu kadar özgür görmek hoşuma gitmişti.

"Sanırım bir yanım hep saklanmak isteyecek ama ben burada, seninle saklanmak istiyorum." Adanın etrafında dönerken gözyaşlarımı sildi. "Bebeğim, evin tapusuna gözyaşları ve makyajla imza atamazsın."

Kıkırdamamla birlikte, gerginlik azaldı.

Beni kendine çekerek şakağıma bir öpücük kondurdu. "Evi aldığımdan beri tadilat yaptırıyorum. Tam olarak bitmiş sayıl-

maz. Bazı odaların hâlâ boyaya ihtiyacı var ve tabii ki daha fazla mobilyaya ihtiyacımız var ama yaşanabilir durumda. İlk yatak odasında yatağın ve bazı kıyafetlerin var. Arabanı bugün getirtirim ama düşünürken burada kalır mısın? Bu evde beş yatak odası var ve burayı satın aldığımda hepsini doldurmak niyetindeydim. Beni istemediğim bir hayatın içine hapsedip hapsetmediğini kendine sorarken bu evi görmeni istiyorum, tamam mı?"

Titrek nefeslerle başımı salladım. "Sevgi sözcükleri."

"Ne?"

"Kelimelerle aranın iyi olmadığım söylemiştin ama bence sevgi sözcükleri senin sevgi dilin olabilir. Ya da yardım etmek. Ya da hediye vermek. Tanrım, artık bilmiyorum bile."

Kıkırdadı.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Mavi. O kadar çok seviyorum ki senin için sonsuza dek savaşırım ama senin de bizim için savaşmana ihtiyacım var. Şimdi kahvaltını yap, soğuyacak."

Ön kapıya doğru ilerlemeden önce alnıma son bir öpücük kondurdu.

"Ryan."

Yüzünü bana döndü.

"Neden doğurganlık tedavilerimin parasını ödedin? Kimsenin ödemesini istemiyordum."

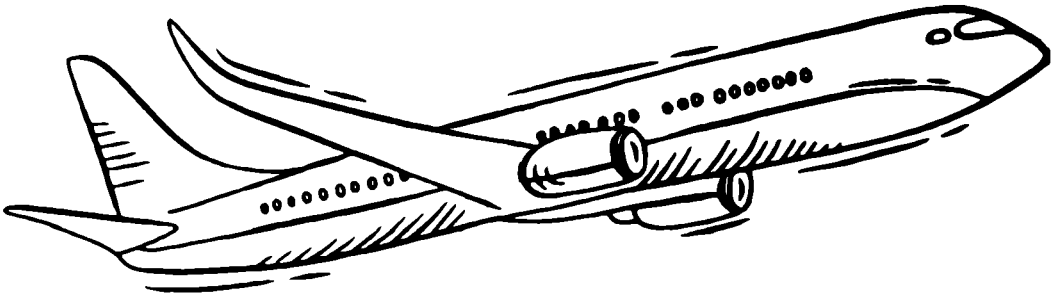
"Hayır, *ailenin* ödemesini istemiyordun. Bir aile kurmak için başkasının ödeme yapmasından rahatsız olduğunu söylemiştin. Benim de ailem olacak, o yüzden ben sayılmam."

"Ama bu aralık ayındaydı. O zaman bile mi?"

O zaman bile biliyor muydu?

"O zaman bile."

Bu sözlerle beni kahvaltımla ve ailemizle doldurmak istediği dev bir evle baş başa bıraktı.

BÖLÜM KIRK İKİ

INDY

Ryan'ın bana yaptığı Fransız tostunun yalnızca yarısını yiyebildim. Keşke burada kalıp kalanını bitirebilseydi.

Bu evi aylar önce satın alması ve kısırlık tedavilerimi aylar önce ödediğini öğrenmenin verdiği duygu yüküyle ezilmiş durumdaydım. Bunun parayla kesinlikle bir ilgisi yoktu. Pahalı bir kız arkadaş olduğum konusunda şaka yapıyor olabilirdim ama onun ne kadar para kazandığı umurumda değildi. O adamla bir karton kutuda yaşasam bile mutlu olurdum.

Ancak bu davranışının ardındaki anlam, işte bu çok etkileyiciydi. Benimle bir aile kurmak istediğini bunca zamandır biliyordu. Yalnızca aynı fikirde olmamızı istiyordum ama bunlar? Bu benim romantik kalbimin hayal edebileceğinden çok daha fazlaydı.

Yaklaşık bir saat boyunca büyük bir şok içinde oturduktan sonra nihayet mutfaktan çıktım ve etrafı gezmeye başladım.

Ninova

Birinci kat bir odadan diğer odaya sadece gerektiğinde duvarlarla ayrılıyordu. Açık ve ferahtı. Ben ev sahipliği yaparken misafirlerin kaynaşması için mükemmel bir alandı. Ryan'ın takım yemeklerini, arkadaşlarımızı ağırladığımız geceleri gözümde canlandırabiliyordum. Stevie'nin bebek partisini ve umarım bir gün benimkini de.

Duvarlar henüz boya kokuyor, zemin yeni döşenmiş gibi görünüyordu. İlk katta mutfak, oturma odası, yemek odası ve rahat bir kahvaltı köşesi vardı. Hayalimdeki evi bir dergiden seçmiş olsaydım bile bunun kadar mükemmel olmazdı.

Merdivenlerden çıkarak ikinci kata ulaştım. Dört yatak odasını birbirine bağlayan iki banyo vardı. Bu kat ayrıca geniş bir çatı katını da içeriyordu ve tek hayal edebildiğim, buranın bir oyun odası olma potansiyeliydi.

Bir kat daha çıktığımda beni üçüncü katın tamamını kaplayan yatak odası karşıladı. Uzun pencereler arka bahçeye açılıyor ve içeriye çok fazla güneş ışığıyla ısı girmesini sağlıyordu. Pencerelerden birinin altında bir oturma alanı vardı, burada kitap okumayı ya da ailemin dışarıda birlikte vakit geçirdiğini izlemeyi hayal etmekten kendimi alamadım. Yatağım, kitaplarımla giysilerim de bu odada, hepsi hazırlanmış ve yerleştirilmiş hâldeydi.

Oda çok büyüktü, bu ev de çok büyüktü. Bu alanın enerjiyle dolup taştığını, aile ve arkadaşlarla doldurulmaya ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordum.

Arka verandaya çıkıp ciğerlerimi taze bahar havasıyla doldururken tüm bunları hayal edebiliyordum. Ancak onun yokluğunda burada olmak yanlış hissettiriyordu ve benden kalıp düşünmemi isterken niyetinin bu olduğuna emindim.

Düşünmeme gerek yoktu. Davranışları sözlerini destekliyordu. Ryan, aradığım adamdı. Bunu anlamam altı yılımı almamıştı. Altı ay bile sürmemişti. Verecek bir şeyim kalmadığını düşündüğüm zamanlarda bile kalbim onundu.

Başkası kırdığında o iyileştirmişti ve şimdi sonsuza dek onundu.

Yalnız olmayı sevmiyordum. Sessizlik, içimdeki güvensizliğin ortaya çıkmasına neden oluyordu. Yeterli olmadığımı ya da çok fazla olduğumu düşündürüyordu. İstediğim hayatı hak etmediğimi düşündürüyordu. Toplum içinde başkalarının yanımda rahat olmasını sağlamak için mükemmel maskemi takardım. Mutlu olmazdım. Üzgün olmazdım. Ne çok konuşkan ne de çok sessiz olurdum. Çok yorucuydu.

Oysa burada, Ryan'ın bizim için aldığı evin arka verandasında otururken mutluydum. Huzur içindeydim.

Evimdeydim.

Ryan'la tanıştığımdan beri sessizliğin kıymetini daha iyi anlamıştım. Sessizlik bir an için iç muhasebe yapmamı sağlıyordu. Şimdi, bu sessizlik bana değerli olduğumu söylüyordu. Okuduğum kitaplardaki aşkı hak ettiğimi. Arzuladığım aileyi hak ettiğimi çünkü ben tamamen olduğum gibi davranırken bir adama âşık olduğumu ve onun da bana âşık olduğunu biliyordum.

Arka verandanın en üst basamağında otururken, ön kapı arkamdan gıcırdayarak açıldı. Omzumun üzerinden, bukleli saçlarıyla en yakın arkadaşımın elinde iki şişeyle bana doğru geldiğini gördüm.

İkimiz de dikkatimizi önümüzde hiç bitmeyen dönümlerce araziye verirken o da hemen yanıma oturdu.

"Arabanı getirdim," dedi Stevie bir şişe birayı bana uzatmadan önce.

"Teşekkürler, Vee."

Kendininkini benimkiyle tokuşturdu.

"Ben daha çok cin tonik seven bir kızım." Bilmiyormuş gibi söyleyerek bir yudum aldım.

"Sabahın onunda bile mi?"

"İyi bir kokteyl için zaman kısıtlaması yoktur."

"En iyi arkadaşın hamile olduğuna göre, sen alkolsüz bira seven bir kızsın." Dudaklarında bir gülümseme belirirken mavi-yeşil gözleri bana doğru yöneldi.

"Bunu duymak komik mi geldi?"

Güldüm. "Çok garip."

Dikkatimi önümdeki yeşil alana verdiğimde, ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık ve temiz havayı, ferah kokuları içimize çektik. Buranın sağladığı özgürlüğü.

"Ne düşünüyorsun, Ind?"

Yanımdaki kadınla birlikte çocuk büyütmeyi düşünüyordum. En iyi arkadaşıma görümcem demeyi. Büyüttüğü o tatlı bebeğe teyze olmayı. Günlerimizi United Center'da Ryan ya da Zanders'ın maçlarını izleyerek geçirmeyi, sonra da akşamlarımızı yine burada geçirmeyi.

Şişemi dudaklarıma götürdüm. "Bir NBA oyuncusunun eşi olarak ne kadar seksi olacağımı düşünüyorum."

Stevie gülerek başını omzuma yasladı. "En iyi arkadaşım ve kardeşim birbirlerini bu kadar çok sevdikleri için ne kadar şanslıyım?"

Ben de başımı onunkine yasladım. "Sonsuza dek birlikte olacak mıyız? Dördümüz. Bebeklerimizi büyütüp birlikte yaşlanacak mıyız?"

"Sen söyle, Indy. Sonsuza dek birlikte olacak mıyız?"

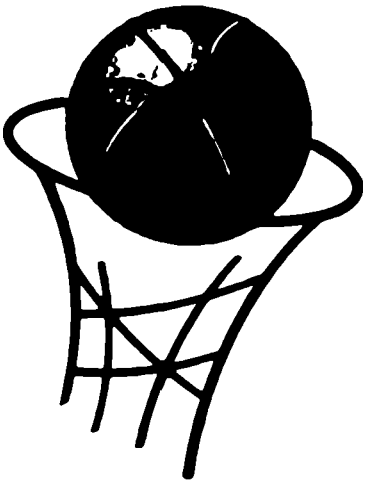
Arka bahçeye baktığımda tek görebildiğim hayatımızın geri kalanıydı. Tüm doğum günleri. Her tatil. Her sıcak yaz akşamı ve soğuk kış sabahı. Kalbimin, aklımın ve ruhumun sevdiği adamın her görüntüsü.

Hayatımda ilk kez, bunların hiçbirini romantikleştirmek zorunda değildim.

Ryan hayallerimi gerçeğe dönüştürmüştü.

Ben de onun için hayal etmiştim.

"Günlük Güncelleme: Vee, sonsuza dek birlikte olacağız ama önce bir konuda yardımına ihtiyacım var."

BÖLÜM KIRK ÜÇ

RYAN

"Hazır olduğunuzda haber verin," dedi kapı görevlisi David.

"Harold birazdan gelir."

Lobide dururken ikimiz de binanın dışındaki taraftar kalabalığına bakıyorduk. Dün geceki galibiyetten sonra, altı yıl sonra ilk kez *playoff*'a kalmaktan sadece bir puan uzaktaydık. Bu bir şampiyonluk kazanmakla eşdeğer olmasa da şehir için büyük bir başarıydı.

"Bayan Ivers'ı neredeyse bir haftadır görmedim ve geçen gün nakliyecilerin eşyalarını götürdüğünü öğrendim."

David ağzı sıkı bir adamdı ama birbirimizi bana karşı öyle davranamayacak kadar uzun zamandır tanıyorduk.

"Şehirden yaklaşık otuz dakika uzaklıkta bir ev aldım. Indy orada kalıyor."

Ninova

Beyaz kaşları havaya kalktı. "Taşınıyor musunuz?"

"O konuda emin değilim. Orayı onun için aldım ve o olmadan orada yaşamayacağım."

Başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı, sanki bir şeyler söylemeyi düşünüyormuş gibiydi ama sonunda söylemeye karar verdi.

"Bay Shay, bu işi yaptığım neredeyse kırk yıl boyunca en sevdiğim ev sahibi sizdiniz. Nazik, cömert ve sizin kazandığınız parayı kazanan yirmi yedi yaşındaki herhangi birinin olması gerektiğinden çok daha gerçekçisiniz. Fakat evlat, burada yaşadığın neredeyse beş yıl boyunca, dışarı adım atabildiğin tek zaman bir arabaya binmek ya da kız kardeşini görmek için caddenin karşısındaki binaya koşmak olmuştu. Burada yaşamıyorsun. Gözetleniyorsun." Dışarıda beni bekleyen hayran kalabalığını işaret etti. "Seni çok özleyeceğim ama umarım sen ve Bayan Ivers buradan çıkıp biraz huzur bulabileceğiniz bir yere yerleşirsiniz."

O evin benim için anlamı tam olarak buydu. İçeri girdiğim anda bunu hissetmiştim. Ev olma potansiyeli taşıyordu ve Indy'yi her odada hayal edebiliyordum. Onu bahçede ya da mutfakta düşünebiliyordum. Onu oturma odasında ya da yatak odamızda uzanırken görebiliyordum.

Saklanmak için mükemmel bir yerdi ve umarım benimle saklanmaya karar verirdi.

Omzunu sıvazladım. "Dave." Indy'nin ona taktığı lakabı yanlışlıkla kullandığım için ikimiz de küçük bir kahkaha attık. "David, eğer taşınırsam, sen ve ailen ziyarete gelirsiniz, değil mi?"

"Çok isteriz."

Harold tam apartmanın önüne park etti ve David benim için lobinin kapısını açtı.

Başımı öne eğerek bir yandan birkaç imza verirken bir yandan da hızla arabaya doğru ilerledim. Güvenli bir şekilde içeri girer girmez Harold, sahaya girmeme bile izin verilmeden bir başka basın toplantısına sokulacağım antrenman tesisine doğru yola çıktı.

Başımı arkaya yaslayarak şehrin akışını izledim.

Indy'yi özlemenin ve birkaç gün önceki o sabahı nasıl yönettiğim konusunda pişmanlık duymanın ezici birleşimi sayesinde bu hafta pek uyumamıştım. Yine de onunla gurur duyuyordum. Dışarıdan bakan biri olsaydım ve onun hamile olduğunu düşündüğümde nasıl tepki verdiğimi görseydim, ben de beni terk etmesini isterdim. Hayatta istediği her şeye sahip olmayı hak ediyordu ve bir yıl önce bu şekilde çekip gidecek kadar güçlü olduğundan şüpheliydim.

İsteyeceğim son şey beni terk etmesiydi ama onu dik durup istediğini isteyebilecek kadar cesur görmek hoşuma gidiyordu.

İstediği kişi bendim. Hiç şüphem yoktu.

Şimdi, eğer beni arayıp eve taşınmamı isterse harika olurdu.

Üç gündür orada kalıyordu ve ben de kız kardeşimi mesaj ve arama yağmuruna tutuyordum. Bana kız arkadaşımın iyi olduğundan başka bir şey söylemiyordu, bu yüzden onunla ilgili fazla ısrar etmemeye çalışıyordum.

Basın toplantımızda Ethan bir yanımda, koçum da diğer yanımda oturuyordu. Mikrofonun arkasındaki tek kişi olmamak oldukça rahatlatıcıydı ama yine de her soru bana yöneltildiği için pek bir önemi yoktu.

"Shay." İlk sıradaki bir muhabir ayağa kalkarak mikrofona konuştu. "Bu baskıya nasıl dayanıyorsun?"

"Baskı hissetmiyorum."

Yalan. Ethan'ın göz ucuyla beni izlemesi onun da yalan söylediğimi bildiğini kanıtlıyordu.

"Eğer bu gece kazanabilirsen altı yıl sonra ilk kez *playoff*'a kalma şansını elde edeceksin. Hiç baskı hissetmiyor musun?"

Her zamanki gibi maskemi taktım. *Sakin. Soğukkanlı. Konsantre.*

"Hayır."

Başka bir muhabir ayağa kalktı. "Bu yıl *playoff*'lara kalamazsan bu ligdeki geleceğin hakkında ne düşüneceksin? Beş yıldır ligdesin ve henüz takımını sezon sonrasına taşıyamadın."

"Bunu hiç düşünmedim çünkü *playoff*'lara girme konusunda tamamen kararlıyım."

Sorular devam ediyordu ve verdiğim cevapların yarısını bile hatırladığımı söyleyemezdim.

"Kolejden beri senden bir sonraki Michael Jordan olarak bahsediliyor. Taraftarlar hangi noktada bu karşılaştırmayı yapmayı bırakacak?"

"Aldığın maaşı hak etmek için yeterince verimli olduğunu düşünüyor musun?"

"Transfer olmak istiyor musun? Eğer boşa çıkarsan seni hemen kapacak daha güçlü takımlar var. Chicago için daha genç yeteneklerle yeni bir başlangıç yapmanın daha iyi olacağını düşünüyor musun?"

"Transferlerden bahsetmişken, eğer galibiyete ulaşamazsan bunun Devils formasıyla geçireceğin son gece olacağını düşünüyor musun?"

Soru bana yöneltilse de Ethan mikrofona "Hayır," dedi. "Burada üç sezon daha sözleşmesi var. Hiçbir yere gitmiyor. Bana sorusu olan var mı? Ben de buradayım, bilginiz olsun."

Kalabalığın arasına küçük bir kahkaha yayıldı, göğsümdeki yükün bir kısmını aldı ama uzun sürmedi.

"Shay, her zaman hazır olma zorunluluğu hissediyor musun? Sürekli mükemmel olmak zorundasın."

Ethan basın toplantısını devralmak için öne doğru eğilmeden önce tekrar bana baktı.

"Evet," dedim o beni durduramadan. "Bu yükü her gün hissediyorum."

Bu sözler mikrofonda yankılanırken muhabirler açık sözlülüğüm karşısında tuhaf bir sessizliğe büründü. Hayatımda medyaya karşı hiç bu kadar dürüst olmamıştım.

"Bu takımı seviyorum, daha da ötesi basketbolu seviyorum ama geçtiğimiz dört sezon boyunca içimde bir parça ondan nefret etti. Herhangi bir zayıflık göstermemek, başarısız olmaktan ya da bu şehri hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar korktuğumu hepinize belli etmemek için üzerimde sürekli bir baskı vardı."

Soru soran son muhabir de meslektaşlarının yanına oturdu. Kameralar kayıttaydı ve herkes not defterlerine gömülmüş, açıklamalarımı not alıyorlardı.

Boğazımı temizleyerek doğruldum ve mikrofona yaklaştım. "Profesyonel sporlarda her zaman mükemmel olmak için inanılmaz bir baskı var. Makine olmak için. Aldığım maaşa değip değmediğimi görmek için her hareketimi izleyen binlerce insan var ve ben şikâyet etmiyorum. Dünyadaki en iyi işe sahibim ve taraftarlarımızı seviyorum ama ben de bir insanım. Her ne kadar kendimi öyle olmadığıma ikna etmeye çalışsam da öyleyim. Hatalar yapıyorum. Kötü maçlarım olabiliyor. Önemli atışları kaçırıyorum ve bu başarısızlıklar yüzünden kendimi herhangi bir taraftar, koç ya da genel müdürden daha fazla hırpalıyorum."

Odanın arka tarafında duran Ron Morgan'ın dikkatini çektiğim sırada Ethan omzuma cesaret verici bir dokunuşta bulundu.

"Başkalarını bu iş için doğru adam olduğuma ikna etmek için bazı çirkin şeyler yaptım." Gözlerimi Ron'dan ayırıp medyaya çevirdim. "Daha da ötesi, soğukkanlılığını kaybetmeyen, başarısız olmaktan korkmayan bir makine olabileceğime inanmak için kendimi bazı şeylere ikna ettim. Arkadaşlıklarımı ve ilişkilerimi sonlandırdım. Kendimi izole ettim ve tüm bunlar sevdiğim bu oyunu alıp nefret ettiğim bir şeye dönüştürdü."

Oda sessiz kaldığında boğazımı tekrar temizledim.

"Ligdeki ilk iki yılım hayatımın en zor yıllarıydı. Bilet satışları tavan yapmıştı ve formam deli gibi satılıyordu, yani şikâyet edecek ne vardı, değil mi?" Mizahtan yoksun bir kah-

kaha attım. "Lanet olsun, o yıllar berbattı. Karamsar bir durumdaydım. Ligde yeni olmak, artık bir erkek değil, sadece bir servet olduğumu anlamamı sağlayan bir uyanış çağrısıydı ve bu gerçeği hiç iyi idare edemedim. Yıllardır hepinize yalan söylüyordum. Üzerimdeki baskıyı her gün hissettim ama bu sezon, uzun zamandır ilk kez, oyun yeniden eğlenceli hâle geldi.

"Evet, umarım bu akşam kazanacağız ama kazanamazsak da güneş doğmaya devam edecek. Kazanamazsak da ailem, arkadaşlarım ve takım arkadaşlarım yanımda olacak. Ayrıca umarım transfer edilmem çünkü bu takımı ve bu şehri çok seviyorum. Yine de bu benim elimde olan bir şey değil. Bu yüzden bu gece sahaya çıkıp elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım ve adamlarımla biraz eğleneceğim."

Selam vererek yerimden kalktım. "Teşekkürler."

Ardımdan kalabalığın sesleri yükseliyor, muhabirler adımı haykırıyor, flaşlar patlıyordu ama ben durup arkamı dönmedim. Güvenlik tarafından engellenen özel koridora doğru ilerledim.

Ron yan kapıdan koridora giriyordu. Sırtı bana dönüktü, arkasında olduğumu bilmeden koridorda ilerlemeye başladı.

"Bay Morgan," diye seslendim, ona yetişmek için koşuyordum. "Efendim."

Durdu, takım elbisesinin ütüsü mükemmel bir şekilde yapılmıştı

"Orada söylediklerim kurumu sıkıntıya soktuysa özür dilerim." Kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

"Biliyorum, bunları itiraf etmek benim için uygun bir davranış değil ama-"

"Tanrı'ya şükür sonunda yaptın." Güldü. "Bunca yıldır insanların görmesini istediğim Ryan Shay buydu. Üniversitede keşfettiğim Ryan Shay buydu. Onu tekrar görmek güzel."

Omzuma vurup tekrar koridora döndü. "Bu gece kaybedersek beni transfer edecek misiniz?" diye seslendim.

O kadar yüksek sesle güldü ki koridorun boş duvarlarında yankılandı.

"Tabii ki, hayır. Ligdeki en iyi oyun kurucuya sahibim. Belki de basketbolun gördüğü en iyi oyun kurucu ve bana çalışıyor. Bundan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Senden hoşlanmaya başladığımdan bahsetmiyorum bile, evlat."

Ben sessiz kalınca Ron merakla bana baktı ve sözlerine devam etti.

"Bu muhtemelen profesyonel bir genel müdürün söyleyeceği bir şey değil ama ben skor tabelası konusunda endişeli değilim. Ben takımımda olmak isteyen oyuncular istiyorum. Takım arkadaşlarını seven oyuncular istiyorum. Ligin geri kalanının, Chicago Devils organizasyonuna bakıp buraya nasıl takas edildiklerini merak etmelerini istiyorum çünkü benim için oynayan adamlar işlerini seviyorlar. Bize şampiyonluk kazandıracak olan da *bu*. Bu bizi başarılı kılacak ve Shay, son beş yıldır ilk kez işini sevdiğini düşünüyorum."

"Seviyorum, efendim."

"Güzel."

Sanki söyleyecek başka bir şeyim varmış gibi oyalandı, belki de vardı. Belki de bu tamamen dürüstlük olayıyla ilgili bir şey vardı.

"Size fikrinizi değiştirip beni transfer etmenizi isteyecek bir şey söyleyebilir miyim?"

Kıkırdadı. "Hadi oradan."

"Size ondan ilk bahsettiğimde Indy benim kız arkadaşım değildi. Olmamı istediğin türden bir kaptan olacak kadar yumuşadığıma inandırmak için çiftmişiz gibi davrandık. Tamamen yalan söylemiştim."

Ron'un ifadesi soğuk ve katı bir hâl aldı.

"O sadece fazladan bir odam olduğu için yanıma taşınan kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı."

Ron'un ciddi yüzü kontrol edilemeyen bir kahkahaya dönüştü.

"Yok artık!" Bir elini göğsüne götürdü. "Caroline başından beri haklıymış! Tanrım, bu gece eve gittiğimde o kadar çok 'Ben sana demiştim' duyacağım ki."

"Efendim?"

"Karım, sizi sonbahar ziyafetinde birlikte görür görmez ikinizin yalan söylediğini anladı. Öte yandan, beni ikna etmiştiniz. Şüphe duymamın tek nedeni karımın sözleriydi."

"Biliyor muydu?"

"Tabii ki biliyordu! Kim Chicago'da kışın ortasında kamp yapmaya gider ki?" Yine güldü. "İkinizi bir araya getirmeye devam edersek, belki gerçekten olur diye düşündü ve oldu da. Shay, beni başka biri olduğuna ikna etmek için yalan söylemiş olabilirsin ama ne olursa olsun o adam oldun."

"Yani kızgın değil misiniz?"

"Hayır." Göğsü kabardı. "Bence her şey çok komikti."

Tüm bu sahte şeylerden kurtulduğum için kendimi çok daha hafiflemiş hissederek gülümsedim. "Yine de onu gerçekten seviyorum. Şimdi."

"Evet, tabii ki Shay. Aşk dışında herhangi bir nedenle bu tür değişimler yaşamazsın."

Elimi sıkmak için elini uzattı, ben elini sıkarken bana sarıldı.

"Yani, açık konuşmak gerekirse," diye tekrar sordum. "Beni transfer etmeyecek misiniz?"

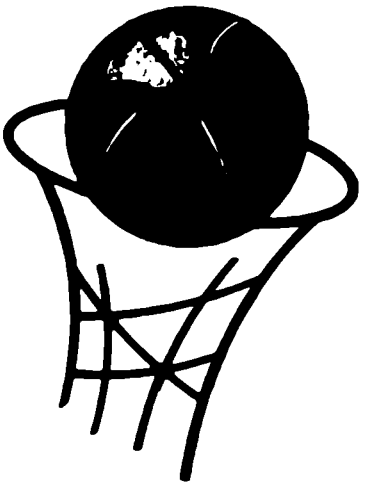
"Eğer yaparsam Caroline'ın beni yeni bir kocayla takas edeceğinden oldukça eminim. Indy'nin etrafımızda olmasını gerçekten seviyor ve bu takım için daha iyi bir kaptan düşünemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak çenemi eğdim. "Teşekkür ederim, efendim."

Tekrar koridorda ilerlemeye başladı. "Sezon bittiğinde akşam yemekleri bitmiyor!" diye seslendi. "Seni, Indy'yi, Ethan'ı ve Annie'yi bütün yaz boyunca ayda en az bir kez görmeyi umuyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ev sahipliği yapacağız."

Umarım.

BÖLÜM KIRK DÖRT

RYAN

Üçüncü çeyreğin ortasında tribüne bakmak için bir an kendime izin verdiğimde sarı saçlarının ışıltısını fark ettim.

Indy, Zanders ve Stevie ile buradaydı ve bu tek başına bir galibiyet gibi hissettiriyordu. İkinci galibiyet, sezonun son maçında süre dolarken yaklaşık on beş saniye içinde geldi, ardından Devils'ın on dört sayı üstünlüğüyle sona erdi.

Altı yıldır ilk kez *playoff*'lara kalıyorduk.

Zamanı gelmişti. Benim için. Bu takım için. Bu şehir için.

Lige katıldığım günden beri ilk kez bu takımdaki geleceğimden umutluydum. Sanki önümüzdeki yıllarda gerçek bir şampiyonluk yarışına katılabilirmişiz gibi hissediyordum. Artık ligde sonuncu olmaktan nasıl kurtulacağımıza değil, nasıl en iyi olacağımıza odaklanacaktık.

Ninova

Şimdilik sekizinci sıraya yerleşerek önümüzdeki haftalarda Doğu Konferansı'nın bir numarasıyla oynayacağımız *playoff* mücadelesinde neler olacağını görecektik. Gerçekçi olmak gerekirse, sezon çok uzun sürmeyebilirdi ama hedeflediğimiz şeyi başarmıştık ve bu da bizim için kendi versiyonumuzda bir şampiyonluk gibi hissettiriyordu.

Son düdük çaldığında, dördüncü çeyreğin büyük bölümünü izlediğim kulübeden kalktım ve karşılaştığım ilk adam Ethan oldu. Bir elini bana uzatıp diğer elini omzumun üstünden geçirerek sarıldı.

"Harika bir iş çıkardın," dedi kulağıma sırtımı sıvazlayarak.

"Sen de, dostum. Teşekkür ederim."

Burada duygusal davranacak değildim ama o ne demek istediğimi anlamıştı.

Bana akıl hocalığı yaptığın için teşekkür ederim. Kaptanlığı bana devrederken arkamı kolladığın ve beni desteklediğin için. İhtiyacım olmadığını düşündüğümde arkadaşım olduğun için.

Bu galibiyet için konfeti, pankart ya da geçit töreni yoktu. Bu bir şampiyonluk değildi. Bu galibiyet NBA için sıradan bir zaferdi ama Chicago'da her şey demekti.

Leon, Noel sabahı çocukları gibi bir başka çaylağın üzerine atladı. Koç ekibimiz birbirlerine sarılıp tebrik ederken Dom üçüncü sırada oturan annesine koşuyordu.

Önümüzde hâlâ uzun bir yol vardı ama bu başarı kariyerimde henüz ulaşamadığım bir dönüm noktasıydı ve bunu kabul ediyordum.

Duş almam da maç sonrası toplantımız gibi hızlı oldu, çıktıktan sonra neredeyse koşarak aile bekleme odasına gittim. Beni sadece Stevie ve Zanders bekliyordu, onları ne kadar sevsem de hayal kırıklığı yaşadığım belliydi.

"İyi oyundu!" diye bağırdı kız kardeşim.

Müstakbel enişteme de aynı şeyi yapmadan önce kollarımı ona doladım.

"Tamamen berbat değildin," dedi Zanders.

"Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Dün geceki maçta neyin vardı öyle?"

"Dikkatim dağılmıştı! Baba olacağımı yeni öğrendim. Aklımdaki ilk şey hokey olmadığı için üzgünüm."

Avucumu şakacı bir şekilde yanağına vurdum. "En azından artık biri sana baba diye hitap edecek, böylece kız kardeşimden bunu istemeyi bırakabilirsin."

Zanders'ın ela gözleri Stevie'ye kaydı. "Asla yalvarmayı bırakmayacağım, tatlım."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Yalvarmana bayılıyorum."

"Tamam," diye araya girdim. "İnsan huzurlu bir gece geçiremeyecek mi? Hem de benim iş yerimde?"

"Burası benim de iş yerim, dostum."

Kız kardeşime dönerek doğrudan konuya girdim. "O nerede?"

Omuz silkti. "Bir şey yapması gerekiyormuş."

"Maçım biter bitmez gitmesini gerektirecek kadar önemli ne olabilir ki?"

"Belki daha sonra bize uğrayabilir. Bu gece bizim yanımıza gelirsin, değil mi? Eve gittikten sonra."

"Evet," diye iç geçirdim yenilgiye uğramış bir hâlde. "Eve gidip üstümü değiştireyim, sonra uğrarım."

Sahadan gerçek bir kutlama yapmadan ayrılmak tuhaf hissettiriyordu ve eve giderken yalnızdım. Tıpkı son birkaç gündür boş eve her girdiğimde hissettiğim yalnızlık gibi. Kapıdan içeri girdiğimde dağınıklığını görememek, onu kanepede kitap okurken bulamamak. Son ayrılan ben olduğum için tüm ışıklarımın kapalı olması.

Bu evi satın aldıktan hemen sonra nefret etmiştim ama son birkaç aydır evdeki enerji değişimi beni evde olmak, onunla birlikte olmak için heyecanlandırıyordu. Şimdi, daha önce hiç olmadığı kadar nefret ediyordum.

Ancak ön kapıyı açtığımda beni şaşırtan şey kitaplarının, kıyafetlerinin ya da çiçeklerinin olmaması değildi. Beni şaşırtan her şeyin eksikliğiydi. Dairem tamamen boştu ve eğer buradaki yüksek güvenlik önlemleri olmasaydı, soyguna uğradığımı düşünürdüm.

Kanepem ve televizyonum gitmişti. Kitaplığım yoktu. Lanet olası kahve makinem bile yerinde değildi.

Taze boya kokusu havayı sarmıştı ve kokuyu Indy'nin eski odasına kadar takip ettim. Orası da boştu ama bunun nedeni eşyalarını günler önce yeni eve göndermiş olmamdı. Tek fark, eskiden beni rahatsız eden sarı duvarların şimdi yeni bir kat beyaz renge boyanmış olmasıydı.

Boş oturma odasından hızla geçerek yatak odamı da aynı şekilde boş bulduğumu fark ettiğimde şaşkınlıktan donup kaldım.

Hiçbir şey yoktu. Mutfakta tek bir bulaşık yoktu. Tamamen terk edilmişti ve bence asıl mesele de buydu. Sanırım dün gece, evimden çok hapishane gibi hissettiren bu dairede son kez uyuduğum geceydi.

Kendimi hafiflemiş hissetmeyi beklemiyordum ama göğsümdeki ağırlık kalkmıştı, güven sorunlarımın somut yansımalarını her gün görmek zorunda kalmayacaktım.

Kız kardeşimin evine gitmek için karşıdan karşıya geçmek yerine arabama atlayıp şehrin otuz dakika dışına çıktım. Bu eve ilk geldiğim zamanı hatırladım. Hayatımızı burada geçirmek istediğime dair o yoğun his beni bir yük treni gibi çarpmıştı ve bu gece de aynı hissi yaşıyordum.

Ön veranda tüm ev gibi tamamen aydınlatılmıştı ve içeri adım attığımda, üç gün önce arabayla uzaklaştığım ev bambaşkaydı. Halılar, perdeler ve oturma odasındaki kanepenin üzerinde o kadar çok kırlent vardı ki, nasıl oturacağımı bilemiyordum. Yepyeni bir yemek masası başka bir odada duruyordu ve on iki kişinin oturabileceği kadar uzundu. Bizim ve arkadaşlarımızın çerçevelenmiş fotoğrafları vardı. Duvarlardaki sanat eserleri, tıpkı onları oraya koyan kız gibi canlı ve rengârenkti.

Burası sevgi ve özenle doldurulmuştu. Başka nasıl açıklanacağını bilmiyordum ama sanki evin standart tanımı gibi hissettiriyordu.

Doğruca girişten geçip merdivenlere yöneldim, onu ararken başka bir şeye bakmak için bir saniyemi bile boşa harcamak istemiyordum. İçimden bir ses onun nerede olduğunu biliyor-

du. Her zamanki gibi ona doğru çekildim ve onu tüm önemli konuşmalarımızı yaptığımız mutfakta buldum.

Bıraktığım çiçekler adanın ortasındaki vazoda, kahve makinemin fişi takılı, benim kupam altında, onun pembe fincanı da yanında duruyordu.

Sarı saçları, lavanta rengi elbisesi ve işlemeli *Converse*'iyle karşımdaydı. Görmekten asla sıkılmayacağım güneş ışığı gülümsemesiyle her zaman olduğu gibi güzeldi. En iyi arkadaşım ve her şeyime sahip olan kadın.

"Merhaba."

Yanına gitmek, ona sarılmak, onu öpmek istiyordum ama aynı zamanda onu burada, bu evde görmek beni afallatmıştı. Aylardır zihnimde canlandırdığım hayal şimdi karşımda somut bir şekilde duruyordu.

"Maç için tebrikler," diye devam etti. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim, bebeğim." Temkinli bir şekilde etrafa bakındım, yaptığı değişikliklere göz attım. Fırının kulpuna asılmış havlular. Üzerinde durduğu renkli halı. Mutfak lavabosunun arkasındaki pencerenin üzerindeki perde. "Neler oluyor?"

Adanın karşısında, tam da birkaç gün önce ben konuşurken oturduğu yere oturmamı işaret etti. Bu sefer sıra ondaydı.

"Kira sözleşmesi hakkında konuşalım mı?"

Güldüm. "Ne hakkında?"

"Kira sözleşmesi."

Birbirimize karşı verdiğimiz tüm sözler nedeniyle buzdolabını ön tarafındaki kâğıtlardan zorlukla görebilirdiniz. Evin

tapusu, yapılacaklar listemiz, daireye ilk taşındığında yaptığım ilk kira kontratımız, ki yazdığım sabahtan beri bunun bir saçmalık olduğunu biliyordum. Bu kadının tek bir kurala bile uymasına gerek yoktu, tek bir kuruş bile ödemesine gerek yoktu çünkü derinlerde bir yerde kalması için çaresizce çırpınan yapayalnız yanım vardı.

Indy en yeni eklentiyi çıkardı.

"İlk madde," dedi Indy yeni bir kâğıt çıkararak. "Kira."

"Mavi, evi tamamen kendi mülkümüz olarak aldık."

Beni görmezden geldi. "Her sabah en az iki 'seni seviyorum'a ihtiyacım olacak ve yatmadan önce bir tane daha. Biraz şefkate açımdır, bilirsin. Sevgi sözcüklerine ve diğer şeylere. Ayrıca evde bir kütüphane ve belki de kış için arkada bir sera inşa etmeliyiz."

Göğsümde bir kahkaha yükseldi. "Sanırım bu ödeme şekliyle başa çıkabilirim."

"Bu kolaydı. Şimdi devam edelim. Kurallar." Sözcükleri kâğıda tıpkı benim onun için yaptığım kira kontratıyla eşleşecek şekilde yazdı.

"Kuralların ne, Ind?"

Yumuşak kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda âdeta eriyordu. "Burada hayatlarımızın en mutlu anlarını yaşayacağız. Sen ve ben. Her zaman sadece sen ve ben olsak bile. Geleceğimizde çocuklar olmasa bile, birbirimizi bulduğumuz için ne kadar minnettar olduğumuzu hatırlayacağız."

Daha fazla aynı fikirde olamazdım. "Anlaştık."

"Ama aynı zamanda..." Tek bir parmağını kaldırdı. "Bu evdeki her odayı kullanmak için elimizden geleni yapacağız. Sabah, öğleden sonra ve akşamdan bahsediyorum. Basketbol için çok fazla antrenman yaptığını mı düşünüyorsun?" Küçümseyerek güldü. "O hiçbir şey, Shay."

Taburemden kalkıp adanın etrafında dönerek onunla buluştuğumda artık kendimi tutamıyordum. Kalçalarını kavrayıp omzunun üstünden öptüm. "Anlaştık."

Yüzünü bana döndü. "Ryan, bilmeni isterim ki Rio'da kalırken senin benim için doğru kişi olup olmadığını düşünmeme gerek yoktu. Seni ne kadar çok istediğim ya da seni ne kadar çok sevdiğimle ilgili hiçbir soru yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İşin ilginç yanı, bununla ilgili hiçbir zaman endişe hissetmemiştim. Indy bana her zaman istendiğimi hissettirmişti ve eminim ki beni isterken geleceğimizin farklı yönlerde ilerlemesini istediğime inanmak onun için işleri daha da kötüleştirmişti.

"Biliyorum."

"Son birkaç gündür aramadım çünkü sana bitmiş bir evle sürpriz yapmak istiyordum, sen gittikten sonra düşünecek bir şeyim kalmamıştı."

"İnanılmaz görünüyor."

"Şey." Bana suçlu bir gülümsemeyle baktı. "Sadece üç günüm vardı, bu yüzden ikinci kattaki yatak odalarında küçük bir karışıklık olabilir."

Eğilip alnımı onunkine yasladım. "Seni seviyorum."

"Tanrım, seni çok seviyorum" dedi, ellerini boynuma dolayarak parmaklarını birleştirirken. "Seni çok özledim. Korkuları-

mı anladığın ve onlara sabırla yaklaştığın için teşekkür ederim. Hayatta istediğim her şeyi hak ettiğimi hissettiriyorsun. Senin tarafından sevilmenin büyük şans olduğunu ya da bu şansın bana nasıl geldiğini bilmiyorum ama Ryan, sana tapıyorum."

"Öylesin. Kendin için hayal etmeyi başardığın her küçük şeyi hak ediyorsun. Senden uzakta olmaktan nefret ediyordum, Ind ama istediğin şeyler için dik durduğunu görmek hoşuma gitmişti. Bunu yapmaktan vazgeçme. Karşındaki ben olsam bile, daha azıyla yetinme."

Ayak parmaklarının ucuna uzanarak beni öptü. Yumuşak ve hızlı bir şekilde. "Sana teşekkür etmeye başlamamın mümkün olduğunu sanmıyorum. Bu ev için, geleceğimizi planladığın için."

"Bana taşınmayı teklif ederek başlayabilirsin."

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Bilemiyorum. O kadar uzun süredir çıkmıyoruz. Sence de birlikte yaşamak için çok erken değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdığımda Indy muzip gülümsemesini engelleyemedi. "Kendini komik mi sanıyorsun?"

Onu kucağıma alıp adaya oturttuğumda kendisini komik bularak kahkaha atıyordu. Bacaklarının arasına girip dudaklarımı dudaklarından sadece birkaç santim uzakta tuttum. "Sor bana."

Kollarını omuzlarıma doladı. "Ne dersin, Shay? Ev arkadaşım olmak ister misin? Bu büyük, güzel evde benimle saklanmak ister misin?"

"Bence bu doğru hamle gibi görünüyor."

Parmaklarımı saçlarından geçirerek onu kendime çektim, alınlarımız ve burunlarımız birbirine değiyordu.

"Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim," diye fısıldadı dudaklarıma. Tanıdığım en sadık kadın tarafından söylenen bir sözdü bu.

"Sonsuza kadar, Mavi."

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda kendimi kaybettim. Yumuşak dudaklarını oynatıyor, dilini gezdiriyordu. Tadı sıcacık ve cennet gibiydi. Hindistan cevizi sabunu tenine sinmişti ve olabildiğince içime çekerek vücuduma onun burada olduğunu, iyi olduğumuzu hatırlattım.

Daha önce de Indy'yi öpmeden üç gün geçirmiştim, ben iş için seyahatteyken ya da o buradayken ama bu bilinçli mesafe işkence gibiydi. Şimdi onu mutfağımızda hiç bitmeyecekmiş gibi bir rahatlıkla öpmek, sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Bacaklarını belime sararak beni kendine doğru çekti. Ereksiyonumun çıkıntısı ona sürtünürken tatlı elbisesi kalçalarının etrafında toplandı ve Indy'nin bu ev için ilk planı her odayı dekore etmek olsa da benim planım bulabildiğim her alanı onunla kutsamaktı. Burası apartman dairesinin on katı büyüklüğündeydi, o yüzden birkaç gün sürecekti ama ben bu mücadeleye hazırdım.

Avuç içimi kalçasından yukarı kaydırarak, elbisesinin eteğinin altına inene kadar parmaklarımla bacaklarını okşuyordum. İpek ya da dantel, koparabileceğim bir şey arıyordum ama yumuşak teninden başka bir şey yoktu.

"Bu gece iç çamaşırı yok mu?"

Tezgâhın kenarından kayarak kalçasını ereksiyonuma sürttü ve şimdi hiçbir şey giymediğini bildiğim için elbisesini kaldırarak yumuşak, muhtaç kadınlığının bana karşı kıvranışını izliyordum.

"Senin için daha kolay erişim," diye nefes verdi.

Dudakları boynumda ve çenemde gezinirken, bir yandan da kemerimi açmaya çalışıyordu. Onu kendime doğru çektim, başımı arkaya yatırıp daha rahat ulaşmasına izin verdim. Fermuarımı açtı ve elini hızla çamaşırımın içine sokarak beni yakaladı.

"*Siktir*," diye nefes verdim.

"Bu gece takımını *playoff*'lara taşıdın."

"Bu benim ödülüm mü?"

"İçlerinden biri." Boğazımı öptü. "Bir sürü ödül alacaksın, Shay. Bana bir ev aldığına göre, her odasında sana oral seks yapmamın adil olacağını düşünüyorum."

"Dizlerinin üzerinde çok güzel duruyorsun, bebeğim."

"Mmm, teşekkür ederim."

Etrafımı sardı ve okşadı. Beni iç çamaşırımdan kurtaramadan önce onu tezgâhtan kaldırdım ve merdivenlere taşıdım. Her ne kadar onu mutfak adasında, zeminde, kanepede, lanet olası arka verandada ve hatta bunu ilk kez yapacağımız her yerde becermek istesem de bu anın çılgınca ya da aceleyle olmasını istemiyordum. Her anının tadını çıkarmak istiyordum.

Kucağımda onu taşırken, yeni yatak odamızdaki yatağa ilerledim. *Yeni evimizdeki.*

Kahretsin, bunu söylemek hoşuma gitmişti.

Dönerek yatağa uzanırken onu üstüme çektim. "Bu da ne?"

Elleri göğsümde duraksadı. "Sorun ne?"

"Bu yatak neden bu kadar rahat? Hep böyle rahat mıydı?"

Güldü. "Evet, her zaman bu kadar rahattı. Ev arkadaşıma nereden aldığını sorup sana haber vereceğim."

Elbisesinin eteğini yakalayıp başının üzerinden çektim. "Sana benimkinden yüz kat daha iyi bir yatak aldığıma ve üzerinde hiç uyumadığıma inanamıyorum."

Indy arkasına uzanarak sutyenini açtığında göğüslerini hemen kavradım. Küçük bir çimdik atmadan önce başparmaklarımla meme uçlarını yuvarladım. Dudaklarını ısırarak kalçalarını aletimin üzerinde dolaştırdı.

"Çıkar şu pantolonu üzerimden, Ind."

Pantolonumu çamaşırımla birlikte çıkardı. Ben de kendi gömleğimi çıkardım ve tek bir hareketle onu sırtüstü yatırıp yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. Dilimin uzun, sakin vuruşlarıyla onu tadıyor ve yalıyordum. Kıvrımlarını öpüyor, klitorisini emiyordum.

Sırtı yataktan yükselirken kollarımı çekiştiriyor, kalçaları yüzüme doğru çarpıyordu. Sırılsıklam ve muhtaçtı. Klitorisi kabarmış ve yalvarıyordu ama ben onu boşaltamadan beni durdurarak parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

Nefesleri düzensizdi. "Seninle aynı anda boşalmak istiyorum."

Indy'nin kahverengi gözleri, kızarmış yanakları ve göğsüyle yalvarıyordu. Üzerine çıktım, karnına, göğüslerine ve

boynuna giden yolu öptüm. Aletim ona sürtünerek ıslaklığıyla kaplandı.

İkimiz de izliyorduk.

"Seni seviyorum, Ryan," dedi bir anda.

Ancak öylesine söylememişti. Yıllarca kendime asla yapmayacağımı söylediğim bir şeyi yapacağımızı biliyordu. Asla yeterince güvenebileceğim bir kadına sahip olamayacaktım. Asla bir ailem olmayacaktı. Çok kolay da değildi ama çıplak tenimi bir kez daha onunkine sürttüğüm anda, onun için geçerli olmayan tüm eski korkularım pencereden uçup gitti.

"İçine sok, Mavi. Seni izlememe izin ver."

Bunu yapmadan önce uzanıp beni öptü. Yavaşça, derinden. Sonra aletimi eline alıp ortaladı ve aramızda hiçbir engel olmadan içine girdim.

Nefesini tutmuştu ve ben de tam orada, yalnızca ucum onun içindeyken neredeyse kendimi kaybediyordum.

Çok dardı, sıcaktı ve ıslaktı, bu his dayanılmazdı. Kaygan tenini hissedebiliyordum.

"Siktir, Ind. Çok iyi hissettiriyorsun."

"Daha fazla," diye yalvardı, tam burada boşalmak üzere olduğumu bilmeden.

Bacaklarını kalçalarıma doladığında içine girmekten başka çarem kalmamıştı. Bunu yaparken dünyanın en güzel çığlığını attı ve ben bunu tekrar duymak istiyordum. Bu sefer daha yüksek sesle. Kilometrelerce mesafede aletimi alışını duyacak kimse yoktu.

Kalçalarımı döndürerek dışarı çekip tekrar ittim. Başım yastığa bastırıp boynunu emmem ve ısırmam için harika bir fırsat sundu.

"Beni mahvedeceksin," diye inledi.

"Zaten mahvettim. Tamamen benimsin." Yeniden içine girdim.

İnledi.

"Söyle bana."

Tekrar girdim.

"Her parçanın benim olduğunu söyle."

"*Evet.* Ben seninim. Her zaman senin olacağım."

Tempomu düşürerek göğsümü onunkine bastırıp dudaklarını öptüm ve kulağına ona dair sevdiğim her şeyi fısıldadım. Kollarını etrafıma doladığında ben de aynısını yaptım. Ellerimi vücudu ile yatağın arasına sıkıştırarak onu mümkün olduğunca sıkı kavradım ve vücudumun ona onu ne kadar çok sevdiğimi göstermesine izin verdim.

Ardından boşaldı.

Çok güzeldi. Sanki bunu yalnızca ben onunla deneyimleyecekmişim gibi sessizce boşalırken gözlerini benden ayırmadı ve ben de onu izlemeye devam ettim.

Dudakları aralanırken kasları gerildi. Ardından o kaslar etrafımda sıkılaşarak aletimi kavrayıp boşalmamı sağladı.

Son bir kez daha içine girdim ve boşaldım.

Dayanılmaz bir deneyimdi. Teni benimkinin üzerindeydi. Bu kadını çok seviyordum. Vücudu verebileceğim her son

damlayı alırken başım dönüyordu. Aynı anda hem heyecan verici hem de sakinleştiriciydi. Bu kadın daireme girdiği ilk gün beni mahvetmişti, kısa bir süre sonra da beni hayata döndürmüştü ve artık ona aittim. Her zaman ona ait olmuştum.

Üstüne düştüğümde bana sarıldı, göğüslerimiz birlikte yükselip alçalıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım boynuna.

"Seni seviyorum."

Yavaşça çekildim ve menilerimin vücudundan akıp gitmesini izledim. Parmağımın ucuyla onları toplayarak tekrar içine ittim, beni içinde hissetmesine bayılıyordum.

Hırıldadığımdan oldukça emindim. Bilemiyordum. Karşımdaki manzara nedeniyle boğazımdan sahiplenici bir mağara adamı sesi yükseliyordu.

"Az önce çiftleşme fetişi mi edindin, Shay?"

Hızla başımı sallayarak gözlerimi açık bacaklarına diktim. "Sanırım öyle. Bana on dakika ver ve bunu tekrar yapalım."

Kulaklarımı gıdıklayan çok hoş bir sesle kahkaha attı.

Bütün gece burada, evimizde hayatımın aşkıyla çıplak kalacaktım. Ya da en azından kapı çalmadan önce planladığım şey buydu.

Gözlerim onunkilere yöneldi. "Bu da kim?"

Indy komodinin üzerindeki saate baktı. "Ah, kahretsin! Onlara bir saat sonra haber vermeliydim!"

Telaşla yataktan fırladı, sutyenini ve elbisesini alıp üzerine geçirdi.

Neden bilmiyordum ama ben de onu takip ederek mümkün olduğunca çabuk giyindim. "Kime?"

Suçluluk dolu bir ifadeyle omzunun üzerinden bana baktı. "Herkese."

"Herkese mi?"

"Bizim çevremizdeki herkes. Bu evi şehrin karmaşasından kurtulmak için aldın ama aynı zamanda sürekli izlendiğini hissetmeden arkadaşlarınla ve ailenle vakit geçirebileceğin bir yer istediğin için aldın. Düşündüm ki..." Duraksadı. "... bu ev Chicago'nun altı yıl sonra ilk kez *playoff*'lara kalmasını kutlamak için uygun bir yer."

Kapı zili tekrar çaldığında onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Ön kapıyı açtığında Indy sutyenini düzeltti ve ben de pantolonumun fermuarını çekmeye odaklanmıştım ki Zanders ve kız kardeşimi ön basamakta beklerken buldum.

"İkiniz de yeni sevişmiş gibi görünüyorsunuz." Zanders evime girmeden önce yanağımı okşadı.

"İkinize de sarılırdım," dediğimde kız kardeşim teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ama bu seferlik pas geçeceğim."

İkisi mutfağa doğru giderken Indy ve beni girişte yalnız bıraktılar.

"Kutlama yapabilir miyiz?" diye sordu gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla.

Bu evi onun ev sahipliği yapması için satın almıştım. İstediği kadar insanı ağırlayabilsin diye. Yalnız kalmayı tercih edeceğimden emindim, yalnız kalmak istediğim zamanlar onu da kapsadığı sürece yalnız kalmaya devam edecektim. Ancak

Indy, yalnızlıktan keyif almayı öğrenmiş olsa da her zaman sosyal bir kelebek olacaktı.

Burayı onu tüm dünyadan saklamak için almamıştım, dünyamızı bize getirebilsin diye almıştım.

"Lütfen?"

Sahadan ayrıldığımda bu gecenin tamamlandığını hissettiğimi söyleyemezdim. Ligin geri kalanı, takım arkadaşlarımla benim için basit bir galibiyet olsa da bu her şey demekti ve henüz bu başarımızı kutlamamıştık.

Çenesini kavrayarak onu bir kez daha öptüm ve dudaklarına karşı gülümsedim. "Evet, Mavi, hadi kutlayalım."

Ev, takım arkadaşlarımla dolup taşıyordu. İçkiler havada uçuşurken, Indy elinde tepsiler dolusu aperatifle evin içinde dolaşıp servis yapıyordu.

Dom'la ve annesinin yanı sıra Leon ve diğer çocuklar da buradaydı. Morganlar bile gelmişti. Ethan'la Annie, bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle arka bahçede koşuşturan üç kızlarını da getirmişlerdi. Ethan'ın kayınvalidesi mutfakta Indy'ye, Ethan'ın ev sahipliği yaptığı takım yemeklerinden sonra benim ve çocukların eve götürmesi için gruplar hâlinde yaptığı *kimchi jjigae*'nin gizli tarifini öğretiyordu. Bu benim en sevdiğim yemekti ve Indy, Bayan Jeong'un tariflerini öğrenirken son derece dikkatli olmalıydı çünkü eğer orijinalinin yarısı kadar lezzetli olurlarsa hayatımızın geri kalanında yemeklerimizi o pişirecekti.

Kapı yine çaldı ama başka kimin geldiğini kestiremiyordum. Chicago'dan bizim için önemli olan herkes buradaydı fakat kapıyı açmaya gittiğimde Indy peşimden koştu, böylece birlikte açabilecektik.

Kapı kısmen açılır açılmaz, "Anne!" diye bağırdı ve kendini Abigale'in kollarına attı.

"Seni özledim, Ind!"

Babasma doğru dönüp öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalışarak hemen odaklandım. Ellerimi üst üste koydum, düz bir şekilde açtım ve birbirine dik olacak şekilde elimin avuç içini diğer elimin üzerine kaydırdım. Sonra Tim'i işaret ederek "tanış" işareti yaptım.

Tanıştığımıza memnun oldum.

Indy'nin yanlış işaret edersem beni düzeltme ihtimaline karşı yüksek sesle konuşmaya devam ettim. "*Evimize hoş geldiniz.*"

Tim gururla gülümseyerek yavaşça bana karşılık verdi. "*Kızım başına bela oluyor mu?*"

"*En iyi baş belası.*"

Kıkırdadı. "*Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim.*"

Bu kez işaret ederken sesimi kullanmadım, bu konuşmanın sadece Indy'nin babası ve benim aramda kalmasını istiyordum. "*Onu seviyorum. O benim bütün dünyam. En iyi arkadaşım.*"

Tim beni kucaklamadan önce düşünceli bir şekilde başını salladı.

Tim kızına döndüğünde Abigale, "Ryan," diye gülümsedi. "Tam zamanında."

Aylardır her salı öğleden sonrasını FaceTime'da geçirdiğim kadına sarıldım. "İkinizin bu gece buraya uçacağınızı bilmiyordum."

"Birkaç hafta sonra gelecektik ama sonra Indy bize evden ve partiden bahsetti, biz de planımızı değiştirdik. Ev çok güzel, Ryan. İyi iş çıkarmışsın."

Konuşurken kocası için söylediklerini işaret ettikten sonra sanki eski dostlarmışız gibi göğsümü okşadı ve açıkçası ben de öyle hissediyordum. Iversların hepsi etrafındakileri rahat ve hoş hissettirmek konusunda harika bir iş çıkarıyorlardı.

Indy, ailesine yeni evimizi gezdirirken elini benimkinin içine kaydırdı.

Sohbet ederken Tim işaretlerini benim için yavaş ve anlaşılır tutuyordu. Hâlâ o kadar yeniydim ki Indy'le annesi gerektiğinde benim için tercümanlık yapıyorlardı ancak onunla tamamen kendi başıma iletişim kurduğum zamanlar da oluyordu.

Konuşmamız herhangi bir yardım almadan ilerlediğinde içimde bir zafer ve gurur dalgası yükseldi, akıcı konuşacağım günü sabırsızlıkla bekliyordum.

Yine işaret etti ama sorusunun tamamını anlayamadım. Galibiyet ve oyun işaretlerini anımsadım. Ancak Tim'in yaptığı ve daha önce hiç görmediğim bir işaret vardı.

Koruma işaretine benziyordu ama baskın elinin işaret parmağı ile orta parmağı "R" harfi gibi çapraz duruyordu.

"Ah," diye cıyakladı Indy. Sertçe yutkundu. "Evet, Ryan oyunu kazandı."

Babasıyla konuşurken işaret diliyle cevap verdi ve yine aynı bilinmeyen işareti gördüm ama bu sefer adımın parmakla hecelenmesi yerine bu işaretin kullanıldığım fark ettim.

Tim bana döndü, parmaklarıyla "R" harfini oluştururken aynı anda "korumak" kelimesini işaret etti. Yeniden beni işaret ediyordu.

"*Ryan mı?*" Adımı onun işaretiyle söyleyerek sordum. Gülümseyerek başını salladı.

Abigale bana bakarken başını Tim'in omzuna yasladı.

"*Bu, benim işaret dilindeki adım mı?*" Ona elimden geldiğince açık bir şekilde sordum.

"*Evet.*"

Kelimeler boğazımda düğümlendiği için sadece başımı sallayıp işaret diliyle, "*Teşekkür ederim*" dedim.

"*Hayır. Ben teşekkür ederim.*"

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. *Kızımı koruduğun için, kızımı sevdiğin için teşekkür ederim.* Fakat bu gecenin ilerleyen saatlerinde, kızıyla *evlenmek* için onayını aldıktan hemen sonra teşekkür eden kişi ben olacaktım.

İşaret dilinde öğrendiğim ilk soru buydu, bu yüzden bir süredir pratik yapıyorum diyebilirdim.

✈

Spor çantamdan bir kalem çıkarırken Rio, kız kardeşim, Zanders, Kai ve oğlu Max ile birlikte arka verandada oturuyordu.

"Tamam, neyi imzalayacağım?"

Başını bana çevirdi, yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. "Gerçekten mi?"

"Sevgilimin evinde kalmasına izin verdin, onunla ilgilendin ve onu buraya getirdin. En azından bunu yapabilirim."

Rio rahatça omuz silkti, sanki onunla ilk tanıştığımdan beri bu anı beklemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Üzerimde imzalayabileceğim bir şey yok."

"Yok mu? Pekâlâ, denedim."

"Bekle! Arabada iki formam ve bir posterim var. Ayrıca üzerinde senin olduğun eski bir mısır gevreği kutusu da var." Hızla oturduğu yerden kalktı. "O kalemi sakın bırakma!"

Hepimiz kahkaha atarken, siyah bukleleriyle evin içinde koşturmasını ve takım arkadaşlarımdan kaçarak ön kapıya ulaşmasını izliyorduk.

Tuhaf bir gurur duygusuyla, "İşte benim takım arkadaşım," dedi Zanders.

Rio'nun sandalyesini çalarak Kai, Zanders ve kız kardeşimin arasına tamamen huzurlu bir şekilde oturdum.

"Mutlusun." Stevie şefkatle gülümsüyordu. "Bu sana çok yakışıyor, Ry."

Ethan'ın arka bahçede oynayan çocuklarının ve iyi vakit geçiren takım arkadaşlarımın sesleri kulaklarımı doldururken başımı arkaya yasladım. "Öyleyim. Bu sahip olabileceğimi düşünmediğim her şey."

Arka kapıya baktığımda Indy'nin daha fazla içki doldurduğunu gördüm ve kendi evinde bir buluşmaya ev sahipliği yaptığı için daha heyecanlı görünemezdi.

"Indy de mutlu, değil mi?" Neden sorma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum, galiba sadece teyit almak hoşuma gidiyordu.

"Çok heyecanlıydı, bu geceyi senin için planlıyordu. Onu son üç gündür görmeliydin, Ryan."

"Peki ya kaybetseydik?"

"Ne olursa olsun parti verecekti. Muhtemelen biraz daha fazla içki olurdu."

Ethan ve Annie de grubumuza katıldı.

"Ev inanılmaz görünüyor, Ryan," dedi Annie.

"Her şey Indy' nin eseri."

"Kızlar burayı çok sevdi." Ethan üç kızının buraya geldiklerinden beri birbirlerini kovalamayı bırakmadıkları arka bahçeye doğru işaret etti.

"Siz de buraya taşınmalısınız. Şehirden uzaklaşın. Bu kasabada harika okullar var."

Annie'nin kaşları havalandı. "Harika okullar mı? Neden bunu araştırdın ki?"

Omuz silktim.

"Ryan Shay, Indy hamile mi?"

"Henüz değil."

Ethan durdu. "Henüz değil mi?!"

Omuzlarımı kaldırdım. "Deniyoruz."

Stevie'yle göz göze geldiğimde dudakları usulca aralandı ve gülümsedi. Söylememe gerek yoktu. İkiz beyinlerimiz bir bakışla onunla aynı anda bir aile kurma fırsatını kaçırmak istemediğimi anlatabiliyordu.

Kai, "Ben de apartmandan taşınıyorum," diye duyurdu. "Yeni bir ev aldım."

Max göğsünde mışıl mışıl uyurken tüm gözler ona çevrildi. "Öyle mi?"

"Max büyüyor. Yakında yürümeye başlayacak ve beyzbol sezonunun başlamasıyla birlikte çok daha fazla yardıma ihtiyacım olacak. Evimiz artık bize yetmiyor."

"Ann, buraya taşınmalıyız," dedi Ethan. "Kızlar buraya bayılacaktır."

"Sen emekli olsan da sonra taşınsak nasıl olur?"

Ethan bana baktı. "Bu görev senin, Ryan. O şampiyonluk madalyasını almana ihtiyacım var, böylece onu sonsuza dek asabileceğim."

Elindeki şişeyi kendi şişeme tokuşturdum. "Yapalım şu işi."

Sohbet etrafımda akmaya devam ederken Indy'nin takım arkadaşlarım ve Morganlarla sohbet edişini izledim. Evin etrafında bir tur daha attı. Duyarlı kız arkadaşım, başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığım kontrol etmek için evinde takılan basketbolcuların oluşturduğu kalabalığa bakıyordu.

"Ind!" Arka kapının önünden geçerken seslendim. "Gel ve benimle otur."

Yaptığı işi bırakıp dışarı çıktı ve kucağıma oturdu. O küçük elbisenin içinde onu sıcak tutmayı umarak sarıldım.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye fısıldadım.

Başını omzuma yaslamadan önce iki yana salladı. "Çok eğleniyorum."

"Ben de."

Bana baktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bunu benim için planladığın için teşekkür ederim."

"Mutlu olduğun için mutluyum."

"Ben de mutlu *olduğumuz* için mutluyum."

Indy ve ben farklı karakterler olabilirdik ama düşündüğümden daha çok birbirimize benziyorduk. Sevdiklerimizi önemsiyorduk. O şefkatli, ben ise korumacıydım ama bunların hepsi ortak bir paydada kesişiyordu: Çok seviyorduk.

Ailemiz ve arkadaşlarımız arasındaki sohbete geri döndüğümüzde kollarını omuzlarıma doladı.

"Kai, bahar antrenmanlarına ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Gelecek hafta Arizona'ya gideceğiz."

"Peki ya Max?"

Kai'nin kapısına bırakılan bebeğin oğlu olduğunu öğrendiğinden beri ilk beyzbol sezonuydu ve her ne kadar Ulusal Beyzbol Ligi'nin en büyük isimlerinden biri olsa da önceliği Max'ti. Oğlunu tek başına büyütürken yoğun beyzbol temposunu bir arada yürütmenin zor olacağına emindim.

"Hâlâ uygun bir dadı arıyorum."

"O zaman herkesi kovmaktan vazgeç," diyerek güldüm.

"Elimde değil." Max'in başına bir öpücük kondurdu. "Kimseye güvenmiyorum." Indy'ye baktı. "Hey, Ind..."

"Sormayı aklından bile geçirme," diye araya girdim o daha kabul etmeden.

"Ama gerçekten çok tatlı," diye ekledi Kai masumca.

Indy iç geçirdi. "Çok tatlı."

Elini iki yana salladı. "Takımla seyahat etmeye ve çılgın maç programımıza katlanmaya istekli birine ihtiyacım var. Ayrıca erkek arkadaşının seni bütün bir yaz boyunca çalmama izin vereceğinden şüpheliyim."

Onu daha sıkı sardım. "Evet, hiç şansın yok."

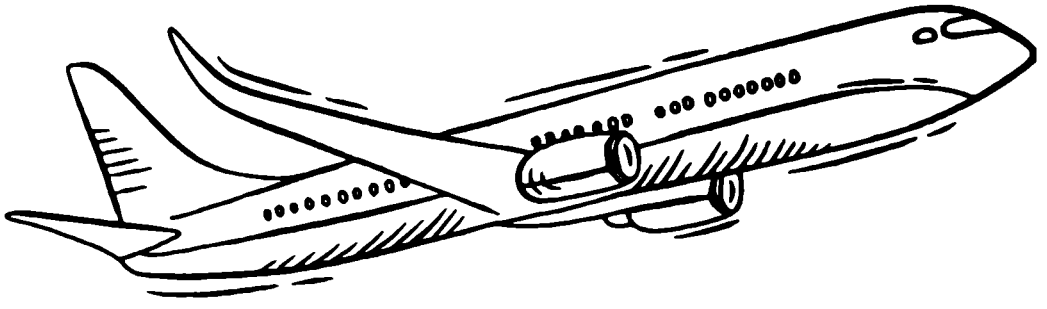
Indy başını benimkine yaslayarak sessiz bir şekilde konuştuğunda grup kendi arasında konuşmaya devam ediyordu. "Bütün yaz seninle evde olacağım için heyecanlıyım, ikimiz de iş için seyahat etmeyeceğiz."

"Ben de seninle sonsuza kadar evde olacağım için heyecanlıyım, Mavi."

Yumuşak kahverengi gözleri sevgiyle dolarken gülümsedi. "Sonsuza dek kulağa mükemmel geliyor."

Sonsuza dek kulağa mükemmel geliyor.

Dostlarımla, kız arkadaşımla ve *playoff* yolunda ilerleyen takımımla birlikte olmaktan daha fazla memnun olamazdım. Bu hayat, bu ev, bu ilişki asla hayal etmeme izin vermediğim her şeydi ve hayal edebileceğimi bildiğimden çok daha fazlasıydı.

SON SÖZ

INDY

DÖRT YIL SONRA

Iverson ter içindeki küçük kafasını omzumdan kaldırdı. Gömleğim, öğlen uykusundan uyandığında yanağında hafif bir iz bırakmıştı. Kız kardeşi Navy, bir saati aşkın süredir uyanıktı ve United Center'daki aile locamızda etrafta koşuşturuyordu.

Bu durum çok sık olmasa da sezonda en az bir kez Ryan ve Zanders aynı gün evlerinde oynuyorlardı. Onlar sahayı hokey pistinden basketbol sahasına dönüştürürken, ben de öğleden sonrayı evde geçirmek istiyordum ama çocuklar amcalarının maçından sonra uyuyakalmışlardı ve uyku saatlerini bozmaya cesaret edememiştim.

"En sevdiğim yeğenim nasıl bakalım?" diye sordu Zanders, en sevdiğim *yeğenimi* kucağında taşırken.

Taylor Shay Zanders benim *tek* yeğenimdi, tıpkı Navy'nin onun tek yeğeni olduğu gibi.

"Biraz huysuz." Küçük kızımın uykudan saçları dağılmış ve ağlamaktan gözleri şişmişti. "Navy, söz veriyorum maç başlamadan önce babanı görmeye gideceğiz."

Babasının işe gitmesinden nefret ediyordu. Her ne kadar alt kattaki soyunma odasında olsa ve bütün sabahı onunla birlikte amcasının maçını izleyerek geçirse de bu onun için asla yeterli değildi.

Ryan için de yeterli değildi.

Iverson benim rahatına düşkün oğlum, Navy ise duygusal kızımdı. İkisi de iki yaşından biraz büyüktü ve kişilikleri birbirine tamamen zıttı.

Zanders, kızı Taylor'ı benimkini teselli edebilsin diye yanıma getirdi. "Merhaba, Tay Tay."

"Balık kraker?" diye sordu elini Iverson'a uzatarak. Iverson gülümseyerek avucundan bir tane aldı.

"Bebek Iverson uyuyor mu?" diye sordu bana.

"Uyuyordu. Yeni uyandı."

Tay, kuzenini uyutmaya çalışıyormuş gibi başını okşadı. Bu kız iki kuzenini de çok seviyordu.

Ona bebek Iverson diye sesleniyordu fakat Iverson, sadece üç ay farkla ailemizin en küçüğüydü. Ryan ve ben eve taşındıktan hemen sonra çocuk sahibi olmayı denemeye başlamıştık ancak çok da şaşırtıcı olmayan bir şekilde işe yaramamıştı. İlk yumurta toplama operasyonumu geçirdiğimde, yalnızca bir embriyo oluşmuştu ve ben de o yılın sonlarına doğru ikinci bir yumurta toplama operasyonu daha geçirmiştim. Her şeye rağmen, yine sadece bir tane sağlıklı embriyo oluşmuştu.

Bir tanesini transfer ettirmiştik ve ne yazık ki ilk denememiz başarısız olmuştu.

Buna çok üzülmüştüm. Birkaç ay çok zor geçmişti. Kendimi ve Ryan'ı hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum ama bana her zaman destek olmuştu. Hiç düşünmeden koruyucu aile ve evlat edinme seçeneklerini araştırmaya başladık. İhtiyacı olan bir bebeğe güvenli ve sevgi dolu bir yuva sağlayabilmekten daha fazlasını istemiyorduk. Biyolojik ebeveynleri ekonomik durumlarını düzeltene kadar geçici bir yuva olsak bile bunu istiyorduk. Biyolojik ya da değil, hiçbir fark görmüyorduk. Onları tüm varlığımızla severdik.

Tüm bu süreç oldukça uzun ve yorucuydu, bu süreçten geçerken sonunda son embriyomuzu transfer etmeye kendimi mental olarak hazır hissettiğim bir noktaya geldim.

Başarılı da oldu. En sonunda oğlumuza hamileydim ve ebeveyn olacağımızı öğrendiğimiz o gün yaşadığım sevinç ve heyecanı daha önce hiç yaşamamıştım.

Yaklaşık iki hafta sonra bir anne adayının bizimle görüşmek istediği haberini aldık. Sonsuz görüşmelerden ve her ihtimali

değerlendirdikten, sadece bebek için değil, anne için de en iyi seçim olduğumuzdan emin olduktan sonra, aynı tarifsiz sevgi beni bir kez daha sardı.

Navy Renee, erkek kardeşinden yalnızca üç ay önce dünyaya geldi. Yeni Shay kardeşler, biyolojik ikiz değillerdi ama öyleymiş gibi yetiştiriliyorlardı. Okullarında aynı sınıfı paylaşacaklardı ve umarım aynı arkadaş gruplarına sahip olacaklardı. Hatta eğer şanslıysak, Ryan ve Stevie kadar birbirlerine bağlı olacaklardı.

Tam o sırada, ben en iyi arkadaşımı düşünürken, o ve Rio locamızda bize katıldı.

Bu sezonun başından beri, United Center'da Zanders ve Shay ailesinin locası burasıydı. Hangi Chicago takımının oynadığı önemli değildi, burası bizimdi.

Stevie gelir gelmez kızımın yanağına bir öpücük konduruken, kızım da amcasıyla birlikte odanın içinde dans ederek neşeyle gülümsüyordu.

"Bir galibiyet aldık. Bir tane kaldı." Yanıma oturdu. "Tay Tay, Ry dayı bu gece kaç sayı atacak?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Yüz!"

"Yüz mü? Çok iddialı."

Yılın özeti. Taylor Zanders son derece bilmiş ama bir o kadar da tatlıydı.

"Evet, tıpkı babam gibi."

"Ve Rio Amca gibi," diye araya girdi Rio, diğer yanımdaki sandalyeye otururken. "Beni unutma, Tay."

"Rio Amca sayı alamadı."

Ailenin en yeni komedyeni hepimizin yüzünü güldürmekte harika bir iş çıkarıyordu ve ben de arkadaşıma gülmekten kendimi alamıyordum. Rio nadiren sayı alıyordu. Zanders ile ofsayt çizgisini paylaşıyordu. Bir defans oyuncusu için takımdaki en yüksek skorer olması beklenen bir şey değildi ama Taylor maçtan sonra babasına Rio'ya söylediği gibi sayı alamadığını nadiren söylüyordu.

"Evet, Tay, Rio Amca uzun süredir sayı alamıyor."

Sadece buzdan bahsetmediğini vurgulamak için bana bir bakış attı.

Rio DeLuca en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Beş yıl önce tanıştığımızdan beri dostluğumuz daha da güçlenmişti ama adam dev gibiydi. Yirmi yedi yaşında, Ulusal Hokey Ligi'nde altıncı yılını oynuyordu ve evi *hâlâ* takımın parti mekânıydı.

Altın gibi bir kalbi vardı fakat kadınlarla nasıl konuşulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bir gün birilerinin dış görünüşünden fazlasını görerek potansiyelini fark etmesini umuyordum ama aynı zamanda, bunun gerçekleşmesi için biraz büyümesi de gerekiyordu.

"Bu yılki uçuş ekibi nasıl?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "İkiniz gibi değiller."

"Tatlım, biz yıllar önce bıraktık. Artık hayatına devam etmelisin."

Yeşil gözleri önündeki sahaya odaklandı. "İkinizin de bıraktığını kabul etmeyi reddediyorum."

"Üç yıl önce," diye ekledim.

"Evet. Evet."

Her seyahatte takımla bir araya gelmeyi ne kadar özlesem de ayrıldığım için memnundum. İşi bırakmadan önce bir hokey sezonu daha uçmuştum. Ryan ve ben bebek sahibi olmaya çalışıyorduk, o yılın sonunda hamile kalmıştım. Ayrıca Ryan Shay Vakfı yükselişe geçmişti ve ben de işin idari kısmını yönetiyordum.

Navy ve Iverson dünyaya geldiğinde, dikkatimi vermem gereken tam zamanlı bir işim vardı. Ryan'ın vakfı için çalıştığım her saniyeyi çok seviyordum. Eskiden yalnızca bir yaz okuluyken, yıl boyunca süren bir projeye dönüşmüştü. Chicago'nun açık hava sahalarını temiz ve kullanılabilir tutmayı başarmıştık. Ryan'ın spor ayakkabı sponsoru, bağışları başladığımız günden bu yana üç katına çıkarmıştı ve bir zamanlar sadece yazın verilen öğle yemeği, ihtiyacı olanlara günlük okul sonrası yemeklerine dönüşmüştü.

Son projemiz benim en sevdiklerimden biriydi. Chicago'daki devlet okullarının kütüphanelerinin yüzde otuzunu, yeni ders kitapları ve bilimsel araştırma kitapları ile yenilemeyi başardık. Aynı zamanda sadece eğlenmek için okumak isteyen çocuklar için de pek çok yeni kitap vardı ve bu yıl en azından bir sonraki yüzde otuza ulaşmayı planlıyorduk.

Kitap okumak, Ryan ve benim bağ kurmamıza neden olan ilk şeydi. Aynı kitap zevkine sahip olmasak da bir başkasının yerine geçebilmek, bir hikâyeyi onun bakış açısından okuyabilmek, sadece öğrenmeye ve okuryazarlığa yardımcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda empatiyi de geliştiriyordu.

NBA şampiyonu ve iki kez ligin En Değerli Oyuncu ödülünü kazanan Ryan Shay, okullarına ya da oyun alanlarına gelip basketbol oynadığında, onlarla kitap okuduğunda ya da oynayacak ayakkabıları olduğundan emin olduğunda çocuklar çılgına dönüyordu. Sadece Ryan Shay Vakfı'nın yüzü olmakla kalmıyor, aynı zamanda sahip olduğu her şeyi onu seven şehre bağışlayarak harika bir iş çıkarıyordu.

"Günlük güncelleme, Vee."

"Kesinlikle hayır."

"Bu sabah duştayken-"

"Kes şunu."

Çocukların kulaklarını kapattım. "Kardeşin beni öyle sert bir şekilde cama yasladı ki, göğüslerimin kalıcı bir izinin kazındığına eminim."

"Dört yıldan fazla oldu, Ind. Beni bu ıstıraptan kurtar."

"Sana yıllar önce bir söz vermiştim," diye hatırlattım ona. "Sözüme sadık kalmazsam ben bir hiçim."

Stevie, Iverson'ı benden alırken, Tay kucağıma daha da yerleşerek başını göğsüme yasladı.

"En sevdiğim adam nasıl bakalım?" diye sordu Stevie yeğenine.

"Ben iyiyim, tatlım!" Zanders arkamızdan seslendi. Amcasıyla oynayan Navy'nin kahkahaları kulaklarımı dolduruyordu.

"Zee Amca üstüne mi alındı?" Stevie sesini yükselterek konuşunca Iverson'ın hoşuna gidiyordu. Ona kocaman gamzeleri ve süt dişleriyle gülümsüyordu. "Evet, öyle! Ukala bir adam, değil mi?"

Yeğeninin yanaklarına öpücükler kondururken, çocuklarımın onları ne kadar çok sevdiğini asla unutamayacaktım. Ben de ailemi çok seviyordum. Etrafımda en sevdiğim insanlar olduğu, benim onların çocuklarını sevdiğim gibi onlar da benim çocuklarımı sevdiği için çok şanslıydım.

Onlara tapan büyükanne ve büyükbabaları, onlara kendi çocukları gibi davranan teyze ve amcaları, ayrıca her boş zamanını onları ne kadar sevdiğini hissettirmek için harcayan bir babaları vardı.

Taylor, Stevie'nin sesine kahkahalarla güldü.

"Tay, annen bebek gibi mi konuşuyor?"

"Evet!" Kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı. "Iverson bir bebek ama ben artık bebek değilim."

"Değil misin?" Stevie derin bir nefes verdi. "*Hâlâ* benim bebeğimsin."

"Hayır!" Taylor güldü. "Ben üç yaşındayım." Annesinin anladığından emin olmak için parmaklarını kaldırdı. "Iverson ve Navy iki yaşında. Onlar bebek."

"Ah. Öyleyse devre arasında Devil Danny'yi görmek istemezsin sanırım. Yalnızca bebeklerin takım maskotlarına ilgi duyduğunu düşünüyorum."

Kucağımda doğruldu, kıvırcık saçları hareketleriyle sallanıyordu. "Hayır! Ben de görmek istiyorum!"

"Ah, tamam. Bebek olmadığını söylediğinde yanlış anlamış olmalıyım."

Yanağını omzuna yaklaştırarak babasının ona miras bıraktığı o arsız gülümsemeyle konuştu. "Ben *senin* bebeğinim."

Stevie gülerek ona doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Evet, öylesin."

Stevie ve Zanders, Taylor dünyaya geldikten sonra aile tamamlanmıştı. Doğduğu andan itibaren Rosie ona takıntılıydı. Yakın zamanda bizimkine yakın bir eve taşınmışlar, birkaç yavru daha sahiplenmişlerdi ama Taylor onların dünyalarının merkeziydi ve mükemmel bir yaşam sürüyorlardı. Taylor esprili, sevimli, tatlı ve bir o kadarda zekiydi. Bu tehlikeli bir kombinasyondu, üstelik o büyüdükçe işleri daha da zorlaşacaktı. Ayrıca ela gözleri ve kıvırcık saçlarıyla çok güzeldi. Büyüdüğünde, okuldaki herkes onun peşine düştüğünde Zee'nin başına gelmeyen kalmayacaktı.

"Navy, kızım!" diye seslendim. "Maç başlamadan önce babanı görmeye gitmek ister misin?"

Çıplak ayaklarıyla Zanders'ın tepesinden indi ve danslarına ara verdi. "Evet!"

"Baba?" diye sordu Iverson sakince. "Basketbol." Amerikan İşaret Dilinde basketbol anlamına gelen işareti yaptı elleriyle.

Bu hem konuşmayı hem de işaret etmeyi en sevdiği yeni kelimeydi. Tüm heceleri tam olarak bilmese de "B" ile başlayıp "top" ile bittiğini öğrenmişti ama işaretini hiç zorlanmadan kavramıştı. Her iki çocuğum da İngilizce konuşmayı öğrendikleri gibi işaret dilini de öğreniyorlardı ve Ryan da tamamen öğrenmişti. Babamın da torunlarının yeni kelimeler öğrenmesini bizimle aynı şekilde deneyimlemesine bayılıyordum.

"Evet, bebeğim. Basketbol oynuyor ve Dom'u da görebilirsin."

"Dom!"

Bu kelimeyi de çok seviyordu.

Bir elimde Navy'nin, diğer elimde Iverson'ın eliyle minik adımlar eşliğinde sahaya inerken arka tünellerden geçerek ilerlemeye başladık. Biraz yavaş ilerliyorduk çünkü tüm personeller çocukların isimlerini biliyordu ve Navy göz kamaştırıcı *Converse*'lerini göstermek isterken Iverson da onlara gittiği her yere taşıdığı pelüş basketbol oyuncağını göstermek istiyordu.

Devils ısınma hareketleri başlamadan önce atış yapmaya devam ederken sahaya vardığımızda el sallayıp selam verdiler.

"Baba!" Navy, onu görür görmez parmak uçlarında zıplamaya başladı.

Beş numara, ter içinde ve tamamen benimdi. Ryan Shay, yaşlandıkça daha da seksileşiyordu. Sahadayken her zamanki gibi soğukkanlı ve kontrollü bir oyuncuydu, oynadığı her maçta onu izlemeye bayılıyordum. Ancak evdeyken daha rahat ve özgür davranmayı seviyordu. Bu eve taşınmak pek çok nedenden dolayı muhteşemdi ancak burası, Ryan'ı gerçekten de iki kez En Değerli Oyuncu ödülünü kazanmış bir basketbol süperstarını dışarıda bırakacak kadar şehirden uzaklaştırmıştı.

Evdeyken hem babalık hem de kocalık görevini başarıyla yerine getiriyordu.

"Baba!" Iverson, üzerinde Ryan'ın numarası olan küçük bir Shay forması giyiyordu.

Ryan her zaman olduğu gibi sahadayken de tamamen konsantre durumdaydı, Leon'la birlikte top hâkimiyeti antrenmanları yapıyordu. Önce Leon gördü bizi ve top sürmeye devam ederken Ryan'ın dikkatini çekerek başıyla bize doğru işaret etti.

Ryan başını kaldırdığında, o ciddi ve soğukkanlı ifadesi dağılarak dudaklarına en sevdiğim gülümseme yayıldı. Elindeki iki topu da bırakıp bir an bile düşünmeden koşarak yanımıza geldi. Çocukların ellerini bıraktığımda son sürat Ryan'a doğru koşmaya başladılar, küçük bacaklarıyla pek de hızlı sayılmazlardı. Ryan eğilip onları kucakladı, her iki koluna da birini aldı ve ikisini de öpücüklere boğdu.

Üçünün bir arada olması en sevdiğim manzaraydı. Bütün gün oturup onları seyretsem bu manzaradan asla sıkılmazdım. Ryan Shay, baba hâliyle yalnızca tatlı ve eğlenceli değil,

aynı zamanda cehennem gibi ateşliydi. Siz hiç 1.90 boyunda bir basketbolcuyu, yeni doğmuş bebekleriyle üstsüz yatarken ya da bebekleri kollarında sallarken görmüş müydünüz? Ben görmüştüm ve bunun sonsuza dek hafızamda yer edecek bir görüntü olduğunu söyleyebilirdim.

Ryan ukala bir sırıtışla, "Beni mi izliyorsun, Shay?" diye sorduğunda beni hayallerimden kopardı.

İnkâr etmek anlamsızdı. "Evet."

Gözleri, saçlarımdan *Converse* ayakkabılarıma kadar her noktamı incelerken gülümsemesi daha da genişledi. Her ne kadar topuklu ayakkabılarımı hâlâ seviyor olsam da bugünlerde peşinden koşmam gereken iki küçük çocuğum vardı, bu yüzden sadece Ryan ve ben etkinliklere katıldığımızda ya da randevu gecelerimizde ortaya çıkıyorlardı.

"Baba şimdi de basketbol mu oynayacak?" Iverson araya girdi ve babasının vücudunu dikkatle incelemesini böldü.

"Evet, dostum, tıpkı senin gibi."

Iverson peluş basketbol topunu sallıyordu. Henüz iki yaşında olmasına rağmen oldukça atletik bir çocuktu, atışlarının çoğunu evdeki mini potasında yapıyor ve minik *scooter*'ıyla her gün yeni numaralar keşfediyordu. Denge ve koordinasyonu inanılmaz boyutlardaydı, üstelik kendi yaş grubuna göre boyu oldukça uzundu. İçimde minik Ryan'ın bir gün babasının izinden gideceğine dair sinsi bir şüphe vardı.

Dom, onların arkasına geçip kollarını önünde daire şeklinde uzatarak devasa bir pota oluşturdu.

"Bana nasıl sayı alınacağını gösterebilir misin, küçük adam?"

Iverson peluş basketbol topunu Dom'un açık kollarının arasından geçirdi.

"İyi atıştı, adamım!" Ryan yüzünde büyük bir gururla alkışladı.

Iverson da kendini alkışladıktan sonra Ryan'ın takım arkadaşını işaret etti. "Dom! Dom!"

Ryan, oğlumuzu ona verdi ve Dom onu hemen gerçek potaya götürerek topu fileye atmasına yardım etti. Dom bacaklarından tutarken küçük ellerini potaya dolayarak asıldı.

Navy, tek kalmanın nadir fırsatını değerlendirerek kollarını babasının boynuna dolayıp başını onun omzuna gömdü.

"Bugün benim şefkat bekleyen kızım mısın?" Ryan ona sessizce sordu. "Bunu annenden mi öğrendin?"

Ryan'ın alaycı okyanus gözleri benimkilerle buluştu.

"Evet."

"Seni seviyorum, Navy."

Gözlerini kapatırken küçük dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm.

Navy benim tatlı bebeğimdi. Hassas ama güçlüydü. Sevgi doluydu ve kardeşine iyi bir arkadaştı. Süslü elbiselerimizi ve tokalarımızı çok seviyorduk, ayrıca en sevdiğimiz sabah

aktivitesi birlikte kıyafet seçmekti. Ancak uyku vakti geldiğinde, uykuya dalmasının tek yolu babasının ona bir hikâye okumasıydı. İş için ülkenin diğer ucunda olsa bile, uyumadan önce Ryan'ın yüzünü görmesi gerekiyordu. Ryan'ın ona maç öncesi soyunma odasından FaceTime ile kaç kez hikâye okuduğunu bilmiyordum.

Ryan da buna bayılıyordu. Evde olduğu geceleri değerlendiriyor ve yoldayken daha da büyük bir çaba sarf ediyordu. Çocuklarımız için gerçekten daha iyi bir baba düşünemezdim.

Navy, Ethan'ın kızlarını koşarken gördü. Kafasını Ryan'ın omzundan kaldırarak kıpırdandı, sonra onlarla oynamak için gitti. Kızımız büyük kızlara hiç ayak uyduramıyordu ama onlar yavaşlama ve onu da aralarına alma konusunda iyiydiler.

Ethan'ı Ron Morgan'la sohbet ederken gördüm ama Annie kızlarına ve benim kızıma göz kulak olurken el salladı.

Ethan verdiği söze sadık kalarak, Devils geçen sezon ilk şampiyonluğunu elde ettikten sonra emekli olmuştu. Önceki yıl da çok yaklaşmışlardı ancak finallerin altıncı maçında kaybetmişlerdi, Ethan bir yıl daha dayanmış ve kariyerini yüksek bir dereceyle noktalamıştı.

Ryan, sahada ve soyunma odasında onu özlese de Ethan hâlâ iç saha maçlarının çoğuna geliyor, takım yemeği düzenlediğimiz gecelerde bize katılıyordu. Şehir dışına ve bize daha yakın bir yere taşındıkları için ailelerimizin birlikte geçirdiği hafta sonlarından bahsetmiyordum bile.

Ryan avuçlarını üzerimde kaydırırken parmak uçları kıçıma değene kadar belimi okşadı. "Çocuklar uyudu mu?"

"Iverson, Navy'den biraz daha fazla uyudu ama evet. Ağlıyordu ve seni istiyordu."

"Annesi gibi."

Kollarımı boynuna doladım. "Evet, evet."

Huzurlu ve tamamen mutlu bir şekilde gülümsedi. "Sahadaki günlerimizi, hepinizin burada olmasını seviyorum."

"Başka bir yerde olamayız. Bu gece onlara günlerini göster."

"Elimden geleni yapacağım." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Mavi. Locadan benim için çığlık attığını duysam iyi olur."

"Duyacaksın. Sonra, senin için farklı bir yerde çığlık attığımı duyacaksın."

"Tanrım, bebeğim. Basketbol şortu giyiyorum. Ulusal televizyonda sertleşmeme neden olmamaya çalışabilir misin?"

"Garanti veremem." Ona son bir öpücük verdim. "Seni seviyorum. Orada iyi şanslar."

Çocuklarımızı çağırmak için arkamı döndüm ve onu sevdiği oyunu oynarken izleyebilmek için üst kata çıktım.

"Bu arada," diye seslendim. "Tay, herkese bu gece yüz sayı alacağını söyledi, yani bunu gerçekleştirmezsen biraz utanabilirsin."

Güldü. "Elimden geleni yapacağım." Gözleri üzerimdeki formanın üzerinde gezindi. "Soyadımızı giymek size çok yakışmış, Bayan Shay!"

Yavaş adımlarla geriye doğru yürürken omzumun üzerinden beni süzmesini izliyordum.

Ben de aynı şekilde onu süzüyordum. Parlayan teni, çilli yanakları ve maçlarda takmasına izin verilen silikon yüzüğü. "Sen de öyle, Beş."

Sahaya geri koşup oyununa yeniden odaklanmadan önce bana muzipçe göz kırptı.

Çocuklarla birlikte üst katta ailemizin geri kalanına katıldık ve şükretmekten kendimi alamadım. Sevdiğim adam bana her zaman hayalini kurduğum hayatı sunmuştu ama bu benim kendim için hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Romantik kalbimin ritmini değiştirmişti ve onun dairesine taşındığım gün, yeni ev arkadaşımın sonsuza dek sürecek mutluluğumun merkezi olacağını tahmin bile edemezdim.

SON

